NELSON DEMILLE

CĂDEREA NOPȚII

5

Nelson DeMille
CĂDEREA NOPŢII

Traducere din limba engleză ARIADNA GRĂDINARU

NELSON DEMILLE
Night Fall
2004 by Nelson DeMille

Pentru Sandy în cele din urmă...

NOTA AUTORULUI

Această carte este o ficţiune bazată pe o întâmplare reală: prăbuşirea zborului 800 al companiei Trans World Airlines în largul coastei Long Island, New York, pe 17 iulie 1996.

Personajele din acest roman sânt fictive, însă în treacăt se fac şi referiri la persoane reale.

Evenimentele din 17 iulie 1996 pe care le descriu în această carte, precum şi investigaţiile ulterioare asupra cauzelor incidentului au la bază atât rapoartele publicate, cât şi interviurile luate de mine anchetatorilor care au lucrat la acest caz şi martorilor oculari.

Oficial, cauza prăbuşirii avionului a fost o defecţiune tehnică, însă există teorii contradictorii care indică faptul că la originea tragediei au stat cauze mai sinistre. Am încercat să prezint punctele de vedere ale tuturor părţilor implicate în această controversă şi să înfăţişez cât mai exact declaraţiile martorilor oculari, dovezile criminalistice şi detaliile anchetei care a urmat. Mi-am permis totuşi unele libertăţi de natură dramatică şi licenţe artistice în cazurile în care dovezile se băteau cap în cap.

Această carte a fost scrisă în memoria pasagerilor şi echipajului zborului 800 al companiei TWA, care şi-au pierdut viaţa în seara zilei de 17 iulie 1996, şi este dedicată familiilor şi apropiaţilor lor, precum şi sutelor de femei şi bărbaţi care au participat la operaţiunile de salvare şi de recuperare şi la investigaţiile asupra cauzelor acestei tragedii.

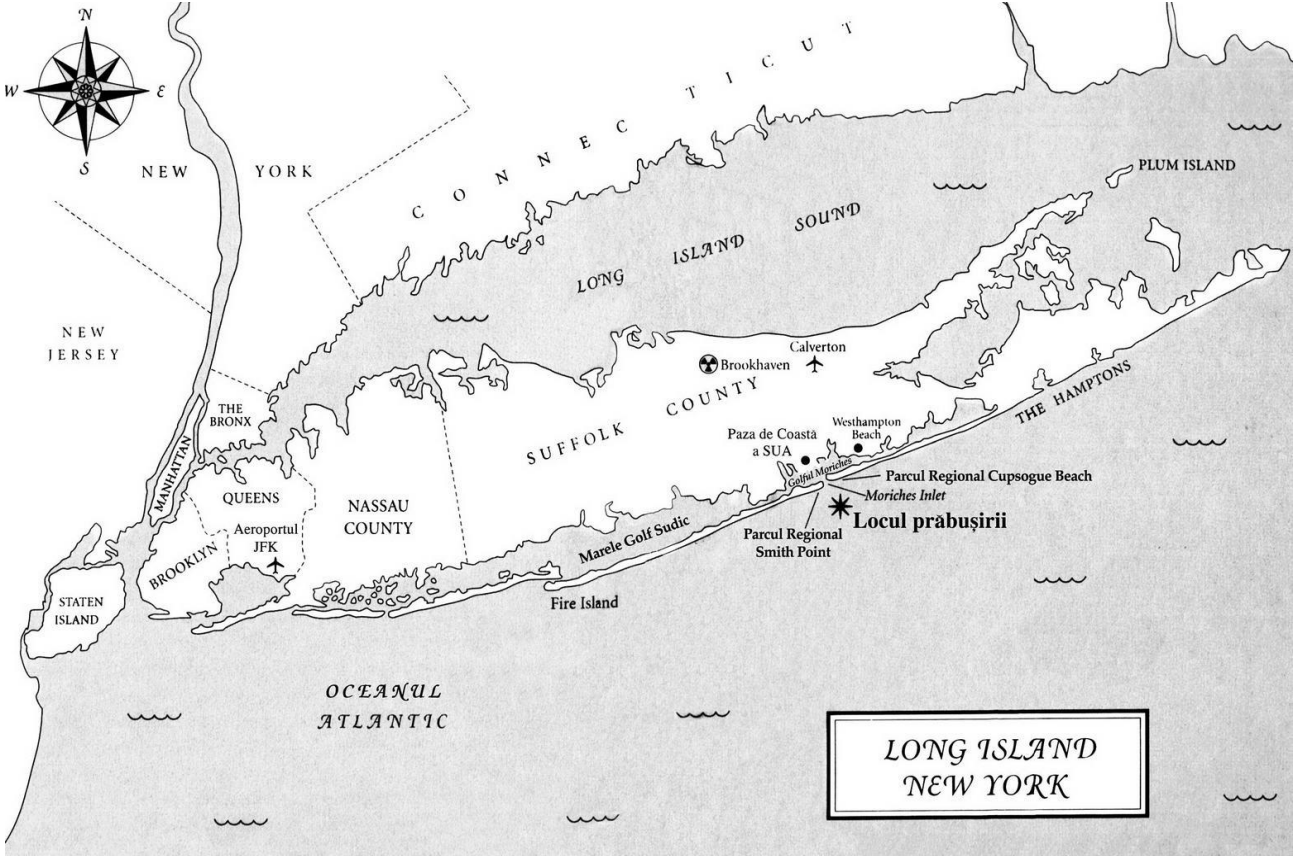
N
W
E
S
NEW YORK
CONNECTICUT
LONG ISLAND SOUND
PLUM ISLAND
NEW JERSEY
Brookhaven
Calverton
SUFFOLK COUNTY
THE HAMPTONS
THE BRONX
MANHATTAN
Paza de Coastă a SUA
Westhampton Beach
Golful Moriches
Parcul Regional Cupsogue Beach
Moriches Inlet
Locul prăbușirii
QUEENS
NASSAU COUNTY
Aeroportul JFK
BROOKLYN
Marele Golf Sudic
Parcul Regional Smith Point
STATEN ISLAND
Fire Island
OCEANUL ATLANTIC
LONG ISLAND
NEW YORK

CARTEA ÎNTÂI

17 Iulie 1996

LONG ISLAND, NEW YORK

...Căci vreau să fie
Un secret. Între noi doi
Să rămână pe vecie.

CAPITOLUL 1

Bud Mitchell mergea pe Dune Road, la volanul maşinii sale Ford Explorer. În faţă se vedea un semn pe care scria: „PARCUL REGIONAL PLAJA CUPSOGUE – DESCHIS DIN ZORI PÂNĂ LA ASFINŢIT". Soarele asfinţea deja, însă Bud îşi continuă drumul până în parcarea goală, care la capătul cel mai îndepărtat se învecina cu o potecă pietonală, cu intrarea parţial blocată de un gard de sârmă. Pe un panou scria: „ACCESUL AUTO INTERZIS".

Se adresă femeii de lângă el:

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Jill Winslow răspunse:

— Da. E distractiv.

Bud încuviinţă fără entuziasm. Ocoli gardul şi continuă să conducă maşina cu tracţiune integrală pe poteca nisipoasă flancată de dune înalte, acoperite de iarbă.

O relaţie extraconjugală ar fi trebuit să fie suficient de incitantă pentru amândoi, considera el, însă Jill nu era de aceeaşi părere. Pentru ea, merita să-şi înşele bărbatul numai dacă sexul, idila şi distracţia erau mai bune decât acasă. Pentru el, provocarea era încălcarea tabu-ului de a face sex cu femeia altuia.

Cândva în jurul celei de-a patruzecea aniversări, Bud Mitchell ajunsese la concluzia surprinzătoare că femeile sunt altfel. Acum, cinci ani mai târziu şi la doi ani de la începutul acestei relaţii, îşi dădea seama că fanteziile lui Jill şi ale lui nu se potriveau prea bine. Şi totuşi, Jill Winslow era frumoasă, dornică şi, ce era cel mai important, era soţia altcuiva şi aşa voia să rămână. Pentru el, sexul sigur era sexul cu o femeie măritată.

O provocare în plus pentru Bud era faptul că el şi soţia sa, Ariene, se învârteau în aceleaşi cercuri ca Jill şi soţul ei, Mark. Când se întâlneau toţi patru la câte un eveniment monden, Bud se simţea nu încurcat şi vinovat, ci exact pe dos. Se simţea nemaipomenit, orgoliul lui nu mai avea limite şi se bucura din plin de secretul pe care îl deţinea – acela de a fi cunoscut fiecare centimetru din trupul gol al

frumoasei Jill Winslow.

Dar nu era chiar atât de secret, bineînţeles, altfel n-ar mai fi fost la fel de distractiv. Pe la începuturile relaţiei, când amândoi îşi făceau încă griji că ar putea fi descoperiţi, îşi juraseră că nu vor spune nimănui. De atunci, fiecare din ei făcuse aluzii la faptul că fuseseră nevoiţi să se destăinuie prietenilor apropiaţi, pentru singurul motiv ca aceştia să le poată furniza alibiuri pentru absenţele din sânul familiei, însă el se întrebase întotdeauna care dintre prietenele ei ştiau, iar la întâlnirile mondene se amuza încercând să ghicească.

Veniseră în maşini separate de la casele lor de pe Coasta de Aur a Long Island, cam la 90 de kilometri distanţă de Westhampton, Jill parcase în satul de vacanţă unde îşi dăduseră întâlnire, iar de acolo plecaseră spre hotel în Explorer-ul lui Bud. La hotel, Bud o întrebase care îi era alibiul şi obţinuse un răspuns monosilabic, aşa că o întrebă din nou:

— Unde eşti în seara asta?

— Iau cina cu o prietenă care are o casă în East Hampton. Mâine – Cumpărături. Şi adăugă: partea asta e adevărată, de vreme ce tu trebuie să ajungi acasă de dimineaţă.

— Şi prietena ta n-are nimic împotrivă? Ea oftă exasperată.

— Nu. Nu-ţi mai face griji!

— În regulă.

Bud remarcase că ea nu se interesa niciodată de alibiul lui, ca şi cum cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine. Se oferi să i-l expună:

— Eu sunt la pescuit în larg cu nişte prieteni. Mobilul nu are semnal pe mare.

JilI ridica din umeri.

Bud Mitchell înţelegea că în felul lor, şi el, şi Jill îşi iubeau soţii uşor plicticoşi, îşi iubeau copiii şi vieţile confortabile de familie înstărită din clasa de mijloc. Se iubeau şi unul pe altul, sau cel puţin aşa spuneau, dar nu atât de mult încât să lase totul baltă ca să fie împreună şapte zile pe săptămână. Trei sau patru întâlniri pe lună păreau suficiente.

Poteca se înfunda într-o dună de nisip şi Bud opri.

— Ia-o spre plajă, spuse Jill.

Bud ieşi de pe potecă şi se îndrepta spre ocean.

Explorer-ul coborî o pantă din ce în ce mai abruptă, printre tufe şi iarbă de mare, şi ocoli o dună de nisip. Bud opri pe partea cealaltă a

dunei, unde maşina nu putea fi văzută de pe potecă. Ceasul din bord arăta 7.22.

Soarele apunea în Atlantic şi lui Bud îi atrase atenţia faptul că oceanul era liniştit ca un heleşteu. Cerul era senin, doar cu câţiva nori rătăciţi.

— Frumoasă seară, spuse.

Ea deschise portiera şi coborî. Bud opri motorul şi o urmă.

Scrutau amândoi întinderea plajei cu nisip alb care se termina la malul mării, la cincizeci de metri depărtare. Apa sclipea cu reflexe aurii în lumina apusului şi o briză uşoară legăna iarba înaltă de pe dune.

Bud privi în jur să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă.

Dune Road era singura cale de acces spre această insulă de baraj natural şi pe drum încoace văzuse câteva maşini care plecau de la plajă şi se întorceau în Westhampton, dar niciuna care să se îndrepte în direcţia lor.

Insula îngustă se termina o sută de metri mai la vest cu Strâmtoarea Moriches, iar de cealaltă parte a strâmtorii se vedea marginea Parcului Regional Smith Point, pe Fire Island.

Era miercuri, ceea ce însemna că turiştii de weekend din Hampton erau acasă şi chiar dacă rămăseseră câţiva pe insulă, erau în plină oră de cocteiluri. În plus; se găseau la aproape un kilometru distanţă de locul unde ar fi trebuit să lase maşina.

— Se pare că avem toată plaja numai pentru noi, remarcă Bud.

— Asta ţi-am spus şi eu.

Jill se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Bud se apropie şi el şi împreună scoaseră câteva obiecte, printre care o pătură, o ladă frigorifică, o cameră video şi un trepied.

Găsiră o vale ferită între două dune şi Jill întinse pătura şi lăsă jos lada în timp ce Bud instala trepiedul şi camera. Scoase capacul obiectivului, privi prin vizor şi fixă aparatul în direcţia lui Jill, care stătea pe pătură desculţă şi cu picioarele încrucişate. Ultimele sclipiri roşietice ale apusului conturau scena şi Bud ajusta imaginea şi apăsă butonul de înregistrare.

Se aşeză lângă Jill pe pătură, în timp ce ea scotea dopul unei sticle de vin. Bud luă două pahare din lada frigorifică şi ea turnă.

Ciocniră, iar Bud spuse:

— Pentru serile de vară şi pentru noi doi, împreună.

Băură şi se sărutară.

Erau amândoi conştienţi de prezenţa camerei video care le înregistra imaginea şi vocile şi erau puţin stingheriţi. Jill sparse gheaţa spunând:

— Aşadar, vii des aici? Bud zâmbi şi răspunse:

— E prima dată. Tu? îşi zâmbiră şi tăcerea deveni aproape stânjenitoare. Bud nu era încântat de camera video îndreptată spre ei, dar ştia că partea cea mai bună avea să urmeze mai târziu, când se vor întoarce la hotelul din Westhampton şi vor pune caseta în timp ce vor face dragoste în pat. Poate că nu era o idee chiar rea.

Băură un al doilea pahar de vin, iar Jill, conştientă de faptul că lumina era din ce în ce mai slabă, trecu la treabă. Puse paharul în lada frigorifică, se ridică în picioare şi îşi dădu jos bluza tricotată.

Bud se ridică şi îşi scoase cămaşa.

Jill lăsă să-i cadă pantalonii scurţi kaki şi îi îndepărtă cu piciorul. Rămase câteva secunde în picioare în slip şi sutien, în timp ce Bud se dezbrăca, apoi îşi scoase sutienul şi îşi trase de pe ea slipul.

Se întoarse către cameră, ridică braţele, făcu câteva piruete, apoi spuse: „Ta, ta!" şi se înclină către cameră.

Se îmbrăţişară şi se sărutară, iar mâinile începură să mângâie trupurile goale.

Jill îl aşeză pe Bud în unghi drept faţă de cameră, apoi privi în obiectiv şi spuse:

— Sex oral. Dubla unu.

Se lăsă în genunchi şi se puse pe treabă.

Bud se crispa, iar genunchii i se înmuiară. Nu ştia ce să facă cu mâinile, aşa că începu să-şi plimbe degetele prin părul drept şi castaniu al lui Jill.

Se forţă să zâmbească, ştiind că obiectivul îi surprinde expresia şi dorind să pară fericit mai târziu când vor privi caseta. Realitatea era că se simţea pe jumătate ridicol, pe jumătate incomod.

Într-o companie mixtă, Bud nu se sfia să vorbească despre sex, în timp ce ea era de obicei potolită şi delicată şi nu lăsa să-i scape decât ocazional vreun zâmbet sau vreo remarcă isteaţă. În pat însă, Bud era încă uimit de cât era de picantă.

Ea simţi că el se apropie de punctul culminant, aşa că se rostogoli pe spate şi spuse:

— Cu asta am terminat. Scena doi. Vinul, te rog.

Bud scoase sticla.

Întinsă pe spate, Jill îşi azvârli picioarele în sus şi spuse:

— Degustare de soţie.

Îşi depărta picioarele şi spuse:

— Toarnă.

Bud îngenunche între picioarele ei şi turnă vin, apoi, fără să mai aştepte alte indicaţii scenice, îşi îngropa limba în ea.

Jill respira sacadat deja, însă reuşi să spună:

— Sper că ai luat cadrul cum trebuie.

Bud ridică o clipă capul să respire şi aruncă o privire către cameră

— Îhî.

Ea luă sticla şi îşi turnă restul de vin pe corp.

— Linge.

El linse vinul de pe abdomenul şi sânii ei tari şi îşi plimbă limba peste sfârcuri.

După câteva minute, Jill se ridică şi spuse:

— Sunt lipicioasă. Hai să facem baie goi.

Bud se ridică în picioare şi răspunse:

— Cred că ar trebui să mergem. Facem duş la hotel.

Ea îl ignoră şi se căţără în vârful dunei la adăpostul căreia stătuseră şi privi spre ocean.

— Haide. Aşezi camera aici şi ne filmăm făcând baie în pielea goală.

Bud ştia că nu e cazul să o contrazică, aşa că se duse repede spre cameră, o opri, apoi o mută cu tot cu trepied în vârful dunei şi fixă stativul în nisip.

Bud îşi roti privirea peste plajă, peste ocean şi peste cer. Orizontul era încă luminat de ultimele raze ale soarelui, dar cerul şi marea erau deja albastru-închis cu purpuriu. Deasupra capului apăreau stelele şi văzu luminile pâlpâitoare ale unui avion zburând la mare înălţime şi scânteierea unui vapor departe, la orizont. Briza se înteţise şi îi răcorea trupul gol şi transpirat.

Jill privi prin vizor şi trecu pe modulul de crepuscul, apoi puse focalizarea pe infinit şi luă un cadru mai larg. Apăsă butonul de înregistrare şi spuse:

— E atât de frumos.

— Poate n-ar trebui să mergem până la plajă goi, răspunse Bud.

S-ar putea să fie oameni prin preajmă.

— Şi ce? Atâta vreme cât nu-i cunoaştem, cui îi pasă?

— Mda, dar hai să luăm nişte haine...

— Trăieşte periculos, Bud! Jill coborî de pe dună, alunecând şi ţopăind până jos, la plajă.

Bud o urmări cu privirea, minunându-se de perfecţiunea corpului ei, în timp ce femeia alerga către apă.

Ea se întoarse spre el şi strigă:

— Haide! Coborî şi el în fugă panta şi traversă plaja plată. Se simţea ridicol alergând în pielea goală cu scula fluturându-i în vânt.

O ajunse din urmă chiar la apă, iar ea îl întoarse cu faţa spre camera instalată pe dună. Îşi agită braţele şi strigă:

— Bud şi Jill înoată cu rechinii.

Îl luă de mână şi intrară cu un plescăit în apa calmă.

Şocul iniţial al contactului cu apa rece le dădu o senzaţie plăcută de curăţare. Se opriră când apa sărată le ajunse la şolduri şi începură să se spele unul pe celălalt.

Jill privi spre larg.

— E magic.

Bud i se alătură şi împreună rămaseră cu ochii pironiţi în larg, fascinaţi de suprafaţa lucioasă a apei şi de cerul purpuriu întins în faţa lor.

Undeva în dreapta lor, Bud remarcă luminile intermitente ale unui avion, la vreo cincisprezece kilometri în larg de Fire Island, la o altitudine de trei mii cinci sute sau poate cinci mii de metri. Bud urmări cu privirea aparatul care se apropia, cu ultimele raze ale soarelui reflectându-i-se în aripi. Lăsa în urmă, pe albastrul-închis al cerului, patru dâre albe de vapori şi Bud presupuse că decolase de pe Aeroportul Kennedy, aflat la aproape 100 de kilometri spre vest, şi se îndrepta spre Europa. Momentul invita la romantism, aşa că spuse:

— Mi-ar plăcea să fim împreună în avionul acela, în drum spre Paris sau Roma.

Ea râse.

— Tu intri în panică şi când mergem pentru o oră la un motel de rahat. Cum vrei să justifici un drum la Paris sau Roma? Bud, enervat, răspunse:

— Nu intru în panică. Sunt precaut. De dragul tău. Hai să mergem, mai spuse.

— Într-o clipă.

Îl ciupi de fund şi spuse:

— Caseta asta o să facă să sară în aer ecranul televizorului.

Bud era încă enervat şi nu răspunse.

Atunci ea îl apucă de penis şi-i spuse:

— Hai s-o facem aici.

— Offf...

Bud privi în susul şi în josul plajei, apoi la camera de pe dună, îndreptată spre ei.

— Hai să mergem. Până nu vine cineva. Ca în scena aia din *De acum pentru totdeauna*.

El avea un milion de argumente întemeiate împotriva sexului pe plajă, însă Jill ţinea strâns în mână singurul argument valabil în favoarea lui.

Ea îl luă de mână şi îl duse la mal, unde valuri blânde mângâiau nisipul ud.

— Întinde-te pe jos, îi spuse.

Bud se întinse pe nisip, iar marea înainta şi se retrăgea peste corpul lui. Ea se întinse deasupra lui şi făcură dragoste încet şi ritmat, aşa cum îi plăcea ei – să facă ea mai toată treaba, în ritmul ei.

Bud era puţin distras de valurile care i se rostogoleau peste faţă şi trup şi era şi puţin îngrijorat de faptul că era atât de expus. În mai puţin de un minut însă, lumea lui se restrânse la zona dintre picioarele lor şi n-ar mai fi observat niciun tsunami prăvălit peste ei.

Peste încă un minut ea ajunse la orgasm şi el ejacula în ea.

Ea rămase întinsă peste el, respirând cu greutate timp de câteva secunde, apoi îl încalecă cu genunchii şi se ridică. Începu să spună ceva, dar se opri în mijlocul propoziţiei cu ochii spre ocean.

— Ce...? Bud se ridică repede în capul oaselor şi privi peste umărul drept, în direcţia în care se uita ea.

Ceva se ridica deasupra apei şi îi luă o secundă să-şi dea seama că era o vâlvătaie de foc, roşu-incandescent, urmată de o dâră de fum alb.

— Ce dracu...? Arăta ca o rachetă luminoasă rămasă de la 4 Iulie, dar era uriaşă, prea uriaşă – şi ieşea din apă.

O priviră amândoi cum se ridică cu repeziciune şi prinde viteză pe măsură ce se înalţă. Părea să avanseze în zigzag, apoi îşi schimbă direcţia.

Dintr-odată, pe cer apăru o străfulgerare de lumină, urmată de o

imensă minge de foc. Se ridicară amândoi în picioare cu greutate şi priviră transfiguraţi cum resturi incandescente încep să cadă din locul exploziei. După cam o jumătate de minut, zgomotul a două explozii în succesiune rapidă răsună deasupra apei şi provocă un tremur al aerului în jurul lor, făcându-i să tresară instinctiv. Apoi – liniște.

Enorma minge de foc păru multă vreme să rămână suspendată în aer, apoi începu să coboare, spărgându-se în două sau trei bucăţi incandescente, care îşi continuară căderea cu viteze diferite.

Un minut mai târziu, pe cer nu se mai vedea nimic, cu excepţia fumului alb şi negru, luminat de jos de strălucirea focurilor care ardeau pe suprafaţa oceanului, undeva departe în larg.

Bud fixă cu privirea orizontul în flăcări, apoi cerul şi din nou apa, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

Jill şopti:

— Doamne sfinte... ce...? Bud rămase nemişcat, neînţelegând foarte bine despre ce era vorba; însă simţea în adâncul sufletului că se întâmplase ceva îngrozitor. Următorul lui gând fu că, indiferent ce se întâmplase, fusese destul de vizibil şi de puternic încât să atragă şi alte persoane spre plajă. O luă pe Jill de braţ zicând:

— Hai să plecăm de aici! Repede! Se întoarseră şi parcurseră în fugă cei cincizeci de metri de nisip până în vârful dunei. Bud înhaţă camera de filmat şi trepiedul, în timp ce Jill o luă la vale pe partea cealaltă. Bud o urmă strigând:

— Îmbracă-te! Îmbracă-te! îşi puseră în grabă amândoi hainele pe ei şi alergară spre maşină, Bud cărând trepiedul, iar Jill camera şi lăsând în urmă pătura şi lada frigorifică.

Aruncară echipamentul video pe bancheta din spate, săriră pe locurile din faţă şi Bud porni motorul şi băgă în viteză. Amândoi respirau greu. Fără să aprindă farurile, Bud merse cu spatele până la potecă şi acolo întoarse rapid. Continuă să meargă cu grijă pe întuneric, de-a lungul potecii, apoi prin parcare şi, în cele din urmă, ieşi în Dune Road, unde aprinse farurile şi acceleră.

Niciunul din ei nu spuse nimic.

O maşină de poliţie se apropie din direcţia opusă şi trecu în viteză pe lângă ei.

După mai puţin de cinci minute, văzură luminile din Westhampton dincolo de golf.

— Bud, cred că a explodat un avion, spuse Jill.

— Poate... poate a fost o rachetă luminoasă gigantică... trasă de pe o barjă. A explodat... ştii tu... un foc de artificii, mai adăugă.

— Rachetele luminoase nu explodează aşa. Rachetele luminoase nu ard în apă. Aruncă o privire către el şi spuse: Ceva mare a explodat în aer şi s-a prăbuşit în ocean. Era un avion.

Bud nu răspunse.

— Poate ar fi bine să ne întoarcem, continuă Jill.

— De ce?

— Poate... a scăpat cineva. Au veste de salvare, plute de salvare.

Poate reuşim să fim cumva de ajutor.

Bud scutură din cap.

— Chestia aia s-a dezintegrat pur şi simplu. Probabil era la trei mii de metri înălţime. Şi adăugă: Poliţia e deja acolo. N-au nevoie de noi.

Jill nu răspunse.

Bud intră pe podul care ducea la satul de vacanţă Westhampton Beach. Până la hotelul lor mai aveau de mers cinci minute.

Jill părea căzută pe gânduri.

— Dâra aia de lumină... era un proiectil. O rachetă.

Bud nu spuse nimic.

— A fost ca şi cum o rachetă a fost trasă de pe apă şi a lovit un avion, spuse ea.

— Ce să zic... Sunt sigur că o să vedem la ştiri.

Jill privi spre bancheta din spate şi văzu camera video pornită, înregistrându-le conversaţia.

Întinse mâna şi luă camera. Derula banda înapoi, apăsă butonul de redare, apoi privi prin vizor în timp ce derula înainte.

Bud îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

Ea opri banda şi spuse:

— E aici. Am prins totul pe casetă.

Derula înapoi şi înainte de câteva ori, apoi spuse:

— Bud... opreşte şi uită-te la asta.

El continuă să şofeze.

Ea lăsă camera din mână şi-i zise:

— Avem totul pe bandă. Racheta, explozia, bucăţile care cad.

— Zău? Şi ce mai vezi acolo?

— Pe noi.

— Exact. Şterge-o.

— Nu.

— Jill, şterge caseta!

— OK... dar trebuie s-o vedem în camera de hotel. Pe urmă o ştergem.

— Nu vreau s-o văd. Şterge-o! Acum.

— Bud, asta ar putea fi... o dovadă. Trebuie s-o vadă cineva.

— Ai înnebunit? Nu trebuie să ne vadă nimeni cum ne-o tragem pe plajă.

Ea nu răspunse.

Bud o mângâie pe mână şi spuse:

— E-n regulă, ne uităm la casetă în cameră. Pe urmă vedem ce dau la ştiri. Apoi hotărâm ce facem. Bine? Ea încuviinţă din cap.

Bud o privi cum strânge în braţe camera video. Ştia foarte bine că Jill Winslow era genul de femeie care ar fi fost în stare să facă ce trebuie şi să predea caseta autorităţilor, chiar dacă ar fi avut de suferit şi ea. Ca să nu mai vorbim de el. Se gândea totuşi că, odată ce va fi văzut caseta în toată splendoarea ei, o să-i vină minţile la cap.

Dacă nu, poate va fi nevoit să fie puţin mai dur. Spuse:

— Ştii, chestia aia... cum îi zice? Cutia neagră. Care înregistrează tot ce se întâmplă în timpul zborului. Când o vor găsi, o să ştie mai multe despre ce s-a întâmplat cu avionul decât ştim noi sau decât se vede pe bandă. Înregistrarea zborului. Mai bună decât o înregistrare video.

Ea nu răspunse.

În timp ce oprea în parcarea hotelului Bayview, Bud spuse:

— Nici măcar nu ştim dacă era avion. Hai să vedem ce spun la ştiri.

Jill coborî din Explorer şi se îndreptă spre hotel, ţinând camera video în braţe.

El opri motorul şi o urmă, zicându-şi în sinea lui: „Eu n-am de gând să mă prăbuşesc şi să ard ca avionul ăla."

CARTEA A DOUA...

Cinci ani mai târziu

LONG ISLAND, NEW YORK

Conspiraţia nu e o teorie, e o crimă.

CAPITOLUL 2

Tuturor le plac misterele. Mai puţin poliţiştilor. Pentru un poliţist, misterele, dacă rămân mistere, devin piedici în carieră.

Cine l-a omorât pe JFK? Cine l-a răpit pe micuţul Lindbergh?[1] De ce m-a părăsit prima nevastă? Nu ştiu. N-au fost cazurile mele.

Eu sunt John Corey, fost detectiv criminalist la poliţia din New York, iar acum lucrez la Brigada Federală Antitero, în ceea ce nu se poate descrie decât ca actul al doilea al unei vieţi cu un singur act.

Iată alt mister: Ce s-a întâmplat cu zborul 800 al companiei TWA? Nici acesta n-a fost cazul meu, dar lucrase la el cea de-a doua soţie a mea, în iulie 1996, când zborul TWA 800, un Boeing 747 uriaş, care decolase cu destinaţia Paris având la bord 230 de pasageri şi membri ai echipajului, a explodat în largul coastei atlantice a Long Island, trimiţând pe lumea cealaltă 230 de suflete.

Cea de-a doua soţie a mea se numeşte Kate Mayfield şi e agent FBI, dar lucrează şi pentru BFA, unde ne-am şi cunoscut. Nu mulţi pot spune că au ajuns să fie împreună datorită unui terorist arab.

Mergeam spre est, pe Autostrada Long Island, la volanul jeepului meu Grand Cherokee setos de benzină şi ultradotat cu opt cilindri. Lângă mine, pe locul din dreapta, stătea mai sus-menţionată Kate Mayfield, a doua şi, sper eu, ultima mea soţie, care îşi păstrase numele de fată din motive profesionale. Tot din motive profesionale îmi oferise şi mie numele ei de familie, întrucât în cercul celor de la BFA numele meu nu făcea doi bani.

Locuim în Manhattan, pe East street la numărul 72, unde am locuit şi cu prima mea soţie, Robin. Kate, la fel ca Robin, e avocat, ceea ce pe altul în locul meu l-ar fi împins să apeleze la ajutorul unui psihiatru pentru a analiza această relaţie iubire – ură pe care s-ar putea s-o am cu femeile avocat şi cu legea în general, în toate manifestările ei complexe. Eu o numesc coincidenţă. Prietenii mei spun că îmi place să mi-o trag cu avocatele. Mă rog.

— Mersi că ai venit cu mine, spuse Kate. N-o să fie tocmai plăcut.

— E-n regulă.

Ne îndreptam spre plajă, într-o zi caldă şi însorită de iulie, dar nu ca să ne bronzăm sau să înotăm. De fapt, mergeam la o slujbă care urma să se ţină pe plajă în memoria victimelor zborului 800.

---

[1] În 1932, fiul în vârstă de un an şi jumătate al căpitanului Charles A. Lindbergh , primul om care a traversat singur Atlanticul în zbor a fost răpit şi, în ciuda faptului că s-a plătit răscumpărarea, a fost găsit mort două luni mai târziu. În urma unui proces controversat, presupusul autor al răpirii a fost condamnat la moarte şi executat în 1934. – n. tr.

Slujba se ţine în fiecare an pe 17 iulie, data la care avusese loc catastrofa, iar aceasta era cea de-a cincea comemorare. Nu mai participasem niciodată şi nici nu aveam de ce. Dar, cum am spus, Kate lucrase la caz şi din acest motiv, spunea ea, fusese prezentă în fiecare an. Mi-a trecut prin minte că la acest caz lucraseră mai mult de cinci sute de persoane din forţele de ordine şi eram convins că nu luaseră parte la toate, sau poate chiar la niciuna dintre slujbele comemorative, însă un soţ bun îşi crede soţia pe cuvânt. Serios.

— Ce anume ai făcut la cazul acesta? am întrebat.

— În cea mai mare parte am intervievat martori oculari, mi-a răspuns.

— Câţi?

— Nu-mi mai amintesc. Mulţi.

— Câţi oameni au fost martori la chestia asta?

— Peste şase sute.

— Pe bune? Tu care crezi c-a fost cauza adevărată a prăbuşirii?

— Nu sunt autorizată să discut cazul.

— De ce nu? A fost oficial închis şi, oficial, a fost un accident provocat de o defecţiune tehnică ce a dus la explozia rezervorului central de combustibil. Deci? Nu mi-a răspuns, aşa că i-am amintit:

— Am autorizaţie pentru informaţiile confidenţiale.

— Informaţiile sunt puse la dispoziţie numai celor care au nevoie de ele. Ţie la ce-ţi trebuie?

— Sunt băgăcios.

Şi-a aţintit privirea în faţă şi a spus:

— Trebuie să ieşi de pe autostradă la ieşirea 68.

Am făcut dreapta la ieşirea 68 şi m-am îndreptat spre sud pe William Floyd Parkway.

— William Floyd e un star rock, nu-i aşa?

— A fost unul din semnatarii Declaraţiei de Independenţă.

— Eşti sigură?

— Tu te gândeşti la Pink Floyd, a spus ea.

— Aşa e. Ai memorie bună.

— Atunci de ce nu pot să-mi aduc aminte de ce m-am măritat cu tine?

— Sunt amuzant. Şi sexy. Şi deştept. Oamenii deştepţi sunt sexy.

Aşa ai spus.

— Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva.

— Mă iubeşti.

— Da, te iubesc. Foarte mult. Dar eşti un nesuferit, a adăugat.

— Nici cu tine nu e tocmai uşor de trăit, iubito.

A zâmbit.

Doamna Mayfield este cu paisprezece ani mai tânără decât mine şi mica diferenţă dintre generaţii e uneori interesantă, alteori nu.

Mai menţionez aici că soţia mea arată bine, deşi ceea ce m-a atras la ea a fost inteligenţa, desigur. Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost părul blond, ochii de un albastru-intens şi pielea care-mi amintea de Ivory Soap[2]. Un corp foarte armonios. Merge des la sala de fitness a unui club local şi face cursuri care se cheamă Bikram yoga, spin, step şi kick boxing, pentru care se antrenează uneori în apartament folosindu-se de şalele mele pe post de sac de nisip, fără ca între noi să se creeze vreun fel de legătură, deşi posibilitatea există. Ea pare obsedată să fie în formă, în timp ce obsesia mea e să exersez cu pistolul Glock de 9 milimetri la poligonul de trageri. Aş putea întocmi o lungă listă de lucruri pe care nu le avem în comun – muzica, mâncarea, băuturile, atitudinea faţă de locul de muncă, poziţia colacului de la toaletă şi aşa mai departe –, însă, dintr-un motiv pe care nu-l pot desluşi, suntem îndrăgostiţi unul de altul.M-am întors la subiectul precedent, spunând:

— Cu cât îmi spui mai multe despre zborul 800, cu atât o să găseşti mai multă pace sufletească.

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Te rog, las-o baltă!

— Nu pot să depun mărturie împotriva ta. Sunt soţul tău. Aşa spune legea.

— Nu, nu spune aşa. Vorbim mai târziu. Ar putea să fie microfoane în maşină.

— În maşina asta nu sunt microfoane.

— Ai putea să porţi tu microfon, a spus ea. Va trebui să te percheziţionez mai târziu.

— OK.

Am râs amândoi. Ha-ha. Sfârşitul discuţiei.

Adevărul fie spus, nu mă interesa nici personal, nici profesional

---

[2] Ivory Soap – marca de săpun produs de Procter Gamble şi lansat în 1879, a cărui caracteristică principală este aceea că pluteşte. Explicaţia este o eroare tehnică care a dus la pătrunderea de aer în compoziţie în timpul prelucrării unui lot de săpunuri. Rezultatul a fost creşterea uriaşă a cererii de piaţă. (n. tr.)

cazul zborului 800 mai mult decât pe orice persoană normală care urmărise la ştiri acest tragic şi straniu accident. Cazul prezenta probleme şi inconsecvenţe de la bun început, motiv pentru care, după cinci ani, era încă un subiect fierbinte pentru programele de ştiri.

De fapt, cu două seri înainte, Kate urmărise pe câteva canale de ştiri povestea unui grup numit OCIZ – Organizaţia Cercetătorilor Independenţi ai Zborului 800 – care tocmai făcuse publice unele dintre cele mai recente descoperiri ale lor, care nu se potriveau cu concluziile oficiale ale autorităţilor.

Acest grup era compus din persoane foarte credibile care luaseră parte la ancheta desfăşurată în urma accidentului în cadrul unor organizaţii civile şi formate din prieteni şi rude ale pasagerilor şi ale membrilor echipajului. Plus, desigur, diverşi fanatici ai teoriei conspiraţiei.

Mai concret, OCIZ făcea zile fripte guvernului, lucru pe care îl apreciam la nivel visceral.

Ştiau, de asemenea, să speculeze impactul apariţiilor în presă, aşa că, pentru a coincide cu cea de-a cincea comemorare a tragediei, au înregistrat interviuri cu opt martori oculari ai catastrofei, dintre care pe unii îi văzusem la televizor cu două seri înainte împreună cu soţia mea care butona telecomanda. Martorii au prezentat argumente convingătoare în sprijinul teoriei că zborul TWA 800 fusese aruncat în aer de o rachetă. Cei doi din guvern nu făcuseră comentarii, amintiseră doar că dosarul fusese soluţionat şi clasat. Defecţiune tehnică. Sfârşitul poveştii.

Am continuat drumul spre sud înspre Atlantic. Era puţin peste 7 după-amiaza, iar slujba comemorativă, conform spuselor lui Kate, începea la 7.30 şi se încheia la 8.31, momentul prăbuşirii.

— Cunoşteai pe cineva dintre cei care au murit? am întrebat-o pe Kate.

— Nu.

După o clipă, a adăugat:

— Am ajuns să le cunosc pe unele dintre rudele celor morţi.

— Înţeleg.

Kate Mayfield, din câte pot să-mi dau seama după un an de căsnicie, separă foarte clar slujba de sentimentele personale. Prin urmare, faptul că şi-a luat jumătate de zi CO – ceea ce în jargonul FBI înseamnă concediu de odihnă, iar toţi ceilalţi îi spun vacanţă – pentru a

participa la slujba ţinută în memoria unor oameni pe care nu-i cunoştea nu mi s-a părut de înţeles.

Kate înţelesese unde băteam cu întrebările şi tăcerea, aşa că spuse:

— Uneori am şi eu nevoie să mă simt umană. Slujba asta... câteodată e reconfortant să descoperi că ceea ce ai crezut că e un act de cruzime e doar un tragic accident.

— Ai dreptate.

N-am să spun la acest moment că devenisem mult mai curios în legătură cu acest caz, dar, cum cea mai mare parte din viaţă îmi câştigasem existenţa vârându-mi nasul în treburile altora, mi-am spus că nu trebuie să uit să-l sun pe un tip pe nume Dick Kearns.

Dick era un poliţist criminalist cu care lucrasem ani de zile până s-a retras din NYPD[3] şi a trecut la Brigada Antitero ca responsabil de contract, cum sunt şi eu. Dick, asemenea lui Kate, lucrase la cazul TWA la intervievarea martorilor.

FBI-ul avusese iniţiativa înfiinţării acestei brigăzi mixte în 1980 ca răspuns la atentatele cu bombă puse la cale în New York de gruparea portoricană numită FALN[4], precum şi la cele provocate de Armata de Eliberare a Negrilor. Lumea s-a schimbat şi acum probabil că nouăzeci la sută din efectivele brigăzii sunt implicate în problema terorismului din Orientul Mijlociu. Aici se întâmplă lucrurile importante şi aici lucrăm şi eu, şi Kate. Mă aşteptam la a doua carieră glorioasă, cu condiţia să trăiesc suficient de mult.

Această brigadă mixtă funcţionează în felul următor: FBI se alimentează din efectivele NYPD, folosind poliţişti activi şi în retragere pentru alergătură, supravegheri şi activităţi de rutină, astfel încât agenţii lor exagerat de bine plătiţi şi şcoliţi să se poată ocupa de lucrurile cu adevărat inteligente.

Amestecul acestor două culturi foarte diferite nu a funcţionat bine de la început, însă cu trecerea anilor s-a dezvoltat un fel de relaţie de lucru. Vreau să spun, uite, eu şi Kate ne-am îndrăgostit şi ne-am căsătorit. Suntem un model pentru BFA.

Ideea e că, atunci când federalii îi lasă pe poliţişti să facă munca

---

[3] New York Police Department, Polilia oraşului New York (n. tr.)

[4] Fuerzas Armadas Liberación Nacional Portoricanas, Forţele Armate de Eliberare Naţională din Porto Rico (n. tr.)

de jos, poliţiştii ajung să aibă acces la informaţii care înainte ar fi rămas în cercul restrâns al celor de la FBI. Prin urmare, Dick Kearns, camaradul meu în uniformă, ar fi dispus să-mi dea mai multe informaţii decât soţia mea FBI-istă.

Şi de ce, s-ar putea întreba cineva, mi-aş dori aceste informaţii? Cu siguranţă, nu-mi închipuiam că am să dezleg misterul prăbuşirii zborului TWA 800. Cinci sute de bărbaţi şi femei lucraseră la acest caz ani de zile, cazul avea cinci ani vechime, era clasat şi concluzia oficială părea şi cea mai logică: un cablu electric desprins sau slăbit la un indicator de combustibil aflat în rezervorul central a produs o scânteie care a aprins vaporii de kerosen, aruncând în aer rezervorul şi ducând la distrugerea aeronavei. Toate dovezile criminalistice conduceau la această concluzie.

Aproape toate.

Mai era dâra de lumină pe care o văzuseră prea mulţi oameni.

Am traversat un pod scurt care lega Long Island de Fire Island, o insulă lungă de baraj natural care avea reputaţia de a atrage în timpul verii persoane din cele mai ciudate.

Drumul ducea către Parcul Regional Smith Point, o zonă care mie nu-mi place – cu pini şi stejari pitici, dune de nisip acoperite cu iarbă şi poate şi nişte vietăţi sălbatice. Eu sunt băiat de oraş.

Am ajuns la locul unde drumul care vine de pe pod se intersectează cu o alee de pe plajă paralelă cu oceanul. În apropiere, pe un câmp nisipos, se găsea un cort mare larg deschis, permiţând astfel să intre briza mării. Câteva sute de persoane erau adunate în şir în jurul cortului.

M-am îndreptat spre o mică parcare, care era plină de maşini cu aspect oficial. Am lăsat maşina cu tracţiune integrală, am luat-o pe un drum nisipos şi mi-am creat un loc de parcare strivind un pin pipernicit.

— Ai călcat copacul, a spus Kate.

— Ce copac? Am pus în geam ecusonul pe care scria: „Maşină a poliţiei în misiune”, după care am coborât şi am mers pe jos înapoi spre parcare. Maşinile parcate acolo aveau fie şofer, fie diverse ecusoane cu „Misiune oficială” în parbriz.

Am mers mai departe spre cortul deschis, a cărui siluetă se profila pe fundalul oceanului.

Noi doi purtam pantaloni kaki şi pulovere tricotate, iar eu, spre

deosebire de ea, aveam şi pantofi comozi. În timp ce ne apropiam de cort, Kate spuse:

— S-ar putea să dăm peste unii dintre agenţii care au lucrat la caz.

S-ar putea ca ucigaşii să se întoarcă sau nu la locul faptei, însă ştiu sigur că poliţiştii se întorc adesea la locul unde s-au petrecut cazurile nerezolvate. Uneori sunt chiar obsedaţi. Numai că acesta nu era un caz de crimă, m-am văzut nevoit să-mi reamintesc; fusese un accident nefericit.

Spre sud-vest, soarele coborâse mult spre linia orizontului, cerul era senin şi dinspre ocean bătea o briză răcoroasă. Uneori nu e chiar atât de rău în mijlocul naturii.

Ne-am îndreptat spre cortul deschis, în care se strânseseră vreo trei sute de persoane. De prea multe ori meseria m-a obligat să particip la slujbe comemorative şi la înmormântări, aşa că, dacă nu sânt nevoit, nu mă ofer să merg. Dar iată-mă aici!

— Majoritatea rudelor au adus fotografii ale celor care au murit, spuse Kate. Dar chiar şi dacă n-ar fi adus, îţi dai seama cine erau.

M-a luat de mână şi ne-am apropiat. N-au venit aici ca să lase în urmă cele întâmplate, continuă Kate. Nu se poate aşa ceva. Au venit să se sprijine unii pe alţii, să se consoleze pentru pierderea pe care au suferit-o.

Cineva ne-a întins un program. Nu mai erau scaune libere, aşa că ne-am găsit un loc în picioare pe partea dinspre ocean.

Cam în dreptul acestui loc, poate la aproximativ cincisprezece kilometri în larg, un avion explodase şi se prăbuşise în mare. Timp de câteva săptămâni după aceea valurile aduseseră la mal resturi ale aparatului şi obiecte personale ale pasagerilor. Unii spuneau că marea aruncase pe plajă chiar şi fragmente din cadavre, dar în presă nu apăruse nimic despre asta.

Mi-am amintit că la vremea respectivă mă gândisem că acesta era primul avion american distrus în urma unei acţiuni inamice pe teritoriul Statelor Unite. Şi că acesta era al doilea atac terorist comandat din afară pe pământ american – primul fiind bomba amplasată în Turnul Nordic de la World Trade Center în februarie 1993.

Iar apoi, odată cu trecerea timpului, o altă explicaţie a catastrofei începea să capete tot mai multă credibilitate: defecţiune

tehnică.

Nimeni nu credea asta şi toată lumea credea asta. Eu credeam şi nu credeam.

Am privit spre larg încercând să-mi imaginez ce anume fusese obiectul pe care atâţia oameni îl văzuseră ţâşnind în direcţia avionului chiar înainte de explozie. Nu am nici cea mai vagă idee ce au văzut, dar ştiu că li s-a spus că nu văzuseră nimic.

„Ce păcat, mă gândeam, că nimeni nu surprinsese momentul pe peliculă."

CAPITOLUL 3

Cum spuneam, am fost la prea multe înmormântări şi slujbe comemorative, însă această, în memoria a 230 de bărbaţi, femei şi copii, stătea nu numai sub semnul morţii, ci şi al nesiguranţei, al unei întrebări nerostite – „Ce anume provocase prăbuşirea acelui avion cu cinci ani în urmă?" Prima persoană care a luat cuvântul a fost o femeie care, conform celor scrise în program, era parohul unei capele ecumenice din incinta Aeroportului Kennedy. I-a asigurat pe rudele şi apropiaţii victimelor că aveau tot dreptul să-şi trăiască viaţa din plin, chiar dacă cei dragi n-o mai puteau face.

Au mai urmat câţiva vorbitori, în timp ce în depărtare se auzeau valurile lovindu-se de ţărm.

S-au rostit rugăciuni de către feţe bisericeşti aparţinând diferitelor confesiuni, lumea plângea, iar Kate mă strângea de mână. M-am uitat spre ea şi am văzut lacrimile curgându-i pe obraji.

Un rabin spuse, referindu-se la cei dispăruţi:

— Şi nu încetăm să ne minunăm cum aceşti oameni, plecaţi dintre noi de atâţia ani, reuşesc să rămână aşa de frumoşi atâta vreme.

Altă persoană, un bărbat care îşi pierduse soţia şi fiul, vorbi despre toţi copiii dispăruţi, despre soţiile şi soţii dispăruţi, despre familiile întregi care se îmbarcaseră în acel avion, despre fraţii şi surorile, mamele şi taţii, majoritatea nişte străini unii pentru ceilalţi, dar pe care soarta îi unise acum pentru eternitate.

Ultimul vorbitor, un preot protestant, îndemnă pe toată lumea să intoneze Psalmul douăzeci şi trei. „Şi deşi voi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele..." Formaţia de cimpoieri a poliţiei, în kilturi, a cântat imnul Slavă veşnică, apoi slujba din cort a luat sfârşit.

După aceea, pentru că făceau acelaşi lucru de ani de zile, s-au îndreptat cu toţii, fără să mai aştepte îndrumări, spre plajă.

Eu şi Kate i-am urmat.

La malul oceanului, rudele victimelor aprinseră câte o lumânare pentru fiecare dintre cei 230 de morţi şi lumânările se întindeau acum de-a lungul plajei, pâlpâind în briza uşoară.

La 8.31, momentul exact al exploziei, participanţii se prinseră de mâini. Un elicopter al Pazei de Coastă îşi aprinse farurile deasupra oceanului şi, dintr-o barcă a Pazei de Coastă, membrii echipajului aruncară coroane de flori în apă, în locul unde farurile luminau valurile.

Unii dintre membrii familiilor au îngenuncheat, alţii au intrat în mare şi aproape toţi au aruncat flori în valuri. Apoi au început să se îmbrăţişeze între ei.

Empatia şi emotivitatea nu sunt punctele mele forte, însă această scenă cu oamenii care îşi împărtăşeau durerea şi îşi ofereau unul altuia alinare a străpunse cochilia mea insensibilă la moarte, aşa cum briza caldă a oceanului trece printr-un paravan.

Pâlcuri mici de oameni au început să se îndepărteze de plajă, iar eu şi Kate ne-am îndreptat înapoi spre cort.

L-am zărit pe primarul Rudy Giuliani şi un grup de politicieni locali şi oficiali din administraţia New Yorkului, uşor de identificat datorită cârdului de reporteri care se ţineau după ei în căutare de declaraţii care să poată fi citate. L-am auzit pe unul dintre reporteri întrebându-l pe Rudy:

— Domnule primar, tot mai credeţi că a fost un act terorist? La care răspunsul domnului Giuliani a fost:

— Nu comentez.

Kate a zărit două persoane pe care le cunoştea, s-a scuzat şi s-a îndepărtat să stea de vorbă cu ele.

Am rămas pe pasarela de scânduri, lângă cort, privind oamenii care se împrăştiau, în timp ce în urma lor, pe plajă, lumânările continuau să ardă. Elicopterul şi barca dispăruseră, dar câteva persoane rămăseseră încă pe plajă, unii chiar în apă, cu privirea pierdută în larg. Alţii stăteau în grupuri mici şi vorbeau, se îmbrăţişau, plângeau. Evident, le venea greu să plece din acest loc în care se simţeau aproape de cei dragi care se prăbuşiseră din înaltul cerului de vară în valurile oceanului.

Nu eram prea sigur ce căutam eu acolo, dar un lucru era cert: în urma experienţei prin care trecusem, tragedia petrecută în urmă cu

cinci ani nu mai era pentru mine doar teoretică, ci devenise mult mai reală. Şi tocmai acesta era, cred, motivul pentru care Kate mă invitase să o însoţesc; era ceva din trecutul ei şi ea voia ca eu să înţeleg această parte a ei. Sau poate că avea alte intenţii.

În viaţa de zi cu zi, Kate Mayfield e la fel de emotivă ca mine, adică mai deloc. Însă era limpede că această tragedie atinsese o coardă sensibilă, iar din punct de vedere profesional, bănuiam eu, reprezenta o frustrare. Nici ea, nici ceilalţi care fuseseră aici în seara asta nu ştiau dacă plângeau victimele unui accident sau pe cele ale unui genocid. În această seară, poate nici nu mai conta; dar în esenţă conta, atât pentru morţi, cât şi pentru vii. Şi, de asemenea, pentru întreaga naţiune.

În timp ce o aşteptam pe Kate, de mine s-a apropiat un domn de vârstă medie îmbrăcat în nişte pantaloni comozi şi o cămaşă.

— John Corey, a rostit. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu, i-am răspuns. Dumneata nu eşti John Corey. Eu sunt John Corey.

— Asta am spus şi eu. Sunt agentul special Liam Griffith, a continuat, fără să-mi întindă mâna. Lucrăm în acelaşi loc.

Îmi părea oarecum cunoscut, dar adevărul e că pentru mine toţi agenţii FBI arată la fel, chiar şi femeile.

— Cu ce ocazie pe aici? m-a întrebat.

— Dar tu, Liam, cu ce ocazie pe aici?

— Eu te-am întrebat primul.

— E o întrebare oficială? Domnul Griffith nu era omul care să nu recunoască o capcană.

— Nu sunt aici în calitate oficială.

— Nici eu.

A aruncat o privire rapidă în jur, după care a spus:

— Bănuiesc că ai venit cu soţia.

— E o bănuială corectă.

Am tăcut amândoi o vreme, uitându-ne unul la altul. Îmi plac aceste înfruntări bărbăteşti de priviri şi sunt bun la ele.

În cele din urmă, Griffith a rupt tăcerea:

— Soţia ta, după cum probabil ţi-a spus, nu a fost pe deplin mulţumită de concluziile oficiale ale acestui caz.

N-am răspuns.

— Guvernul e mulţumit, a continuat el. Amândoi... lucraţi pentru guvern.

— Mersi pentru pont.

S-a uitat la mine şi a spus:

— Uneori ce e evident trebuie pus în cuvinte.

— Engleza nu e limba ta maternă?

— Bine, ascultă ce-ţi spun – cazul e clasat. E suficient că avem grupuri civile şi persoane particulare care pun la îndoială concluziile oficiale. E dreptul lor. Dar tu, eu, soţia ta – toţi care facem parte din forţele federale – nu le putem da crezare celor care vin cu teorii alternative şi poate paranoice despre ce s-a întâmplat acum cinci ani. Înţelegi?

— Hei, amice, eu am venit ca să mă aflu în treabă. Soţia mea a venit ca să le aducă un omagiu morţilor şi să le consoleze rudele. Dacă e cineva paranoic, ăla eşti tu.

Domnul Griffith a părut ofensat, dar şi-a păstrat calmul.

— Poate că e prea subtil pentru tine ceea ce am încercat să-ţi spun, comentă el. Important nu e ce s-a întâmplat sau ce nu s-a întâmplat aici. Importantă e funcţia ta de agent guvernamental. Dacă mâine te retragi – sau eşti dat afară –, a continuat, poţi să petreci cât timp vrei studiind acest caz. Ai avea acest drept ca civil şi, dacă ai da peste nişte dovezi noi care să redeschidă dosarul, slavă Domnului. Dar atâta vreme cât lucrezi pentru guvern, nu ai voie, nici măcar în timpul liber, să faci investigaţii, să iei declaraţii, să studiezi dosarele sau măcar să te gândeşti la acest caz. Acum ai înţeles? Mereu uit că aproape toţi agenţii federali sunt la origine avocaţi, dar îmi amintesc imediat ce încep să vorbească.

— Mă faci curios, i-am spus. Sper că nu asta era intenţia.

— Îţi aduc la cunoştinţă ce spune legea, domnule Corey, ca mai târziu, dacă se ajunge la asta, să nu poţi spune că n-ai ştiut.

— Amice, sunt poliţist de mai bine de douăzeci de ani şi predau legislaţie criminalistică la Colegiul John Jay. Cunosc nenorocita de lege.

— Bine. O să scriu asta în raport.

— Dacă tot faci asta, scrie şi că mi-ai spus că eşti aici neoficial şi că după aceea mi-ai citit drepturile.

Mi-a zâmbit, apoi a redevenit poliţistul cel bun şi m-a informat:

— Îmi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine, Liam.

— Ia conversaţia asta ca pe un sfat prietenesc din partea unui coleg. N-o să scriu niciun raport.

— Voi nu înghiţiţi nici măcar un rahat fără să umpleţi un raport de zece pagini.

Nu cred că i-a mai plăcut de mine.

— Ai reputaţia de individ dificil căruia nu-i place să lucreze în echipă, a spus. Ştii bine. Eşti bine văzut pentru moment ca urmare a cazului Asad Khalil. Dar asta a fost acum mai bine de un an şi de atunci n-ai mai făcut nimic spectaculos. Khalil e încă în libertate; la fel şi, apropo, tipii care au băgat trei gloanţe în tine în munţii Morningside. Dacă ai nevoie de o misiune în viaţă, domnule Corey, caută-i pe ăia care au încercat să te omoare. Ar trebui să fie suficient ca să-ţi umpli timpul şi să te fereşti de necazuri.

Niciodată nu e o idee bună să i-o tragi unui agent federal, dar, dacă-mi vorbeşte pe un ton din ăsta condescendent, mai că-mi vine s-o fac. Măcar o dată. Dar nu aici.

— Du-te-n mă-ta!

— OK, a spus, ca şi cum i s-ar fi părut o idee bună. OK, consideră-te avertizat.

— Consideră-te plecat, am replicat.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

Înainte să apuc să mă gândesc la conversaţia pe care tocmai o purtasem cu domnul Griffith, Kate a apărut lângă mine.

— Cei doi şi-au pierdut singura fiică, a spus. Pleca la Paris la un curs de vară. Cei cinci ani care au trecut n-au schimbat nimic, nici n-ar trebui, a adăugat.

Am încuviinţat.

— Despre ce a vorbit Liam Griffith cu tine? m-a întrebat.

— Nu sunt autorizat să-ţi spun.

— A vrut să ştie ce căutăm aici?

— De unde-l cunoşti? am întrebat-o.

— Lucrează cu noi, John.

— La ce secţie?

— La fel ca noi. Terorismul din Orientul Mijlociu. Ce ţi-a spus?

— Eu de ce nu-l ştiu?

— Habar n-am. Călătoreşte mult.

— A lucrat în cazul TWA?

— Nu sunt autorizată să spun. De ce nu l-ai întrebat pe el?

— Am vrut. Chiar înainte să-l trimit în aia a mă-sii. Pe urmă n-am mai găsit momentul potrivit.

— N-ar fi trebuit să-i spui aşa ceva.

— Ce caută aici? A ezitat, apoi a răspuns:

— A venit să vadă cine mai e pe aici.

— E un fel de... ca tipii ăia de la Interne?

— Nu ştiu. Poate. A pomenit ceva de mine?

— A spus că nu ai fost pe deplin mulţumită de concluziile oficiale ale acestui caz.

— N-am spus nimănui aşa ceva.

— Sunt sigur că a dedus.

A încuviinţat, apoi, ca un bun avocat care nu vrea să mai audă nimic din ce ar fi dispus să repete sub jurământ, a lăsat baltă subiectul.

A privit oceanul, apoi cerul.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat aici?

— Nu ştiu.

— Ştiu că nu ştii. Eu am lucrat la caz şi tot nu ştiu. Dar ce crezi? Am luat-o de mână şi am pornit spre maşină. I-am spus:

— Cred că trebuie să găsim o explicaţie pentru dâra luminoasă.

Fără dâra de lumină, dovezile că a fost o defecţiune tehnică sunt dărâmătoare. Cu dâra de lumină, avem altă teorie foarte credibilă – o rachetă sol-aer.

— Şi tu spre care înclini?

— Întotdeauna spre fapte.

— Păi ai de ales între două categorii de fapte – martorii oculari şi mărturiile lor privitoare la dâra de lumină şi probele criminalistice care nu au găsit nicio dovadă de impact cu vreo rachetă şi dovedesc explozia accidentală a rezervorului central. Care fapte îţi plac mai mult?

— Nu am întotdeauna încredere în martorii oculari, am răspuns.

— Dar dacă sunt mai mult de două sute şi toţi au văzut acelaşi lucru?

— Atunci ar trebui să stau de vorbă cu cât mai mulţi dintre ei.

— Aseară i-ai văzut pe opt dintre ei la televizor.

— Nu e acelaşi lucru ca o declaraţie pe care aş lua-o eu.

— Am făcut eu asta. Am intervievat doisprezece martori, i-am ascultat vorbind şi m-am uitat în ochii lor. Uită-te în ochii mei, mi-a spus.

M-am oprit din mers şi am privit-o.

— Nu-mi ies din minte vocile şi chipurile lor, a spus.

— Poate ar fi bine să-ți iasă, am replicat.

Am ajuns la jeep și i-am deschis ușa. Am urcat și eu, am pornit motorul și am ieșit cu spatele în drum. Pinul pitic și-a revenit, mai înalt și mai împlinit decât înainte să-l calc. Traumele fac bine plantelor sălbatice. Supraviețuirea celor mai rezistenți.

M-am alăturat unui lung șir de vehicule care plecau de la slujba comemorativa.

Kate a rămas tăcută o vreme, după care a spus:

— De câte ori vin aici mă enervez.

— Nu mă miră.

Ne-am îndreptat încet spre pod.

Dintr-odată mi-am amintit, foarte limpede, o conversație pe care o purtasem cu agentul special Kate Mayfield la puțin timp după ce ne-am cunoscut. Lucram amândoi la cazul Asad Khalil, menționat recent de prietenul meu Liam. Domnul Khalil, cetățean libian, venise în America în scopul de a ucide un număr de piloți ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite care lansaseră niște bombe deasupra țării sale. În fine, cred că mă plângeam în legătură cu programul de lucru sau așa ceva, când Kate mi-a zis: „Știi, când BFA a lucrat la cazul avionului TWA care a explodat, s-a lucrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână".

I-am răspuns, poate sarcastic, poate anticipând: „Și nici măcar n-a fost un atac terorist".

Kate nu mi-a răspuns și îmi amintesc că la momentul respectiv m-am gândit că nimeni dintre cei în cunoștință de cauză nu răspundea la întrebări legate de TWA 800 și că existau încă întrebări fără răspuns.

Și iată-ne acum, un an mai târziu, soț și soție, și ea tot nu-mi spune mai nimic. Dar totuși îmi spune ceva.

Am intrat pe pod și m-am târât mai departe în ritmul coloanei de mașini. La stânga era Marele Golf Sudic, la dreapta Golful Moriches.

Luminile de pe celălalt mal luceau reflectate în apă. Stelele sclipeau pe cerul senin al serii, iar prin geamurile deschise intra aerul mirosind a sare.

Într-o seară impecabilă de vară, foarte asemănătoare cu asta, în urmă cu exact cinci ani, la unsprezece minute și jumătate după decolarea de pe Aeroportul Kennedy, o aeronavă uriașă care se îndrepta spre Paris cu 230 de oameni la bord a explodat în aer, apoi s-a prăbușit în apă în bucăți incandescente, care au aprins oceanul.

Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat aşa ceva în ochii unui martor. Cu siguranţă, era ceva atât de diferit de orice văzuseră vreodată, încât probabil n-au înţeles nimic şi n-au ştiut ce să creadă.

I-am spus lui Kate:

— Am avut cândva un martor ocular care mi-a spus că se găsea la trei metri de atacator şi că acesta a împuşcat victima o dată de la o distanţă de vreo doi metri. În realitate, o cameră de supraveghere a înregistrat toată scena şi s-a văzut că martorul era la zece metri de atacator, atacatorul la şase metri de victimă şi s-au tras trei focuri de armă, am adăugat, deşi nu mai era necesar. În situaţii puternic traumatizante, creierul nostru nu procesează ce vedem cu ochii şi auzim cu urechile.

— Există sute de martori oculari.

— Forţa sugestiei, am spus eu, sau sindromul memoriei false, sau dorinţa de a-l mulţumi pe cel care te interoghează, sau, în acest caz, întunericul şi iluzia optică. Ai de unde alege.

— N-am nevoie să aleg. Raportul oficial le-a ales pe toate, cu accentul pe iluzia optică.

— Mda, îmi aduc aminte.

De fapt, CIA făcuse o reconstituire animată speculativă a exploziei, prezentată apoi la televizor, care părea să dea o explicaţie pentru dâra de lumină. Conform acestei simulări, după cum îmi aminteam, dâra de lumină pe care mai mult de două sute de oameni o văzuseră înălţându-se în direcţia avionului venea de fapt dinspre avion şi era produsă de combustibilul aprins care curgea din rezervorul perforat. După cum se explica în respectiva simulare, nu explozia iniţială le atrăsese atenţia martorilor, ci sunetul exploziei, pe care ei l-au auzit abia după cincisprezece sau chiar treizeci de secunde, în funcţie de locul unde se găseau. Apoi, privind în sus în direcţia din care se auzise explozia, au văzut de fapt un şuvoi de combustibil aprins, pe care l-au confundat cu o rachetă sau un proiectil care se înălţa. De asemenea, fuzelajul avionului se ridicase, conform monitorizării radar, cu aproape o mie de metri şi această bucată arzândă din corpul aeronavei ar fi putut să semene cu o rachetă care se înalţă.

Iluzie optică, conform CIA. Mie mi s-a părut o porcărie, însă reconstituirea animată era mai convingătoare decât vorbele. Trebuia să o văd încă o dată.

Şi trebuia să-mi pun din nou întrebarea pe care mi-o pusesem în urmă cu cinci ani: De ce reconstituirea fusese făcută de CIA şi nu de FBI? Ce se întâmpla aici? Am ajuns la capătul podului şi am intrat pe William Floyd Parkway. M-am uitat la ceasul din bord şi am spus:

— Se face ora 11 până ajungem înapoi în oraş.

— Şi mai târziu, dacă vrei.

— Ce vrei să spui?

— Mai facem o oprire. Dar numai dacă vrei.

— Te gândeşti să facem una scurtă într-un hotel de doi bani?

— Nu.

Parcă îmi aduceam aminte că Liam Griffith mă sfătuise să nu fac din cazul ăsta un hobby pentru timpul meu liber. Nu mi-a spus ce anume s-ar întâmpla, dacă nu i-aş urma sfatul, dar bănuiam că n-ar fi fost plăcut.

— John? Trebuia să mă gândesc mai serios la cariera lui Kate decât la a mea – ea câştiga mai mult decât mine. Poate că era bine să o pun în temă cu ce spusese Griffith.

— Bine, mergem acasă, a spus ea.

— Bine, mai facem o oprire, am replicat eu.

CAPITOLUL 4

Am ieşit de pe William Floyd Parkeay şi am luat-o spre vest pe Autostrada Montauk. Kate m-a îndrumat spre agreabilul sat de vacanţă Westhampton Beach.

Am traversat Golful Moriches pe un pod care ducea spre o mică insulă de baraj natural, unde am intrat pe singurul drum, Dune Road, şi ne-am îndreptat spre vest. De-a lungul drumului se înşirau case noi – case la ocean pe stânga, case cu vedere la ocean pe dreapta.

— Zona asta nu era atât de dezvoltată acum cinci ani, a spus Kate.

O remarcă fără legătură cu nimic, poate, însă cel mai probabil se referea la faptul că la momentul accidentului zona era pustie şi că ceea ce urma să văd sau să aud trebuia cântărit în contextul adecvat.

După mai puţin de zece minute de mers, un indicator mă informă că intrasem în Parcul Regional Cupsogue Beach, oficial închis după lăsarea întunericului; eu însă eram acolo oficial în calitate neoficială, aşa că am intrat în parcare.

Am traversat parcarea şi Kate mi-a făcut semn să o iau pe o potecă nisipoasă, care era de fapt o alee pietonală, conform

indicatorului – care spunea: „ACCESUL AUTO INTERZIS”. Intrarea pe potecă era blocată parţial de un gard de sârmă, aşa că am trecut maşina pe tracţiune integrală şi am ocolit gardul, luminând cu farurile drumul îngust, care acum era de lăţimea jeepului, mărginit de arbuşti pitici şi dune de nisip.

Când am ajuns la capătul potecii, Kate a spus:

— Ia-o pe aici, spre plajă.

Am întors printre două dune şi am coborât o pantă din ce în ce mai abruptă, strivind în drum un stejar pitic.

— Fii atent cu vegetaţia, te rog. Fă dreapta la duna aia! Am făcut dreapta la marginea dunei.

— Opreşte aici, a spus Kate.

Am oprit motorul, am stâns farurile şi am urmat-o.

Kate se oprise nu departe de maşină şi privea spre larg.

— Uite, în seara de 17 iulie 1996, un vehicul, cel mai probabil o maşină cu tracţiune integrală ca a ta, a ieşit de pe drum şi s-a oprit aici.

— De unde ştii?

— Dintr-un raport al poliţiei din Westhampton. Imediat după prăbuşirea avionului, un echipaj al poliţiei, cu o maşină de teren, a fost trimis aici cu ordin să coboare pe plajă şi să vadă dacă poate să ajute cu ceva. Poliţistul a ajuns aici la 8.46 p.m.

— Cu ce să ajute?

— La momentul respectiv, locul exact al prăbuşirii nu era cunoscut. Era posibil să existe supravieţuitori oameni cu veste sau plute de salvare. Poliţistul avea lanternă. A remarcat urme de cauciucuri pe nisip, care se terminau aici undeva. Nu le-a dat importanţă şi a coborât spre plajă.

— Ai văzut tu raportul ăsta?

— Da. Au existat sute de rapoarte despre fiecare aspect imaginabil al accidentului, întocmite de zeci de agenţii guvernamentale, de Paza de Coastă, de piloţi de aeronave comerciale şi particulare şi aşa mai departe. Ăsta însă mi-a atras atenţia.

— De ce?

— Pentru că a fost unul dintre primele şi totodată unul dintre cele mai puţin importante.

— Dar tu n-ai fost de aceeaşi părere. Ai stat de vorbă cu poliţistul ăla?

— Am stat. Mi-a spus că a coborât pe plajă.

A pornit şi ea spre plajă şi am urmat-o. S-a oprit la marginea apei, a întins mâna şi a spus:

— Dincolo de strâmtoare e Fire Island şi Parcul Regional Smith Point, unde tocmai s-a ţinut slujba comemorativă. Departe în larg, poliţistul a văzut combustibilul arzând pe apă. A îndreptat lumina lanternei într-acolo, dar n-a văzut decât suprafaţa apei, calmă şi sticloasă. În raport a scris că nu se aştepta să întâlnească supravieţuitori venind spre ţărm, oricum nu atât de repede şi probabil nu atât de departe de locul prăbuşirii. În orice caz, s-a hotărât să se urce pe duna de nisip, de unde putea să vadă mai bine.

Kate s-a întors şi s-a îndreptat spre duna de nisip care se ridica aproape de locul unde parcasem jeepul. Am pornit în urma ei.

Am ajuns la baza dunei.

— Apoi, reluă ea, mi-a zis că a văzut urme recente, care arătau că cineva urcase sau coborâse prin acest loc sau poate şi urcase, şi coborâse. Tipul nu venise după urme; pur şi simplu căuta un loc mai înalt de unde să cerceteze suprafaţa apei. Aşa că s-a urcat pe dună.

— Asta înseamnă că trebuie să urc şi eu?

— Vino după mine.

Ne-am căţărat pe dună şi mi-a intrat nisip în pantofi. Pe la începuturile carierei mele de detectiv, participasem la reconstituiri, care sunt adesea obositoare şi te obligă să te murdăreşti pe haine. Acum eram mai înţelept.

Când am ajuns în vârful dunei, Kate a continuat:

— Acolo, în valea aia dintre duna asta şi următoarea, poliţistul a văzut o pătură.

Am coborât panta lină.

— Cam pe aici. O pătură de dormit. Cine locuieşte în zona asta sigur are o pătură de bumbac pentru plajă. Asta era din fibre sintetice, poate de la un hotel sau motel.

— A căutat cineva pături asemănătoare la hotelurile şi motelurile din zonă?

— Da, o echipă BFA. Au găsit câteva moteluri şi hoteluri care foloseau pături de aceeaşi marcă. Au restrâns căutările până au ajuns la un singur hotel, iar acolo o cameristă raportase o pătură lipsă dintr-o cameră.

— Cum se numeşte hotelul?

— Te interesează să urmăreşti pista asta?

— Nu. De fapt şi tu, şi Griffith mi-aţi spus că nu e treaba mea.

— Asta aşa e.

— Bun. Apropo – ce căutăm aici?

— M-am gândit că o să ţi se pară interesant. Ai putea s-o introduci în unul dintre cursurile tale de la John Jay.

— Întotdeauna te gândeşti la mine.

N-a răspuns.

În momentul ăsta, desigur, momeala era în gura lui John Corey, iar Kate Mayfield trăgea uşor peştele spre undiţă. Cred că aşa am ajuns să mă însor, şi prima, şi a doua oară.

— Pe pătură era o ladă frigorifică, a continuat ea, iar înăuntru, scria în raportul poliţistului, s-a găsit gheaţă pe jumătate topită. Pe pătură erau şi două pahare de vin, un tirbuşon şi o sticlă goală de vin alb.

— Ce soi de vin?

— Franţuzesc, scump. Un Pouilly-Fume. Costa cam cincizeci de dolari la vremea aceea.

— A prelevat cineva amprentele de pe sticlă? am întrebat.

— Da. Şi de pe pahare. Şi de pe lada frigorifică. O mulţime de amprente vizibile. De la două persoane. FBI-ul le-a căutat în baza de date, dar n-au găsit nimic.

— Ruj? am întrebat.

— Da. Pe unul din pahare.

— Urme de raport sexual pe pătură?

— Nu s-au găsit urme de spermă şi nici vreun prezervativ, a răspuns Kate.

— Poate au făcut sex oral şi pe urmă ea a înghiţit.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la asta. Criminaliştii au găsit pe pătură celule epidermale feminine şi masculine, fire de păr de pe cap, de pe corp şi nişte păr pubian, ceea ce înseamnă că la un moment dat cei doi au stat aici goi. Dar s-ar fi putut ca părul să fie al altcuiva, a continuat ea, de vreme ce pătura aparţinea unui hotel.

— Alte fibre străine?

— O mulţime. Dar, din nou, ar fi putut să provină din zeci de surse diferite. Pe pătură erau şi nişte pete de vin alb.

Am încuviinţat din cap. În general, probele culese de pe pături de hotel nu prea sunt concludente.

— Nisip? am întrebat.

— Da. O parte era încă umed. Aşa că s-ar putea să fi coborât pe plajă.

Am încuviinţat şi am întrebat:

— Poliţistul a văzut vreun vehicul plecând dinspre plajă?

— Da, a menţionat că a trecut pe Dune Road pe lângă un Ford Explorer de culoare deschisă, model recent, care venea din direcţia asta. Dar întrucât era vorba de o urgenţă, nu de o infracţiune, nu s-a uitat la numărul de înmatriculare şi nici dacă erau pasageri în maşină. Pista asta a fost abandonată.

Am dat din cap. Ford-urile Explorer, precum şi jeepurile erau aici la fel de comune ca pescăruşii, aşa că nu merita să-ţi pierzi timpul să verifici maşina.

— Cam asta e, a spus Kate. Te tentează să încerci să pui cap la cap întâmplările din seara aceea? l-am răspuns:

— În loc să le pun eu cap la cap, mai bine s-ar face o reconstituire.

— John, potoleşte-te!

— Încerc să intru în pielea personajelor.

— Haide. Se face târziu. Încearcă să-ţi imaginezi. Facem reconstituirea mai târziu, a adăugat zâmbind.

I-am zâmbit şi eu.

— Bine – avem o femeie şi un bărbat. Probabil stăteau la un hotel din zonă, al cărui nume s-ar putea să-l aflu mai târziu. Vinul scump indică poate nişte persoane de vârstă medie, din clasa de mijloc înstărită. Se hotărăsc să meargă pe plajă şi înhaţă pătura din camera de hotel. Au însă o ladă frigorifică, ceea ce s-ar putea să însemne că ieşirea fusese într-o oarecare măsură plănuită dinainte.

Ştiu sau au auzit de locul ăsta izolat, sau poate pur şi simplu au dat peste el. Cred că au ajuns aici undeva spre lăsarea serii.

— De ce?

— Păi, îmi amintesc unde eram când am auzit de prăbuşirea avionului. Ziua fusese însorită, dar n-ai spus nimic de urme de loţiune sau ulei de plajă pe pătură, sau pe sticlă, sau pe pahare.

— Corect. Continuă.

— Aşa, deci femeia şi bărbatul au ajuns aici, poate, într-un Ford Explorer, cândva înainte de 8.31 p.m., momentul exploziei. Au întins pătura, au deschis lada frigorifică, au scos vinul, l-au desfăcut cu tirbuşonul, au turnat în două pahare şi au băut toată sticla. La un

moment dat e posibil să se fi dezbrăcat şi e posibil să fi făcut sex.

Kate nu a răspuns, aşa că am continuat:

— Bun, pornind de la nisipul umed găsit pe pătură putem să speculăm că au coborât la apă, goi sau îmbrăcaţi. La un moment dat – la 8.31 p.m. mai precis –, au văzut şi au auzit o explozie pe cer. Nu ştiu unde anume erau în momentul respectiv, însă, dându-şi seama că o asemenea întâmplare va atrage şi alte persoane spre plajă, au şters-o dracului de aici şi plecaseră deja la 8.46, când a sosit poliţia.

E posibil ca cele două vehicule să fi trecut unul pe lângă celălalt pe singurul drum care duce la plaja asta. Bănuiala mea, am adăugat, e că acele două persoane nu sunt soţ şi soţie.

— De ce?

— E prea romantic.

— Nu fi cinic! Poate că n-au fugit. Poate s-au grăbit să aducă ajutoare.

— Şi nu s-au mai oprit. Nu voiau să fie văzuţi împreună.

A încuviinţat.

— Asta e părerea generală.

— A cui?

— A agenţilor FBI din Brigada Antitero, care au făcut investigaţiile acum cinci ani.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Ce-i face pe aceşti doi oameni aşa de importanţi încât să se străduiască atât cei de la FBI?

— Au fost probabil martori oculari ai accidentului.

— Şi ce dacă? Au existat şase sute de martori ai exploziei. Mai mult de două sute din ei an declarat că au văzut dâra de lumină ridicându-se spre avion chiar înainte de explozie. Dacă FBI-ul nu a crezut două sute de oameni, de ce erau atât de importanţi aceşti doi necunoscuţi?

— Ah, am uitat. Un ultim detaliu.

— Ah!

— Pe pătură era şi un capac de plastic pentru protejarea obiectivului, provenind de la o cameră video JVC. Am tăcut o clipă până am procesat informaţia, privind în jur la plajă şi la ocean. Apoi am întrebat:

— Oamenii ăştia au dat de atunci vreun semn de viaţă?

— Nu.

— Şi nici n-o să dea. Hai să mergem!

CAPITOLUL 5

Am traversat încă o dată satul de vacanţă Westhampton.

— Mergem acasă? am întrebat.

— O ultimă oprire. Dar numai dacă vrei.

— Câte ultime opriri mai sunt?

— Două.

Am aruncat o privire către femeia care stătea lângă mine, pe locul din dreapta. Era soţia mea, Kate Mayfield. Precizez asta pentru că uneori este agentul special Mayfield, iar alte ori nu ştie nici ea cine e.

Acum îmi dădeam seama că e Kate, deci era momentul să lămuresc nişte lucruri.

I-am atras atenţia asupra unui aspect:

— Mi-ai spus să nu-mi bag nasul în cazul ăsta. Apoi m-ai dus pe o plajă unde se pare că un cuplu a văzut şi poate a şi filmat prăbuşirea avionului. Eşti drăguţă să-mi explici această aparentă contradicţie?

— Nu. Şi nu e nicio contradicţie, a adăugat. M-am gândit doar că o să ţi se pară interesant. Eram aproape de plaja aia, aşa că ţi-am arătat şi ţie.

— Aha. Şi la următoarea oprire ce o să mi se pară interesant?

— O să vezi la următoarea oprire.

— Vrei să fac nişte săpături în legătură cu cazul?

— Nu pot să-ţi răspund la asta.

— Bine, clipeşte o dată pentru da şi de două ori pentru nu.

— Înţelege, John, mi-a amintit ea, că nu mă pot implica în cazul ăsta. Sunt agent FBI de carieră. Mi-aş putea pierde slujba.

— Şi eu?

— Ţie ţi-ar păsa dacă ai fi dat afară?

— Nu. Am trei sferturi de pensie de invaliditate de la NYPD.

— Ştiu. Neimpozabilă, am adăugat. Oricum nu mă dau în vânt să lucrez pentru ăştia ca tine.

— Dar nu lucrezi pentru mine, lucrezi cu mine.

— Mă rog. Ce vrei să fac? am întrebat-o din nou.

— Doar să priveşti şi să asculţi, apoi faci ce vrei. Dar eu nu vreau să ştiu nimic.

— Şi dacă mă prind că-mi bag nasul unde nu trebuie şi mă arestează?

— Nu pot să te aresteze.

— Eşti sigură?

— Sută la sută. Sunt avocat.

— Poate o să încerce să mă omoare, am spus.

— E ridicol.

— Ba nu, nu e. Fostul nostru coleg de echipă de la CIA, Ted Nash, m-a amenințat de câteva ori că mă omoară.

— Nu cred așa ceva. Și oricum e mort.

— Mai sunt și alții.

A râs. Nu mi se părea amuzant. Am întrebat încă o dată:

— Kate, ce vrei de la mine?

— Să faci din cazul ăsta un hobby secret pentru timpul liber.

Ceea ce mi-a amintit de colegul meu din BFA, domnul Liam Griffith, care mă prevenise în mod special împotriva acestui lucru.

Am oprit mașina pe marginea drumului și am spus:

— Kate, uită-te la mine!

S-a întors și m-a privit.

— Te joci cu mine, iubito, și chestia asta nu-mi place.

— Îmi pare rău.

— Spune-mi exact ce vrei să fac, scumpo.

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Doar privește și ascultă. Apoi decizi ce vrei să faci. A afișat un zâmbet forțat și a continuat: Vreau să fii John Corey. Atât.

— Atunci fii și tu Kate și atât.

— Încerc. E totul atât de... încurcat. Sunt ruptă în două cu chestia asta... Nu vreau să avem... Să ai probleme. Dar cazul ăsta mă preocupă de cinci ani.

— Îi preocupă pe mulți. Dar a fost închis. E precum cutia Pandorei. Mai bine să rămână închis.

A rămas tăcută o vreme, apoi a spus abia auzit:

— Nu cred că s-a făcut dreptate.

— A fost un accident, am replicat eu. N-are nimic de-a face cu dreptatea.

— Chiar crezi asta?

— Nu. Dar, dacă mi-aș face griji în legătură cu fiecare caz în care nu s-a făcut dreptate, aș fi în tratament psihiatric.

— Dar ăsta nu e un caz oarecare, știi foarte bine.

— Așa e, dar n-o să fiu eu ăla care-și bagă puța-n foc ca să vadă cât e de fierbinte.

— Atunci, hai acasă! Am ieșit din nou în șosea și cam după un

minut am întrebat:

— Bun, deci unde mergem? M-a îndrumat spre Autostrada Montauk, care mergea întâi spre vest, apoi spre sud, spre ocean.

Drumul se înfunda într-o incintă îngrădită, cu o poartă închisă cu lanţ şi o gheretă pentru paznic. Farurile maşini luminau un indicator pe care scria: „*PAZA DE COASTĂ A STATELOR UNITE – BAZA MORICHES – ACCESUL INTERZIS*".

Un tip în uniforma a Pazei de Coastă, cu pistolul în toc, a ieşit din gheretă, a deschis poarta şi mi-a făcut semn să opresc. Am oprit.

Când s-a apropiat, am scos insigna, la care abia dacă s-a uitat.

S-a uitat apoi la Kate şi, fără să ne întrebe cu ce treabă am venit, ne-a spus:

— Treceţi! Era evident că eram aşteptaţi şi că toată lumea în afară de mine ştia cu ce treabă venisem. Am intrat pe poarta deschisă, pe un drum asfaltat.

În faţă era o clădire acoperită cu şindrilă albă, cu ferestre de fronton cu cercevelele vopsite în roşu şi un turn de observaţie pătrat: o structură tipică pentru clădirile Pazei de Coastă.

— Parchează acolo, a spus Kate.

Am oprit în parcarea din faţa clădirii, am oprit motorul şi am coborât amândoi.

Am urmat-o pe Kate spre partea din spate a clădirii, care dădea spre ocean. Am privit instalaţia luminată cu reflectoare, aflată pe o ridicătură de pământ. La mal era un debarcader şi la dreapta lui un doc lung cu două bărci ale Pazei de Coastă legate de piloni. Una din bărci semăna cu cea care participase la ceremonia comemorativă. În afară de tipul de la poartă, în unitate părea să nu mai fie nimeni.

— Aici a fost instalat centrul de comandă după accident, mi-a spus Kate. Toate bărcile de salvare au intrat prin Strâmtoarea Moriches şi au depozitat aici resturile avionului, care au fost duse apoi cu camioanele la hangarul bazei navale Calverton să fie reasamblate. Tot aici au adus şi cadavrele înainte să fie transportate la morgă, a adăugat.

A rămas tăcută o vreme, apoi a continuat:

— Am lucrat aici, cu întreruperi, timp de două luni. Stăteam la un motel din apropiere.

Nu am răspuns, însă m-am gândit la ce îmi spusese. Cunoşteam câteva persoane din NYPD, bărbaţi şi femei, care lucraseră la cazul ăsta

zi şi noapte, timp de săptămâni şi chiar luni, locuiseră prin moteluri, avuseseră coşmaruri din cauza cadavrelor, băuseră prea mult prin distileriile de gin. Nimeni, din câte mi s-a spus, nu a scăpat fără traume. I-am aruncat o privire lui Kate.

Ne-am privit în ochi un moment, apoi Kate s-a întors, spunând:

— Trupurile... fragmentele de trupuri... jucării, animale de pluş, păpuşi, valize, rucsacuri... o mulţime de tineri care mergeau la Paris pentru cursuri de vară. O fată avea banii ascunşi în şosetă. Una dintre bărcile de salvare a pescuit o cutiuţă de bijuterii şi înăuntru era un inel de logodnă. Plănuiau să se logodească la Paris...

Am îmbrăţişat-o, iar ea şi-a lăsat capul pe umărul meu. Am stat aşa o vreme, cu privirea aţintită spre golf. E o femeie puternică, însă chiar şi cei mai puternici se simt copleşiţi uneori.

Kate şi-a îndreptat spatele şi i-am dat drumul. A pornit spre doc, vorbind în timp ce mergea:

— Când am ajuns aici, a doua zi după accident, baza asta urma să fie închisă şi nu mai era întreţinută. Iarba îmi ajungea până la mijloc, în câteva zile tot locul era plin de dube de intervenţie, maşini de la criminalistică, ambulanţe, un cort mare al Crucii Roşii acolo, camioane, morgi mobile... aveam duşuri portabile unde să ne spălăm de... Substanţele contaminante... cam după o săptămână au construit pentru elicoptere pistele alea două de pe gazon. Forţa de reacţie a fost foarte bună. Excelentă. Am fost mândră să lucrez cu oamenii ăştia. Paza de Coastă, NYPD, poliţia locală şi a statului, Crucea Roşie şi o mulţime de pescari şi barcagii din zonă care au muncit zi şi noapte la recuperarea cadavrelor şi a resturilor... A fost uimitor, serios. S-a uitat la mine şi a continuat: Suntem oameni de treabă. Ştii? Suntem egoişti, egocentrici şi răsfăţaţi. Dar când se întâmplă vreun rahat, dăm tot ce avem mai bun.

Am încuviinţat.

Am ajuns la capătul docului şi Kate a arătat spre vest, spre locul în care zborul 800 al companiei TWA explodase deasupra oceanului cu exact cinci ani în urmă.

— Dacă a fost un accident, atunci cei de la Boeing şi de la Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor, toţi ceilalţi implicaţi în siguranţa aeronavelor pot să repare greşeala şi nimeni nu mai trebuie să-şi facă griji că o să explodeze şi altă dată rezervoarele de combustibil în timpul zborului. A tras adânc aer în piept şi a

continuat: Dar dacă a fost crimă, atunci trebuie să ştim că a fost crimă şi abia pe urmă să căutăm să se facă dreptate.

M-am gândit o clipă şi apoi am spus:

— Eu am căutat criminali când aproape nimeni nu se gândea că fusese comisă o crimă.

— Şi ai avut noroc?

— O dată. Lucrurile ies la iveală brusc, după ani de zile. Se redeschide cazul. Tu ai găsit ceva? am întrebat.

— Poate. Te am pe tine, a adăugat.

Am zâmbit.

— Nu sunt chiar atât de bun.

— Bun e faptul că poţi să priveşti lucrurile fără prejudecăţi şi cu mintea limpede. Cu toţii am trăit cazul ăsta timp de un an şi jumătate până a fost închis şi cred că am fost cu toţii copleşiţi de amploarea tragediei şi de hârţoage rapoartele criminalistice, teoriile contradictorii, luptele pentru jurisdicţie, presiunile din afară şi nebunia mediática. Există o scurtătură prin toată porcăria. Cineva trebuie s-o găsească.

În realitate, majoritatea cazurilor pe care le-am rezolvat au fost rezultatul unei munci poliţieneşti de rutină, a rapoartelor criminalistice şi aşa mai departe. Însă din când în când rezolvarea unui caz s-a datorat norocului de a fi găsit cheiţa de aur care deschide uşa spre scurtătură. Se mai întâmplă, dar nu într-un caz ca ăsta.

Kate s-a întors cu spatele spre apă şi a privit în depărtare spre clădirea albă a Pazei de Coastă. Câteva ferestre erau luminate, însă nu se vedea niciun semn de activitate.

— Destul de linişte aici, am remarcat.

— Începe să se întoarcă la liniştea dinainte, a răspuns Kate şi a adăugat: Locul ăsta a fost construit la începutul celui de-al Doilea Război Mondial să vâneze submarinele germane care pândeau în largul coastei. Războiul ăla s-a terminat, s-a terminat şi Războiul Rece, iar accidentul zborului 800 TWA a fost acum cinci ani. Singurul lucru care ar putea ţine în viaţă locul ăsta ar fi un atac terorist sau un atac adevărat.

— Aşa e. Dar nu vrem să fabricăm unul.

— Nu, dar eşti de suficient timp în Brigada Antitero ca să ştii că există o ameninţare cât se poate de reală şi că nici guvernul, nici oamenii obişnuiţi nu-i dau atenţie.

Nu i-am răspuns.

— Avem laboratorul de cercetări biologice Plum Island nu departe de aici, Laboratorul Naţional Brookhaven, Baza Navală pentru Submarine Groton, iar dincolo de estuarul Long Island Sound – centrala nucleară New London. Şi să nu uităm de atacul de la World Trade Center din februarie 1993, a adăugat.

— Şi să nu-l uităm nici pe domnul Asad Khalil, care încă vrea să mă omoare. Să ne omoare, am precizat eu.

A rămas tăcută o vreme privind în gol, apoi a spus:

— Am senzaţia că ne pândeşte un pericol iminent. Ceva mult mai mare decât Asad Khalil.

— Eu sper să nu fie aşa. Tipul ăsta e cel mai mare şi mai ticălos individ de care am dat vreodată.

— Aşa crezi? Şi Osama bin Laden? Nu prea mă pricep la nume arăbeşti, dar pe ăsta îl cunoşteam.

De fapt, figura pe unul dintre posterele cu terorişti căutaţi de FBI afişate în cafeneaua de la BFA.

— Mda, tipul din spatele atacului asupra vasului USS Cole[5].

— Tot el e responsabil şi pentru bombardarea barăcilor armatei americane în Riyad, Arabia Saudită, în noiembrie 1995, când au murit cinci soldaţi. Apoi, în iunie 1996, a fost în spatele atacului cu bombă asupra complexului de apartamente Khlobar Towers din Dhahran, Arabia Saudită, unde era cazat personalul american. Nouăsprezece morţi. A pus la cale atacurile cu bombă asupra ambasadelor SUA din Kenya şi Tanzania din august 1998, în care au murit 224 de oameni şi alţi cinci mii au fost răniţi. Şi ultima dată am auzit de el acum nouă luni – atacul asupra USS Cole, când au murit şaptesprezece marinari. Osama bin Laden.

— Ce nenorocit. Şi de atunci ce-a mai făcut?

— Trăieşte în Afganistan.

— S-a retras din activitate?

— N-aş paria pe asta.

CAPITOLUL 6

Am pornit înapoi spre jeep.

---

[5] Pe 12 octombrie 2000, vasul de război USS Cole, ancorat pentru alimentare în portul yemenit Aden a fost parţial distrus în urma unui atac terorist atribuit grupării al-Qaeda (n. tr.)

— Şi acum încotro? am întrebat.

— Nu am terminat aici.

Crezusem că era doar o aducere aminte pentru Kate şi un loc care să mă inspire pe mine. Se pare că era mai mult de atât.

— Ai vrut să interoghezi un martor, a spus Kate.

— Aş vrea să interoghez mulţi martori.

— Trebuie să te mulţumeşti cu un singur martor în seara asta.

Mi-a făcut semn spre una dintre uşile din spate ale clădiri acoperite cu şindrilă albă.

— Pe acolo ajungi în turnul de observaţie. Ultimul etaj.

Se părea că nu avea de gând să vină cu mine, aşa că am intrat pe uşa cu plasă, am ajuns la baza turnului şi am găsit scara.

Am urcat. Patru etaje, care îmi aminteau de clădirea cu cinci etaje şi fără lift unde copilărisem, în zona de est a Manhattanului.

Nu pot să sufăr scările.

Ultimele trepte duceau într-o încăpere de observaţie, închisă numai cu sticlă. Camera nu era luminată, dar am zărit câteva mese şi scaune, un birou pe care erau telefoane şi o staţie radio de tip militar care pâlpâia şi bâzâia în liniştea din încăpere. În cameră nu era nimeni.

Prin ferestrele panoramice cu geam gros am văzut o pasarelă cu balustradă, care înconjura turnul pătrat.

Am deschis o uşă de plasă şi am ieşit pe pasarelă.

Am mers de jur împrejur şi m-am oprit în colţul de sud-vest al turnului. Dincolo de golf se vedeau insulele cele mai din larg şi Strâmtoarea Moriches care separă Fire Island de dunele Westhampton şi Parcul Regional Cupsogue Beach unde, în limbaj vulgar poliţienesc, cineva şi-o trăsese cu o tipă pe plajă şi poate prinsese pe peliculă o dovadă care putea redeschide cazul.

Dincolo de insulele de baraj natural se întindea Oceanul Atlantic, pe care vedeam luminile unor bărci şi ale unor vase mari. Pe cer licăreau stelele şi luminile avioanelor zburând spre est sau spre vest paralel cu coasta.

Mi-am concentrat privirea asupra unui avion care se îndrepta spre est şi l-am urmărit până a ajuns în dreptul Parcului Regional Smith Point de pe Fire Island. Se înălţa uşor la vreo trei sau patru mii de metri, la vreo zece kilometri în larg. Cam în acel loc zborul 800 al companiei TWA, urmând culoarul obişnuit de zbor dinspre Aeroportul Kennedy spre Europa, explodase dintr-odată în aer.

Am încercat să-mi imaginez ce anume văzuseră ridicându-se din apă şi îndreptându-se spre avion cei două sute de oameni.

Poate că urma să-l întâlnesc pe unul dintre acei oameni – sau pe altcineva.

Am intrat la loc în turn şi m-am aşezat într-un scaun ergonomie la un birou cu faţa spre scară. După câteva minute, am auzit paşi pe treptele care scârţâiau. Din obişnuinţă şi pentru că eram singur mi-am scos din tocul de la gleznă pistolul Smith Wesson 38, pe care îl foloseam în afara orelor de program şi l-am pus la curea, la spate, pe sub bluza tricotată. Am văzut capul şi umerii unui bărbat care urca scările, cu spatele la mine. A intrat în cameră, s-a uitat în jur şi m-a văzut.

În ciuda semiîntunericului din încăpere, mi-am dat seama că avea cam şaizeci de ani, era înalt, arătos, avea părul scurt şi grizonat şi purta nişte pantaloni gălbui şi un blazer albastru. Mi-a lăsat impresia unui militar.

S-a îndreptat spre mine şi m-am ridicat în picioare. Când s-a apropiat, a spus:

— Domnule Corey, sunt Tom Spruck. Mi-a întins mâna. Am fost rugat să stau de vorbă cu dumneata.

— Cine te-a rugat?

— Domnişoara Mayfield.

Era de fapt doamna Mayfield, sau agentul special Mayfield, sau uneori chiar doamna Corey, dar nu asta era problema. În orice caz, tipul era clar militar. Probabil ofiţer. Agentul special Mayfield ştia cum să aleagă un martor bun.

Cum eu nu spuneam nimic, a continuat:

— Am fost martor la evenimentele din 17 iulie 1996. Dar asta ştii deja.

Am încuviinţat.

— Preferi să stăm aici sau să mergem afară? m-a întrebat.

— Aici. Ia loc.

A tras spre birou un scaun şi s-a aşezat.

— De unde vrei să încep? M-am aşezat şi eu la birou şi am răspuns:

— Spune-mi câte ceva despre dumneata, domnule Spruck.

— În regulă. Am fost ofiţer în marină, am absolvit Academia din Annapolis şi am trecut în rezervă cu gradul de căpitan. Cândva am

pilotat avioane F-4 Phantom, cu care am decolat de pe portavioane. Am făcut o sută cincisprezece zboruri în trei misiuni în nordul Vietnamului între 1969 şi 1972.

— Înseamnă că ştii să recunoşti un efect pirotehnic deasupra apei pe înserat.

— Ba bine că nu...

— Bun. Şi cum a fost pe 17 iulie 1996? A rămas cu privirea aţintită spre ocean, prin ferestrele cu geam gros, şi a spus:

— Eram pe Sunfish-ul meu – e o bărcuţă cu pânze, de o singură persoană – şi, ca în fiecare miercuri seară, făceam întreceri în golf.

— Cu cine?

— Fac parte din Escadrila de Iahturi Westhampton din Golful Moriches – şi ne-am oprit din navigat pe la opt. Toată lumea se întorcea spre club pentru un grătar, dar eu m-am hotărât să traversez strâmtoarea şi să ies în ocean.

— De ce?

— Marea era neobişnuit de calmă şi bătea un vânt de şase noduri.

Nu întâlneşti prea des asemenea condiţii ca să ieşi în larg cu un Sunfish. Pe la opt şi jumătate eram deja în larg. Am ales un curs spre vest, de-a lungul coastei Fire Island, în dreptul Parcului Regional Smith Point.

— Dă-mi voie să te întrerup. Ce-mi spui acum sunt informaţii publice?

— Asta le-am spus celor de la FBI. Nu ştiu dacă sunt publice sau nu.

— Ai făcut vreo declaraţie publică după ce ai vorbit cu FBI-ul?

— Nu. Mi s-a spus să nu fac, a adăugat.

— Cine ţi-a spus?

— Agentul care mi-a luat prima declaraţie, apoi şi alţi agenţi FBI în următoarele interviuri.

— Înţeleg. Şi cine te-a intervievat prima dată?

— Soţia dumitale.

La vremea respectivă nu era soţia mea, dar am încuviinţat.

— Continuă, te rog.

A privit iar spre ocean şi a continuat:

— Eram în barcă şi priveam cum flutură pânza în bătaia vântului – pe mare, asta e activitatea cu care îţi petreci cel mai mult

timp. Era liniște marea era calmă, era o plăcere să navighezi. Soarele apunea oficial la 8.21 p.m., însă – amurgul de sfârșit de seară pentru navigatori – avea să fie abia pe la 8.45 p.m. M-am uitat la ceas, care e digital, foarte exact și are cadran luminos, și am văzut că era 8.30 și cincisprezece secunde. M-am decis să mă întorc și să intru în strâmtoare înainte să se întunece. Căpitanul Spruck s-a oprit din vorbit și părea căzut pe gânduri. Apoi a continuat: M-am uitat în sus spre pânza bărcii și mi-a atras atenţia ceva pe cer, înspre sud-vest. Era o dâră de lumină strălucitoare care se înălţa. Lumina era portocalie-roșiatică și s-ar putea să se fi ridicat dintr-un punct aflat dincolo de linia orizontului.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Dâra de lumină venea dinspre larg și se îndrepta spre ţărm, oarecum pe direcţia mea. Se înălţa pe o traiectorie foarte abruptă, la un unghi de treizeci și cinci sau poate patruzeci de grade și părea să accelereze, deși asta e greu de determinat din cauza unghiurilor și a lipsei unui reper solid. Însă, dacă ar trebui să estimez viteza, aș spune cam o sută de noduri.

— Ţi-ai dat seama de toate astea în... câte secunde?

— Aproximativ trei secunde. În carlinga unui bombardier ai la dispoziţie cam cinci secunde.

Am numărat în minte până la trei și mi-am dat seama că e mai mult timp decât ai la dispoziţie ca să te fereşti din calea unui glonţ.

— Dar, așa cum le-am spus celor de la FBI, a adăugat căpitanul Spruck, erau prea multe variabile și necunoscute ca să pot să fiu absolut sigur de calculele mele. Nu cunoșteam poziţia inițială a obiectului și nici dimensiunile exacte sau distanţa faţă de mine, așa că viteza era doar o bănuială.

— Deci nu eşti foarte sigur de ce ai văzut?

— Știu ce am văzut. A privit pe fereastră și a continuat: Am văzut prea multe rachete inamice sol-aer venind spre mine și spre colegii mei de escadrilă ca să nu înţeleg ce am văzut. A zâmbit forţat. Când vin spre tine, par mai mari, mai rapide și mai aproape decât sunt în realitate. Împarţi la doi, a adăugat.

Am zâmbit.

— Am avut odată un Beretta minuscul îndreptat spre mine și am crezut că e un Magnum 357, am spus.

A încuviinţat.

— Dar ai văzut clar o dâră de lumină roşie? am întrebat.

— De asta sunt sigur. O dâră portocalie-roşiatică strălucitoare, iar la capătul ei era un punct alb incandescent care mie mi-a sugerat că era vorba de punctul de combustie sau, poate, de un carburant cu combustibil solid urmat de dâra de combustibil aprins.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Dar ai văzut... proiectilul?

— Nu l-am văzut.

— Fum?

— O dâră de fum alb.

— Ai observat avionul – Boeingul 747 – care ulterior s-a prăbuşit?

— L-am remarcat o clipă înainte să mă concentrez pe fasciculul de lumină. Am văzut sclipirea – ultimele raze de soare reflectate pe carcasa de aluminiu, am văzut luminile avionului şi patru dâre de vapori.

— OK... Înapoi la dâra de lumină.

— Am urmărit-o atent cu privirea în timp ce continua să se înalţe...

— Iartă-mă. Care a fost prima ta impresie?

— Prima, a doua şi durabila impresie a fost că era o rachetă sol-aer.

Încercasem să evit cuvântul cu „*r*", dar iată că apăruse.

— De ce? am întrebat. De ce nu o stea căzătoare? Un fulger? O petardă?

— Era o rachetă sol-aer.

— Majoritatea oamenilor au spus că prima lor impresie a fost că semăna cu artificiile de la 4 Iulie...

— Nu numai că era o rachetă, dar era o rachetă ghidată. A urcat uşor în zigzag, ca şi cum şi-ar fi corectat traiectoria, apoi a părut că încetineşte timp de jumătate de secundă şi a luat o curbă vizibilă către est – în direcţia mea –, după care a părut că dispare, poate în spatele unui nor, sau poate că îşi epuizase combustibilul şi devenise balistică, sau poate că era ascunsă vederii mele de către ţintă.

Ţintă. Un Boeing 747 al companiei TWA, în drum spre Paris cu 230 de oameni la bord, devenise ţinta.

Am rămas amândoi tăcuţi, timp în care eu evaluam afirmaţiile

căpitanului Spruck. Aşa cum suntem învăţaţi să facem, i-am luat în calcul comportamentul, impresia de sinceritate pe care o lăsa, inteligenţa. Căpitanul Spruck primise note mari la toate capitolele de credibilitate în calitate de martor. Martorii buni însă se discreditează uneori la sfârşit – ca atunci când cineva foarte inteligent, care părea la început un martor viabil într-un caz de persoană dispărută, îşi încheie declaraţia cu teoria conform căreia persoana în cauză fusese răpită de extratereştri. Ca un bun poliţist, o marcasem în raport, explicând că nu eram pe deplin convins.

De asemenea, martorii dau explicaţii mai lămuritoare dacă sunt luaţi la întrebări.

— Mai spune-mi o dată cât de departe era obiectul ăsta de dumneata, m-am adresat căpitanului Spruck.

A răspuns cu răbdare:

— Cum am spus, cred, dar nu pot fi sigur, că a plecat dintr-un punct de dincolo de linia orizontului, care înseamnă cam zece kilometri vizibilitate pe mare calmă. Dar s-ar putea să fi fost mai departe de atât, bineînţeles.

— Aşadar n-ai văzut punctul iniţial de... hai să-i zicem lansare.

— Nu.

— Dar cum ar fi arătat în cazul ăsta? Vreau să spun, câtă lumină face o asemenea lansare?

— Multă. Aş fi putut să văd cum se luminează orizontul, chiar dacă ar fi fost lansată de la douăzeci sau chiar treizeci de kilometri de locul unde mă aflam.

— Dar n-ai văzut?

— Să fiu sincer, nu ştiu ce mi-a atras mai întâi atenţia – fulgerarea de la lansare sau dâra de lumină portocalie-roşiatică înălţându-se deasupra orizontului.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Lansarea unei rachete nu face chiar atât de mult zgomot, mai ales dacă eşti la distanţa şi vântul bate în direcţia locului de lansare.

— Înţeleg. Şi cât de sus era obiectul ăsta în momentul în care ţi-ai dat seama că e o dâră de lumină?

— N-aş putea spune decât dacă aş cunoaşte distanţa. Înălţimea este dată de distanţă şi de unghiul faţă de linia orizontului. Trigonometrie simplă.

— Aha. Nu era un teritoriu cunoscut pentru mine, dar asta nu schimba cu nimic tehnicile de interogatoriu.

— Dă-mi o estimare.

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Poate cinci sute sau şapte sute de metri deasupra apei când am remarcat-o. Această impresie iniţială mi-a fost întărită pe măsură ce o priveam cum urcă şi apoi am putut să-mi dau seama de viteză şi de traiectorie. A urcat în linie dreaptă, nu descria un arc, cu mici corecturi în zigzag, apoi a luat o curbă vizibilă înainte să se fixeze.

— Să se fixeze pe ce?

— Pe ţintă.

— Bun... Ai văzut vreodată reconstituirea aia animată făcută de CIA, care arată ce cred ei că s-a întâmplat?

— Da. Am şi o copie.

— Mda, trebuie să fac şi eu rost de una. Aşa. Deci în reconstituirea asta se spune că vaporii de combustibil din rezervorul central au explodat din cauza unui scurtcircuit electric. Corect? Şi ceea ce au văzut martorii oculari era un şuvoi de combustibil aprins scurs din rezervor, care cădea din avion – nu o dâră de lumină care urca. Cu alte cuvinte, oamenii au înregistrat lucrurile pe dos. Au auzit explozia înainte s-o vadă, apoi s-au uitat în sus şi au confundat şuvoiul de combustibil arzând cu o rachetă în ascensiune. Tu ce crezi? M-a privit, apoi a ridicat degetul mare:

— Asta e în sus. Aşa e?

— Aşa ştiam şi eu, am răspuns. Cealaltă posibilitate, prezentată şi ea în această reconstituire, este că aeronava a continuat să se ridice cu vreo mie de metri şi că martorii au văzut avionul în flăcări care urca şi asta li s-a părut că seamănă cu dâra de lumină lăsată în urmă de o rachetă. Tu ce crezi?

— Cred că ştiu care e diferenţa între o dâră de lumină care accelerează şi urcă, lăsând în urmă fum alb, şi un avion cuprins de flăcări, în agonie. Am văzut la viaţa mea şi una, şi alta.

Mi-a trecut prin minte gândul supărător că agentul special Kate Mayfield se descurcase mai bine decât mine la interogarea martorului.

— Asta e declaraţia pe care i-ai dat-o şi doamnei Mayfield?

— Da.

— A pus întrebări bune? S-a uitat la mine de parcă pusesem o întrebare idioată, însă a răspuns politicos:

— Da. Şi a adăugat: Am recapitulat împreună derularea evenimentelor timp de mai bine de o oră. Mi-a spus că o să revină şi m-a rugat frumos să mă mai gândesc la ce văzusem şi să o sun dacă îmi mai amintesc ceva.

— Şi ţi-ai amintit?

— Nu. Doi domni – agenţi FBI – m-au vizitat a doua zi şi mi-au spus că vor continua ei interviul şi că agentul Mayfield trecuse la alţi martori. Se pare că ea lua declaraţiile preliminare... existau între şase şi opt sute de martori conform programelor de ştiri şi aproximativ două sute dintre ei văzuseră dâra de lumină. Ceilalţi au văzut numai explozia.

— Am citit şi asta. Cei doi tipi – le-ai reţinut numele?

— Da. Şi cărţile de vizită.

A scos din buzunar două cărţi de vizită şi mi le-a întins. Am aprins lampa de birou şi m-am uitat pe prima. *Liam Griffith*. M-a surprins oarecum, dar nu foarte tare. Însă a doua chiar m-a surprins. Era o carte de vizită de la FBI, însă numele era al unui agent CIA – domnul Ted Nash, mai precis. Îl întâlnisem pentru prima dată în cazul Plum Island, după care chiar am lucrat împreună în cazul Asad Khalil. Ted avea multe obiceiuri enervante, însă două dintre ele ieşeau clar în evidenţă: primul era mănunchiul de cărţi de vizită care îi permitea să se prezinte drept angajat al oricărei agenţii guvernamentale care se potrivea scopurilor sau stării sale de spirit de la un moment dat; al doilea obicei enervant erau ameninţările anemic voalate de a-l face praf pe subsemnatul ori de câte ori îl călcam pe bătături, ceea ce se întâmpla destul de des. În orice caz, lăsasem toate astea în urmă, în mare parte pentru că el era mort.

— Pot să păstrez cărţile de vizită? l-am întrebat pe căpitanul Spruck.

— Da. Domnişoara Mayfield a spus că pot să ţi le dau.

— Bun. Şi o ai şi pe a doamnei Mayfield?

— Nu. A luat-o domnul Nash.

— Serios? Aşa, şi ce-au discutat cu dumneata tipii ăştia?

— Ascultaseră înregistrarea declaraţiei pe care i-o dădusem domnişoarei Mayfield şi mi-au spus că vor să o mai luăm o dată de la capăt.

— Ţi s-a dat să semnezi o copie după transcrierea înregistrării?

— Nu.

Foarte neobișnuit.

— Bun, și tipii ăștia aveau și ei reportofon? am continuat.

— Da. Practic voiau să repet ce spusesem cu o zi înainte.

— Și ai repetat?

— Da. Au încercat să găsească inconsecvențe între ce le spuneam lor și ce îi spusesem domnișoarei Mayfield.

— Și au găsit?

— Nu.

— Te-au întrebat dacă ai probleme cu ochii?

— De câteva ori. Vedeam perfect la distanță la vremea aia; la fel și acum.

— Te-au întrebat dacă băuseși sau luaseși droguri?

— Da. Le-am răspuns că întrebarea mi se pare jignitoare. Nu mă droghez și nu ies cu barca după ce am băut.

Ca să mai înveselesc atmosfera, am spus:

— Eu nu beau decât împreună cu alții sau când sunt singur. A durat trei secunde până s-a prins de poantă, apoi a râs, dacă se putea numi astfel. Am continuat:

— Cu alte cuvinte – și nu o spun în sens peiorativ –, au încercat să-ți demonteze declarația.

— Bănuiesc. Mi-au explicat că era datoria lor să facă asta, în caz că aș fi fost chemat să depun mărturie la tribunal.

— Asta e adevărat. Și cum s-a terminat interviul?

— Au spus că o să mă mai contacteze și m-au sfătuit ca între timp să nu fac niciun fel de declarație publică, nici canalelor de știri, nici altcuiva. Am fost de acord.

— I-ai mai văzut după aceea?

— Da. După o săptămână. Au venit însoțiți de un al treilea tip, pe care mi l-au prezentat drept domnul Brown de la Comisia Națională pentru Siguranța Transporturilor, dar carte de vizită nu mi-a dat.

— De data asta despre ce ați vorbit?

— Aceleași lucruri. Am revăzut declarația mea anterioară cam o oră – timp destul de lung pentru un eveniment care a durat mai puțin de două minute. La momentul acela m-au informat că se credea că explozia s-ar putea să fi fost un accident, cauzat de o disfuncționalitate mecanică.

— Ce fel de disfuncționalitate mecanică?

— Nu mi-au spus și nici eu n-am întrebat.

— De ce?

— Ştiu bine ce-am văzut.

— Aha. Deci spui că tot ce ai văzut – o dâră de lumină şi explozia ulterioară a avionului – se leagă.

— N-am spus chiar aşa. Cum aş putea?

— Mi se pare admirabil că te rezumi la fapte. Deci poate că dâra de lumină şi explozia aeronavei au fost doar o coincidenţă.

— A naibii coincidenţă!

— Şi totuşi ar putea fi. Şi cu tipii ăia cum ai lăsat-o?

— Aveam deja şi eu întrebări de pus. I-am întrebat de monitorizarea radar, de alţi martori, de manevrele militare executate pe mare în noaptea aceea...

— Ce manevre militare?

— S-a spus peste tot în presă. Există în larg o zonă militară de câteva mii de kilometri pătraţi, numită W-105, care executa în noaptea respectivă simulări de război.

— Mda, îmi amintesc. Şi ţi-au răspuns la întrebări?

— Nu. Mi-au spus că nu erau autorizaţi să discute nimic care avea legătură cu accidentul câtă vreme ancheta era în curs.

— Te-au pus la punct cu amabilitate?

— Au fost politicoşi, dar fermi. A adăugat apoi: Tipul pe nume Nash însă n-a fost tocmai politicos. A fost...

— Condescendent? am sugerat. Impertinent? Infect?

— Cam aşa ceva.

Ăsta era Ted pe care-I cunoşteam. Numai Ted Nash putea să încerce să-l facă pe un absolvent de la Annapolis şi pilot de luptă veteran să se simtă nelalocul lui.

— Şi cum a rămas? l-am întrebat.

— M-au sfătuit să nu fac declaraţii publice şi mi-au spus că ţinem legătura.

— Şi aţi ţinut legătura?

— Nu.

— Pun pariu că, dacă ai fi făcut vreo declaraţie, ar fi apărut la uşa dumitale într-o clipă.

— Au înţeles că în situaţia mea – ofiţer activ în rezervă – o să fac ce mi se spunea să fac.

Am încuviinţat, apoi l-am întrebat:

— Aşadar, pentru tine a rămas aşa? Vreau să spun, în mintea ta.

— Păi... mi-am închipuit că ancheta o să avanseze şi că, dacă o să aibă nevoie de mine, o să mă caute. Existau atât de mulţi martori oculari... şi pe urmă au început să pescuiască resturile avionului şi să-l reasambleze la Calverton... am bănuit că se apropie de sfârşit... Agenţii FBI intervievau pe toată lumea din zonă în legătură cu posibili indivizi dubioşi, persoane care ieşiseră cu bărcile din port în seara aceea, adunaseră date despre pasageri... Am urmărit toate astea la ştiri... a fost o anchetă foarte amplă... aşa că am aşteptat. Şi încă mai aştept.

— Cazul a fost clasat, l-am informat. N-o să te mai caute niciodată vreunul din ei.

— M-a căutat soţia dumitale, mi-a răspuns. Şi acum dumneata.

— Ba nu, nu te-am căutat.

A încuviinţat, apoi a spus:

— Am fost. tentat în anii ăştia să-l sun pe Nash sau pe Griffith.

— Ted Nash e mort. Vestea l-a luat prin surprindere, dar n-a reacţionat. Şi, dacă aş fi în locul tău, am adăugat, nu l-aş suna pe Liam Griffith.

A încuviinţat.

M-am ridicat în picioare.

— Ies afară, am spus. Poţi să vii cu mine sau să pleci.

Am ieşit pe pasarelă, prin uşa de plasă. Am stat lângă balustrada, cu spatele spre uşă. Întotdeauna e recomandabil să-i laşi unui martor bun o pauză de respiro, să-i dai ocazia să se gândească în ce s-a implicat. Era o ocazie şi pentru mine să mă gândesc în ce mă implicam.

CAPITOLUL 7

Briza se înteţise şi temperatura scădea.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu şi, fără să mă întorc, l-am întrebat pe căpitanul Spruck:

— Crezi că a fost o manevră militară care s-a terminat prost?

— Nu.

— Credeam că la momentul respectiv asta era cea mai solidă dintre teoriile care susţineau muşamalizarea unei conspiraţii.

A venit lângă mine şi mi-a răspuns:

— E absolut imposibil să ascunzi un accident de asemenea proporţii. Ar trebui să implici sute de marinari şi piloţi în muşamalizarea unui accident sau a unei lansări de rachetă greşite. N-am răspuns, aşa că a continuat: Un marinar obişnuit vorbeşte prea

mult şi când e treaz. Când e beat, le spune tuturor celor de la bar ce ordine a primit, ce efective şi ce armament are flota şi tot ce mai ştie. De unde crezi că vine expresia: „Gura slobodă scufundă vasul”?

— Bun. Şi dacă aş spune terorişti arabi, ce părere ai avea?

— Dacă n-am văzut nici măcar de unde venea racheta, de unde să ştiu ce rasă sau religie aveau cei care au lansat-o?

— Bun argument. Dar dacă aş spune o grupare care vrea să prejudicieze Statele Unite?

— Atunci aş spune că era un avion El Al 747[6] chiar în spatele avionului TWA 747 şi că avionul El Al era în întârziere şi e posibil ca el să fi fost ţinta vizată.

— Serios? Nu ştiam asta.

— A scris în toate ziarele. Altă teorie.

— Corect. Avem o grămadă de teorii.

— Vrei să-ţi vorbesc de explozie? m-a întrebat căpitanul Spruck.

— Vreau, dar nu mă interesează atât explozia, cât dâra de lumină. Dă-mi voie să te întreb ceva – au trecut cinci ani de când ai văzut ce ai văzut. Ai auzit şi ai citit o mulţime de chestii în aceşti cinci ani. Corect? A fost ceva care te-a făcut să-ţi reconsideri declaraţia iniţială? Ştii la ce mă refer... dacă te-ai gândit că poate ai greşit sau că poate ceea ce ai văzut ar putea avea şi altă explicaţie, dar acum te agăţi de declaraţiile iniţiale şi nu vrei să le retragi pentru că te-ar face să pari nu tocmai isteţ. Înţelegi?

— Înţeleg. Nu sunt nici încăpăţânat, nici egoist, domnule Corey, dar ştiu ce am văzut. Nu trecuseră nici şaisprezece ore şi domnişoara Mayfield era în sufrageria mea, punându-mi întrebări în legătură cu ceea ce văzusem. Nu auzisem încă declaraţia nici unui alt martor – nimic care mi-ar fi putut influenţa percepţia asupra celor întâmplate.

— Dar se vorbise deja la ştiri despre persoane care văzuseră dâra de lumină.

— Da, însă imediat după accident am sunat de pe telefonul mobil la această bază a Pazei de Coastă şi am raportat tot ce văzusem – inclusiv dâra de lumină. La momentul acela, din câte ştiam eu, se putea foarte bine să fiu singurul om de pe planetă care văzuse chestia aia.

— Bun argument.

— Le-am dat acest argument şi celor de la FBI, care mă tot

[6] Liniile Aeriene Israeliene (n. tr.)

întrebau dacă nu cumva reportajele ulterioare de la ştiri îmi influenţaseră percepţiile. Cum naiba ar fi putut raportul meu imediat către Paza de Coastă să fie influenţat de reportaje ulterioare? A adăugat: Apelul meu către Paza de Coastă e la dosar, deşi nu mi s-a permis niciodată să văd ce scrisese ofiţerul de serviciu.

Probabil scrisese: „*Ţicnit*", mi-am spus, dar apelurile şi evenimente ulterioare l-au făcut să şteargă asta din raport.

Căpitanul Spruck a continuat:

— În plus, din cunoştinţele mele, mai există un singur martor în afară de mine care a văzut vreodată cu ochii lui o rachetă sol-aer, de aproape şi în culori.

Tipul era perfect. Prea perfect?

— Cine e celălalt individ care a văzut cu ochii lui o rachetă adevărată? l-am întrebat.

— Un tip, tehnician electronist specializat în aparatură de război.

A făcut declaraţii publice care coincid cu declaraţiile date de mine FBI-ului.

— Îl cunoşti?

— Nu. I-am auzit doar declaraţiile la ştiri. Se simţea frustrat de direcţia în care se îndrepta ancheta şi de faptul că mărturia lui nu fusese luată în seamă, aşa că a făcut-o publică.

— Cum îl cheamă pe tipul ăsta?

— Poate să-ţi spună soţia dumitale. Sau poţi să cauţi în dosare.

— Corect.

— N-aveam nevoie să fac asta, a continuat căpitanul Spruck. N-aveam nimic de câştigat aducând în discuţie dâra de lumină. Aş fi putut să sun la Paza de Coastă şi să raportez că, după părerea mea, avusese loc un accident aerian şi să le dau poziţia – primul lucru pe care l-am făcut, de altfel. Dar apoi, când am descris dâra de lumină şi ofiţerul de serviciu a început să se poarte puţin cam ciudat, mi-am spus numele, adresa şi numerele de telefon. Mi-a mulţumit şi a închis. La prânz, a doua zi, soţia dumitale a apărut la uşa mea.

Şi-a exprimat o opinie editorială:

— E foarte drăguţă, apropo. Eşti un bărbat norocos.

— Ah, îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi.

— Aşa şi trebuie.

— Da. Deci te deranjează faptul că mărturia ta nu a fost tratată

ca literă de lege în raportul final. Eşti de părere că nu te-au crezut sau că FBI-ul a ajuns la concluzia că ai greşit sau ai făcut o confuzie în legătură cu ce ai văzut.

— Ei au făcut o confuzie, a venit replica lui. Obiectul pe care l-am văzut, domnule Corey, ca să nu ne mai învârtim în jurul cozii, era o rachetă sol-aer care aparent şi-a distrus ţinta – un avion comercial Boeing 747 – şi nimic din ce s-a întâmplat de atunci încoace nu-mi poate zdruncina convingerea în legătură cu ceea ce am văzut şi nici nu mă poate face să regret că am făcut acea declaraţie.

— Trebuie să ai nişte regrete. Tocmai ai spus: „N-aveam nevoie să fac asta".

— Eu... asta a fost foarte greu... mi-am făcut datoria şi mi-o fac în continuare, oricând mi se cere. S-a uitat la mine şi a continuat: Dacă dosarul a fost clasat, ce cauţi dumneata aici?

— Eu nu încerc decât să-mi fac soţia fericită în ziua mea liberă.

Desigur că la acest moment eram deja conştient că nici domnul John Corey nu era mulţumit de versiunea oficială a evenimentelor, datorită doamnei Mayfield şi căpitanului Spruck.

— Ceilalţi participanţi la întrecerea de bărci, m-a informat căpitanul Spruck, s-au întors la clubul de iahting pentru a face un grătar – cam cincisprezece persoane, plus soţiile şi familiile. Aproximativ doisprezece din aceştia, aflaţi pe gazon, în spatele clubului, sau pe verandă, au văzut simultan dâra de lumină. N-a fost vorba de halucinaţie colectivă.

— Ştii, căpitane, nu cred că se îndoieşte nimeni că acei două sute de oameni care au văzut dâra de lumină chiar au văzut-o. Întrebarea e: Ce era? Şi dacă a avut vreo legătură cu explozia şi prăbuşirea Boeingului 747.

— Ţi-am spus ce era.

— Bun, ne întoarcem la dâra de lumină. Ultima dată când ai văzut-o, dispăruse pentru o clipă. Corect?

— E corect. Şi asta se potriveşte cu modul de acţiune al unei rachete în apropierea ţintei, dacă ţinta se află între observator şi rachetă. Mă urmăreşti?

— Mda. Avionul era în faţa rachetei.

— Exact. Sau carburantul se consumase şi racheta devenise balistică. Dar, ca să mă întorc în urmă cu câteva secunde, înainte să văd racheta schimbându-şi cursul, am observat din nou avionul. A

continuat: Instinctul... antrenamentul şi experienţa îmi spuneau că racheta se afla pe o traiectorie care avea să o aducă în contact cu aeronava. A tras adânc aer în piept şi a spus: Ca să fiu sincer, mi-a îngheţat sângele în vine şi mi-a stat inima o secundă.

— Erai din nou în nordul Vietnamului.

A încuviinţat şi a spus:

— Dar numai pentru o clipă... apoi m-am concentrat din nou asupra avionului şi mi-am împărţit atenţia între avion şi dâra luminoasă. Lumina a dispărut, cum ţi-am spus, apoi, după două secunde, am văzut o lumină strălucitoare venind dinspre avion, de undeva din mijloc, aproape de aripi şi pe urmă, după o secundă, am văzut o explozie uriaşă care a rupt avionul în cel puţin două bucăţi.

— Cum explici succesiunea evenimentelor?

— Păi, dacă această succesiune de evenimente a început cu explozia unuia dintre rezervoarele centrale de combustibil, atunci prima explozie trebuie să fi fost provocată de racheta care a detonat vaporii de combustibil din rezervorul central şi această explozie a aprins apoi unul dintre rezervoarele din aripi – cel din stânga, conform investigaţiilor – ceea ce a provocat explozia catastrofală.

— Ai ajuns la concluzia asta imediat?

— Nu. O vreme m-am concentrat asupra avionului, care s-a rupt în bucăţi... O clipă a părut că nu găseşte cuvintele potrivite, apoi a continuat: Partea... din faţă s-a desprins şi a căzut aproape în linie dreaptă în ocean. Apoi, lipsit de greutatea părţii din faţă şi cu motoarele încă în funcţiune datorită combustibilul din circuitul de alimentare, restul fuzelajului s-a ridicat câteva secunde şi a continuat pe o traiectorie ascendentă... apoi s-a învârtit şi a început să cadă cu viteză...

Am lăsat să treacă câteva secunde, apoi am spus:

— Bănuiesc că ai mai văzut avioane doborâte de rachete sol-aer.

— Aşa e.. Dar niciunul atât de mare.

— Ai fost puţin şocat? A dat din cap că da, apoi a spus:

— Sper să nu ai ocazia să vezi un avion căzând, dar, dacă o să ţi se întâmple, n-o să-l uiţi niciodată.

Am încuviinţat.

Căpitanul Spruck a aruncat o privire spre larg, apoi a spus:

— Între momentul în care am văzut explozia şi momentul în care am auzit-o au trecut cam treizeci sau patruzeci de secunde. M-a

privit şi a continuat: Sunetul se propagă aproximativ cu 1,5 kilometri la cinci secunde, aşa că am calculat că explozia se produsese cam la 10 kilometri de locul unde mă aflam – altitudine şi distanţă. Aproape toţi cei care au văzut dâra de lumină au văzut-o înainte să audă explozia şi nu invers, cum ar vrea să ne facă să credem concluziile oficiale.

M-am sprijinit de balustradă, cu spatele spre ocean. Căpitanul Spruck a rămas în picioare, cu privirea spre larg ca un căpitan de vas, m-am gândit eu, de pază, vigilent, dar în acelaşi timp hipnotizat de apa întunecată şi de cer. A spus, ca şi cum ar fi vorbit singur:

— Combustibilul ardea acum pe suprafaţa apei şi focul lumina cerul... Se ridicau vălătuci de fum alb şi negru... m-am gândit să merg cu barca spre locul unde se prăbuşise, dar... e o distanţă mare pentru un Sunfish în largul oceanului... şi, dacă aş fi ajuns atât de departe, n-aş mai fi putut să controlez barca prin combustibilul aiprins. S-a uitat la mine şi a adăugat: Ştiam că n-o să fie supravieţuitori.

Am tăcut o vreme, apoi l-am întrebat:

— Ai putut să-ţi dai seama ce tip de rachetă putea să fie? Vreau să spun, dacă era o rachetă. De exemplu, din cele cu ghidaj caloric, ştii. Care sunt celelalte?

— Cu ghidaj prin radar sau cu infraroşu. Vrei o lecţie fulger despre rachetele sol-aer?

— Mda.

— Ei bine, pot să-ţi spun ce fel de rachetă nu era. Nu era o rachetă care se ghidează după căldură, cu lansator de pe umăr.

— De unde ştii?

— În primul rând, au raza prea scurtă ca să fie lansate spre o ţintă aflată la patru mii de metri. De asemenea, rachetele cu ghidaj caloric s-ar duce spre sursa cea mai mare de căldură – motorul – şi toate cele patru motoare ale avionului au fost recuperate fără avarii majore. Aşa că rămân cele cu ghidaj prin radar sau cu infraroşu. Putem să excludem rachetele ghidate prin radar, pentru că emit un semnal destul de puternic pentru a fi detectat de orice alt radar – mai ales cu toate radarele militare care se aflau în larg în noaptea aceea –, şi nu a fost reperat niciun obiect care să se îndrepte spre Boeingul 747. A existat un semnal anormal înregistrat o singură dată de un radar al turnului de control aerian din Boston, dar a fost considerat o eroare. S-ar putea să fi fost însă o rachetă cu ghidaj prin infraroşu, al cărei semnal radar este aproape invizibil, ţinând cont de dimensiunile

reduse şi de viteza mare. Cu alte cuvinte, s-ar putea să avem de-a face cu o rachetă sol-aer cu ghidaj prin infraroşu de ultimă generaţie, lansată de pe un aparat de zbor sau de pe un vas – mai probabil de pe un vas.

Am cântărit în minte tot ce ascultase, apoi l-am întrebat:

— Cine are acest tip de rachete şi cum poţi să le obţii?

— Numai Statele Unite, Rusia, Anglia şi Franţa fabrică rachete sol-aer atât de sofisticate. Deşi pe piaţa neagră există probabil sute de rachete cu ghidaj caloric cu lansator de pe umăr, aceste rachete cu infraroşu cu rază de acţiune mare se ştie clar unde se găsesc şi nu sunt nici vândute, nici puse la dispoziţia altor ţări. Sistemul de control al Rusiei nu e însă la fel de bine pus la punct, aşa că e posibil ca una dintre aceste rachete să fi ajuns în mâinile cui nu trebuia pentru o sumă corespunzătoare de bani.

Am asimilat primul meu curs despre rachete şi l-am întrebat:

— Ai spus asta unuia dintre cei de la FBI?

— Nu. Nu ştiam nimic despre asta la vremea aia. Experienţa mea cu rachetele sol-aer se limita la vechile Soviet SA-2 şi SA-6 cu care trăgeau în mine vietnamezii. Precizia lor era mediocră, motiv pentru care sunt acum aici.

— Aşa, deci ai învăţat despre rachetele cu infraroşu... când?

— După aceea. Nu e nimic secret. Jane are o mulţime de informaţii despre ele.

— Cine e Jane?

— Editura Jane. Scoate tot felul de cărţi despre diferitele tipuri de arme. Ştii, *Vase de luptă*, *Arme cu lansator aeropurtat*, toate publicate de Jane. Au şi o carte despre rachete şi proiectile.

— Aha, *acea* Jane. Şi, spune-mi, care e problema cu scenariul pe care mi l-ai prezentat? O problemă atât de mare, încât a fost trecută sub tăcere?

— Spune-mi dumneata, domnule Corey.

— Bine, o să-ţi spun ceea ce dumneata şi toţi cei care au citit despre asta ştiu deja. În primul rând, pe niciunul dintre resturile recuperate nu s-au găsit urme de reziduuri explozive. În al doilea rând, nici părţile metalice, nici scaunele şi nici... trupurile nu au fost sfârtecate, ceea ce ar fi indicat că a fost vorba de o explozie provocată de un focos. În al treilea rând, şi cel mai convingător, niciun fragment de rachetă nu a fost găsit de scafandrii sau de vasele de dragare care

au cercetat fundul oceanului. Dacă s-ar fi descoperit măcar o singură bucăţică dintr-o rachetă, n-am mai purta discuţia asta.

— Asta e adevărat.

— Aşa că este posibil ca două sute de oameni, inclusiv dumneata, căpitane, chiar să fi văzut o dâră de lumină roşiatică – Însă nu s-a găsit nicio dovadă a existenţei unei rachete, nici în epava avionului, nici printre resturile împrăştiate. Ce se întâmplă aici? S-a uitat la mine o vreme, a zâmbit, apoi a spus:

— Soţia dumitale mi-a mărturisit că ai nevoie să tragi propriile concluzii – că eşti încăpăţânat, cinic şi sceptic faţă de tot ce spune toată lumea, mai puţin faţă de concluziile la care ajungi singur.

— E o dulce. Aşadar, vrei să trag singur concluzia lipsei totale de reziduuri explozive şi de fragmente de rachetă?

— Da, dar nu poţi spune că nu a existat nicio rachetă.

— Aha... M-am gândit o clipă, apoi am spus: Poate că racheta s-a dezintegrat complet în urma exploziei.

A scuturat din cap şi m-a informat:

— Ce naiba, până şi materialul textil a supravieţuit exploziei. Corpul avionului a fost recuperat în proporţie de nouăzeci la sută şi la fel şi cele două sute treizeci de cadavre, cu câteva excepţii. Rachetele nu se dezintegrează. Explodează în sute de fragmente, unele mari, altele mici, şi oricare din aceste fragmente poate fi identificat de un expert ca provenind de la o rachetă. De asemenea, aşa cum ai spus, explozibilii puternici lasă urme distincte.

— Bun. Ei, dar poate a fost o rază laser. Ştii, un fel de rază a morţii.

— Nu e atât de imposibil cum ai putea crede. Dar nu asta a fost. O rază laser sau o rază de plasmă ajunge la ţintă aproape instantaneu şi nu lasă în urmă fum.

A continuat să mă privească şi am înţeles că mingea era încă la mine. M-am gândit puţin şi am spus:

— Păi... poate că racheta nu a explodat. Poate că a trecut prin fuzelaj şi şi-a continuat drumul, ieşind din perimetrul în care s-au găsit resturile. Impactul a provocat explozia combustibilului. Ce zici?

— Cred că eşti pe aproape, domnule Corey. Ceea ce descrii dumneata e o rachetă cinetică. Ca un glonţ sau o săgeată care trece prin orice îi stă în cale şi îşi continuă drumul. Fără focos exploziv. Doar energie cinetică şi forţe de deceleraţi ulterioare care trec prin orice

obstacol. Asta ar doborî un avion cu condiţia să lovească un element vital pentru continuarea zborului.

— Există vreun element al avionului care nu e vital pentru continuarea zborului?

— Nu. E un avantaj dacă nu există găuri în fuzelaj, dar uneori nu se întâmplă nimic dacă există.

— Pe bune? Deci, dacă rezervorul de combustibil ar fi perforat de o rachetă cinetică...

— Combustibilul ar începe să curgă şi ar ajunge în locuri unde nu are ce căuta. Asta, în sine şi în lipsa altei cauze, ar putea să nu producă o explozie, deoarece combustibilul nu se aprinde atât de uşor. Dar vaporii din rezervor se pot aprinde şi toată lumea e de acord că rezervorul central, care era gol, a explodat primul. Aşa că s-ar putea ca în cazul Boeingului racheta cinetică să fi străpuns instalaţiile de aer condiţionat, care se află imediat dedesubtul rezervorului central. Racheta a rupt aparatele de aer condiţionat, apoi rezervorul central de combustibil, aşa că s-a produs o întâlnire a firelor electrice avariate cu vaporii, declanşând ceea ce noi numim o explozie la contactul combustibil-aer. Asta la rândul ei a aruncat în aer unul dintre rezervoarele pline din aripi. Racheta şi-a continuat traiectoria prin corpul avionului şi a căzut într-un final în ocean, departe de perimetrul unde s-au găsit rămăşiţele.

— Crezi?

— Explică lipsa reziduurilor explozive şi a fragmentelor de rachetă.

N-am răspuns, iar căpitanul Spruck a interpretat tăcerea mea drept scepticism. A continuat, cu o urmă de nerăbdare:

— Uite, e foarte simplu. Mai mult de două sute de persoane văd o dâră de lumină şi în cele din urmă multă lume vorbeşte despre o rachetă. Apoi nu se găseşte nicio dovadă că ar fi existat vreo rachetă, aşa că FBI-ul exclude ipoteza. Ar fi trebuit să spună că nu s-a găsit nicio dovadă că ar fi existat vreo rachetă explozivă. Nu e vorba de o ştiinţă a rachetelor... A râs pe înfundate... Ba cred că e. Proiectilele cinetice nu sunt o tehnologie tocmai nouă, m-a informat. O săgeată e un proiectil cinetic. La fel şi o bilă trasă dintr-o muschetă sau un glonţ. Te omoară trecând prin tine.

În realitate, mi s-a întâmplat o singură dată să treacă prin mine trei gloanţe, dar niciunul nu a lovit rezervorul central de combustibil.

— De ce o rachetă de genul ăsta? am întrebat.

— Nu ştiu. Poate numai asta aveau la dispoziţie. Armata îşi poate alege armamentul în funcţie de ţintă. Altor grupări nu le e întotdeauna la îndemână.

Mă întrebam la cine erau acei „ei" la care se referise, dar el nu ştia, nici eu nu ştiam şi poate că nu existaseră.

— De ce mai există asemenea rachete? am întrebat. Ce nu le place la rachetele cu focos, care merg la sigur?

— Sistemele de ghidaj din ziua de azi sunt atât de precise, încât nu mai ai nevoie de focos ca să dobori un avion sau chiar altă rachetă şi, în plus, rachetele neexplozive sunt mai ieftine şi mai uşor manevrabile şi lasă mai mult loc pentru propulsor. A adăugat: O rachetă cinetică e alegerea perfectă dacă vrei să dobori un aparat de zbor fără să laşi urme. Cam aşa cum fac Serviciile Speciale.

M-am gândit la ce spusese şi mă întrebam dacă nu cumva căpitanul Spruck găsise singura explicaţie, corectă sau greşită, care se potrivea cu declaraţiile lui şi ale celorlalţi martori oculari.

— De ce FBI-ul nu a sugerat această variantă, măcar ca o posibilitate? am întrebat.

— Nu ştiu. Întreabă-i pe ei! Cum să nu.

— Deci crezi că există o rachetă pe undeva? l-am întrebat.

— Am tras o săgeată în aer, a răspuns, dar unde a căzut, nu am cum să ştiu.

— Ăsta e un da?

— Cred că resturile aproape intacte ale unei rachete cinetice se află undeva pe fundul oceanului. Probabil era lungă de aproximativ patru metri, subţire şi, probabil, neagră. Se găseşte la mulţi kilometri distanţă de perimetrul unde FBI-ul şi Marina au desfăşurat căutările şi unde au lucrat navele de dragaj. Şi nimeni nu caută această rachetă pentru că nu cred în existenţa ei şi, de asemenea, pentru că, chiar dacă ar crede, ar fi vorba de proverbiala căutare a acului în carul cu fân.

— Cât de mare e carul cu fân?

— Dacă estimezi traiectoria rachetei după ce a trecut prin fuzelajul avionului şi a căzut în ocean, s-ar putea să fie vorba de mai bine de o sută şaizeci de kilometri pătraţi. Dar s-ar putea la fel de bine să fi ajuns pe Fire Island şi să se fi îngropat adânc în nisip. Gaura de intrare n-a fost observată şi nisipul a umplut-o de mult.

— Păi... dacă e aşa, nimeni n-o să iniţieze o operaţiune de

milioane de dolari pentru găsirea obiectului.

Căpitanul Spruck, evident, se gândise şi el la asta, aşa că a răspuns:

— Cred că ar face-o, dacă guvernul ar fi convins că racheta există.

— Păi asta e problema, nu? Vreau să zic, au trecut cinci ani, cazul e închis, e un preşedinte nou la Casa Albă şi bani nu prea sunt.

Dar am să vorbesc cu congresmenul care mă reprezintă, numai să aflu cine e.

Căpitanul Spruck a ignorat remarca mea isteaţă şi m-a întrebat:

— Crezi că e adevărată varianta asta?

— Mm... da, dar nu asta contează. Cazul e clasat şi nici măcar o teorie măreaţă n-o să-l redeschidă. Ar fi nevoie de dovezi solide ca să scoată iar la lucru scafandrii şi vasele de dragaj.

— Singura dovadă pe care o am e ce am văzut cu ochii mei.

— Mda.

„Căpitanul Spruck, în rezervă, s-ar putea să aibă prea mult timp liber la dispoziţie", mi-am spus.

— Eşti însurat?

— Da.

— Soţia ce părere are?

— E de părere că am făcut tot ce se putea. Ai idee ce frustrant e?

— Nu, spune-mi dumneata.

— Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, ai înţelege.

— Probabil. Ştii, cred că majoritatea celorlalţi martori şi-au văzut mai departe de viaţa lor.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Dar mă supără foarte tare.

— Căpitane, eu cred că te implici prea mult în povestea asta şi eşti nemulţumit fiindcă eşti tare sigur pe tine şi, pentru prima dată în viaţă, nu eşti luat în serios.

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat la ceas şi am spus:

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine, căpitane. Pot să te sun dacă îmi mai vine vreo idee în legătură cu subiectul?

— Da.

— Apropo, cunoşti un grup care se cheamă OCIZ?

— Desigur.

— Faci parte din el?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu m-au invitat.

— De ce nu?

— Ţi-am spus nu am făcut nicio declaraţie publică. Dacă aş fi făcut, s-ar fi năpustit pe mine.

— Cine?

— OCIZ *şi* FBI-ul.

— Normal.

— Nu vreau publicitate, domnule Corey. Vreau să se afle adevărul. Să se facă dreptate. Bănuiesc că şi dumneata la fel.

— Mda... vezi dumneata, adevărul şi dreptatea sunt chestii bune. Dar sunt mai greu de găsit decât o rachetă pe fundul oceanului.

Nu mi-a răspuns, aşa că l-am întrebat, de formă:

— Ai fi dispus să depui mărturie într-o audiere oficială?

— Aştept de cinci ani.

Ne-am dat mâna, apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre uşa turnului de observaţie. Nu intrasem bine pe uşă, când m-am întors spre căpitanul Spruck şi i-am reamintit:

— Conversaţia asta n-a avut loc.

CAPITOLUL 8

Am găsit-o pe Kate în jeep, vorbind la telefonul mobil. Am auzit-o spunând: „Trebuie să închid. Vorbim mâine".

Am urcat în maşină şi am întrebat-o:

— Cine era?

— Jennifer Lupo. De la birou.

Am pornit motorul şi am luat-o spre poartă.

— Cum a fost?

— Interesant.

Am mers o vreme în tăcere pe drumul îngust şi întunecos de întoarcere dinspre baza Pazei de Coastă.

— Încotro? am întrebat.

— Calverton.

M-am uitat la ceasul din bord. Era aproape 11 noaptea.

— E ultima, ultima oprire? m-am interesat.

— Da.

Ne-am îndreptat spre Calverton, un orăşel aflat aproape de capătul de nord al Long Island şi locul unde se afla un fost şantier naval şi aeronautic Gruman unde, în 1996, fuseseră duse pentru reconstituire rămăşiţele Boeing-ului 747 al TWA. Nu eram sigur de ce eram nevoit să merg acolo, dar bănuiam că trebuia.

Am dat drumul la radio pe un post cu muzică retro şi l-am ascultat pe Johnny Mathis cântând *The Twelfth of Never*. Mare cântec, mare voce.

Există momente când îmi doresc o viaţă normală; să nu port armă, insignă şi responsabilităţi în spate. După ce am plecat din NYPD, în circumstanţe tensionate, aş fi putut şi ar fi trebuit să ies din forţele de ordine. Însă prostul de Dom Fanelli, fostul meu partener, mi-a făcut legătura cu Brigada Federală Antitero.

La început, am privit-o ca pe o reacomodare cu viaţa civilă.

Vreau să spun, de la NYPD nu îmi lipseau decât colegii, camaraderia şi toate astea. La BFA nu prea existau. Federalii sunt ciudaţi.

Persoanele de faţă se exclud.

Şi dacă tot am atins acest subiect, relaţia mea cu agentul special Mayfield s-a născut şi a crescut în viitoarea muncii importante pe care o desfăşuram. Prin urmare, mă întrebam dacă mariajul ar supravieţui în cazul în care eu mi-aş găsi o slujbă pe un pescador, iar ea ar continua să vâneze terorişti.

Destul cu introspecţia pe luna asta! Mi-am comutat atenţia pe griji mai urgente.

Ştiam amândoi că trecuserăm bariera care separă investigaţiile legale şi încredinţate de şefi de scotocitul ilegal şi pe cont propriu.

Ne-am putea opri acum şi, probabil, am scăpa nesancţionaţi pentru tot ce am făcut de la slujba comemorativă încoace. Dar dacă mergem la Calverton şi continuăm să urmărim pista asta, ne putem trezi şomeri şi puşi sub acuzare.

— Domnul cu care ai stat de vorbă a menţionat faptul că Liam Griffith şi Ted Nash l-au intervievat după mine? Am dat din cap că da.

— Ţi s-a părut convingătoare mărturia lui?

— A avut cinci ani la dispoziţie să lucreze la ea.

— Nu avusese nici şaisprezece ore la dispoziţie când l-am intervievat eu şi era încă puţin şocat. Pe mine m-a convins. Am mai luat declaraţii altor unsprezece martori oculari, a adăugat. Practic fiecare a

confirmat declaraţiile celorlalţi şi nici măcar nu se cunoşteau între ei.

— Mda. Înţeleg.

Am continuat să mergem vreo douăzeci de minute, în timp ce radioul croncănea cântece care îmi aminteau de balurile din liceu şi de nopţile fierbinţi de vară de pe străzile New Yorkului, cu mult înainte să existe detectoare de metale în aeroporturi, cu mult timp înainte ca avioanele să fie aruncate în aer de indivizi numiţi terorişti. Demult, când singura ameninţare la adresa Americii venea de departe, nu din ce în ce mai aproape, cum se părea că se întâmplă acum.

— Pot să-l închid? a întrebat Kate. A stins radioul şi a continuat: La câţiva kilometri mai încolo este Laboratorul Naţional Brookhaven.

Ciclotroane, acceleratori lineari, arme cu laser şi particule subatomice.

— Am pierdut firul după laborator.

— Există o teorie – o suspiciune – că laboratorul făcea experimente cu un generator de plasmă în noaptea aia – o rază a morţii – şi că de acolo venea dâra de lumină care a doborât Boeingul.

— Păi atunci, hai să oprim să-i întrebăm. La ce oră închid? M-a ignorat, ca de obicei, şi a continuat:

— Există şapte teorii principale. Vrei să-ţi spun despre teoria cu bulele de gaz metan subacvatice? O clipă am avut în faţa ochilor imaginea supărătoare a unor balene închise într-un vestiar subacvatic trăgând pârţuri.

— Poate mai încolo, am spus.

Kate mi-a indicat un drum care ducea spre o poartă mare şi spre ghereta unui paznic. Un agent de pază privat ne-a oprit şi, la fel ca la baza Pazei de Coastă, m-a ignorat pe mine şi s-a uitat la legitimaţia FBI a lui Kate, apoi ne-a făcut semn să trecem.

Am intrat într-un perimetru întins, plat, aproape fără niciun copac, cu doar câteva clădiri de tip industrial ici-colo, o mulţime de reflectoare şi cel puţin două piste lungi de beton.

În oglinda retrovizoare l-am văzut pe paznic vorbind la celular sau la o staţie de emisie-recepţie. I-am spus lui Kate:

— Ţii minte episodul ăla din Dosarele X în care Mulder şi Scully intră în baza aia secretă şi...

— Nu vreau să aud de Dosarele X. Viaţa nu e un episod din Dosarele X.

— A mea e.

— Promite-mi că nu mai faci niciun fel de analogii cu Dosarele X timp de un an.

— Hei, nu eu am deschis discuţia despre razele de plasmă şi bulele de gaz metan.

— Fă dreapta aici! Opreşte lângă hangarul ăla! Am tras jeepul aproape de o uşă laterală mică aflată lângă enormele uşi glisante ale unui hangar aviatic imens.

— Cum ne strecurăm prin uşile astea securizate?

— Avem autorizaţia necesară.

— Mai încearcă şi alt răspuns.

A tăcut o clipă, apoi a spus:

— În mod evident, vizita asta a fost aranjată în prealabil.

— De cine?

— Există persoane... persoane din structurile guvernamentale care nu sunt mulţumite de versiunea oficială în legătură cu evenimentele.

— Un fel de mişcare subterană? O organizaţie secretă?

— Persoane.

— Există o strângere de mână secretă? Kate a deschis uşa şi se pregătea să coboare din maşină.

— Stai puţin.

S-a întors către mine.

— Faci parte din grupul ăla, OCIZ?

— Nu. Nu fac parte din niciun grup, în afară de Biroul Federal de Investigaţii.

— Tocmai ai spus altceva.

— Nu e o organizaţie, a răspuns. Nu are nume. Dar dacă ar avea, s-ar chema„Oameni-Care-Cred-Două-Sute-de-Martori". Vii? a întrebat, uitându-se la mine.

Am oprit motorul şi farurile şi am urmat-o.

Deasupra uşii mici era o plăcuţă luminată pe care scria: „*ACCESUL PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE*." A apăsat clanţa, ca şi cum ştia că uşa nu e încuiată şi am intrat în hangarul uriaş, a cărui podea lustruită de lemn îl făcea să arate mai degrabă ca o sală de sport decât ca un hangar pentru avioane.

Jumătatea din faţă, unde ne aflam, era în întuneric. În fund însă erau şiruri de lumini fluorescente. Sub ele se găsea, reconstituit, Boeingul 747 al companiei Trans World Airlines.

— Aici construiau cei de la Gruman avioanele de luptă F-14, a explicat Kate, aşa că era un loc bun pentru reconstituirea lui 747.

Am stat în întuneric, cu ochii aţintiţi asupra avionului. Amuţisem, aşa cum rar mi se întâmplă.

Fuzelajul vopsit în alb strălucea în lumină şi pe aluminiul sfâşiat de pe partea stângă, care se afla spre noi, se puteau citi, în roşu, literele ANS WOR.

Partea din faţă şi carlinga erau separate de restul fuzelajului, aripile reconstituite stăteau pe podeaua de lemn lustruită, iar porţiunea dinspre coadă era undeva în partea dreaptă, separată de corpul central. Aşa se dezintegrase avionul.

Pe podeaua de lemn erau întinse prelate enorme, pe care zăceau mănunchiuri şi gheme de fire încâlcite şi alte resturi pe care nu le-am putut identifica.

— Locul ăsta e atât de mare, a spus Kate, încât oamenii obişnuiau să se deplaseze cu bicicleta ca să nu piardă timpul.

Ne-am îndreptat încet spre mijlocul hangarului, spre cadavrul acestei gigantice maşinării.

Când ne-am apropiat, mi-am dat seama că toate geamurile hublourilor fuseseră făcute ţăndări de suflul exploziei şi am văzut şi bucăţile din carcasa de aluminiu care fuseseră reasamblate meticulos, unele uriaşe, cât o uşă de hambar, altele mai mici decât o farfurie.

Secţiunea mediană, unde explodase rezervorul de combustibil, era cea mai avariată – se vedeau găuri mari în fuzelaj.

Cam la zece metri de avion ne-am oprit şi m-am uitat în sus la el. Aşa cum stătea pe podea, fără trenul de aterizare, era înalt cât o clădire cu trei etaje de la burtă la creastă.

— Cât timp a durat? am întrebat-o pe Kate.

— Aproximativ trei luni, de la început la sfârşit.

— De ce e încă aici după cinci ani?

— Nu ştiu sigur... dar am auzit neoficial că s-a luat decizia să fie trimis la fier vechi pentru reciclare. Asta îi va supăra pe mulţi care nu sunt mulţumiţi de raportul final – inclusiv pe rudele celor morţi, care vin aici în fiecare an după slujba comemorativă. Au fost aici azi de dimineaţă.

Am dat din cap.

Kate a privit aeronava reconstruită.

— Am fost aici când au început reconstituirea... au construit

eşafodaje, schelete de lemn, plase de sârmă pentru reasamblarea bucăţilor... cei care lucrau la el au început să-i spună Jetasaurus Rex.

Au făcut o treabă incredibilă.

Era greu de asimilat tot ce văzusem – pe de o parte, era o aeronavă comercială, genul de obiect pe care nu trebuia să-l studiezi ca să ştii ce e. Dar chestia asta era, într-un fel, mai mare decât suma părţilor sale. Observam acum cauciucurile enorme, arse, tijele contorsionate ale trenului de aterizare, cele patru motoare mamut aliniate departe de avion, aripile întinse pe jos, circuitele electrice codate pe culori împrăştiate peste tot, izolaţia de fibră de sticlă aranjată conform unui fel de schemă. Totul era clasificat cu etichete sau cretă colorată.

— Fiecare obiect de aici a fost examinat în cel mai mic detaliu treizeci şi cinci de tone de metal şi plastic, trei sute două zeci de kilometri de fire electrice şi cabluri hidraulice. Înăuntrul fuzelajului se află interiorul reconstituit al avionului – scaunele, cambuzele, toaletele. Tot ce a fost scos din ocean, peste un milion de bucăţi, a fost reasamblat.

— De ce? La un moment dat trebuie să-şi fi dat seama că a fost o defecţiune tehnică.

— Au vrut să pună capăt celorlalte teorii.

— Ei bine, n-au reuşit.

Nu a răspuns la replica mea şi a continuat să-şi amintească:

— Timp de aproape şase luni, locul ăsta mirosea a kerosen, alge, peşti morţi şi... mă rog.

Eram sigur că încă mai simţea mirosul.

Am stat amândoi în tăcere în faţa avionului alb, aproape fantomatic. Am privit prin hublourile goale şi m-am gândit la cei 230 de pasageri în drum spre Paris încercând să-mi imaginez ultimele secunde înainte de explozie, momentul exploziei şi ultimele câteva secunde de după explozie, când avionul se dezintegra în aer. Oare a supravieţuit cineva mingii de foc iniţiale?

— Sunt momente când mă gândesc că n-o să ştim niciodată ce s-a întâmplat, a spus Kate cu voce stinsă. Alteori mă gândesc că se va arăta ceva. Nu i-am răspuns. Vezi părţile alea lipsă din secţiunea mediană? FBI-ul, Comisia pentru Siguranţa Transporturilor, compania Boeing, TWA şi experţi independenţi au încercat să găsească gaura de intrare şi cea de ieşire, sau vreo dovadă că a avut loc o explozie, alta

decât cea provocată de contactul combustibil-aer. Dar n-au reuşit. Aşa că au ajuns la concluzia că n-a fost vorba de o rachetă. Tu ai putea să tragi concluzia asta?

— Nu. O parte prea mare din structură lipseşte sau e distrusă. De asemenea, domnul cu care am stat de vorbă a făcut nişte cercetări pe cont propriu, după cum sunt sigur că ştii, şi, pornind de la convingerea absolută că a văzut o rachetă, a tras concluzia că racheta nu avea focos exploziv.

S-a auzit o voce din spatele nostru:

— Nu a fost nicio rachetă.

M-am întors şi am văzut un bărbat apropiindu-se de noi din beznă. Era la costum şi cravată şi traversa hangarul cu paşi hotărâţi, în direcţia noastră.

— Nu a fost nicio rachetă, a repetat.

— Cred că am fost prinşi, i-am spus lui Kate.

CAPITOLUL 9

S-a dovedit însă că nu fusesem prinşi asupra faptului de Poliţia Federală a Gândirii.

Domnul care tocmai ni se alăturase se numea Sidney R. Siben, era anchetator la Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor şi nu părea genul care să-ţi citească drepturile şi să-ţi pună cătuşele, chiar dacă ar fi avut cătuşe în dotare.

De fapt, de aproape şi în lumină nu arăta atât de tânăr cum mă făcuse să cred pasul lui săltăreţ. Avea o figură inteligentă, era bine îmbrăcat şi părea poate un pic cam arogant sau cel puţin sigur pe el. Genul care-mi place mie.

Kate mi-a explicat că îl cunoscuse pe Sid în timpul anchetei.

— Erai în zonă şi te-ai gândit să treci pe la hangar? l-am întrebat.

S-a uitat întrebător la Kate, care l-a lămurit:

— Ai ajuns mai devreme, Sid, şi nu am avut timp să-i spun lui John că urmează să vii.

— Şi nici de ce, am adăugat.

— Am vrut să auzi versiunea oficială de la unul dintre cei care au redactat raportul final, a spus Kate.

Sidney m-a întrebat:

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat? Sau preferi să crezi în teoriile despre conspiraţii?

— E o întrebare cu schepsis, am răspuns.

— Nu, nu e.

Am întrebat-o pe Kate:

— De ce parte e tipul ăsta? Kate mi-a răspuns pe un ton forţat, gen „iubitule-ce-tot-spui-acolo”:

— Nu există părţi, John. Doar diferenţe cinstite de opinie. Sid s-a oferit să stea de vorbă cu tine despre grijile şi îndoielile tale.

Majoritatea grijilor şi îndoielilor pe care le aveam în legătură cu acest caz îmi fuseseră inoculate recent de însăşi doamna Mayfield, care în mod evident îi spusese domnului Siben că am nevoie să mi se cureţe mintea de îndoieli şi conspiraţii închipuite. Din păcate, uitase să-mi spună şi mie. Dar, ca să intru în joc, i-am spus lui Sidney:

— Păi, ştii, întotdeauna am fost de părere că e ceva putred la versiunea oficială. Vreau să zic, există şapte teorii principale în legătură cu cauza exploziei – rachetă, bule de gaz metan, rază de plasmă... şi... aşa mai departe. Kate crede cu convingere în versiunea oficială, iar eu...

— Dă-mi voie să-ţi explic ce s-a întâmplat aici, domnule Corey.

— OK.

A arătat spre ceva aflat în colţul îndepărtat al hangarului. M-am uitat şi am văzut un obiect enorm şi verzuliu întins pe podea.

— Acela este rezervorul central de combustibil al unui Boeing 747, m-a informat domnul Siben. Nu al acestui avion, pentru că acela a fost dus la laborator. E unul identic, pe care l-am adus aici pentru ca reconstituirea să fie completă.

Am privit rezervorul de combustibil. Îmi imaginasem ceva de dimensiunile unui rezervor de camion, însă chestia asta era cât un garaj.

Domnul Siben a continuat:

— Fragmentele din rezervorul original care au fost recuperate au fost duse la laborator şi studiate foarte atent. S-a uitat la mine atent şi a continuat: în primul rând, nu s-a găsit absolut nicio urmă de reziduu exploziv. Mă urmăreşti? Am repetat cuminte:

— Nu s-a găsit absolut nicio urmă de reziduu exploziv.

— Corect. În al doilea rând, pe metalul rezervorului nu s-a găsit nicio urmă de explozie de mare viteză – nicio gaură, nici urmă de ceea ce noi numim metal chinuit sau ferfeniţit. Mă urmăreşti?

— Nu s-a găsit nicio urmă...

— În al treilea rând, nu s-a găsit nicio urmă de penetrare a rezervorului – niciun orificiu de intrare sau de ieşire, petale cum le zicem noi – ca de floare –, ceea ce exclude posibilitatea unui focos neexploziv – o rachetă cinetică. S-a uitat la mine şi a spus: Din câte înţeleg, dumneata crezi că a fost implicată o rachetă cinetică.

Nici măcar nu auzisem de rachete cinetice înainte să vorbesc cu căpitanul Spruck, însă Kate scrisese scenariul acestei seri înainte să aflu măcar că aveam şi eu un rol în piesă. L-am întrebat pe domnul Siben:

— Unde se găseşte acum rezervorul original?

— E păstrat la laboratorul din Virginia.

— În ce proporţie a fost recuperat? S-a uitat la mine şi a răspuns:

— Aproape nouăzeci la sută.

— Este posibil, domnule Siben, să existe orificii de intrare şi ieşire în resturile din rezervor care n-au fost recuperate?

— Care e probabilitatea să fie aşa?

— Zece la sută.

— În realitate şi din punct de vedere statistic, probabilitatea să existe două orificii distincte, unul de intrare şi unul de ieşire, aflate vizavi unul de celălalt, dar să nu se afle în procentul de nouăzeci la sută din rezervor care a fost recuperat este mult mai mică de zece la sută.

— Bine, unu la sută. Tot rămâne o posibilitate.

— Nu şi pentru mine. Uite, am căutat orificii de intrare şi de ieşire în fuzelaj... A dat din cap în direcţia avionului reasamblat... şi nu am găsit niciun fel de orificiu care să prezinte petale, nici spre interior, nici spre exterior.

— În mod evident, am replicat, părţile esenţiale ale aeronavei lipsesc – partea unde a avut loc explozia.

— Nu lipseşte atât de mult. Înăuntrul fuzelajului, pot să-ţi arăt mai târziu dacă vrei, se află interiorul reconstituit. Podeaua, covoarele, scaunele, compartimentele de deasupra scaunelor, tavanul, toaletele, cambuzele şi tot restul. Nu poţi să-mi spui că o rachetă cinetică a trecut prin partea centrală a acestui avion fără să lase nicio urmă la intrare sau la ieşire.

Domnul Siben avea probabil dreptate, desigur. Iată un caz clasic de martor ocular aflat dincolo de orice bănuială – Căpitanul Spruck – faţă în faţă cu dovezi criminalistice aflate dincolo de orice bănuială,

reprezentate de domnul Siben. Dovezile erau total contradictorii şi, sincer să fiu, înclinam să-l cred pe Sidney Siben.

I-am aruncat o privire lui Kate, care părea căzută pe gânduri sau, poate, în conflict cu ea însăşi. Era limpede că trecuse prin asta de o sută de ori şi, din cine ştie ce motiv, înclina, în sinea ei, spre teoria cu racheta cinetică.

Am încercat să-mi amintesc ce ştiam despre dovezile criminalistice şi ce îmi spusese Spruck şi am întrebat:

— Şi aparatele de aer condiţionat de lângă rezervorul central?

— Ce e cu ele?

— Păi, unde sunt? A arătat spre partea dreaptă a rezervorului.

— Acolo, reconstituite.

— Şi?

— Nicio urmă de reziduuri explozive, nicio urmă de penetrare de către o rachetă cinetică. Vrei să le vezi?

— Cât de mult lipseşte din ele?

— Din nou, cam zece la sută.

— Păi, domnule Siben, părţile care lipsesc ar putea conţine indicii importante. Şi, dacă aş fi autorul unei teorii a conspiraţiei, aş spune că s-a găsit ceva, care apoi a făcut picioare.

Celălalt a părut enervat şi a răspuns:

— Fiecare fragment din acest avion care a fost recuperat de scafandri ai Marinei, ai FBI-ului, de bărci de pescuit din zonă sau de nave de dragaj a fost catalogat cu grijă, fotografiat şi depozitat aici pentru a fi catalogat mai departe. Sute de femei şi bărbaţi au fost implicaţi în această operaţiune şi nimeni, în afară de nişte idioţi obsedaţi de conspiraţii, nu a sugerat că ceva ar fi făcut picioare. Se ştie unde se găseşte fiecare obiect care a fost trimis la laboratoarele criminalistice. S-a uitat la mine şi a adăugat: Singurele bucăţi despre care nu se ştie sunt cele care zac pe fundul oceanului. A fost o operaţiune de recuperare cu un succes incredibil, la adâncimi de până la patruzeci de metri, şi ceea ce nu s-a găsit nu ne rezervă nicio surpriză.

— Şi totuşi, am replicat, dacă s-ar ancheta o crimă, legiştii ar fi reticenţi să declare că a fost un accident şi să excludă posibilitatea unei crime.

— Oare aşa să fie?

— Mda, aşa e.

— De ce altceva ai mai avea nevoie?

— Aş avea nevoie să ştiu de ce credeţi voi că a fost un accident şi nu o crimă. Lipsa dovezilor că a fost o crimă nu înseamnă că a fost un accident. Aveţi dovezi că a fost un accident?

— Nu avem alte dovezi decât faptul că această explozie s-a produs în locul unde este cel mai probabil să se producă o explozie – într-un rezervor central gol, plin de vapori volatili. Dacă îţi plac analogiile, imaginează-ţi o casă care arde complet. Foc pus sau accident? Focul pus e rar, accidente se întâmplă mereu. Pompierii descoperă foarte repede că incendiul a pornit în subsol. Se duc drept la încăperea unde pornesc cele mai multe incendii – unde se găsesc centrala termică, instalaţia de aer condiţionat, panoul electric sau materiale inflamabile depozitate. Nu caută un cocteil Molotov aruncat printr-o fereastră. Investigaţia se concentrează asupra cauzelor celor mai probabile, pe baza aparenţelor, a anilor lor de experienţă şi a probabilităţii zdrobitoare ca accidentele să se producă acolo unde se produc de obicei.

S-a uitat la mine ca şi cum aş fi avut nevoie de încă o analogie, dar aveam şi eu una.

— Zonele liniştite s-au schimbat, domnule Siben. Sunt acum zone periculoase, unde cocteilurile Molotov aruncate pe fereastră nu mai ies automat din discuţie.

— Dumneata, a spus el, în calitate de anchetator criminalist, cauţi şi te aştepţi să găseşti o crimă. Eu, ca inginer însărcinat cu siguranţa, caut şi mă aştept să găsesc – şi am găsit întotdeauna – o problemă de siguranţă sau o eroare de pilotaj drept cauză a accidentelor aviatice. Nu că n-aş fi conştient de posibilitatea implicării unei mâini criminale. Dar au lucrat sute de criminalişti la cazul ăsta şi niciunul dintre ei n-a găsit dovezi, concrete sau măcar indirecte, că ar fi fost o infracţiune – niciun atac inamic cu rachetă, nicio rachetă de-a noastră, nicio bombă la bord. Aşa că de ce mai cred încă oamenii că n-a fost un accident? Şi cine ar putea muşamaliza o realitate sinistră? Şi de ce? Asta nu înţeleg eu.

— Nici eu.

De fapt, în anchetele criminalistice trebuie întotdeauna să întrebi de ce. Dacă a fost un atac terorist, ştim de ce – nu le place de noi. Dar de ce ar vrea guvernul să ascundă un atac terorist? Dacă, pe de altă parte, a fost un accident provocat de ai noştri, aş înţelege de ce

tipii ctire au lansat accidental o rachetă în direcţia unui avion american ar vrea să muşamalizeze totul. Dar, aşa cum a spus căpitanul Spruck, practic nimeni din ierarhia militară sau din guvern n-ar fi dispus şi n-ar putea să muşamalizeze ceva de asemenea proporţii.

Kate, care tăcuse o vreme, i-a spus lui Siben:

— Se pare că John vrea să ştie cum ar fi putut să explodeze accidental rezervorul de combustibil.

Domnul Siben a încuviinţat şi a privit către avion, apoi la rezervorul verzui, după care mi-a spus:

— În primul rând, începi cu rezervorul central aproape gol, în care mai sunt numai vreo două sute de litri de combustibil care plescăie pe fund şi la care pompele de evacuare nu pot ajunge. Apoi mai sunt şi vaporii volatili din rezervor...

— Scuză-mă, de ce era gol rezervorul?

— Pentru că pentru zborul ăsta nu era nevoie de combustibil suplimentar. Rezervoarele din aripi se umplu primele, iar cel central – numai dacă e nevoie. Acest zbor spre Paris avea încărcătură mică de pasageri şi bagaje, iar prognoza meteo arăta vreme bună şi vânt din spate. A adăugat: Ironia e că, dacă ar fi fost mai mulţi pasageri sau încărcătură mai mare în cală şisau ar fi fost vreme proastă şi vânt frontal, rezervorul respectiv ar fi fost plin cu combustibil de tip A pentru motoare cu reacţie, care se aprinde foarte greu. Vaporii sunt volatili. Este singurul lucru care se potriveşte cu varianta unui scurtcircuit electric care a aprins vaporii şi a provocat genul de explozie pe care o indică dovezile criminalistice.

— Ce fel de scurtcircuit? Vreau să spun, ar trebui să-mi anulez excursia în Bermude? Domnul Siben nu a zâmbit la gluma mea proastă.

— Există patru scenarii plauzibile şi, de fapt, demonstrate. Unu, un scurtcircuit la firele electrice sau la motorul pompei de evacuare; doi, există întotdeauna electricitate statică; trei, mai sunt senzorii care măsoară nivelul de combustibil şi care sunt electronici; şi patru, conductorii electrici ai rezervorului. Cu alte cuvinte, rezervorul ăla mare pe care-l vezi acolo e plin de electricitate, pe dinăuntru şi pe dinafară. Dacă rezervorul ar fi fost plin, o scânteie n-ar fi putut aprinde combustibilul. Dar cu vaporii situaţia e alta.

— Asta ai tot spus.

— Şi o s-o mai spun. E o lege a fizicii, domnule Corey, care nu poate fi înlăturată cu teorii.

— Mda, dar noi nu ştim...

— Nu, nu ştim. Dar credem că a existat un cablu electric zdrenţuit care a dus la un scurtcircuit înăuntrul sau în afara rezervorului şi că o supratensiune tranzistorie a provocat un arc electric – o scânteie şi ceea ce la început era numai foarte puţin probabil – un scurtcircuit urmat de o scânteie într-un loc în care ar fi putut avea consecinţe catastrofale – a devenit realitate. S-a mai întâmplat înainte la doua avioane Boeing – o dată la sol, astfel că am putut vedea exact ce s-a întâmplat. În acest caz – a privit către Boeingul 747 – vaporii s-au aprins în timpul zborului şi au produs o explozie care în sine ar fi putut sau nu să aibă consecinţe catastrofale, dar care aparent s-a extins în lateral cu destulă forţă şi încărcătură calorică încât să aprindă rezervorul din aripa stângă, făcându-l să explodeze, ceea ce, în continuare, a făcut imposibilă menţinerea aparatului în zbor.

— Toate astea le-ai dedus din – am arătat către avion – astea?

— Absolut. Toate dovezile sunt aici din momentul în care am stabilit că explozia iniţială s-a produs în rezervorul central. A adăugat: Asta a fost confirmat în oarecare măsură de către martorii oculari, dintre care unii au declarat că au văzut o mică explozie urmată de o minge uriaşă de foc. Forţa exploziei a provocat o undă de şoc care a separat partea din faţă de restul fuzelajului. Şi acest fapt a fost remarcat de oameni de la sol.

Ce interesant, mi-am spus, că martorii oculari care au văzut cum s-a rupt avionul în aer, lucru care ar fi fost greu de înţeles, erau citaţi în sprijinul Teoriei A, în timp ce mulţi dintre aceiaşi martori care au văzut foarte limpede dâra de lumină nu erau luaţi în calcul. Însă domnul Siben se oferise singur să vină să stea de vorbă cu mine, aşa că n-am vrut să mai atrag atenţia şi asupra acestui lucru.

M-am întors către Kate şi am întrebat-o:

— Tu crezi toate astea? A ezitat înainte să răspundă:

— Da... până la un punct. Dar, aşa cum îţi poate confirma Sid, s-au făcut teste cu un Boeing 747 la sol în încercarea de a reproduce această succesiune de evenimente din rezervorul de combustibil şi nu au reuşit să provoace o explozie.

— Ca să vezi, am spus, privindu-l pe Sid.

Mi-a răspuns fără să clipească:

— Nu poţi să reproduci la sol o situaţie aşa cum se prezintă la

patru mii de metri altitudine într-un avion în mişcare. A fost un test prostesc.

— Dacă ar fi reuşit să provoace o explozie, n-ai mai fi spus că a fost prostesc.

— Ba da, aş fi spus.

Tipul era de neclintit. Aş fi vrut să am asemenea martori la bară pe vremea când eram poliţist. M-am gândit la căpitanul Spruck şi am întrebat:

— Dacă o rachetă cinetică ar fi străpuns avionul de dedesubt şi ar fi trecut prin instalaţiile de aer condiţionat şi ar fi deteriorat cablurile electrice dinăuntrul şi din jurul rezervorului de combustibil, asta ar fi provocat explozia vaporilor din rezervorul central? Timp de câteva secunde nu mi-a răspuns, apoi a spus:

— E posibil. Dar nu există nicio dovadă că aşa a fost.

— Există vreo dovadă că a fost un scurtcircuit?

— Un scurtcircuit lasă prea puţine urme în contextul unei explozii în aer deasupra apei. O rachetă ar lăsa mult mai multe urme pe care ar fi greu să nu le observi.

— Înţeleg. Aşadar, singura dovadă pentru faptul că lucrurile s-au petrecut conform versiunii oficiale este lipsa oricăror alte dovezi care să arate altceva.

— Cred că se poate spune şi aşa.

— Exact aşa am spus.

— Uite, domnule Corey, ca să fiu cinstit şi direct, mi-ar fi plăcut să găsesc dovezi că a fost o bombă sau o rachetă. La fel şi celor de la Boeing şi de la TWA şi companiilor de asigurări. Şi ştii de ce? Pentru că o defecţiune tehnică arată că oamenii nu şi-au făcut treaba. Că Administraţia Federală pentru Aviaţie nu ţinea sub control această potenţială problemă. Că inginerii de la Boeing ar fi trebuit să anticipeze asta. Că lucrătorii de la întreţinere ai TWA ar fi trebuit să muncească mai bine. S-a uitat în ochii mei şi a continuat: în adâncurile cele mai întunecate ale inimilor noastre, cu toţii ne-am fi dorit să fie o rachetă, pentru că nimeni nu poate da vina pe industria aeronautică pentru o rachetă.

Ne-am privit în ochi câteva secunde şi într-un final am încuviinţat. Mă gândisem şi eu la asta în urmă cu cinci ani şi îmi aminteam că ajunsesem la aceeaşi concluzie. Aş putea adăuga că oamenii care zboară des ar prefera riscul de unu la un miliard ca

avionul să fie lovit de o rachetă decât să-şi facă griji în legătură cu defecţiunile tehnice inerente oricărui avion. Şi eu, dacă e să fiu cinstit, îmi doream să aflu că fusese o rachetă.

— Avioanele nu cad pur şi simplu din cer, a spus domnul Siben.

Trebuie să fie o cauză şi există patru cauze principale ale accidentelor aviatice. Îşi enumera argumentele, aşa că de data asta a socotit pe degete: Unu, greşeală de pilotaj, care nu poate duce la o explozie în aer şi care nu e susţinută de înregistrările din timpul zborului.

Doi, o cauză naturală – fulger sau vreme proastă, ceea ce nu era cazul în noaptea aceea – sau penetrare de către particule cu viteză mare, cu alte cuvinte un meteorit, care e o variantă trasă de păr, ca şi resturile venite din spaţiu, adică bucăţi dintr-un satelit sau dintr-o rachetă propulsoare. Asta ar fi posibil, dar nu există nicio dovadă fizică a faptului că avionul a fost lovit de ceva. Trei, un atac inamic... Ajunsese la degetul mijlociu şi, dacă aş fi fost un tip sensibil, m-aş fi gândit că vrea să spună: „Te bag undeva cu racheta ta cu tot". A continuat: Patru, o defecţiune tehnică. M-a privit şi a spus: Mi-am pus în joc reputaţia profesională pentru varianta asta şi s-a dovedit corectă. Dacă dumneata crezi că a fost un atac cu rachetă, aş vrea să văd dovezile.

— Ai vorbit vreodată cu vreunul dintre martorii oculari?

— Nu.

— Ar trebui s-o faci.

Mi-a ignorat sugestia şi a spus:

— O să-ţi mai spun ceva care nu se potriveşte cu varianta unui atac cu rachetă. Dacă tot suntem la teorii, de ce ar doborî un terorist un avion la distanţă atât de mare de aeroport? O rachetă cu ghidaj termic, cu lansator de pe umăr, simplu de mânuit şi uşor de obţinut – ceea ce armata numeşte o rachetă „trage şi uită" – ar fi putut să doboare avionul ăsta oriunde pe o rază de opt kilometri în jurul aeroportului. Ca să-l dobori la patru mii de metri altitudine, la mai bine de zece kilometri de coastă, e nevoie de rachete sol-aer sau aer-aer cu ghidaj radar sau în infraroşu, complicat de mânuit şi aproape imposibil de obţinut. Corect?

— Corect.

— Asta era.

— Am priceput.

— Am o copie a raportului final, a spus Kate, dacă vrei să-l

citeşti.

Domnul Siben a adăugat:

— Şi ţine-te departe de toţi idioţii care vânează conspiraţii, cu cărţile lor, casetele lor şi nebunia lor de pe Internet.

Era momentul să-l potolesc pe domnul Siben.

— Păi, n-am văzut şi nici n-am citit nimic din toate astea şi nici nu am de gând. La fel, nu am de gând nici să vă citesc raportul, care sunt sigur că e bine argumentat şi convingător. De fapt, n-am făcut decât să-mi exprim o opinie moderată – şi, după cum s-a văzut, nedocumentată – în faţa doamnei Mayfield, soţia şi superiorul meu, ceea ce i-a provocat o oarecare îngrijorare profesională şi personală, de unde şi prezenţa mea aici în seara asta. Şi a dumitale. Aşa că îţi mulţumesc, domnule Siben, că te-ai deranjat să mă pui la curent, chestie care cred că deja te plictiseşte. Părerea mea e că dumneata şi toţi cei care au lucrat la caz aţi făcut o treabă nemaipomenită şi aţi ajuns la concluzia corectă.

M-a studiat o clipă întrebându-se, sunt convins, dacă îmi băteam joc de el. I-a aruncat o privire lui Kate, care a făcut un semn liniştitor din cap.

I-am întins mâna domnului Siben şi el mi-a strâns-o cu fermitate. A dat mâna şi cu Kate, care i-a mulţumit, apoi s-a întors şi a dispărut în întuneric.

Imediat a făcut o figură â la Jimmy Durante, s-a întors şi a păşit în lumină. Am crezut că o să spună: „Noapte bună, doamnă Calabash, oriunde te-ai afla”. În loc de asta, a strigat spre mine:

— Domnule Corey, poţi să explici dâra de lumină?

— Nu. Dumneata poţi?

— Iluzie optică.

— Aşa e.

Încă o dată s-a întors şi a dispărut. Când a ajuns la uşă, i s-a auzit vocea în liniştea din hangar:

— Nu, nu e aşa. La naiba!

CAPITOLUL 10

Am rămas în hangarul cuprins de linişte, cu ultimele cuvinte ale domnului Siben răsunându-mi încă în urechi. Adică, aproape m-a convins şi apoi, în drum spre ieşire, îi tună mintea ceva şi m-am întors de unde am plecat.

Kate s-a apropiat de avion spunând:

— Hai să vedem interiorul! Boeingul 747 reconstituit stătea pe un eşafodaj de lemn, care din loc în loc avea trepte ce duceau spre uşile deschise. Am urmat-o pe Kate pe unele dintre aceste scări şi în interiorul cabinei de pasageri din spate.

— Partea asta a cabinei, mi-a explicat Kate, a fost reasamblată în interiorul fuzelajului ca test, pentru a compara stricăciunile suferite de fuzelaj cu cele suferite de cabină.

Am privit în lungul cabinei spre locul unde ar fi trebuit să fie partea din faţă şi carlinga, însă aceasta se găsea separat, în altă parte a hangarului, lăsând o deschidere uriaşă prin care vedeam peretele îndepărtat al hangarului.

Mi-am dat seama că, în momentul în care s-a rupt fuzelajul, pasagerii au văzut cum cade carlinga şi cum în faţa lor apare cerul, după care un vânt teribil trebuie să fi sfâşiat cabina în bucăţi.

Iar în carlinga în cădere, căpitanul, secundul şi inginerul de zbor aveau în faţă panoul de control al unui avion care nu mai era ataşat de carlinga lor. La ce s-or fi gândit? Ce or fi făcut? Am simţit cum inima îmi bate nebuneşte.

Cabina principală a uriaşului 747 era o copie de coşmar a interiorului unui avion de pasageri – tavanul şi plafonierele crăpate, compartimente pentru bagaje care atârnau, hublouri deschise, cambuze şi toalete dezmembrate, perdele sfâşiate şi arse, rânduri de scaune contorsionate şi sfârtecate, fragmente de covor reasamblate pe podea. Toate piesele erau ţinute laolaltă de o reţea de sârmă şi bârne de lemn. În aer se simţea încă mirosul vag a ceva neplăcut.

— Pe măsură ce piesele apăreau din ocean, a spus Kate, cei de la Boeing şi de la CNST au regizat reconstituirea. Printre cei care s-au oferit voluntari pentru munca efectivă au fost piloţi însoţitori de bord şi maşinişti – oameni care lucrează pe avioane de pasageri şi cunosc în detaliu interiorul unui Boeing 747. A continuat: Fiecare piesă a avionului are o serie de fabricaţie, aşa că, deşi a fost foarte dificil, nu a fost imposibil.

— A fost nevoie de multă răbdare, am comentat eu.

— De multă dăruire şi de multă dragoste. Cam patruzeci dintre pasageri erau angajaţi TWA. Am încuviinţat. Din lista pe care ne-a pus-o la dispoziţie compania ne-am făcut o idee destul de exactă unde stătea fiecare pasager. Folosind asta, patologii au creat o bază de date computerizată şi fotografii prelucrate digital şi au comparat rănile

suferite de fiecare pasager cu stricăciunile provocate scaunelor, încercând să stabilească dacă respectivele răni şi stricăciunile sunt explicabile printr-o bombă sau rachetă.

— Uluitor.

— Aşa e. Nimeni nu poate găsi vreo vină muncii oricăruia din grupurile implicate în acest proiect. A fost mai mult decât impecabilă. A fost muncă de pionierat şi va fi de referinţă pentru anchetele asupra accidentelor aviatice. A fost singurul lucru bun care a rezultat din toată tragedia asta. A adăugat: Nimeni n-a găsit vreo armă fumegândă, însă au demonstrat absenţa altor lucruri, cel mai important fiind faptul că nu au existat reziduuri explozive la bord.

— Parcă s-au găsit nişte urme de substanţă explozivă. Îmi amintesc că acest lucru a produs mare agitaţie.

— S-au făcut nişte identificări pozitive, dar erau piste false – adezivul folosit la tapiseria scaunelor şi la covoare, care din punct de vedere chimic era apropiat de explozibilii plastici. Au mai găsit şi câteva indicii reale în interiorul acestei cabine, dar, după cum s-a dovedit, avionul acesta fusese folosit cu o lună înainte de accident în St. Louis pentru dresarea câinilor care caută bombe.

— Asta se ştie sigur?

— Da. Dresorul câinilor a fost intervievat de FBI şi a declarat că s-ar putea să fi rămas în urma lor nişte SEMTEX.

Am înaintat pe culoarul din dreapta, printre scaune pârlite şi sfâşiate şi am văzut pe unele nişte pete despre care n-am pus întrebări.

Erau şi garoafe şi trandafiri pe unele dintre scaune. Kate a spus:

— Unii dintre cei pe care i-ai văzut de dimineaţă la slujba comemorativă au venit pe urmă aici să viziteze şi să fie aproape de ultimul loc pe care l-au ocupat cei dragi... Am venit şi eu într-un an...oamenii îngenuncheau lângă scaune şi vorbeau cu...

Mi-am pus mâna pe umărul ei şi am stat amândoi o vreme fără să spunem nimic, apoi am pornit mai departe de-a lungul culoarului.

Ne-am oprit în mijlocul cabinei, porţiunea de deasupra rezervorului central, unde ar fi trebuit să fie aripile. Fuzelajul din această porţiune centrală era grav deteriorat, însă fuseseră recuperate toate scaunele şi o mare parte din covor.

— Dacă o rachetă, cu sau fără focos exploziv, ar fi trecut pe aici, a spus Kate, s-ar vedea urme, dar nu se vede nimic. Nici aici, în cabină, nici în pereţii fuzelaj ului, nici în aparatele de aer condiţionat de sub

rezervorul central.

M-am uitat la podea, apoi la scaune, la tavan şi la compartimentele pentru bagaje care atârnau deschise.

— Totuşi, lipsesc multe bucăţi, mi-am dat eu cu părerea.

— Lipsesc... dar e normal să crezi că racheta căpitanului Spruck ar fi lăsat o urmă de intrare sau de ieşire dacă ar fi trecut prin toată masa asta. S-a uitat în jur, tăcută, la rămăşiţele mutilate ale interiorului cabinei, apoi a adăugat: Dar ar fi putut să treacă pe aici şi toate urmele trecerii sale să fi fost distruse de explozie şi de căderea ulterioară de la patru mii de metri.

S-a uitat la mine.

Am stat pe gânduri o clipă, apoi am spus:

— De asta suntem aici.

Am înaintat spre partea din faţă a cabinei şi am trecut în compartimentul de clasa Business, unde scaunele sunt mai largi. Avionul se rupsese aici, pe mijlocul acestei părţi din faţă şi a punţii superioare reconstituite de deasupra. O scară în spirală contorsionată ducea sus pe punte, înconjurată de pereţii despărţitori de plastic, sfărâmaţi.

Kate a tăcut o vreme, şi într-un târziu rosti:

— Zborul 800 al companiei TWA, cu destinaţia Aeroportul Charles de Gaulle, Paris, decolase de zece minute de pe Aeroportul Kennedy, în urcare la trei mii cinci sute de metri, la aproximativ zece kilometri în largul coastei Long Island, viteza aproape 650 de kilometri pe oră.

A tras adânc aer în piept şi a continuat: Ştim de la pasagerii care aveau încă prinse centurile de siguranţă că măcar doisprezece dintre ei schimbaseră scaunele obişnuita mişcare la zborurile de noapte în căutarea unui loc pe rândurile din mijloc, unde te poţi întinde.

M-am întors şi am privit rândurile de scaune de la clasa Economic, în seara de 17 iulie 1996 acest avion era numai pe jumătate plin – o mică binecuvântare –, aşa că erau, probabil, destule rânduri de trei locuri goale. Astă-seară erau toate goale.

Kate a continuat:

— Pilotul, căpitanul Ralph Kevorkian, le dăduse însoţitoarelor de bord permisiunea să-şi părăsească locurile chiar înaintea exploziei. Putem presupune că pregăteau băuturile. A aruncat o privire spre cambuza cea mai apropiată. Scafandrii au găsit maşina de cafea din

acest compartiment pornită. Nu a scos niciun cuvânt, aşa că a mers mai departe: La 8.28, pe înregistrarea din carlingă apare vocea căpitanului Kevorkian spunând: „Uită-te la indicatorul ăla de combustibil la patru, care a luat-o razna!" referindu-se la motorul numărul patru. Apoi spune din nou: „Vedeţi indicatorul ăla care a luat-o razna?" Nici copilotul, nici inginerul de zbor n-au răspuns. Apoi, la 8.30, turnul de control din Boston dă instrucţiuni zborului 800 să urce la patru mii cinci sute de metri, iar copilotul Steven Snyder confirmă. Apoi, căpitanul Kevorkian spune: „Cu toată viteza în sus. Urcăm la patru mii cinci sute". Inginerul de zbor, Oliver Krick, spune: „Motoarele sunt pregătite" şi astea au fost ultimele cuvinte înregistrate. La 8.31 şi 12 secunde, avionul a atins 3 986 de metri înălţime... apoi a explodat.

Nu am spus nimic timp de câteva secunde, apoi am întrebat:

— Ce e cu indicatorul de combustibil care o luase razna? A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Majoritatea piloţilor spun că a fost o dereglare temporară a instrumentelor de bord. Dar ar putea indica o disfuncţionalitate mecanică gravă. Am încuviinţat. Pilotul unui mic avion de cursă regulată care zbura la aproximativ cinci mii de metri l-a văzut pe TWA 800 venind spre el, cam la patruzeci de kilometri distanţă. A spus că i s-a părut că Boeingul avea încă aprinse luminile de decolare, deşi ar fi trebuit să şi le stângă la trei mii de metri. A spus, de asemenea, că luminile păreau mult mai puternice decât ar fi fost normal, apoi şi-a dat seama că lumina puternică pe care o vedea nu era lumina de decolare – venea de lângă motorul numărul doi al Boeingului şi s-a gândit că poate luase foc motorul. A emis semnale luminoase de avertizare, dar, chiar în clipa aceea, Boeingul a explodat într-o minge de foc.

M-am gândit un moment, apoi am spus:

— Asta arată că s-ar putea să fi fost o disfuncţionalitate mecanică.

Kate a încuviinţat, după care a continuat:

— În acelaşi timp, un pasager dintr-un zbor US Air se uita pe geam şi a văzut ceva care semăna cu o pală de foc ridicându-se în aer. După aproximativ zece secunde, acelaşi pasager a văzut o mică explozie în zona unde văzuse focul, iar după încă o secundă s-a produs o explozie puternică.

— Ar fi putut fi o rachetă, am remarcat.

A încuviinţat din nou.

— Pasagerul ăsta este tehnician electronist specializat în aparatură de război şi lucrează în Marina Statelor Unite.

Mi-am amintit de tehnicianul electronist specializat în aparatură de război pe care îl menţionase căpitanul Spruck.

— Explozia a mai fost văzută din aer – doi piloţi pe un elicopter al Gărzii Naţionale Aeriene, în timpul unui zbor de antrenament. Erau deasupra apei şi se îndreptau spre nord, spre baza lor din Long Island. Tipii ăştia se pare că se aflau cel mai aproape de locul exploziei, la vreo opt-nouă kilometri distanţă şi cam o mie de metri mai jos decât 747 şi zburau exact în direcţia lui. Pilotul susţine că a văzut o dâră ca o flacără roşie-portocalie urcând dinspre vest spre est, direcţia în care se deplasa avionul. Copilotul confirmă acest lucru şi, de fapt, copilotul l-a întrebat prin staţie pe inginerul lor de zbor ce e cu efectele alea pirotehnice. O secundă mai târziu, pilotul şi copilotul au văzut o mică explozie alb-gălbuie, urmată de o a doua explozie, aproape complet albă... apoi au descris o a treia, o uriaşă minge de foc... aşa că acum avem trei, nu două explozii cum au văzut cei mai mulţi. Dar, cum spuneam, ei se aflau cel mai aproape şi sunt piloţi militari cu experienţă care ar trebui să ştie ce au văzut.

— Elicopterul ăsta s-a dus la locul prăbuşirii avionului? am întrebat.

— Da. Ei au ajuns primii. S-au rotit deasupra locului, dar n-au văzut niciun supravieţuitor. Aceşti doi piloţi şi-au retras ulterior declaraţiile despre dâra de lumină. Apoi cel mai în vârstă, după ce a trecut în rezervă, a revenit la versiunea iniţială.

Am dat din cap. S-ar părea că făcuse cineva presiuni asupra celor doi piloţi ai Gărzii Naţionale Aeriene să schimbe raportul iniţial.

Kate s-a uitat în jur la acel puzzle uriaş care fusese cândva un Boeing 747.

— Deci, la 8.31 şi 12 secunde, la aproape douăsprezece minute de la decolare, ceva a declanşat explozia vaporilor de combustibil din rezervorul central. Rezervorul a sărit în aer şi a făcut ca jumătate din compartimentul de clasa Business şi carlinga să se desprindă de restul avionului – chiar aici – şi carlinga a început să cadă.

Am privit prin golul care se căsca în locul unde ar fi trebuit să fie carlinga şi m-a trecut un fior pe şira spinării.

Kate a reluat:

— Odată dispărută greutatea carlingii, centrul de greutate s-a mutat şi coada s-a lăsat în jos. Motoarele mergeau încă şi avionul decapitat a continuat să urce mai mult de o mie de metri... apoi s-a răsturnat şi a început să cadă, iar rezervoarele de sub aripi s-au spart şi combustibilul s-a aprins, ceea ce a produs mingea de foc pe care au văzut-o peste şase sute de oameni. A făcut o pauză, apoi a continuat: Succesiunea evenimentelor se bazează în cea mai mare parte pe dovezile criminalistice şi pe nişte înregistrări pe radar şi pe satelit. Totuşi, nu corespunde cu ce au văzut martorii oculari şi nu se potriveşte în totalitate cu animaţia făcută de CIA.

— Dar înregistrările de la bord?

— Nu s-a mai înregistrat nimic din momentul exploziei iniţiale, când carlinga s-a desprins de avion. A continuat: în realitate avem trei seturi de date, care nu se potrivesc perfect. Din reconstituirea animată făcută deici reiese că dâra de lumină pe care au văzut-o martorii oculari era fuzelajul în flăcări care a continuat să urce după explozie. Însă dovezile criminalistice şi imaginile surprinse de satelit sugerează că avionul nu a început să ardă decât când a început să cadă. În ce priveşte jetul de combustibil aprins despre care CIA spune că a fost şi el confundat cu o dâră de lumină în mişcare ascendentă, s-ar părea că au cam întrecut măsura. Vreau să spun, ce era până la urmă obiectul pe care l-au văzut martorii? Avionul în flăcări înălţându-se sau jetul de combustibil coborând? S-a uitat la mine. Sau poate niciuna, nici alta?

— Uneori, am spus eu, prea mulţi martori strică. Câteva zeci de persoane au văzut cum a fost împuşcat în public rabinul Meir Kahane, dar, după ce au fost interogate de avocaţii apărării, n-au fost doi care să fi văzut acelaşi lucru, iar juraţii derutaţi l-au lăsat pe cel care a tras să scape de învinuirea de crimă. Am adăugat: Mai e şi asasinarea lui JFK.

Kate s-a gândit o clipă, apoi mi-a amintit:

— Ţie îţi plac dovezile criminalistice. Sidney ţi-a oferit dovezile criminalistice. Ţi-au plăcut?

— Dovezile criminalistice sunt cel mai bun lucru, am răspuns. Dar trebuie corelate cu alte date.

Ne-am întors şi am pornit înapoi spre coada avionului, pe culoarul de pe partea stângă, iar eu am coborât scările de lemn nerăbdător să ies din avion, care nu numai că-mi dădea fiori, dar degaja şi un aer incredibil de trist.

Kate m-a urmat şi am părăsit hangarul şi, odată ieşit în aerul rece al nopţii, m-am simţit imediat mai bine. M-am urcat în jeep, iar Kate s-a urcat şi ea lângă mine. Am pornit motorul, am aprins farurile şi am dat cu spatele spre poartă.

— Ce legătură avea CIA cu acest caz? am întrebat.

— La început, când teoria cu bomba sau racheta era fierbinte, erau peste tot, căutând teroriști străini.

I-am atras atenţia asupra unui lucru:

— Teroriştii străini, dacă se găsesc în Statele Unite, intră sub jurisdicţia FBI.

— Aşa e. Dar, după cum ştii, există oameni de la CIA în organizaţia noastră. Îl ţii minte pe Ted Nash.

— Îl ţin minte pe Ted. Ţin minte şi că ai luat cina cu el de câteva ori.

— O dată.

— Mă rog. De ce l-a intervievat el pe căpitanul Spruck?

— Nu ştiu. A fost un pic neobişnuit.

— Ce ţi-a spus despre asta la cină?

— John, nu te mai lega atâta de unica mea întâlnire cu Ted Nash. N-a fost nicio legătură între noi.

— Chiar dacă ar fi fost, nu-mi pasă. E mort.

Kate a revenit la subiect, spunând:

— După ce FBI şi CNST au stabilit că a fost un accident, CIA ar fi trebuit să iasă din peisaj. Dar nu s-a întâmplat aşa şi tot CIA a realizat reconstituirea animată care a fost difuzată la televizor. Neoficial se vorbea că FBI-ul n-a vrut să fie asociat cu simularea aia.

— De ce nu?

— Din cauză că era prea speculativă, bănuiesc. A ridicat mai multe întrebări decât răspunsuri şi asta i-a înfuriat pe mulţi dintre martori, care au spus că simularea nu semăna deloc cu ceea ce văzuseră ei. A tulburat din nou apele.

Am trecut de poartă şi Kate mi-a spus să merg spre Autostrada Long Island.

— Acum că am vorbit cu Spruck, am spus, vreau să văd încă o dată animaţia aia.

— Am o copie.

— Bun. M-am gândit o clipă, apoi am continuat: De fapt, avem nevoie de cuplul ăla de pe plajă. Să sperăm din tot sufletul că s-au

filmat pe ei făcând prostii şi că banda, dacă a existat, mai există şi acum şi că undeva în spatele fundurilor lor goale se vede ce s-a întâmplat cu zborul 800.

— Asta e cam tot ce ar putea apărea care să facă ordine în toate dovezile contradictorii şi să redeschidă cazul. A adăugat: Sau ar mai putea fi redeschis dacă vreo organizaţie ar revendica în mod credibil doborârea avionului.

— N-au fost nişte grupări teroriste din Orientul Mijlociu care au revendicat atacul?

— Doar suspecţii obişnuiţi. Dar niciunul nu avea informaţii din interior care să dea credibilitate pretenţiilor lor. Nici măcar informaţiile făcute publice nu le-au înţeles cum trebuie. Pe scurt, nimeni credibil nu şi-a asumat răspunderea pentru prăbuşirea avionului. Şi asta dă oarecare greutate concluziei că a fost o defecţiune tehnică.

Pe de altă parte, a continuat, există câteva grupări teroriste noi care nu-şi revendică atacurile. Nu-i interesează decât moartea şi distrugerile. Ca Bin Laden ăsta şi al-Qaeda.

— E adevărat. Am revenit asupra cuplului de pe plajă şi am întrebat-o pe Kate: Cum de n-ai reuşit să dai de Romeo şi Julieta?

— Nu mi s-a cerut să-i caut.

— Ai spus că ştii numele hotelului unde s-ar putea să fi stat.

— Îl ştiu. A tăcut o clipă, după care a spus: Sinceră să fiu, n-am fost direct implicată în această latură a anchetei. S-a întâmplat doar să văd raportul respectiv la poliţistul care l-a întocmit şi am mai făcut nişte investigaţii telefonice pe cont propriu. Mi-a fost tăiat elanul foarte repede.

— Înţeleg... deci nu ştii dacă pista asta a dus la ceva?

— Nu.

Eu nu cred în teoria conspiraţiei, mai ales când e vorba de angajaţi ai guvernului şi de persoane din armată, care nu sunt în stare să se pună de acord cu nimic, cu atât mai puţin să păstreze secrete sau să facă ceva care le-ar pune în pericol slujba sau pensia.

Singura excepţie era CIA, definiţia însăşi a minciunii, a conspiraţiei şi a activităţilor la limita ilegalităţii. Pentru asta erau plătiţi.

În ciuda tuturor problemelor pe care le avusesem cu FBI-ul, trebuia să recunosc că erau oameni care îşi vedeau de treabă, buni

cetăţeni, şi lucrau după litera legii – ca soţia mea cea iubitoare, care era pe cale să facă o uşoară criză, pentru că trecuse un pas dincolo de linie.

Am auzit-o pe Kate spunând, ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi:

— Dacă mergem mai departe cu asta, nu avem mult timp până o să-şi dea seama ce facem.

Nu am răspuns.

— Spre casă?

— Da, spre casă.

Am intrat pe breteaua care duce spre vest a Autostrăzii Long Island şi m-am îndreptat spre Manhattan. Era trafic lejer şi se mergea bine la ora aceea târzie. M-am încadrat pe banda de viteză şi am accelerat peste limita admisă.

Eu sunt cel care obişnuia să urmărească alte persoane, dar lumea mea se schimbase, aşa că am privit în oglinda retrovizoare, apoi am tăiat brusc două benzi şi am ieşit pe prima bretea. Nu ne urmărea nimeni.

Am mers o vreme pe o şosea secundară, apoi am intrat la loc pe autostradă.

Kate nu a comentat direct manevrele mele evazive, însă a spus:

— Poate ar trebui să terminăm cu asta.

Nu i-am răspuns.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat.

— Ce am eu de câştigat din toată asta?

— Numai necazuri.

— E un argument foarte convingător.

CAPITOLUL 11

Am continuat o vreme în tăcere, apoi Kate a spus:

— În ce-l priveşte pe Sidney Siben, m-am gândit că ar fi bine să afli versiunea oficială direct de la sursă.

— Apreciez fairplay-ul. Ce vrei să fac mai departe?

— Să nu-mi dai un răspuns decât după un somn bun.

— Vrei să dorm acum?

— Nu. Acum condu. O să dorm eu.

A lăsat scaunul pe spate, şi-a scos pantofii şi a închis ochii. Femeile pot să adoarmă în mai puţin de zece secunde. Aşa a făcut şi ea.

Câteva minute mai târziu, am trecut pe lângă breteaua care ducea spre Laboratorul Naţional Brookhaven şi am întrebat tare:

— Auzi, care sunt cele şapte teorii?

— Hă...?

— Trezeşte-te! Ţine-mi de urât! Care sunt cele şapte teorii? A căscat şi a răspuns:

— Teoria numărul unu... rachetă a armatei noastre... exerciţii militare de antrenament pe mare în noaptea aia... S-a presupus că se lansase un avion teleghidat pe post de ţintă... racheta l-a ratat şi s-a luat din greşeală după Boeingul 747... Sau avionul-ţintă însuşi a lovit Boeingul... puţin probabil. Prea mulţi martori la bordul navelor.

— Bun. Teoria doi.

— Teoria doi. Puls electromagnetic... exerciţiile militare creează câmpuri electromagnetice puternice, care teoretic pot să învăluie un avion... nu explică dâra de lumină.

— Trei.

— Trei. Teoria submarinului străin, rachetă sol-aer lansată de sub apă.

— Ce nu merge la teoria asta?

— Înapoi la Teoria Unu. Exerciţiile militare din zonă includeau antrenamente antisubmarin... aşa că un submarin străin nu ar fi putut scăpa neobservat.

— Dar unul de-al nostru?

— Asta face parte tot din Teoria Unu. Teoria Patru. Teoria cu meteoritul sau resturile venite din spaţiu. Posibilă, dar nu şi probabilă. Unde am ajuns?

— Cinci.

— Cinci. Asta e cea cu bulele de gaz metan. Gazul invizibil, care ţâşneşte în mod natural de pe fundul oceanului, s-a ridicat şi s-a aprins la contactul cu motoarele avionului. Deplasată. Nu se potriveşte cu dovezile. Şi mai e şi Teoria Şase, cu raza de plasmă. Laboratorul Naţional Brookhaven. atât de ridicolă, încât ar putea conţine un grăunte de adevăr. Dar Laboratorul spune că nu.

— Şapte.

— Şapte. Uşa de la cala Boeingului... unele dovezi indică faptul că s-a desprins înainte de explozie şi ar fi putut produce o decompresie puternică, prima verigă dintr-un lanţ de evenimente care au condus la explozie. Dar cel mai probabil explozia s-a produs prima.

Noapte bună.

— Stai puţin. Şi racheta teroristă?

— Asta e o categorie aparte.

— Bun. Dar nu-mi iese din minte ce a spus amicul tău Sidney. De ce să dobori un avion atât de departe de aeroport? Şi de ce să vrea guvernul să acopere un atac terorist? Un atac terorist în afara apelor teritoriale ar disculpa pe toată lumea, ar economisi milioane de dolari din asigurări, ca să nu mai vorbim de milioanele cheltuite pe reconstituirea rezervorului central. Ce naiba, dacă ar fi o conspiraţie guvernamentală, în mod normal şi-ar propune să fabrice un atac terorist, nu să ne facă să credem că a fost o defecţiune tehnică, în afară de cazul în care, desigur, guvernul n-a vrut să provoace panică şi să recunoască o greşeală gravă a serviciilor de spionaj, ceea ce ar explica amestecul CIA şi... M-am uitat la Kate. Mă asculţi? Sforăia.

Şi aşa am rămas singur cu gândurile mele, care se succedau cu atâta viteză, încât nu le mai puteam urmări.

Am apăsat butonul de pauză, apoi derulare înapoi şi m-am întors la momentul slujbei comemorative şi la colegul Liam Griffith.

Aveam motive să o bănuiesc pe Kate că pusese la cale întâlnirea mea cu Griffith, care mă călcase pe nervi suficient de tare încât să-mi stârnească interesul pentru acest caz. Pe de altă parte, poate nu era altceva decât un tip de la FBI care îmi atrăgea atenţia să nu mă bag şi vorbea serios.

I-am aruncat o privire lui Kate care, adormită, avea o figură cât se poate de angelică. Scumpa de ea nu şi-ar manipula soţul iubitor. Sau da? Scena Doi. Parcul Regional Cupsogue Beach. Un cuplu pe plajă.

Oare chiar au văzut şi au filmat dâra de lumină şi explozia? Mă întrebam şi de ce nu fuseseră identificaţi.

Sau poate fuseseră.

Scena Trei. Baza Moriches a Pazei de Coastă. Căpitanul Tom Spruck, un martor de încredere şi sigur pe declaraţiile lui.

Asta nu reuşeam să-mi scot din minte. Tipul ăsta era unul dintre cei aproape două sute de martori, bărbaţi, femei şi copii, care cu toţii, individual sau în grup, din diverse locuri, văzuseră acelaşi lucru. „Asta e în sus. Corect?" Şi, în cele din urmă, Scena Patru. Calverton, hangar aviatic.

Domnul Sidney R. Siben, inginer specializat pe probleme de siguranţă la Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor. Expertul cinstit şi de neclintit. Sau nu era aşa? La ieşirea din scenă, domnul Sidney Siben îşi exprimase oarece îndoieli. „Iluzie optică. Aşa e. Ba nu, nu e aşa. La naiba!" Despre ce era vorba? Nepoftită, imaginea

Boeingului 747 reconstituit lua contur în mintea mea. Am refăcut imaginar traseul prin interiorul fuzelajului spart, de-a lungul culoarelor, pe covorul peticit printre rândurile de scaune goale. Cum le place legiştilor să spună: „Morţii ne vorbesc".

Şi aşa fac; într-un fel, pot chiar să depună mărturie la o audiere sau la un proces.

Boeingul îşi revelase aproape toate secretele. Cadavrele recuperate, la fel. Martorii oculari dăduseră declaraţii. Experţii îşi prezentaseră opiniile. Problema era că nu toţi spuneau acelaşi lucru.

Îmi aminteam de câteva cariere care fuseseră ruinate, afectate sau compromise de acest caz şi nu voiam să o adaug şi pe a mea sau pe a lui Kate pe listă.

M-am uitat la Kate. Eram căsătoriţi de un an şi cazul ăsta nu mai fusese adus în discuţie până acum, deşi îmi aminteam că în urmă cu un an, în iulie, fusese la slujba comemorativă fără mine.

Mă întrebam de ce aşteptase acest moment ca să mă implice şi pe mine. Poate că fusesem într-o perioadă de probă sau poate că apăruseră elemente noi. Oricum, mi se permisese o ocheadă către un grup de oameni care refuzau să abandoneze cazul.

Cazul ăsta fusese întotdeauna periculos pentru cei care se apropiaseră de el. Era o rază de plasmă, o bulă de gaz exploziv, o rachetă fantomă, una de-a noastră, puls electromagnetic, o combinaţie volatilă de combustibil şi aer şi o iluzie optică.

Toate instinctele îmi spuneau că, pentru binele meu şi al lui Kate, trebuia să uit tot ce văzusem şi auzisem în seara asta. Dar nu era vorba de mine, sau de Kate, sau de oricine altcineva, din guvern sau din afara lui.

Era vorba de ei. Cei două sute treizeci. De familiile lor şi de cei dragi, oamenii care aşezaseră trandafiri pe scaunele din avion, care aprinseseră lumînări şi intraseră în ocean şi care aruncaseră flori în mare. Şi de oamenii care nu veniseră la slujbă, care stăteau acasă şi plângeau.

CAPITOLUL 12

Acasă. Locuiesc într-un apartament din cele pe care ţi le poţi permite din două salarii, într-un bloc înalt pe East Street, între Second şi Third Avenue. Apartamentul e la etajul 34, iar de la balconul unde stăteam acum, la ora două dimineaţa, cu un whisky scoţian în mână, priveam spre sud de-a lungul Insulei Manhattan.

Printre zgârie-norii din Midtown vedeam Bowery Street şi o parte din Lower East Side, unde am crescut pe Henry Street, aproape de complexele de apartamente de stat.

Dincolo de Chinatown se zăreau tribunalele şi puşcăriile şi Police Plaza, numărul 1, unde am lucrat înainte, şi Federal Plaza, unde lucram acum.

De fapt, cea mai mare parte din trecutul meu se întindea acolo – puştiul John Corey jucându-se pe străzile dure din Lower East Side, poliţistul începător John Corey – pe Bowery Street, detectivul criminalist John Corey şi, în cele din urmă, responsabilul de contract John Corey de la Brigada Federală Antitero.

Iar acum, John Corey căsătorit de un an cu cea de-a doua soţie, locuind în apartamentul primei soţii, Robin, care trăia cu şeful ei, un nenorocit, care câştiga exagerat de mulţi bani apărând mizerabili cu succes în afaceri.

La capătul de sud al Manhattanului, zgârie-norii de pe Wall Street se ridicau ca stalagmitele dintr-un lac subteran. Iar la dreapta, înălţându-se patru sute de metri spre cer, Turnurile Gemene ale World Trade Center.

Pe 23 februarie 1993, în jurul prânzului, câţiva terorişti din Orientul Mijlociu, cu explozibilul într-o dubă Ryder închiriată, au intrat în parcarea subterană a Turnului Nordic, au lăsat duba şi au plecat.

La 12.18 duba a explodat, omorând şase oameni şi rănind încă o mie.

Dacă turnul s-ar fi prăbuşit, morţii ar fi fost cu miile. Acesta a fost primul atac comis vreodată de terorişti străini pe teritoriul american.

A fost şi un semnal de alarmă, dar nu l-a luat nimeni în seamă.

Am intrat în livingul apartamentului.

Decorul e cam ca în holul unui hotel din Palm Beach, cu prea mult roz, şi verde, şi motive marine, şi carpete aspre.

Kate spune că o să dispară toate, cu prima ocazie. Nu va dispărea însă singurul lucru cumpărat de mine – fotoliul meu rabatabil La-Z-Boy, din piele maro. E un obiect frumos.

Mi-am mai turnat un whisky şi am dat drumul la video.

M-am aşezat în La-Z-Boy şi am privit spre televizor.

A apărut pe ecran un colaj de imagini pe un fundal muzical nepotrivit. Era un film de o oră făcut de un grup care, conform spuselor

lui Kate, susţinea varianta atacului cu rachetă. Includea, spunea Kate, şi simularea realizată de CIA.

Într-un grupaj de secvenţe dintr-un interviu dat în cadrul emisiunii de ştiri, un fost şef al Comisiei Naţionale pentru Siguranţa Transporturilor spunea că e o situaţie fără precedent ca FBI-ul să conducă ancheta. Congresul, spunea el, mandatase clar Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor să ancheteze accidentele aviatice civile.

Cuvântul-cheie, pe care îl ratase, se părea, nătăfleţul de reporter de ştiri, era „accident". În mod evident, unele persoane din guvern credeau că era vorba de o infracţiune, motiv pentru care FBI-ul şi nu CNST preluase ancheta şi reconstituirea aeronavei.

Apoi, un expert în nu ştiu ce spunea că rezervorul central gol nu ar fi putut provoca o explozie atât de puternică, pentru că nu avea decât un deget de combustibil.

Însă domnul Siben îmi spusese că ar fi putut să fie două sute de litri de combustibil pe care pompele de evacuare nu l-au putut extrage, în orice caz, vaporii volatili şi nu combustibilul provocaseră, se pare, explozia iniţială.

Aşadar, chiar din primele minute ale filmului apăreau câteva erori sau, poate, informaţii distorsionate.

Am privit cu mai mare atenţie cum o serie de persoane nu foarte clar identificate vorbeau sumbru despre dispariţia unor părţi din avion din hangarul de la Calverton, despre scaune care fuseseră recuperate de pe fundul oceanului, dar dispăruseră fără urmă şi despre structura de aluminiu care fusese reasamblată forţat, ştergându-se astfel urmele exploziei.

S-a vorbit şi despre avionul El Al 747 aflat în spatele Boeingului, despre rapoarte de laborator care confirmă existenţa urmelor de reziduuri de la un focos exploziv şi de reziduuri de la propulsorul unei rachete, despre rachete navale „greşit ghidate". Cineva a vorbit despre o scrisoare de ameninţare în termeni foarte vagi primită din partea unei grupări teroriste din Orientul Mijlociu chiar înainte de prăbuşirea zborului TWA şi s-au făcut multe speculaţii în legătură cu dovezi modificate şisau ignorate.

Aşa-zisul documentar atrăgea atenţia asupra câtorva aspecte, însă nu toate se legau într-un argument logic. Erau o mulţime de idei lansate doar-doar o ieşi ceva. Sau, ca să mă exprim într-o formulă

lipsită de prejudecăţi, această prezentare dădea importanţă egală tuturor teoriilor, mai puţin versiunii oficiale despre o defecţiune tehnică.

Filmul discuta în detaliu manevrele militare desfăşurate în seara de 17 iulie 1996 în zona din largul coastei Long Island, numită W-105. Am crezut că autorii documentarului vor conchide că o rapo chetă americană „greşit ghidată" a doborât avionul TWA 800. Însă un fost ofiţer din Marină, care vorbea foarte asemănător cu căpitanul Spruck, a spus: „E imposibil ca un accident de asemenea proporţii să fie muşamalizat de sute, mii de militari" şi m-am întrebat oare de ce aceste manevre militare jucau un rol atât de important în teoriile despre conspiraţii. Presupun că muşamalizările făcute de gucu vern sunt oricând mai interesante decât prostia guvernului.

Filmul atrăgea însă atenţia asupra unui amănunt extrem de provocator – surse radar identificaseră toate vasele care se găseau în zonă, iar ancheta ulterioară identificase şi scosese din calcul toate vasele, mai puţin unul. Un vas de mare viteză părăsise zona imediat după explozie şi nimeni – nici Marina, nici Paza de Coastă, nici CIA – nu reuşise să identifice sau să găsească ambarcaţiunea dispărută. Dacă acest lucru era adevărat, atunci, aparent, acesta era vasul de pe care fusese lansată racheta – dacă existase vreo rachetă.

Filmul arăta acum trei fotografii color, toate făcute de persoane care întâmplător făceau poze altor persoane în seara respectivă şi care surprinseseră fără să vrea pe fundal ceva ce semăna cu o dâră de lumină pe cerul nopţii. Naratorul specula că ar putea fi vorba de jetul de combustibil aprins lăsat în urmă de o rachetă.

Problema cu dovezile reprezentate de fotografii, mai ales dacă erau făcute accidental, e că nu dovedesc nimic.

Înregistrările în mişcare – pe peliculă sau pe casetă – sunt altă poveste şi m-am gândit din nou la cuplul de pe plajă.

Cea mai convingătoare parte din tot filmul erau înregistrările originale ale declaraţiilor date de şase martori oculari.

Unii dintre aceştia au fost intervievaţi în locul în care spuseseră că se aflau în momentul în care au văzut dâra de lumină ridicându-se spre cer, aşa că au putut indica poziţia fluturându-şi mâinile.

Toţi păreau credibili şi insistau asupra celor văzute. Unii dintre ei erau afectaţi, iar o femeie a izbucnit în plâns.

Toţi au descris practic acelaşi lucru, cu mici variaţii: erau

întâmplător cu faţa spre mare şi au văzut o dâră de foc cum ţâşneşte din ocean, se ridică în aer, prinde viteză şi culminează cu o mică explozie, urmată de o uriaşă minge de foc, care apoi se prăbuşeşte în mare.

Apoi a urmat animaţia CIA. Am lăsat jos paharul de whisky şi am privit cu atenţie reconstituirea animată, narată de un tip cu o voce la fel de enervantă ca scenariul pedant.

Mai întâi a apărut interiorul rezervorului central de combustibil, cu nişte resturi de combustibil între şicanele de pe fund. Naratorul a menţionat vaporii volatili de combustibil, apoi s-a văzut o scânteie provenind de la o sursă din interiorul rezervorului. Apoi explozia.

Explozia la contactul combustibil-aer a sfâşiat peretele stâng al rezervorului central şi a aprins combustibilul din rezervorul aflat în aripa stângă, provocând o explozie puternică, prezentată ca o versiune animată a unui Big Bang.

Naratorul a explicat că şocul exploziei a făcut ca partea din faţă a avionului să se „descheie" şi să cadă.

Dar apoi, la categoria „să nu ne mulţumim cu atât", naratorul şi animaţia au încercat să explice ce văzuseră în realitate martorii oculari, fără să menţioneze însă că erau peste două sute de astfel de martori.

Dacă am înţeles corect imaginile şi textul, CIA spunea că acei două sute de martori nu au observat avionul în momentul exploziei; ceea ce le-a atras atenţia şi i-a făcut să privească în direcţia lui a fost zgomotul exploziilor, care a ajuns la ei treizeci sau patruzeci de secunde mai târziu. Apoi, când au privit în sus, au văzut două lucruri: avionul în flăcări urcând înainte să se prăbuşească în mare şisau şuvoaiele de combustibil aprins, care s-ar putea să se fi reflectat în suprafaţa calmă a apei. Cu alte cuvinte, toţi cei care au văzut întâmplarea au înţeles-o pe dos.

Apoi au revenit pe ecran câţiva dintre martori şi primul tip a întrebat: „Cum poate un avion care urcă de la patru mii la cinci mii de metri să arate ca o rachetă de mare viteză care se ridică din apă?" Un fost lucrător al Gărzii Naţionale Aeriene a spus: „Dâra pe care am văzut-o s-a ridicat la cinci mii de metri în trei-patru secunde. Mergea cu viteză supersonică".

Un tip, pe care îl văzusem la conferinţa de presă televizată a OCIZ cu trei seri în urmă, era intervievat în faţa casei sale din Long

Island, unde se găsea în momentul producerii evenimentului.

Acesta afirma: „Reconstituirea nu seamănă deloc cu ce am văzut eu. Nu e nici măcar pe departe”.

O femeie intervievată pe podul unde stătea în noaptea aceea a spus: „E adevărat că am văzut combustibil aprins care cădea, dar asta a fost după ce am văzut dâra de lumină ridicându-se”.

Mi-au venit din nou în minte vorbele căpitanului Spruck: „Asta e în sus. Aşa e?” Am oprit caseta, m-am lăsat pe spate în fotoliu şi m-am gândit.

Animaţia făcută de CIA ridica mai multe întrebări decât răspundea, contrazicea logica şi nega prin intermediul unui desen animat lucruri pe care oamenii jurau că le-au văzut. Uneori, cu cât se spun şi se arată mai puţine, cu atât mai bine. Aş fi putut înghiţi concluzia despre defecţiunea tehnică – cu toate declaraţiile martorilor – dacă n-ar fi fost această creaţie gratuită a celor de la CIA.

Am pornit din nou caseta şi filmul a continuat.

Kate a intrat în cameră, îmbrăcată într-un neglijeu minuscul.

— Hai la culcare, John.

— Nu mi-e somn.

A tras un taburet, s-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână. Am privit împreună ultimele minute ale casetei.

Concluzia pseudodocumentarului nu era clară pe de-a-ntregul, se încheia cu întrebări şi lăsa deschisă posibilitatea unei continuări.

Am stins aparatul şi am rămas amândoi în camera întunecoasă şi tăcută, sus, deasupra străzilor New Yorkului.

— Ce părere ai? m-a întrebat Kate.

— Cred că filmul ăsta e patruzeci la sută incorect şi patruzeci la sută încercare de manipulare. Ca un film de Oliver Stone.

— Şi restul?

— Suficient adevăr cât să te pună pe gânduri. Ce e cu vasul de mare viteză dat dispărut?

— E adevărat. Câteva înregistrări radar de necontestat arată un vas care imediat după explozie se deplasează cu viteză mare – treizeci de noduri – îndepărtându-se de locul prăbuşirii avionului.

Majoritatea vaselor particulare din zonă s-au îndreptat către locul cu pricina, să vadă dacă pot da o mână de ajutor. Vasele militare au rămas pe poziţie până au primit ordin să meargă la locul prăbuşirii.

Paza de Coastă şi FBI au adresat un apel public către toţi

căpitanii de vas care se găseau în zonă în noaptea aceea să raporteze poziţia în care se aflau şi să descrie ce au văzut. Toţi au răspuns, mai puţin vasul ăsta, care a fost numit Vasul-cu-Treizeci-de-Noduri.

— Deci ăsta e vasul de pe care se presupune că a fost lansată racheta, am spus.

— Aşa spune teoria.

Am făcut o remarcă:

— Poate cei de pe vas aveau îndeletniciri asemănătoare cuplului de pe plajă şi de asta au şters-o de acolo. Sunt convins că în noaptea aia de vară în zonă erau o mulţime de bărbaţi şi femei, care n-ar fi trebuit să fie acolo împreună.

— Prin urmare, tu spui că singura rachetă cu ghidaj caloric de pe vasul dat dispărut era între picioarele vreunui tip.

— Seamănă cu ceva ce aş spune eu.

— De fapt, nu eşti singurul care a avut ideea asta, a spus Kate zâmbind. Ce părere ai despre reconstituirea făcută de CIA?

— S-ar părea că e o neconcordanţă la mijloc.

A încuviinţat, apoi m-a informat:

— Ştii, nu toţi martorii oculari descriu acelaşi lucru. Unii au văzut două dâre de lumină. Mulţi au văzut dâra de lumină urcând mai sus decât avionul, apoi descriind un arc şi lovind avionul de deasupra. Alţii spun că s-a ridicat din apă, s-a dus drept spre avion şi l-a lovit în burtă. Majoritatea descriu două explozii – explozia iniţială mai mică, urmată de mingea uriaşă de foc. Unii spun că au văzut cum s-a desprins partea din faţă a avionului, dar cei mai mulţi n-au văzut. Unii spun că avionul a părut că se opreşte în loc după prima explozie, alţii nu. Unii au văzut avionul în flăcări urcând după explozie, lucru confirmat de radare, dar majoritatea spun că s-a prăbuşit drept în ocean, în timp ce alţii spun că a căzut răsucindu-se.

Cu alte cuvinte, mărturiile nu se potrivesc în toate detaliile.

— De asta nu înţeleg cum a putut CIA să facă o reconstituire speculativă bazată pe atâtea mărturii contradictorii. Ar fi nevoie de cel puţin o duzină de animaţii din astea ca să acoperi toate mărturiile.

— Cred, a răspuns Kate, că CIA a pornit de la o premisă – concluzia oficială, care nu includea nicio rachetă. Apoi au descris această concluzie în felul în care spun unii experţi că ar trebui sau s-ar putea să se fi întâmplat. Declaraţiile martorilor oculari erau irelevante pentru CIA. Pur şi simplu au spus: „Asta aţi văzut voi”.

— Aha. Cineva în film spunea că martorii n-au fost chemaţi să depună mărturie la niciuna dintre audierile publice sau oficiale. E adevărat?

— Da. Şi să-ţi mai spun ceva. FBI-ul n-a intervievat a doua oară decât câţiva martori. Zeci de persoane ne sunau şi cereau să li se ia încă o dată declaraţii. Mulţi dintre ei s-au simţit frustraţi şi şi-au făcut publice mărturiile, dar au descoperit că presa nu mai era interesată după ce guvernul a început să vehiculeze varianta defecţiunii tehnice. Niciodată, de când lucrez în forţele de ordine, n-am văzut atât de mulţi martori credibili aşa de puţin luaţi în seamă.

M-am gândit o clipă la ce spusese, apoi i-am amintit:

— Cu cât ai mai mulţi martori, cu atât variază mai mult declaraţiile, în cele din urmă, se elimină unii pe alţii. Prefer unul sau doi martori buni, decât o sută.

— Ţi-am dat unul.

— Aşa e. Dar oamenii văd ceea ce sunt mental condiţionaţi să vadă. Să-ţi spun eu ce se întâmpla în vara lui 1996. Cu trei săptămâni înainte de prăbuşirea lui TWA 800, cartierul general al Armatei SUA în Arabia Saudită, Khobar Towers, fusese bombardat. FBI-ul era în alertă de gradul zero pentru Jocurile Olimpice de la Atlanta, iar ştirile erau pline de potenţiale atacuri din partea Iranului şi a altor vreo douăsprezece grupări teroriste. Aşa că, atunci când TWA 800 s-a prăbuşit, care a fost primul lucru Care ţi-a venit în minte? Probabil acelaşi ca mie: atac terorist – şi nici măcar nu ne cunoşteam.

— Ceea ce nouă ne-a trecut prin minte două sute de oameni chiar au văzut. Nu e vorba de halucinaţie în masă.

— Aşa e. Dar ar fi putut să fie iluzie optică.

— John, am intervievat o duzină de martori, iar colegii mei au intervievat alţi două sute. Nu e posibil ca atât de mulţi oameni să sufere de aceeaşi iluzie optică.

Am căscat şi am spus:

— Îţi mulţumesc pentru această zi interesantă. E târziu şi sunt obosit.

S-a ridicat şi mi-a trecut degetele prin păr.

— Mai ţine-mă trează încă puţin.

Am simţit un val de energie proaspătă şi am ţâşnit din fotoliul meu La-Z-Boy direct în dormitor.

Ne-am dus în pat şi am făcut dragoste nebună, cum faci când eşti

surescitat şi vrei să eliberezi energia acumulată de-a lungul unei zile chinuitoare şi frustrante. Cel puţin asupra acestui lucru aveam cât de cât control şi puteam produce un final fericit.

CAPITOLUL 13

A doua zi – eu în halatul meu de baie jerpelit, iar Kate încă în neglijeul cel sexy – stăteam în bucătărie bând cafea şi citind ziarul.

Lumina strălucitoare a dimineţii intra pe fereastră.

Când Robin a plecat din apartament, am anulat abonamentul la *The Times* şi m-am abonat la *The Post*, care îmi oferea toate ştirile de care aveam nevoie, însă, de când s-a mutat Kate aici, s-a întors *The Times*.

Îmi sorbeam cafeaua şi citeam un articol despre slujba comemorativă la care participasem cu o zi înainte. Începea aşa: „La cinci ani după ce Zborul 800 al Trans World Airlines s-a prăbuşit în flăcări în ocean nu departe de aici, rudele unora dintre cele 230 de persoane care şi-au pierdut viaţa au venit la capătul estic al Long Island pentru pelerinajul anual de rugăciune şi amintiri.

Au venit ca să fie aproape de locul în care prietenii şi rudele lor şi-au petrecut ultimele clipe de viaţă. Au venit să asculte valurile verzi spărgându-se pe nisip. Au venit să vadă baza alb cu roşu a Pazei de Coastă unde trupurile victimelor au fost aduse la ţărm".

Am continuat să citesc articolul chinuit şi lacrimogen: „Atmosfera de la prima slujbă de comemorare, la câteva zile după şocantul accident, pe fundalul confuziei create de faptul că nu se ştia dacă fusese o defecţiune tehnică sau o bombă, a fost una de copleşitoare tăcere... Mulţi n-au putut decât să intre în ocean şi să arunce o floare, nimic mai mult".

Mai jos, am citit: „*Mai trebuie să facă faţă şi nebunilor*, *spune Frank Lombardi*, *care oferă sprijin familiilor*. *În ultimele zile*, *spune el*, *familiile au primit telefoane de la un individ care pretinde că ar cunoaşte identitatea teroristului care a doborât avionul*. «*Şi că dacă îi dau 300 000 de dolari bani gheaţă*, *le spune cine e*.» *Domnul Lombardi se revoltă*: «*Ce e perversiunea asta*? *E de necrezut că cineva se poate juca aşa cu sentimentele oamenilor*!» (*Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor a stabilit că o explozie în interiorul rezervorului central de combustibil*, *posibil provocată de un scurtcircuit*, *a dus la prăbuşirea avionului*.)" Am terminat articolul şi i-am dat ziarul lui Kate, care l-a citit în tăcere. Apoi a ridicat ochii din ziar şi a spus:

— Uneori mă gândesc că sunt unul dintre nebunii mai bine intenţionaţi.

— Apropo, cum se numeşte hotelul unde e posibil să fi stat cuplul de pe plajă?

— Tot ce ai văzut şi ai auzit ieri este fie cunoscut public, fie, ca în cazul mărturiei căpitanului Spruck, disponibil în virtutea Legii pentru accesul la liberă informare. Numele acelui hotel nu există oficial.

— Dar, dacă ar exista, cum s-ar numi?

— S-ar numi Hotelul Bayview din Westhampton Beach.

— Şi ce-ai descoperit la hotelul ăsta?

— Cum ţi-am spus, n-am ajuns efectiv la hotel. Nu era cazul meu.

— Atunci cum i-ai aflat numele?

— Am sunat de capul meu la toate hotelurile şi motelurile din zonă şi am întrebat dacă le lipseşte o pătură. Mulţi dintre cei cu care am vorbit au spus că fuseseră deja acolo agenţi FBI şi le arătaseră o pătură. Un tip de la hotelul Bayview le confirmase agenţilor că le lipsea o pătură şi că ar fi putut fi cea pe care i-au arătat-o, dar nu era sigur.

Am încuviinţat şi am întrebat:

— Cât de departe s-a mers pe pista asta?

— Tipul de la Bayview a spus că cei de la FBI căutaseră în registrul cu numele oaspeţilor, verificaseră bazele de date din computer, se uitaseră la chitanţele de la plăţile făcute cu cărţi de credit şi le puseseră întrebări angajaţilor. M-a asigurat că nu va vorbi despre asta cu nimeni, aşa cum i se ceruse. Apoi m-a întrebat dacă i-am găsit pe cei care au lansat racheta.

— Nu încă. Cum îl cheamă pe tipul ăsta?

— Leslie Rosenthal. Directorul hotelului Bayview.

— De ce n-ai continuat investigaţiile?

— Ei bine, lucrurile astea sunt cu două tăişuri. Domnul Rosenthal, sau poate cineva de la alt hotel unde am telefonat, a sunat la FBI, sau poate agenţii FBI au reluat interviurile sau ştiu eu ce, dar, orice ar fi fost, a doua zi m-am trezit chemată într-un birou unde nu mai fusesem niciodată, la etajul 28 al clădirii din Federal Plaza, 26. Doi tipi de la BRP pe care nu-i mai văzusem şi nici nu i-am mai văzut de atunci mi-au spus că îmi depăşisem atribuţiile în acest caz.

Am încuviinţat. BRP este Biroul pentru Responsabilitate Profesională al FBI-ului, care sună foarte bine, dar, în realitate, e ieşit

direct din cărţile lui Orwell. BRP-ul e exact ca Departamentul de Afaceri Interne de Ia NYPD: informatori, băgăcioşi şi spioni. Nu aveam nicio îndoială, de pildă, că domnul Liam Griffith făcea parte din BRP.

— Ţi s-a oferit un transfer în Dakota de Nord?

— Sunt sigură că era una dintre posibilităţi. Dar şi-au păstrat calmul şi au încercat să lase impresia că era o mică eroare de judecată din partea mea. Chiar m-au complimentat pentru iniţiativă.

— Ai primit o promovare?

— Am primit o sugestie politicoasă, dar fermă să joc în echipă.

Mi-au spus că alţi agenţi lucrau la acest caz şi când ar trebui să continui cu intervievarea martorilor şi să mă limitez la aceste atribuţii.

— Ai scăpat uşor. Unul dintre superiorii mei a aruncat după mine cu o scrumieră.

— Noi suntem ceva mai subtili. În orice caz, am priceput mesajul şi, totodată, mi-am dat seama că era ceva acolo.

— Şi de ce nu ai continuat?

— Pentru că mi se dăduseră ordine să n-o fac. N-ai ascultat ce-am spus?

— Ah, te testau doar ca să vadă ce stofă ai. Voiau să le spui că n-ai de gând s-o laşi baltă.

— Da, cum să nu. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: La momentul ăla am presupus că, dacă descopereau ceva, avea să apară într-un comunicat intern urmat de o conferinţă de presă. Acum cinci ani nu mă gândeam la o conspiraţie sau la o muşamalizare.

— Dar acum te gândeşti.

N-a răspuns la replica mea, însă a spus:

— Toţi cei implicaţi în acest caz au fost profund afectaţi, dar ştiu că aceia care i-au intervievat pe martori au fost afectaţi în alt fel. Noi am fost cei care stăteam de vorbă cu oamenii care văzuseră cum s-a produs evenimentul, dintre care peste două sute au descris ceva ce, după părerea lor, era un proiectil sau o rachetă şi niciunul dintre noi nu a putut potrivi ce am auzit de la martori cu raportul final sau cu animaţia făcută de CIA. A adăugat: Şefii din BFA au avut probleme cu cei care au luat declaraţiile şi eu n-am fost singura chemată în biroul ăla.

— Interesant. Cum s-a desfăşurat luarea declaraţiilor?

— La început a fost haos. Sute de cadre NYPD şi FBI au fost mutate din Manhattan în estul Long Island în douăzeci şi patru de ore.

Nu existau suficiente locuri unde să fie cazaţi, unii agenţi au dormit în maşini, bazele Pazei de Coastă au fost transformate în dormitoare, iar unii agenţi mergeau seara la casele lor dacă locuiau în apropiere. Eu am dormit două nopţi într-un birou al Bazei Moriches cu încă patru femei, apoi mi-au găsit o cameră de hotel împreună cu alt agent FBI.

— Cine?

— Nu mă întreba numele oamenilor cu care am lucrat.

Nici nu voiam să ştiu numele unor agenţi FBI care oricum n-ar fi stat de vorbă cu mine; dar cei de la NYPD ar fi stat.

— Ai lucrat direct cu cineva de la NYPD? am întrebat.

— Cu câţiva, la început. Iniţial au existat peste şapte sute de martori valabili şi încă vreo sută secundari. La început nu am putut stabili care dintre martori văzuseră dâra de lumină şi care numai explozia. În cele din urmă, i-am clasificat în funcţie de credibilitate şi de elementele pe care le văzuseră. În câteva zile aveam peste două sute de martori care susţineau că văzuseră o dâră de lumină.

— Şi aceştia au fost martorii intervievaţi de FBI.

— Exact. Dar în debandada de la început, Ia NYPD au ajuns o mulţime din martorii valabili, iar la FBI din ceilalţi.

— Ce imagine cumplită! A ignorat comentariul meu şi a continuat:

— Am făcut ordine şi martorii care au văzut dâra de lumină au fost intervievaţi numai de FBI. Apoi crema martorilor – aproximativ douăzeci de persoane care insistau cu descrierea dârei de lumină care a ţâşnit din ocean, cum ar fi căpitanul Spruck – au fost repartizaţi unui eşalon mai înalt din FBI.

— Şi din CIA. La Ted Nash, de exemplu.

— Aşa se pare.

— A suferit vreunul dintre martorii ăştia vreun accident nefericit? A zâmbit.

— Nu. Niciunul.

— S-a dus teoria mea.

M-am gândit la ce aflasem din experienţele şi observaţiile recente: detectivilor NYPD din cadrul Brigăzii Federale Antitero li s-a repartizat cea mai mare parte din munca iniţială de rutină. De câte ori dădeau peste ceva important, îl trimiteau mai departe unui agent FBI. Asta îl mulţumea pe Dumnezeu.

— Pun pariu că toţi agenţii de la NYPD şi de la FBI – care au

trecut prin experienţa discuţiilor cu oameni care văzuseră dâra de lumină – sunt sufletul grupului celor care nu cred în varianta accidentului.

— Nu există niciun grup.

S-a sculat şi a intrat în dormitor să se îmbrace ca să plece la serviciu.

Eu mi-am terminat cafeaua şi m-am dus şi eu în dormitor.

Mi-am pus în toc pistolul Glock de 9 mm, proprietate personală, o copie a vechii mele arme din dotarea poliţiei. Kate şi-a luat şi ea pistolul Glock, un model calibru 40 din dotarea FBI. Al ei e mai mare decât al meu, însă eu sunt un tip sigur pe mine şi nu-mi fac griji.

Ne-am pus sacourile, Kate şi-a înhăţat servieta, iar eu mi-am înhăţat pagina sportivă din *The Post* şi am ieşit împreună din apartament.

Aveam în minte imaginea a şase tipi de la BRP, în biroul din Federal Plaza, 26, frângându-şi mâinile în aşteptarea noastră.

CAPITOLUL 14

Alfred, portarul, ne-a făcut rost de un taxi şi am pornit în călătoria de o jumătate de oră spre locul nostru de muncă din Federal Plaza, 26, în partea de sud a Manhattanului. Era 9 dimineaţa şi ora de vârf era pe terminate în acea zi caldă şi însorită de iulie.

Nu avem voie să discutăm niciun subiect delicat în taxi, mai ales dacă pe şofer îl cheamă Abdul, cum scria pe legitimaţia lui de taximetrist, aşa că l-am întrebat pe Abdul, ca să treacă timpul:

— De câtă vreme eşti în America? Mi-a aruncat o privire şi a răspuns:

— A, de vreo zece ani, domnule.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu zborul TWA 800?

— John! a sărit Kate.

Am ignorat-o şi am repetat întrebarea.

Abdul a răspuns cu ezitare:

— Oh, ce tragedie groaznică a fost.

— Aşa e. Crezi că a fost doborât de o rachetă?

— Nu ştiu, domnule.

— Eu cred că israelienii l-au doborât şi au făcut să pară că au fost arabii. Tu ce crezi?

— Păi, se poate.

— Ca şi cu bomba de la World Trade Center.

— Se poate.

— John!

— Aşadar, m-am adresat lui Abdul, crezi că a fost o rachetă.

— Păi... multă lume a văzut racheta aia.

— Şi cine ar putea să aibă o rachetă atât de puternică?

— Nu ştiu, domnule.

— Israelienii, îţi spun eu.

— Păi, se poate.

— Ce scrie în ziarul ăla arab de pe scaun?

— Oh... da, scrie de comemorarea tragediei.

— Ce scrie? Accident militar american? Sau evreii?

— Nu sunt siguri. Le pare rău pentru oamenii care au murit şi caută răspunsuri.

— Mda, şi eu la fel.

— Gata, John! a spus Kate.

— Nu vreau decât să mă încălzesc puţin.

— De ce nu-ncerci să taci puţin din gură? Ne-am continuat drumul în linişte până în Federal Plaza, iar eu am citit pagina sportivă.

Guvernul federal şi toţi angajaţii săi sunt foarte sensibili la problema drepturilor şi sentimentelor tuturor minorităţilor, ale imigranţilor recenţi, ale americanilor nativi, ale puilor de căţel, ale pădurilor şi ale tuturor speciilor de nevertebrate pe cale de dispariţie. Mie, pe de altă parte, îmi lipseşte această sensibilitate şi nivelul meu de gândire progresistă s-a oprit pe la vremea când regulamentele poliţiei au fost rescrise ca să interzică maltratarea suspecţilor în scopul obţinerii de mărturii.

În orice caz, eu şi agentul special Mayfield, deşi nu suntem pe aceeaşi lungime de undă, stăm bine la capitolul comunicare şi am observat în ultimul an că învăţam unul de la altul. Ea foloseşte mai des termeni coloraţi şi îi face cretini pe tot mai mulţi, în timp ce eu devin din ce în ce mai sensibil la frământările interioare ale nenorociţilor şi ale cretinilor.

Am ajuns la numărul 26 şi l-am plătit pe Abdul, lăsându-i un bacşiş de cinci dolari pentru neliniştea pe care i-o provocasem.

Am intrat în holul mare al clădirii de patruzeci şi două de etaje pe intrarea dinspre Broadway şi ne-am îndreptat spre lifturile securizate.

Federal Plaza e un ghiveci de agenţii guvernamentale, dintre

care jumătate strâng taxe pe care le cheltuieşte cealaltă jumătate, între etajele douăzeci şi doi şi douăzeci şi opt se găsesc birourile diferitelor agenţii ale forţelor de ordine sau agenţii de informaţii, iar accesul la ele se face numai cu nişte lifturi speciale, izolate de restul holului prin panouri groase de plexiglas, în spatele cărora stau agenţii de pază. Mi-am fluturat legitimaţia prea repede ca să poată vedea ceva, cum fac întotdeauna, apoi am tastat un cod şi uşa de plexiglas s-a deschis.

Am intrat împreună cu Kate şi ne-am îndreptat spre cele şapte lifturi care deservesc etajele de la douăzeci şi doi la douăzeci şi opt, fără ca vreunul dintre agenţi să ceară să ne vadă legitimaţiile mai de aproape.

Am intrat într-un lift gol şi am urcat la etajul douăzeci şi şase.

— Fii pregătită pentru cazul în care suntem chemaţi separat în biroul cuiva, i-am spus lui Kate.

— De ce? Crezi că am fost urmăriţi aseară?

— O să aflăm.

Uşile liftului s-au deschis spre un hol mic de la etajul douăzeci şi şase. Acolo nu există agenţi de pază şi probabil că nici nu e nevoie dacă ai ajuns până acolo.

Existau, în schimb, camere de supraveghere montate în tavan, dar probabil că indivizii care priveau monitoarele primeau şase dolari pe oră şi habar n-aveau la cine sau la ce trebuia să fie atenţi sau pe cine vedeau. Asta dacă nu dormeau.

Într-o notă mai veselă, eu şi Kate a trebuit să tastăm un nou cod pentru a pătrunde pe coridorul unde aveam birourile.

În concluzie, ca să fim corecţi, paza la aceste etaje din Federal Plaza, 26, era bună, dar nu excelentă. Vreau să spun că aş fi putut fi un terorist cu o armă în coasta lui Kate şi aş fi pătruns pe coridorul ăsta fără prea mult efort.

De fapt, paza nu fusese cu mult îmbunătăţită aici şi probabil nicăieri, în ultimele două decenii, în ciuda dovezilor clare că se desfăşura un război.

Oamenii obişnuiţi erau doar vag conştienţi de faptul că se purta un război, iar agenţiilor guvernamentale care desfăşurau acest război nu li se spusese, nici oficial, nici altfel, de către cineva de la Washington, că ceea ce se întâmpla în lume era, în realitate, un război împotriva Statelor Unite şi a aliaţilor lor.

Washingtonul şi mass-media au ales să considere fiecare atac

terorist un eveniment izolat, în timp ce până şi un imbecil sau un politician, dacă s-ar fi gândit puţin, şi-ar fi dat seama că există un tipar. Cineva trebuia să mobilizeze trupele sau să vorbească suficient de tare ca să trezească pe toată lumea.

Cel puţin asta era părerea mea, pe care mi-o formasem în scurtul răstimp de un an de când lucram aici, având avantajul că eram venit din afară. Poliţiştii caută tipare care să indice un criminal în serie sau crima organizată. Federalii, se pare, tratau atacurile teroriste ca pe nişte incidente izolate puse la cale de grupuri dezorganizate de nemulţumiţi sau de psihopaţi.

Dar nu cu aşa ceva ne confruntam; era ceva mult mai sinistru şi foarte bine pus la punct de oameni care stăteau treji până noaptea târziu şi puneau pe lista cu lucruri de făcut modalităţi prin care să ne-o tragă.

Părerea mea însă nu era la mare preţ şi nici nu era împărtăşită de prea mulţi dintre cei care lucrau la aceste etaje ale clădirii sau, dacă era, oricum nimeni nu exprima acest punct de vedere în comunicate şi nici nu o aducea în discuţie la şedinţe.

M-am oprit la o ţâşnitoare şi printre sorbituri am spus:

— Dacă te ia la întrebări vreun şef sau tipii de la BRP, cel mai bine e să spui adevărul şi numai adevărul.

Nu a răspuns.

— Dacă minţi, minciuna ta nu se va potrivi cu a mea. Numai adevărul neregizat ne poate împiedica să ajungem în situaţia în care să avem nevoie de un avocat.

— Ştiu asta. Sunt avocat. Dar...

— Apă? i-am oferit. Ţin eu apăsat.

— Nu, mersi. Uite...

— Nu te stropesc pe faţă. Promit.

— John, termină cu prostiile şi maturizează-te odată! Ascultă, de fapt n-am greşit cu nimic.

— Asta e versiunea noastră şi ne ţinem de ea. Am făcut ce am făcut aseară pentru că suntem nişte agenţi entuziaşti şi devotaţi. Dacă te iau la întrebări, să nu pari, să nu te comporţi şi să nu te simţi vinovată. Fii mândră de devotamentul tău faţă de meserie. Asta îi derutează.

— Ai vorbit ca un adevărat sociopat.

— Asta e bine sau rău?

— Nu e amuzant. Mi s-a spus clar acum cinci ani să nu mă implic în cazul ăsta.

— Ar fi trebuit să asculţi. Am continuat să mergem de-a lungul coridorului şi i-am spus: Bănuiala mea e că, dacă s-au prins, n-o să spună nimic acum. O să stea cu ochii pe noi să vadă ce facem şi cu cine stăm de vorbă.

— Mă faci să mă simt ca o infractoare.

— Îţi spun doar cum să descurci situaţia pe care ai provocat-o.

— Eu n-am provocat nimic. M-a privit şi a spus: John, îmi pare rău dacă te-am făcut...

— Nu-ţi face griji din pricina asta. Pentru John Corey o zi fără probleme e ca o zi fără oxigen.

A zâmbit şi m-a sărutat pe obraz, apoi s-a îndreptat spre computerul ei din marea hală compartimentată, salutându-şi colegii pe măsură ce înainta.

Computerul meu era la celălalt capăt al sălii – departe de tipii de la FBI –, printre colegii mei din NYPD, detectivi atât în activitate, cât şi în retragere.

Chiar dacă mă simţeam bine în compania celor de-o teapă cu mine, această separare concretă între FBI şi NYPD reflecta o separaţie între două culturi, mai amplă decât trei metri de mochetă.

Era suficient de rău şi când nu aveam o soţie în zona de lux a camerei şi aveam nevoie de o strategie de ieşire din acest loc, dar nu voiam încă să-mi dau demisia. Vârându-mi nasul prin dosarul zborului TWA 800, s-ar fi putut să mă facă să-mi pierd slujba, lucru care nu mă deranja şi care nici nu i-ar fi dat lui Kate impresia că renunţ de bună voie la simpaticul nostru aranjament care ei îi plăcea, nu ştiu de ce. Vreau să spun că îi fac să se jeneze pe toţi cunoscuţii, uneori chiar şi pe unii poliţişti, însă Kate, într-un mod destul de pervers, părea mândră să fie soţia unuia dintre poliţiştii problemă de la etajul douăzeci şi şase.

Poate că era un gest de rebeliune din partea ei, un mod de a-i demonstra lui Jack Koenig, ASR-ul FBI – agentul special responsabil - uneori numit drăgăstos, de către poliţişti, IR, imbecilul responsabil –, ca şi tuturor celorlalţi şefi, că agentul special Mayfield nu fusese încă domesticit.

Iată şi cugetarea profundă pe ziua în curs, şi nu era nici măcar ora zece.

Mi-am aranjat cravata şi m-am gândit ce expresie facială s-ar

potrivi cel mai bine. Să vedem... era foarte posibil să fiu până la gât în rahat, aşa că m-am decis să arăt voios şi fericit că mă aflu acolo.

Mi-am potrivit expresia pe chip şi m-am îndreptat spre birou.

CAPITOLUL 15

Mi-am salutat colegii spunându-le pe nume, mi-am atârnat în cui haina de la costum şi m-am aşezat în faţa computerului.

L-am deschis, am introdus parola şi mi-am citit e-mailurile, constând mai ales în comunicate interne. Uneori găseam pe ecran câte un mesaj gen Orwell, care ne informa în legătură cu vreo nouă Crimă a Gândirii comisă împotriva guvernului.

Mi-am ascultat mesajele telefonice şi am găsit unul de la informatorul palestiniano-american cu numele de cod Gerbil, care spunea că avea informaţii importante pe care nu mi le putea da prin telefon.

Domnul Emad Salameh era, de fapt, o sursă de informaţii aproape inutilă şi n-am reuşit niciodată să mă prind dacă voia doar să se simtă important, dacă era agent dublu sau dacă pur şi simplu avea nevoie din când în când de câţiva dolari în plus. Poate doar îi plăcea de mine. Ştiam că îi place mâncarea italienească pentru că de fiecare dată alegea un restaurant italienesc unde să-i fac cinste cu prânzul sau cu cina.

Ultimele două mesaje nu spuneau nimic, iar numele nu erau identificabile, lucru care mă intrigă de fiecare dată.

Am răsfoit nişte hârtii de pe birou.

Cea mai mare provocare pentru mine la slujbă era să-mi dau seama ce am de făcut. Cum a spus odată un înţelept (eu): „Problema când nu faci nimic e că nu ştii când ai terminat".

În criminalistică există întotdeauna un repertoriu activ de crime prezente şi trecute, în timp ce, când te ocupi de atacuri teroriste, trebuie să anticipezi infracţiunea.

După cazul Asad Khalil din urmă cu un an am fost repartizat într-o echipă specială care o include şi pe Kate şi a cărei unică misiune este de a urmări acest caz.

După un an însă, pistele şi indiciile au dispărut şi urma începea să se şteargă. Nedorind să irosească banii guvernului, şeful nostru, Jack Koenig, a început să ne dea atât mie şi lui Kate, cât şi celorlalţi agenţi din echipă alte atribuţii.

Fusesem angajat special de Brigada Antitero ca specialist

criminalist, în caz că apărea vreo crimă legată de terorism, dar asta nu se mai întâmplase de la cazul Asad Khalil, aşa că acum atribuţiile mele constau mai mult în muncă de supraveghere, adică activitatea pe care o făceau majoritatea detectivilor NYPD care lucrau pentru FBI. Kate se ocupa de analiza ameninţărilor, ce-o mai fi însemnând şi asta.

Echipa specială avea cândva propriul spaţiu lângă Centrul de Control şi Comandă de pe acest etaj şi Kate şi cu mine lucram foarte aproape unul de altul, la birouri aflate faţă în faţă, aşa că puteam să-i privesc în fiecare zi ochii albaştri. Acum însă eram despărţiţi şi eram nevoit să-l privesc pe Harry Muller, un tip care lucrase înainte la Departamentul de Informaţii din NYPD.

— Harry, am spus, care e definiţia unui arab moderat? A ridicat ochii spre mine.

— Care?

— Un tip care a rămas fără muniţie.

A râs pe înfundate şi a spus:

— Mi-ai mai zis-o pe asta. M-a sfătuit: Trebuie să ai grijă ce vorbeşti. Care e diferenţa dintre un terorist arab şi o femeie cu sindrom premenstrual?

— Care?

— Cu teroristul te poţi înţelege.

Am râs şi am spus:

— Pe asta o ştii de la mine. Două defecte. Rasa şi sexul.

Comunitatea arabă şi musulmană din New York, se cere precizat, e probabil compusă în proporţie de nouăzeci şi opt la sută din cetăţeni respectabili şi loiali, iar unu la sută sunt nişte idioţi utili celorlalţi unu la sută, care sunt tipii răi.

Eu îi urmăresc şi îi interoghez în general pe idioţii utili, iar când pun mâna pe o pistă care duce la tipii răi, o predau mai departe celor de la FBI, care uneori îi înştiinţează pe cei de la CIA care, la rândul lor, ar trebui să aducă la cunoştinţa FBI-ului pistele interesante. Dar în realitate nu se informează reciproc, iar pe mine cu atât mai puţin. E cât se poate de frustrant şi e unul dintre motivele pentru care nu-mi mai place munca asta de când Koenig a desfiinţat practic echipa specială. Poate e şi unul dintre motivele pentru care Kate mi-a fluturat prin faţa ochilor cazul zborului 800 şi pentru care eu am muşcat momeala.

În ce priveşte CIA, există agenţi repartizaţi la BFA, ca răposatul Ted Nash, dar nu prea îi vezi; au birouri la alt etaj şi mai au şi peste

stradă, pe Broadway, la numărul 290, şi vin şi pleacă de la brigadă în funcţie de situaţie. Cel mai tare mă bucur când pleacă, iar pe moment păreau aproape absenţi.

— Ce ai făcut ieri? m-a întrebat Harry.

— Am fost la slujba comemorativă de pe Long Island pentru victimele din TWA 800.

— De ce?

— Kate a lucrat la caz. Se duce în fiecare an. Ai lucrat şi tu la caz?

— Nu.

— Dar, ca să vezi, cinci sute de oameni au muncit pe rupte la cazul ăsta şi s-a dovedit că a fost o defecţiune tehnică.

Harry nu a răspuns.

— Uneori meseria asta ne face prea paranoici, am adăugat.

— Nu suntem destul de paranoici.

— Ai dreptate. La ce lucrezi?

— O tâmpenie de acţiune islamică de caritate undeva în Astoria – s-ar părea că pasează banii unei baze teroriste din străinătate.

— Şi asta e ilegal? A râs.

— Eu de unde dracu să ştiu? Presupun că ilegal e să strângi bani pentru o chestie şi să-i foloseşti pentru alta. Încalcă vreo lege federală. Problema e că banii se duc la o organizaţie caritabilă din străinătate, aparent legală, şi apoi ajung unde n-au ce căuta. E ca şi cum aş încerca să înţeleg ceva din carnetul de cecuri al neveste-mii. Dar specialiştilor contabili de la FBI li se pare fascinant. Tu ce faci?

— Urmez un curs de sensibilizare faţă de cultura islamică.

A râs din nou.

Mi-am îndreptat iarăşi atenţia la lucrurile de pe birou. Aveam de citit o grămadă de comunicate, originale şi retransmise, ceea ce am şi făcut.

Informaţiile interesante – ceea ce FBI-ul numea dosare – erau încuiate în arhivă şi dacă aveam nevoie de vreunul, trebuia să completez un formular, care era apoi procesat de persoane necunoscute mie şi fie era respins, fie se întorcea însoţit de dosar.

Aveam autorizaţie pentru informaţiile secrete, dar lucrurile pe care era necesar să le cunosc erau limitate, aşa că trebuia să mă mulţumesc cu cazul Asad Khalil sau cu alte cazuri la care fusesem repartizat. Din acest motiv e foarte dificil să afli dacă un caz are sau nu legătură cu altul. Totul era compartimentat pe motive de securitate sau

pe motive de protecţie a teritoriului câte unui agent, ceea ce, în umila mea părere, era principala slăbiciune a sistemului de informaţii. În poliţie, practic fiecare dosar e disponibil oricărui detectiv care are o bănuială şi o memorie bună în legătură cu un caz sau cu un infractor.

Dar n-ar trebui să fac comparaţii negative. Nimic nu se bucură de mai mult succes decât succesul, iar până acum, să bat în lemn, federalii au reuşit cu succes să ţină America departe de linia întâi a terorismului internaţional.

Cu o excepţie. Poate două. Poate chiar trei.

Prima excepţie, bomba de la World Trade Center, a fost o mare surpriză, însă aproape toţi vinovaţii au fost arestaţi, judecaţi şi trimişi la puşcărie pe viaţă.

S-a ridicat un monument frumos de granit în memoria celor şase victime ale atentatului, între cele două turnuri, exact deasupra garajului subteran unde a avut loc explozia.

Apoi a fost explozia Boeingului 747 al TWA, care s-ar putea să fi fost sau nu un punct marcat de vizitatori.

Şi a mai fost şi cazul Asad Khalil care, din punctul meu de vedere, a fost un atac terorist, însă guvernul l-a considerat o serie de crime comise de un individ de origine libaneză care avea ceva personal cu un număr de cetăţeni americani.

Nu era tocmai adevărat, pot depune mărturie în acest sens, dar, dacă aş spune asta, ar fi o încălcare a legii în conformitate cu nişte jurăminte pe care le-am depus şi cu nişte angajamente pe care le-am semnat, toate legate de siguranţa naţională şi aşa mai departe.

Această lume a siguranţei naţionale şi a luptei contra terorismului era, sincer, o lume foarte diferită de cea cu care eram eu obişnuit şi trebuia să mă conving în fiecare zi că oamenii ăştia ştiu ce fac. Totuşi, în străfundurile minţii mele lipsite de complicaţii, aveam unele îndoieli.

M-am ridicat, mi-am pus haina şi i-am spus lui Harry:

— Dă-mi un mesaj pe pager dacă se anunţă vreo şedinţă.

— Unde te duci?

— Într-o misiune periculoasă. S-ar putea să nu mă mai întorc.

— Dacă te întorci, îmi aduci un cârnaţ polonez şi o chiflă? Fără muştar.

— O să mă străduiesc.

Am ieşit repede, aruncându-i o privire lui Kate, care era lipită de

ecranul monitorului. Am ajuns în hol, am luat liftul şi am ieşit în stradă.

Mai există totuşi câteva telefoane publice în era telefoniei mobile, aşa că m-am îndreptat spre unul de pe Broadway. Se încălzise şi se înnora.

Am căutat numărul lui Dick Kearns în agenda mobilului, dar l-am sunat de la un telefon public.

Dick, un fost coleg criminalist din NYPD, plecase din BFA cu câteva luni în urmă şi acum era civil şi făcea verificări de persoane pentru FBI, pe bază de contract.

— Alo, a răspuns.

— Biroul de Investigaţii Kearns?

— Da.

— Cred că soţia mea are un amant. O puteţi urmări?

— Cine e la telefon? Corey? Nenorocitule!

— Credeam că te ocupi de matrimoniale.

— Nu mă ocup, dar, în cazul tău, o să fac o excepţie.

— Ce faci la prânz? am întrebat.

— Sunt ocupat. Ce s-a-ntâmplat?

— Ce faci în clipa asta?

— Vorbesc cu tine. Unde eşti?

— În faţa clădirii federale.

— Ai nevoie de mine acum?

— Am.

A urmat o pauză, apoi a spus:

— Sunt acasă. În Queens. A adăugat: Lucrez acasă. Minunată slujbă. Ar trebui să te apuci şi tu.

— Dick, n-am timp de tâmpenii. Vino să ne întâlnim cât poţi de repede în restaurantul ăla din Chinatown! Mai ştii care e?

— La Puţa Bleaga?

— Exact. Lângă restaurantul vietnamez care se cheamă Phuc Yu.

Am închis, am găsit un vânzător ambulant şi am cumpărat doi cârnaţi polonezi în chiflă, unul fără muştar.

Am intrat înapoi în clădire şi am urcat în birou.

I-am dat lui Harry cârnaţul, m-am dus la automatul de cafea şi mi-am turnat o cafea neagră. Pe perete erau postere cu teroriştii căutaţi de FBI, printre care două cu domnul Osama bin Laden – unul pentru atacul asupra vasului USS Cole şi unul pentru atentatele asupra ambasadelor din Kenya şi Tanzania. Se pusese o recompensă de cinci

milioane de dolari pe capul lui, dar până acum n-o ceruse nimeni, ceea ce mi s-a părut straniu. Pentru cinci milioane de dolari cei mai mulţi şi-ar trăda cel mai bun prieten şi mama.

De asemenea, era straniu că, de fapt, bin Laden nu revendicase niciunul dintre atentatele pe care se presupunea că le orchestrase.

CIA îl arătase cu degetul, dar mă întrebam cum de puteau fi siguri.

Adevărul era că, aşa cum discutasem cu Kate cu o zi înainte, grupările teroriste încetaseră să se mai laude cu acţiunile lor şi s-ar putea ca asta să se fi întâmplat şi cu zborul TWA 800.

M-am uitat la figura lui Osama bin Laden din poster. Ciudată figură! De fapt, toţi aceşti domni de pe cele zece sau mai multe postere arătau destul de înfricoşător, dar poate că oricine ar arăta ca un infractor pe un poster cu persoane căutate de poliţie.

Am privit posterul cu vechiul meu duşman, Asad Khalil, alias Leul. Era singurul care arăta destul de normal spălat, aranjat şi arătos, dar, dacă te uitai adânc în ochii lui, vedeai partea cu adevărat înfricoşătoare.

Textul care însoţea fotografia domnului Khalil era vag, menţionând numai multiplele crime cărora le căzuseră victime americani şi europeni în diferite ţări. Recompensa oferită de Ministerul de Justiţie era o nimica toată – un milion de dolari, sumă pe care personal o găseam jignitoare, ţinând cont de faptul că ticălosul încercase să mă omoare şi era încă în libertate.

În realitate, dacă Ted Nash ar mai fi fost în viaţă, ar fi fost şi mai jignit, de vreme ce Asad Khalil îi trăsese un glonţ în cap cu o armă cu lunetă.

M-am întors la birou, m-am aşezat şi am dat drumul la calculator. Am intrat pe Internet şi am tastat: „TWA 800”.

Cei de la securitatea interna verificau uneori ce informaţii accesezi, dar dacă mă verificau pe mine însemna că ştiau deja ce aveam de gând.

Am văzut că mi-ar fi luat o săptămână să citesc toate paginile care se refereau la zborul 800, aşa că am intrat pe site-ul OCIZ şi am petrecut o jumătate de oră citind despre conspiraţii şi muşamalizări.

Mi-am aruncat ochii şi peste alte pagini web şi peste câteva articole despre investigaţii făcute de diverse reviste şi ziare. Primele articole, am remarcat, cele scrise într-un interval de şase luni de la

prăbuşirea avionului, puneau o mulţime de întrebări care nu şi-au găsit răspunsul în articolele ulterioare, nici chiar în cele scrise de aceiaşi reporteri care puseseră iniţial întrebările.

Am simţit că Harry se uită la mine şi am ridicat privirea.

— N-ai de gând să mănânci ăla? a întrebat.

I-am întins cârnaţul pe deasupra zidului jos care ne separa, am ieşit de pe Internet şi mi-am închis calculatorul.

Mi-am îmbrăcat haina şi am spus:

— Am întârziat la lecţia despre sensibilitate.

A râs pe înfundate.

M-am apropiat de biroul lui Kate, care a ridicat ochii din computer şi apoi a închis documentul pe care îl citea, care trebuie să fi fost ceva pentru care eu nu aveam autorizaţie sau o scrisoare de la amantul ei.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, am spus.

Majoritatea nevestelor ar fi întrebat: „Cu cine?", însă în meseria noastră nu se pune această întrebare, aşa că a întrebat:

— Cât durează?

— Mai puţin de o oră. Dacă ai timp, ne vedem la prânz la Ecco. La unu.

A zâmbit.

— Rămâne aşa. Fac rezervare.

Gesturile de afecţiune nu sunt încurajate aici, la Ministerul Iubirii, aşa că am salutat-o şi am plecat.

Am ieşit din clădire şi am cumpărat *Daily News* de la un chioşc şi am mers pe jos cele câteva cvartale până în Chinatown.

Foarte mulţi poliţişti, dar şi agenţi FBI stabileau întâlniri în Chinatown. De ce? Pentru că e mai uşor să-ţi dai seama dacă te urmăreşte cineva, atâta vreme cât nu era un chinez. De asemenea, pentru ca era mai ieftin. Nu aveam habar unde îşi stabileau cei de la CIA întâlnirile în afara biroului, dar bănuiam că la Yale Club. În orice caz, nu părea să mă fi urmărit nimeni.

Am trecut întâi pe lângă micuţul restaurant chinezesc numit Dim Sum Go, botezat drăgăstos de NYPD La Puţa Bleaga, apoi m-am întors, am intrat şi m-am aşezat într-un separeu de unde se vedea uşa de la intrare.

Restaurantul arăta ca şi cum ar fi fost cândva holul de intrare în stabilimentul care îl găzduia. Era un restaurant strict local, total lipsit

de turişti şi de fandosiţii care căutau o aventură culinară urbană.

Şi mai important era faptul că era probabil singurul restaurant chinezesc din New York unde se servea cafea, graţie clientelei din NYPD. Mai lipseau gogoşile.

Era înainte de miezul zilei şi restaurantul era aproape gol, cu excepţia câtorva localnici care beau din nişte boluri ceva care mirosea a ceai So Long şi pălăvrăgeau în cantoneză, deşi cuplul din separeul de alături vorbea mandarineză.

Inventez.

O tânără chinezoaică excepţional de frumoasă servea la mese şi am urmărit-o cum se mişca, parcă plutind.

A plutit în direcţia mea, ne-am zâmbit, după care s-a îndepărtat tot plutind şi a fost înlocuită de o cotoroanţă încălţată cu papuci de casă. „Dumnezeu, m-am gândit eu, le joacă feste bărbaţilor însuraţi." Am cerut cafea.

Bătrâna a plecat târşâindu-şi picioarele, iar eu am citit pagina sportivă din *Daily News*. Yankees îi bătuseră aseară pe Phillies cu patru la unu în a douăsprezecea repriză. Tino Martinez marcase din prima, iar Jorge Posada reuşise o dublă. În timpul ăsta, Kate mă târa după ea de colo-colo prin Long Island. Ar fi trebuit să dau drumul la radio să ascult meciul dar de unde era să ştiu că o să se ajungă la prelungiri? În bucătărie se pregăteau felurile misterioase ale zilei. Mi s-a părut că aud un câine, o pisică şi o raţă, apoi nu s-a mai auzit nimic.

Mirosea frumos însă.

Am citit ziarul, mi-am băut cafeaua şi l-am aşteptat pe Dick Kearns.

CAPITOLUL 16

Dick Kearns a intrat pe uşă, m-a zărit şi ne-am dat mâna în timp ce se strecura în separeu, pe bancheta din faţa mea.

— Mersi că ai venit.

— N-ai pentru ce. Dar trebuie să fiu în oraş la unu.

Dick avea aproximativ şaizeci de ani, nu-i lipsea niciun dinte, nici nu-i căzuse părul şi se îmbrăca întotdeauna elegant, iar azi nu făcea excepţie.

— Ai văzut meciul cu Yankees aseară?

— Mda. Tare meci. Tu l-ai văzut?

— Am muncit. Ce face Mo?

— E bine. Mă bătea la cap că munceam prea mult la

criminalistică, apoi la BFA. Acum, că lucrez acasă, a găsit altceva cu care să mă bată la cap. „Am spus la bine şi la rău, Dick, dar nu şi la prânz.” Am zâmbit.

— Cum te descurci cu viaţa de familie? a întrebat.

— Minunat. E bine că avem aceeaşi meserie. Şi primesc consultaţii juridice gratis.

— Ai fi putut nimeri mult mai rău, a spus, zâmbind. E o păpuşă.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi.

— Apropo de consultaţii juridice, mai ştii ceva de Robiri?

— Din când în când. Trece în zbor pe mătură prin dreptul balconului meu şi-mi face cu mâna.

A râs.

Odată rezolvate discuţiile preliminare, am schimbat subiectul şi l-am întrebat:

— Îţi place ce faci? A stat un moment pe gânduri, apoi a răspuns:

— Nu mă solicită. Îmi lipsesc oamenii cu care am lucrat, dar îmi fac programul cum îmi convine şi se câştigă bine. Uneori însă nu prea e de lucru. Ştii, ar trebui să se facă mai multe verificări. Toţi tăntălăii ăia de la paza aeroporturilor, de exemplu, fac o muncă foarte importantă, dar sunt plătiţi ca naiba şi jumătate din ei reprezintă un potenţial risc.

— Ai vorbit ca un adevărat responsabil de contract civil care îşi doreşte mai multe ore de facturat, am replicat.

A zâmbit şi a zis:

— Iau banii pe caz, nu pe oră. Şi, fără glumă, paza ar trebui să fie mai serioasă în ţara asta.

— Trăim într-o ţară care a fost binecuvântată cu mult noroc şi cu două oceane, l-am informat.

— Dă-mi voie să te pun la curent. Norocul începe să ne părăsească, iar oceanele nu mai înseamnă mare brânză.

— S-ar putea să ai dreptate.

Bătrânica cea mărunţică s-a apropiat, iar Dick a cerut o cafea şi o scrumieră. A aprins o ţigară şi mi s-a adresat:

— Aşadar, cu ce pot să-ţi fiu de folos? Te interesează să intri în branşă? Pot să te pun în contact cu persoana potrivită.

Ştiam amândoi că nu-l rugasem să vină să ne întâlnim aşa pe fugă ca să vorbim de o slujbă, dar era un subiect bun dacă era cazul vreodată să explicăm despre ce am vorbit.

— Mda. Pare ceva ce mi-ar plăcea să fac, am răspuns.

I s-a adus cafeaua, a sorbit, a tras din ţigară şi mi-a descris în câteva cuvinte în ce consta munca lui, ca să fiu în stare să dau un răspuns inteligent în caz că eram nevoit să răspund la această întrebare conectat la un detector de minciuni.

La categoria „Despre ce aţi vorbit?" i-am spus:

— Să trec la subiect. Am nevoie de nişte informaţii despre zborul TWA 800.

Nu a răspuns.

— Nu lucrez la caz, am continuat, şi, după cum ştii, n-am lucrat niciodată. Kate, cum de asemenea ştii, a lucrat la caz, dar nu vorbeşte cu mine despre el. Nimeni din BFA n-o să stea la discuţii cu mine şi nici eu nu vreau să vorbesc cu ei. Tu eşti un prieten vechi şi eşti civil, aşa că vreau să vorbeşti tu cu mine.

A rămas tăcut o vreme, apoi a răspuns:

— Pâinea mea depinde de guvernul federal.

— Mda, şi a mea la fel. Deci, să vorbim ca de la fost poliţist la fost poliţist.

— John, nu-mi face asta! Şi nici ţie.

— Pentru mine îmi fac eu singur griji, Dick. Cât despre tine, ştii că nu te-aş turna niciodată.

— Ştiu asta. Dar... am semnat o declaraţie...

— Dă-o-n mă-sa de declaraţie. Cazul e închis. Poţi să vorbeşti.

Nu a răspuns.

— Uite ce e, Dick, noi ne cunoaştem de multă vreme. Hai să ne prefacem că n-am auzit niciodată de FBI sau de Brigada Antitero. Lucrez la un caz în timpul meu liber şi am nevoie de ajutorul tău.

De fapt, eram în timpul programului de lucru pentru guvern, dar se compensa.

A stat o vreme cu ochii aţintiţi la cana de cafea, apoi a întrebat:

— Ce-ţi pasă ţie de cazul ăsta?

— Am fost ieri la slujba aia comemorativă. M-a emoţionat. Acolo, un tip a venit la mine şi s-a prezentat – Liam Griffith. Îl cunoşti? A dat din cap că da.

— Mi-a pus cam prea multe întrebări în legătură cu prezenţa mea acolo. Aşa că m-a făcut curios.

— Ăsta nu e un motiv bun ca să-ţi bagi nasul în treburile astea. Uite, cazul ăsta le-a făcut zile fripte multora, din multe agenţii

guvernamentale. Veteranii care au scăpat cu viaţă nu mai vor să ştie nimic despre asta. Unii CNV – Cretini nou-veniţi – ca tine au impresia că vor să ştie despre ce e vorba. Nu vor să ştie, îţi spun eu. Las-o baltă.

— M-am hotărât deja să n-o las baltă. Am ajuns la pasul doi, la pusul întrebărilor.

— Păi, ai la dispoziţie cam o săptămână până să înceapă să-ţi pună ţie întrebări tipii de la etajul douăzeci şi opt.

— Sunt conştient de asta. Nu e nicio problemă, dar mersi că-ţi faci griji. Bine, am crezut că o să-mi dai o mână de ajutor. Înţeleg. M-am uitat la ceas. Trebuie să mă întâlnesc cu Kate să mâncăm împreună.

S-a uitat şi el la ceas şi şi-a mai aprins o ţigară.

Preţ de un minut niciunul din noi nu a spus nimic, apoi Dick a zis:

— Eu nu cred că în avionul ăla s-a tras cu o rachetă şi nici nu cred că a fost o conspiraţie sau o muşamalizare. Dar tot ce a avut legătură cu cazul ăla a pornit pe picior greşit. Au existat interese politice de la bun început. Cei care nu-l sufereau pe Clinton voiau să creadă că de vină au fost teroriştii şi că administraţia de la Washington a muşamalizat totul fiindcă n-au avut curaj să recunoască o eroare a serviciilor speciale şi nici să răspundă unui atac.

— Asta ştiu. N-am lucrat la caz, dar citeam *The Post*.

A zâmbit forţat şi a continuat:

— Dincolo de asta, au mai fost şi tipii de la FBI, aroganţi ca naiba. Făceau pe deştepţii cu toată lumea – cu CNST-ul, Marina, Paza de Coastă, poliţia locală – şi asta a produs o mulţime de resentimente şi orgolii rănite, ceea ce a făcut să înceapă să circule în şoaptă zvonuri despre muşamalizări, dovezi dispărute, tehnici de investigaţie proaste şi tot felul de lucruri. Apoi s-a implicat CIA şi nu e nevoie să-ţi spun cum s-au aprins spiritele. Practic a fost un nenorocit de concurs în care fiecare se întrecea cu fiecare, la toate nivelurile.

Dacă mai pui la socoteală şi familiile victimelor şi canalele de ştiri, ai o situaţie din care mulţi ies ofensaţi şi furioşi. În final însă, toţi şi-au adunat porcăriile la un loc şi ancheta a ajuns la concluzia corectă. A fost un accident.

— Crezi?

— Da, chiar cred.

— Atunci de ce, după cinci ani, subiectul e atât de sensibil, de nici nu se poate vorbi despre el?

— Tocmai ţi-am spus – toată lumea e şucărită pe toată lumea. Toţi sar ca arşi când vine vorba de metodele folosite pentru a ajunge la această concluzie. Nimeni nu ascunde o conspiraţie; fiecare îşi apără fundul şi se străduieşte să ascundă o mulţime de greşeli.

— Deci, cu alte cuvinte, nimeni nu avea nimic de ascuns – doar că aveau nevoie de timp ca să-şi pună la punct versiunile.

A zâmbit şi a răspuns:

— Mda, cam aşa ceva.

— De ce au fost implicaţi atâţia agenţi CIA? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Cred că din cauză că la început părea un atac din partea unui inamic din afară. Asta e treaba CIA-ului, nu?

— Da. De ce au făcut filmul ăla idiot?

— Nu ştiu. Asta n-am priceput nici eu. Nu căuta prea multe interpretări în chestia aia.

— Bun. Problema, după cum văd eu lucrurile, în afară de toate luptele pentru teritoriu şi toate rateurile, sunt martorii. Vreau să spun – fără martori, toate reconstituirile făcute la Calverton şi toate testele de laborator ar avea ultimul cuvânt în legătură cu cauza exploziei şi a prăbuşirii avionului. Corect? Dick s-a jucat un timp cu linguriţa, apoi a răspuns:

— Corect.

— Ai luat declaraţii martorilor. Corect?

— Corect.

— Câţi?

— Zece.

— Câţi dintre ei au văzut dâra de lumină?

— Şase.

— Şi ai ajuns... la ce concluzie? M-a privit şi a spus:

— Am ajuns la concluzia că toţi şase erau convinşi că au văzut ceva ridicându-se spre cer – o dâră de lumină – şi că această dâră s-a deplasat aproximativ în direcţia avionului, care ulterior a explodat.

— Cum se potriveşte asta cu explozia accidentală a rezervorului central de combustibil?

— Uite cum stă treaba, John, a răspuns, am discutat asta de zeci de ori cu tipii de la FBI şi de la CIA şi am dezbătut problema de o sută de ori în capul meu şi... a zâmbit... cam de zece ori cu nevastă-mea. Ce vrei să-ţi spun? Că explozia accidentală e praf în ochi? N-o să spun aşa

ceva. Chiar cred că există destule dovezi că a fost un scurtcircuit care a venit în contact cu vaporii de combustibil.

— Bun. Dar, dacă mergi mai departe, ce a provocat scurtcircuitul?

— Un fir electric rupt.

— Sau poate o rachetă cinetică, după ce a perforat instalaţiile de aer condiţionat.

— Nici nu vreau să aud aşa ceva.

— Foarte bine, să ne întoarcem la martorii tăi. Ce anume au văzut?

— Nu ştiu şi nici ei nu ştiu. Dar, bazându-mă pe o sută de ani de muncă detectivi şti că, cred că au văzut într-adevăr ceva. Vreun fenomen luminos pe cer. Ce era? Să fiu al naibii dacă ştiu. Ar putea să fi fost o stea căzătoare sau vreo petardă aruncată de pe o barcă de vreun idiot. Iar ce s-a întâmplat după aia nu e decât o coincidenţă. S-ar putea să fi văzut, cum s-a arătat în filmul făcut de CIA, combustibil aprins sau chiar avionul în flăcări.

— Majoritatea martorilor, dacă nu chiar toţi, au fost de acord asupra unui lucru – simularea făcută de CIA nu seamănă cu ce au văzut ei.

— Văd că te-ai documentat ceva de ieri până azi. S-a aplecat spre mine şi a spus: Uite, eu cred că mă pricep foarte bine să iau declaraţii... cu toate că FBI-ul şi CIA-ul au lansat nişte teorii de rahat cum că declaraţiile luate prost sunt motivul pentru care martorii au descris dâra de lumină. Şi nu vorbeau despre ei înşişi. Aşa că a fost vina NYPD că două sute de martori au văzut dâra de lumină. Îţi vine să crezi ce porcărie?

— Da.

A zâmbit.

— În orice caz, a continuat el, am scos tot ce am putut de la martorii ăia de prima dată. Când am discutat a doua oară cu ei, citiseră deja ziarele şi văzuseră ştirile de la televizor, aşa că declaraţiile mergeau de la „Păi, s-a întâmplat totul atât de repede, nu sunt sigur ce am văzut" la „Vezi, ţi-am zis eu că a fost o rachetă ghidată", după care îmi descriau detaliat dâra de foc roşie-portocalie, şi dâra de fum, şi traiectoria în zigzag, şi tot, mai puţin culoarea nenorocitei de rachete înainte să lovească avionul. S-a uitat la mine: Am trecut prin asta, John. Ştim cu ce se mănâncă. Câţi martori n-am avut care, odată ajunşi în

boxă, au uitat tot sau, şi mai bine, şi-au amintit o grămadă de porcării care nu s-au întâmplat niciodată?

— Am prins ideea, am zis.

Dar m-a făcut să mă gândesc la altceva. Prea des examinăm până în pânzele albe ceea ce avem în faţa ochilor. Dar uneori tocmai ceea ce lipseşte poate conţine informaţii esenţiale, ca acel câine care n-a lătrat în noapte. I-am spus lui Dick:

— Întotdeauna m-am întrebat de ce nu s-a făcut un fel de anchetă judiciară. Ştii tu, un fel de tribunal al Departamentului de Justiţie care are dreptul să emită citaţii şi unde toţi martorii, anchetatorii guvernamentali şi experţii criminalişti să depună mărturie sub jurământ, iar un complet de judecători imparţiali să pună întrebări în sala de tribunal. De ce nu s-a făcut aşa ceva? A ridicat din umeri.

— De unde naiba să ştiu eu? întreab-o pe Janet Reno.[7]

N-am spus nimic.

— Au fost câteva audieri publice, a continuat. O mulţime de conferinţe de presă.

— Dar nimic la nivel judiciar sau în Congres.

A zâmbit atoateştiutor.

— Ceva de genul Comisiei Warren[8], vrei să spui? Rahat, eu încă nu ştiu cine l-a omorât pe JFK.

— Fosta mea soţie l-a omorât. Vorbeşte în somn.

— Mda. Ştiu.

Am râs amândoi pe înfundate.

Dick şi-a aprins o nouă ţigară de la cea dinainte şi a spus:

— A trebuit să merg în L.A. Cu treabă. Acolo nu se poate fuma în baruri şi în restaurante. Îţi vine să crezi? Spre ce mama mă-sii se îndreaptă ţara asta? Nişte cretini fac legile şi toată lumea le respectă. Suntem pe cale să ne transformăm într-o turmă de oi. Mai lipseşte o lege anti pârţuri. Ştii tu, cam aşa: „Această este o clădire în care nu se trag pârţuri. Pârţurile provoacă boli grave ale nasului şi ale gâtului”. Îmi imaginez semnul cu un tip aplecat în faţă, într-un cerc şi tăiat cu o dungă roşie. Ce mai urmează? L-am lăsat un timp să se dezlănţuie, apoi

[7] Prima femeie procuror general al Statelor Unite (n. tr.)

[8] Comisia guvernamentală care a condus ancheta în cazul asasinării preşedintelui Kennedy; de la numele lui Earl Warren, procuror general al Statelor Unite. (n. tr.)

l-am întrebat:

— Ai fost vreodată chemat să depui mărturie la vreuna dintre audierile alea publice?

— Nu. Dar...

— CIA a luat declaraţii martorilor când se lucra la simularea aia?

— Nu... dar au spus că au luat. Apoi o mulţime de martori s-au plâns de chestia asta şi atunci CIA a recunoscut că pentru simulare au folosit numai declaraţiile scrise ale martorilor.

— Te deranjează treaba asta?

— Din punct de vedere profesional... uite ce e: s-au făcut o grămadă de greşeli, motiv pentru care unii ca tine încă îşi mai bagă nasul şi provoacă probleme. Asta e concluzia mea, în care chiar cred: a fost un nenorocit de accident. Şi ăsta e sfatul meu pentru tine: las-o baltă.

— Bine.

— Nu sunt părtaş la nicio muşamalizare sau conspiraţie, John. Îţi cer s-o laşi baltă din două motive foarte solide. Unu, nu a fost nicio infracţiune, nicio conspiraţie, nicio muşamalizare şi nimic ce ai putea să descoperi, în afară de prostie. Doi, suntem prieteni vechi şi nu vreau să ai necazuri pentru nimic. Chiar vrei să ai necazuri? Fă ceva care merită! Dă-i una lui Koenig în boaşe.

— Asta am făcut deja azi-dimineaţă.

A râs, apoi s-a uitat iar la ceas şi a spus:

— Trebuie să plec. Salut-o pe Kate.

— Mda. Şi tu pe Mo.

Începuse să se strecoare afară din separeu, când l-am oprit.

— Ah, încă ceva. Hotelul Bayview. Plajă, pătură, gagică. Îţi spune ceva? S-a uitat la mine şi a spus:

— Am auzit ceva. Dar trebuie să-ţi spun – au fost atâtea zvonuri, că nici presa nu le-a putut face faţă. Probabil ai auzit acelaşi zvon ca mine.

— Spune-mi care era zvonul.

— Despre doi care şi-o trăgeau pe plajă cu o cameră video pornită, care poate a filmat explozia. Nişte poliţişti locali au pasat-o unora de-ai noştri. Asta e tot ce-am auzit.

— Ai auzit că cei doi s-ar putea să fi stat la hotelul Bayview?

— Sună cunoscut. Trebuie s-o-ntind.

S-a ridicat în picioare, iar eu am spus:

— Am nevoie de un nume.

— Ce nume?

— Orice nume. Cineva ca tine, care a lucrat la caz şi a ieşit din ghearele federalilor. Cineva care crezi că are informaţii care mi-ar folosi. Despre zvonul ăla, de exemplu. N-ai uitat cum funcţionează asta. Tu-mi spui un nume, eu vorbesc cu tipul, care-mi spune alt nume. Şi aşa mai departe.

A tăcut o vreme, apoi a spus:

— Niciodată nu asculţi un sfat bun. Bine, uite un nume. Marie Gubitosi. O ştii?

— Mda... lucra în birourile din Manhattan South.

— Exact. A lucrat din când în când în brigadă înainte să vii tu. Are o căsnicie fericită, doi copii şi s-a lăsat de meserie. N-are nimic de pierdut dacă stă de vorbă cu tine, dar nici nimic de câştigat.

— Unde o găsesc?

— Nu ştiu. Tu eşti detectivul. Găseşte-o!

— O s-o găsesc. Mersi pentru nume.

— Pe-al meu să nu-l foloseşti.

— Se-nţelege de la sine.

A pornit spre uşă, apoi s-a întors.

— Am discutat despre interesul tău de a te apuca de verificări de persoane. O să dau câteva telefoane în numele tău, să fie acolo. Trimite-mi un CV sau ceva. S-ar putea să fii chemat la un interviu.

— Dacă-mi oferă slujba ta?

— Accept-o.

CAPITOLUL 17

Am mers pe jos până la Ecco, pe Chambers Street. Maâtre d'hotel m-a recunoscut şi mi-a spus:

— Bună ziua, domnule Mayfield. Soţia dumneavoastră vă aşteaptă.

— Care dintre ele?

— Pe aici, domnule.

M-a condus la o masă unde stătea Kate, sorbind din paharul cu apă minerală şi citind *The Times*.

Am sărutat-o şi m-am aşezat în faţa ei.

— Ţi-am comandat un Budweiser, a spus.

— Bun.

Nu e rău deloc să fii însurat. E chiar comod.

Mi-a sosit berea şi am ciocnit cu Kate.

Ecco e un local vechi şi agreabil, frecventat de funcţionari publici şi angajaţi ai tribunalelor, inclusiv juraţi şi, din nefericire, avocaţi ai apărării, ca fosta mea soţie. până acum nu dădusem niciodată peste ea sau peste jumătatea ei nesemnificativă aici, dar într-o zi s-ar putea să se întâmple.

Chelnerul ne-a adus meniul, dar am comandat fără să ne uităm pe el. Salată şi ton la grătar pentru Kate, calamar prăjit şi penne alia vodca pentru mine.

Urmez regimul doctorului Atkinson. Harvey Atkinson e un dentist gras din Brooklyn a cărui filosofie e: „Mănâncă lucruri gustoase şi lasă farfuria lună".

— Te-ai cam îngrăşat, a remarcat Kate.

— Ţi se pare, din cauza dungilor orizontale de pe cravată.

Ce-am spus despre căsnicie?

— Trebuie să mănânci sănătos şi să faci mai multă mişcare. A schimbat subiectul şi m-a întrebat: Cum a fost întâlnirea?

— În regulă.

— A avut legătură cu ziua de ieri?

— Poate. Ştii cine i-a luat declaraţia lui Leslie Rosenthal, directorul hotelului Bayview?

— L-am întrebat acelaşi lucru pe domnul Rosenthal acum cinci ani. Mai întâi a fost un detectiv din trupele speciale NYPD, al cărui nume nu l-a reţinut. Detectivul, dând u-şi seama că s-ar putea să fi identificat sursa păturii de pe plajă, a chemat FBI-ul. Au apărut trei tipi care s-au prezentat ca fiind de la FBI. Unul singur a vorbit, dar Rosenthal nu i-a reţinut numele.

— N-au lăsat cărţi de vizită?

— Aşa a afirmat el. Conform spuselor domnului Rosenthal, aceştia trei şi alţi câţiva au pus întrebări personalului şi au cercetat banca de date a hotelului, atât dosarele, cât şi computerul, şi au făcut copii după toate informaţiile legate de oaspeţii cei mai recenţi.

Am presupus că încercau să stabilească dacă printre aceşti oaspeţi erau şi cei doi care luaseră pătura cu ei pe plajă în noaptea aceea şi care s-ar putea să se fi filmat pe casetă video, surprinzând fără să vrea şi zborul 800 TWA.

— Ceea ce nu ştim e dacă aceşti trei tipi au reuşit să localizeze

respectivul cuplu, am zis. Instinctul îmi spune că au reuşit. Aşa că, chiar dacă i-am găsi, sunt deja inofensivi sau au fost făcuţi să dispară.

Kate nu a răspuns.

— Şi la fel şi caseta video, am continuat. Dacă a existat vreodată.

— Păi... dacă aşa stau lucrurile, ar trebui măcar să aflăm. Uite, John, nu m-am gândit nicio clipă că o să dezlegăm misterul zborului 800. Vreau doar să... găsim cuplul ăsta şi să stăm de vorbă cu ei.

— De ce?

— N-o să ştiu până nu vorbesc cu ei.

— Asta seamănă cu o replică de-a mea.

A zâmbit.

— Ai avut o mare influenţă asupra felului meu de a gândi.

— Şi tu, am spus.

— N-am observat.

Au sosit aperitivele şi am întrebat-o:

— Crezi ca domnul Rosenthal mai lucrează la hotelul Bayview?

— Ştiu că mai lucrează. Verific în fiecare an. L-am verificat şi ştiu unde locuieşte şi alte lucruri din astea. S-a uitat la mine şi a continuat: Nu mă ocup de caz. Dar ţin dosarele la zi.

— Ce dosare? Şi-a dus degetul la frunte.

— Astea de aici.

— Spune-mi ce altceva se mai găseşte acolo.

— Ţi-am spus ieri. Acum e mai bine să întrebi când ai nevoie de ceva. A adăugat: Trebuie să ajungi la întrebări înainte să ajungi la răspunsuri.

— Bine, înţeleg că vrei să mă ocup de cazul ăsta aşa cum s-ar ocupa un detectiv care tocmai a prins de veste vreau să spun care tocmai a fost informat de comiterea infracţiunii. Dar ăsta e un caz vechi şi eu n-am lucrat niciodată în Echipa Cazuri îngropate. Eu, de obicei, primeam cazul înainte ca sângele să apuce să se coaguleze pe cadavru.

— Te rog, suntem la masă. A îndreptat spre mine furculiţa plină cu salată. Mănâncă asta! Am deschis gura larg şi mi-a introdus chestia aia în gură.

— Mai întreabă-mă ceva, a spus.

— Bine. Ai vorbit vreodată despre asta cu Ted Nash?

— Nici măcar o dată.

— Nici măcar la cină sau la un pahar?

— N-aş fi discutat despre asta nici dacă aş fi fost în pat cu el.

N-am avut nicio reacţie la cuvintele ei, dar am spus:

— O să-l sun.

— E mort, John.

— Ştiu. Dar îmi place s-o tot aud.

— John, nu e de râs, m-a certat. Poate că nu-ţi plăcea de el, dar era un agent bun şi foarte dedicat muncii. Era extrem de inteligent şi de eficient.

— Bun. O să-l sun.

Ni s-a adus felul principal, iar eu am cerut încă o bere şi m-am apucat de pastte.

— Ia din legumele mele, m-a îndemnat Kate.

— Aşadar, Jeffrey Dahmer o invită pe maică-sa la masă şi ea, în timp ce mănâncă, spune: „Jeffrey, nu-mi plac prietenii tăi". Iar el spune: „Ei, atunci ia din legumele mele".

— E dezgustător.

— De obicei se râde la asta. Am lăsat gluma şi am spus: Aşa deci, presupun că n-ai vorbit despre asta nici cu Liam Griffith.

— N-am vorbit cu nimeni. Cu excepţia tipilor de la etajul douăzeci şi opt, care mi-au spus că nu era treaba mea.

— Aşa că ai transformat-o în treaba mea.

— Numai dacă vrei. Totul se rezumă la găsirea acestui cuplu.

Dacă au fost găsiţi şi dacă s-a dovedit a fi o pistă moartă – pentru că n-au văzut sau n-au înregistrat nimic –, atunci s-a terminat. Restul elementelor acestui caz – martorii oculari şi dovezile criminalistice – au fost analizate şi răsanalizate de un milion de ori. Dar cuplul ăsta...persoanele, cine-or fi fost ele, care au fost pe plajă în noaptea aia şi au lăsat un capac de la obiectivul camerei video pe pătură... S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Tu crezi că era o cameră video în funcţiune şi că a surprins pe bandă ceea ce spun martorii că au văzut?

— Evident, am răspuns, depinde în ce direcţie era îndreptată camera şi dacă era pornită. Apoi mai e problema calităţii filmului şi aşa mai departe. Dar să presupunem că printr-un noroc toate se potrivesc şi că au fost filmate ultimele secunde ale zborului. Să presupunem chiar că banda încă mai există. Şi ce?

— Cum adică „Şi ce?" Două sute de martori s-ar uita la filmul ăla şi...

— Şi la fel FBI-ul, şi CIA-ul, şi experţii lor. Cineva trebuie să interpreteze ce e pe casetă.

— N-ar fi nevoie de interpretare. Ar vorbi de la sine.

— Oare? O înregistrare de amator, făcută pe înserat pe fundalul cerului nopţii, probabil de pe un trepied fix – presupunând că cei doi erau ocupaţi cu alte activităţi –, s-ar putea să nu arate tot ce crezi tu că ar arăta. Uite, Kate, cauţi Sfântul Graal de cinci ani şi s-ar putea chiar să existe, dar s-ar putea să nu-l găseşti niciodată sau, dacă îl găseşti, să nu aibă nicio putere magică. Nu a răspuns. Ai auzit de filmul Zapruder[9]?

A încuviinţat. Şi eu. Am văzut versiunea digitală şi l-am văzut şi cu încetinitorul. Deci câte focuri s-au tras? Şi din ce direcţie? Depinde pe cine întrebi.

A tăcut un moment, apoi a spus:

— Totuşi, nu putem analiza filmul decât dacă-l găsim. Să începem cu începutul.

Chelnerul a debarasat masa înainte să apuc să iau din farfurie ultima bucată. Mi-am terminat berea, iar Kate a sorbit din apa minerală, îmi dădeam seama că o pusesem pe gânduri.

Bănuiala mea era că nu le împărtăşise multor persoane aceste lucruri, iar cei cărora le împărtăşise erau de acord cu ea că, dacă s-ar găsi caseta, s-ar redeschide cazul.

Intră în scenă John Corey – sceptic, cinic, realist şi cu o înclinaţie spre spulberarea iluziilor. Eram cu paisprezece ani mai în vârstă decât Kate Mayfield şi văzusem o grămadă de lucruri – poate prea multe – şi fusesem dezamăgit de prea multe ori, ca om şi ca poliţist. Am văzut criminali lăsaţi în libertate şi infracţiuni nepedepsite. Am văzut martori depunând mărturii mincinoase, muncă poliţienească de mântuială, procurori stupizi, criminalişti incompetenţi, avocaţi ai apărării neruşinaţi, judecători imbecili şi juraţi fără creier.

Am văzut şi lucruri bune – momente fericite când sistemul a funcţionat ca un mecanism bine uns, când adevărul şi dreptatea au triumfat în sala de judecată. Dar nu erau multe asemenea momente.

Am băut din cafea şi Kate m-a întrebat:

— E adevărat ce se vorbeşte despre zidul albastru de tăcere?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

---

[9] Înregistrare video, realizată de Abraham Zapruder, care surprinde momentul în care J.F. Kennedy a fost împuşcat, (n. tr.)

— Un poliţist poate avea încredere absolută în alt poliţist, oriunde şi oricând?

— În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, deşi procentul scade la cincizeci când e vorba de femei, dar creşte la sută la sută când e vorba de FBI. A zâmbit, apoi s-a aplecat peste masă şi a spus:

— Au fost mai mult de o sută de poliţişti din trupele speciale în Long Island după ce s-a prăbuşit avionul şi cel puţin tot atâţia au lucrat de aici. Între toţi poliţiştii ăştia, cineva ştie ceva.

— Am înţeles.

M-a luat de mână şi a spus:

— Dar dacă se-ncinge treaba, las-o baltă! Iar dacă ai necazuri, iau vina asupra mea.

Nu ştiam dacă să mă emoţionez sau să-i amintesc că n-aş fi putut avea necazuri fără sprijinul şi ajutorul ei.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, am zis. În afară de dreptate şi adevăr, care e motivaţia ta în toată treaba asta?

— De ce aş avea nevoie de altă motivaţie? E vorba de adevăr şi de dreptate, John. Dreptate pentru victime şi familiile lor. Iar dacă a fost un atac din partea unui inamic din afară, atunci e vorba şi de patriotism. Nu e destul?

Răspunsul corect era da şi asta ar fi spus John Corey în urmă cu douăzeci de ani. Astăzi am mormăit un: „Mda, cred că da".

Nu i-a plăcut, aşa că a zis:

— Trebuie să crezi în ceea ce faci şi să ştii de ce o faci.

— Bine, atunci o să-ţi spun – fac muncă de detectiv pentru că-mi place. E interesantă, mă ţine în priză şi mă face să mă simt mai deştept decât idioţii pentru care lucrez. Până aici ţine devotamentul meu faţă de adevăr, dreptate şi ţara asta. Fac lucruri corecte din motive greşite, dar, în final, câştigă adevărul şi dreptatea. Dacă tu vrei să faci lucruri corecte din motive corecte, n-ai decât, dar nu te aştepta să-ţi împărtăşesc idealismul.

A rămas tăcută o vreme, apoi mi-a răspuns:

— Îţi accept ajutorul în condiţiile stabilite de tine. Ne ocupăm altă dată de cinismul tău.

Nu-mi place când alţii – mai ales femei – îmi invadează cinismul câştigat cu greu. Ştiu ce mă face să reacţionez. Şi aveam mult de reacţionat în zilele şi săptămânile care urmau.

CAPITOLUL 18

Am mers împreună până în holul clădirii din Federal Plaza, numărul 26, şi acolo am spus:

— Trebuie să sun nişte oameni de la un telefon public. Ne vedem mai târziu.

S-a uitat la mine şi a zis:

— Ai aerul ăla absent ca atunci când ai prins un fir.

— Sunt doar moleşit de la paste. Te rog, nu încerca să mă citeşti. Mă sperie.

A zâmbit, m-a sărutat şi s-a îndreptat spre lifturi.

Am ieşit din clădire şi m-am dus spre o cabină telefonică de pe Broadway, scotocind prin buzunare după mărunţiş. Îmi amintesc vremurile când trebuia să stai la coadă la telefoanele publice, dar acum toată lumea are celular, chiar şi cei fără adăpost – oamenii străzii –, şi cabinele telefonice sunt goale precum confesionalul de la St. Patrick.

Am băgat o fisă şi am format numărul de mobil al fostului meu partener, Dom Fanelli, care lucra la birourile din Manhattan South.

— Alo? a răspuns.

— Dom!

— Salut, *paisano*! A trecut ceva vreme. Unde eşti? Hai să bem o bere diseară.

— Eşti la birou?

— Mda, ce s-a-ntâmplat? Toată lumea s-ar bucura să te vadă. Locotenentului Wolfe îi e dor de tine. Şi-a luat o scrumieră nouă.

— Am nevoie să-mi faci o favoare.

— Sigur. Vino-ncoa.

— Nu pot. Am nevoie să...

— Eşti liber diseară? Am descoperit un local în Chelsea Tonic. Nişte gagici super.

— Sunt însurat.

— Nu zău! De când?

— Ai fost la nuntă.

— Corect. Ce face Kate?

— E bine. Te salută.

— Mă urăşte.

— Te iubeşte.

— Mă rog.

Era greu de crezut că omul ăsta avea o minte brici când era vorba de muncă. Dar aşa era. Chiar am învăţat multe de la el. Ca, de

exemplu, s-o fac pe prostul.

— Ce mai face Mary? am întrebat.

— Nu ştiu. Tu ce-ai mai auzit? A râs singur de gluma lui, cum se întâmpla adeseori, şi a spus: Lăsând gluma la o parte, de când sunt însurat niciodată n-am înşelat o prietenă.

— Eşti un prinţ. Bun. Am...

— Cum mai e la 26 Fed?

— Minunat. Ceea ce mi-aduce aminte că m-am întâlnit cu căpitanul Stern zilele trecute. Încă mai aşteaptă să-ţi depui actele şi să intri în brigadă. Postul e al tău dacă-l vrei.

— Credeam c-am trimis actele prin poştă. O, Doamne! Sper că n-am ratat şansa să lucrez pentru FBI.

— E o slujbă foarte bună. Nu te mai saturi de oameni care omoară alţi oameni?

— O să mă satur când se satură ei.

— Grozav. Ţii minte...?

— Ah, înainte să uit. Cei doi domni hispanici care te-au găurit. S-ar putea să am o pistă.

— Ce pistă?

— Lasă-mă să mă ocup eu. Tu ai destule pe cap. Te sun când suntem gata.

— Dacă îţi aminteşti.

A râs, apoi a redevenit serios.

— De câte ori îmi amintesc de tine prăbuşit pe stradă plin de sânge...

— Îţi mulţumesc încă o dată că mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să intru în Brigada Antitero, unde am cunoscut-o pe Kate. Am uitat ceva?

— Nu cred. Nu ţinem socoteala favorurilor, John. Ştii bine. Când ai nevoie de o favoare, sunt aici, iar când eu am nevoie de o favoare, o să fii şi tu aici pentru mine. Aşadar, ce pot face pentru tine?

— Am uitat.

A râs, apoi m-a întrebat:

— Ceva nou în cazul Khalil?

— Nu.

— Nenorocitul ăla o să apară exact când te aştepţi mai puţin.

— Mersi. Uite ce e. Am auzit semnalul telefonului şi am băgat încă o fisă. O ţii minte pe Marie Gubitosi?

— Mda. De ce? Mişto fund. Tipul ăla Kulowski sau Kulakovski îi făcea felul. Ţii minte? Era însurat şi nevastă-sa a aflat şi...

— Da, da. Ascultă, trebuie s-o găsesc. E măritată acum...

— Ştiu. S-a măritat cu un tip care nu e din branşă. Locuieşte în... cred că pe Staten Island. De ce vrei s-o găseşti?

— N-o să ştiu până n-o găsesc.

— Zău? Şi de ce ai nevoie de mine ca s-o găseşti? Ai putea să dai de ea într-o oră. Şi de ce vorbeşti de la un telefon public? Ce se-ntâmplă, John? Ai probleme?

— Nu. Fac ceva clandestin.

— Zău? M-am uitat la ceas. Dacă voiam să prind feribotul de ora trei către Staten Island, trebuia să scurtez conversaţia cu Fanelli, dar asta e mai uşor de spus decât de făcut.

— Dom, am continuat, nu pot să-ţi spun la telefon. Ne vedem la o bere săptămâna viitoare. Între timp, găseşte-mi ce poţi despre Marie şi sună-mă pe mobil

— Aşteaptă un moment. Am influenţa la Roată.

M-a lăsat să aştept şi am aşteptat. Roata este Departamentul de personal din Police Plaza, numărul 1, şi nu sunt sigur de ce i se spune Roata, însă după douăzeci de ani în NYPD n-o să întreb, ca un începător. Ar fi trebuit să întreb cu douăzeci de ani în urmă. În orice caz, dacă se întâmplă să cunoşti pe cineva de acolo – iar Dom Fanelli cunoaşte pe cineva –, poţi să eviţi birocraţia şi să obţii foarte repede un răspuns.

Fanelli a revenit pe fir şi a spus:

— Marie Gubitosi nu s-a retras. E în concediu de maternitate prelungit, din ianuarie 97. După căsătorie o cheamă Lentini. S-a măritat cu un macaronar. Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu Kowalski şi cu nevastă-sa când a aflat...

— Dom, dă-mi nenorocitul de număr de telefon.

— N-au vrut să-mi dea decât un număr de mobil. Fără adresă. Eşti gata? Mi-a spus numărul.

— Mersi. Te sun săptămâna viitoare.

— Mda. Poate mai curând de atât dacă reuşeşti să intri în rahat. Trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

— O să-ţi spun.

— Ai grijă de tine.

— Mereu am. Am închis, am băgat fise şi am format numărul.

După trei ţârâituri, a răspuns o voce de femeie:

— Alo?

— Cu Maria Gubitosi, vă rog.

— La telefon. Cine e?

— Marie, sunt John Corey. Am lucrat în South împreună.

— Ah... da. Ce s-a întâmplat? Pe fundal se auzeau ţipând cel puţin doi copii.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre un caz vechi. Putem să ne vedem undeva?

— Da, cum să nu! Fă-mi rost de un babysitter şi beau cu tine toată noaptea.

Am râs şi am răspuns:

— Poate să stea soţia mea cu copiii.

— Vrei să spui că soţia ta avocat o să stea cu copiii? Ce tarif are?

— Am divorţat. Am altă soţie.

— Nu mai spune. Acum pot să-ţi spun – prima era cam înţepată. Ţii minte petrecerea de pensionare a lui Charlie Cribbs?

— Mda. A fost cam deplasată în seara aia. Uite, n-ar fi mai bine să vin eu la tine acum, dacă nu te deranjez? Staten Island. Corect?

— Da... dar copiii sunt nebunatici rău...

— Îmi plac copiii.

— Nu şi ăştia doi. Poate pot să-ţi spun la telefon.

— Aş prefera să vorbim direct.

— Păi... Joe... Soţul meu nu vrea să mă mai implic în treburile de la slujbă.

— Eşti în concediu prelungit, Marie. Nu ai renunţat la slujbă. Hai să nu ne complicăm.

— Mda... bine... ei, parcă te-ai retras cu trei sferturi de pensie, nu?

— Da.

— Şi atunci, ce cauţi înapoi? N-aş fi vrut să-i răspund la întrebare, dar nu aveam de ales.

— Lucrez în BFA. Responsabil de contract.

A urmat o tăcere, apoi a spus:

— Am lucrat în trupele speciale mai puţin de şase luni şi am fost implicată doar în două cazuri. Care te interesează?

— Celălalt.

Din nou tăcere, apoi...

— Am impresia că nu eşti în misiune oficială.

— Nu sunt. Cazul e închis, ştii. Am numele tău de la un tip de la noi. Trebuie să vorbesc cu tine. Neoficial.

— Ce tip?

— Nu pot să-ţi spun. Şi n-o să spun nici numele tău. Vorbesc de la un telefon public şi nu mai am fise. Nu-ţi răpesc mai mult de jumătate de oră.

— Soţul meu e comisionar. Vine acasă pe neaşteptate. E mare şi gelos.

— E-n regulă. Pot să explic ce caut acolo. Şi dacă nu, am armă.

A râs.

— Bine. Nu m-ar deranja compania unui adult.

Mi-a dat adresa de pe Staten Island.

— Mersi, am spus. O să încerc să prind feribotul de ora trei. Între timp poate îţi cauţi blocnotesul. Iulie1996.

Nu a reacţionat la cuvintele mele, însă a zis:

— Până la mine de la terminal faci douăzeci de minute cu taxiul. Opreşte-te pe drum şi ia-mi un pachet de Pampers.

— Uh...

— Din cele cu Elmo pe ele.

— Cu cine?

— Pampers Custom-fit. Mărimea patru. E o farmacie Duane Reade pe drum încoace. Te aştept.

Am închis şi am ieşit din cabina telefonică.

„Elmo?" Am oprit un taxi pe Broadway, am fluturat insigna NYPD, care e mult mai uşor de recunoscut decât legitimaţia FBI, şi i-am spus domnului de la volan, care purta turban:

— Trebuie să prind feribotul de ora trei spre Staten Island. Calc-o! Probabil că taximetristul nu văzuse prea multe filme americane, pentru că a replicat:

— S-o calc?

— Bagă viteză. Poliţia.

— Ah.

E visul erotic al oricărui taximetrist din Manhattan, aşa că tipul a trecut de câteva ori pe roşu şi a ajuns la terminalul de feriboturi Whitehall la trei fără cinci. N-a vrut să primească bani, dar i-am lăsat oricum o bancnotă de cinci dolari.

Dintr-un motiv misterios pe care nimeni din univers nu-l poate

explica, feribotul de navetişti, aflat în proprietatea priMariei, era acum gratuit pentru pasagerii fără maşină. Poate costă o sută de dolari drumul de întoarcere.

Sirena feribotului suna deja, aşa că am alergat prin terminal şi am urcat la bord. Am înhăţat o broşură cu orarul curselor şi am traversat cabina de jos. Erau multe locuri goale la ora aia, dar am urcat scările şi am rămas pe puntea din faţă. Soare, apă albastră, cer luminos, remorchere, pescăruşi, linia orizontului, briza sărată, foarte frumos.

Când eram mic, obişnuiam să iau feribotul împreună cu prietenii mei. Costa cinci cenţi. Coboram în partea cealaltă, cumpăram o îngheţată şi ne întorceam în Manhattan. Costul total – douăzeci şi cinci de cenţi. O nimica toată pentru o aventură de zile mari.

După nişte ani, luam feribotul când aveam întâlniri şi ne uitam la Statuia Libertăţii, toată luminată, şi la linia incredibilă a orizontului spre Lower Manhattan, cu Turnurile Gemene ale World Trade Center care se ridicau etaj după etaj, an după an, şi la Podul Brooklyn cu ghirlandele lui de lumini. Era foarte romantic şi ieşea ieftin.

Oraşul s-a schimbat de atunci, în cea mai mare parte, cred eu, în bine. Nu pot spune acelaşi lucru şi despre restul lumii.

Am stat o vreme cu privirea aţintită pe Statuia Libertăţii, încercând să regăsesc ceva din patriotismul copilăriei de mult uitat.

Ei, poate nu chiar uitat, dar, cu siguranţa, nu foarte treaz pentru moment, după cum mi-am dat seama în timpul prânzului cu Kate.

Mi-am îndreptat atenţia către linia ţărmului Staten Island care se apropia şi m-am gândit la scurta conversaţie pe care o purtasem cu Marie Gubitosi. Ar fi putut să mă trimită la plimbare spunând: „Nu ştiu nimic şi ce ştiu n-o să-ţi spun ţie".

Dar nu răspunsese aşa, deci ştia ceva şi poate era dispusă să-mi împărtăşească şi mie. Sau poate că-şi dorea numai puţină companie şi un pachet de Pampers. Sau poate că suna chiar acum la BRP, care urmau să înregistreze discuţia noastră şi apoi să mă salte. În orice caz, urma să aflu foarte curând.

CAPITOLUL 19

Am coborât de pe feribot la terminalul St. George, am mers până la parcarea de taxiuri şi i-am dat şoferului adresa din zona New Springville.

Nu cunoşteam foarte bine periferia asta, dar, când eram începător în poliţie, cei care o dădeau în bară erau ameninţaţi

invariabil cu exilul pe Staten Island. Aveam coşmaruri în care făceam ronduri prin păduri şi mlaştini pline de ţânţari, învârtindu-mi bastonul şi fluierând în întuneric.

Dar, ca majoritatea locurilor care numai când auzi ţi se face părul măciucă, cum ar fi Siberia, Valea Morţii sau New Jersey, nici locul ăsta nu se ridica la înălţimea reputaţiei sale îngrozitoare.

De fapt, această periferie a New Yorkului e un loc ca lumea, o combinaţie de urban, suburban şi rural, locuit în cea mai mare parte de familii din clasa de mijloc, majoritatea republicani, ceea ce făcea călătoria gratuită cu feribotul şi mai greu de explicat.

Tot aici locuiau şi mulţi poliţişti din oraş, care e posibil să fi fost trimişi iniţial ca pedeapsă şi care apoi n-au mai plecat – cam cum a fost colonizată Australia.

În orice caz, aici locuia Marie Gubitosi Lentini, fost detectiv în Brigada Antitero şi în prezent soţie şi mamă, care în acest moment se gândea la vizita mea şi care, speram eu, găsise carneţelul cu notiţe din perioada în discuţie. N-am cunoscut niciun poliţist, inclusiv subsemnatul, care să-şi fi aruncat carneţelele vechi, dar uneori se întâmpla să se piardă sau să se rătăcească. Speram ca Marie să aibă cel puţin memorie bună. Speram, de asemenea, să-şi amintească şi cui trebuia să-i fie loial.

Taximetristul era un domn pe nume Slobodan Milkovici – probabil criminal de război din Balcani şi consulta o hartă în loc să se uite la drum. I-am spus:

— Trebuie să oprim la Duane Reade pe drum. *Capisce*? Drogherie. Farmacie.

A dat din cap în semn că a înţeles şi a accelerat, ca şi cum era vorba de o misiune urgentă.

Am continuat drumul pe Victoria Boulevard şi domnul Milkovici a intrat cu scârţâit de roţi în parcarea unui centru comercial unde se găsea farmacia Duane Reade.

Nu voi descrie teribila umilinţă prin care a trecut John Corey, obligat să cumpere un pachet de scutece cu figura lui Elmo pe el, dar pot să spun că nu a fost una dintre experienţele mele cele mai plăcute în materie de achiziţii.

În zece minute eram la loc în taxi şi după încă zece minute mă găseam în faţa reşedinţei familiei Lentini.

Era o stradă destul de nouă, cu şiruri de case semiindependente

de cărămidă roşie garnisită cu vinii alb. Se întindea cât vedeam cu ochii, ca o oglinda care multiplica la infinit. De după garduri de plasă lătrau câini, iar pe trotuare se jucau copii. Lăsând la o parte snobismul meu de Manhattan, era un cartier plăcut, confortabil şi, dacă aş fi locuit acolo, mi-aş fi pus pistolul la tâmplă.

Nu era sigur cât timp aveam să rămân aici sau dacă mai exista alt taxi pe Staten Island, aşa că i-am spus şoferului să lase aparatul de taxat să meargă, am coborât, am deschis o poartă de plasă, am făcut câţiva paşi pe poteca de ciment şi am sunat la uşă.

M-am bucurat să constat că nu se auzea niciun lătrat de câine şi niciun plâns de copil. După câteva secunde, Marie Gubitosi mi-a deschis, îmbrăcată în pantaloni de casă negri şi o bluză roşie fără mâneci.

Am deschis uşa exterioară cu plasă de ţânţari şi n-am salutat.

— Mersi că ţi-ai amintit de scutece, a spus. Intră.

Am urmat-o în camera de zi cu aer condiţionat, genul de încăpere în care Carmela Soprano[10] s-ar fi simţit în largul ei, şi de acolo în bucătărie. Marie chiar avea un fund drăguţ. Fanelli are memorie bună pentru detaliile importante.

Pe cât era de ordonată camera de zi, pe atât de răvăşită era bucătăria, într-un colţ era un ţarc portabil în care stătea întins pe spate un copil de vârstă nedefinită, care sugea din biberon şi se juca cu degetele de la picioare. Eu mai fac şi acum chestia asta şi probabil că de atunci mi se trage.

Masa şi podeaua erau presărate cu un talmeş-balmeş de obiecte pe care mintea mea nu era capabilă să le catalogheze. Bucătăria semăna cu scena unui jaf sau a unei duble crime ale cărei victime opuseseră rezistenţă din răsputeri.

— Ia loc, a spus Marie. Am făcut cafea.

— Mersi.

M-am aşezat şi am pus pe masă punga de plastic cu pachetul de Pampers. Lângă mine era un scaun înalt de copil cu tăblia lipicioasă.

— Îmi pare rău, a spus Marie. E o dezordine cumplită.

— Drăguţă casă.

A umplut două căni mari de cafea.

— Încerc să fac curăţenie înainte să se întoarcă acasă Maiestatea

[10] Personaj din serialul de televiziune Clanul Soprano (n. tr.)

Sa. Lapte? Zahăr?

— Fără.

A adus cele două căni la masă şi atunci am remarcat că era desculţă şi însărcinată.

S-a aşezat în faţa mea la masă şi a ridicat cana. Am ciocnit şi eu am spus:

— Arăţi bine.

— Pensia aia ţi-au dat-o pentru că ai orbit? Am zâmbit.

— Vorbesc serios.

— Mersi.

A aruncat o privire scurtă în punga de plastic.

— Elmo, am spus.

A zâmbit.

— Pot să-ţi dau banii pe astea?

— Nu.

Am sorbit din cafea. Marie Gubitosi era încă o femeie atrăgătoare şi bănuiam că se aranjase puţin înainte să vin. Simţeam un miros de eau de ceva peste mirosul de pudră de talc şi lapte cald.

A arătat cu capul spre ţarcul pentru copii şi a spus:

— El e Joe junior. Are unsprezece luni. Melissa, care are doi ani şi jumătate, doarme, mulţumesc lui Dumnezeu, şi mai am unul pe drum.

Mi-am amintit să întreb:

— Când naşti?

— Peste şaisprezece săptămâni şi trei zile.

— Felicitări.

— Mda. N-o să mă mai întorc niciodată la slujbă.

Trebuia să-şi dea seama care era cauza tuturor acestor sarcini, dar am spus:

— O să te întorci mai repede decât crezi.

— Mda. Arăţi bine. Ai pus câteva kilograme, poate. Şi ai divorţat şi te-ai însurat din nou. Nu aflasem. Nu mai aflu nimic de la o vreme. Cine e norocoasa?

— Kate Mayfield. FBI. Lucrează în brigadă.

— Nu sunt sigură că o ştiu.

— A venit imediat înainte de TWA 800. A lucrat la caz.

Nu a reacţionat când am menţionat cazul şi a spus:

— Deci te-ai însurat cu o doamnă din FBI. Uau, John, întâi o

avocată specialistă în drept criminalistic, apoi un agent FBI. Ce-i cu tine?

— Îmi place să mi-o trag cu avocatele.

A râs atât de tare că aproape s-a înecat cu cafeaua.

Am făcut conversaţie o vreme, ceea ce a fost chiar plăcut – ne-am pus la curent unul pe altul cu bârfele şi ne-am amintit întâmplări haioase.

— Ţii minte când tu şi cu Dom v-aţi dus la casa aia din Gramercy Park unde o tipă îşi omorâse bărbatul şi a zis că el o ameninţase cu arma, se luptaseră şi arma se descărcase? Pe urmă Dom a urcat în dormitor, unde cadavrul era aproape ţeapăn, şi a strigat: „E viu! Chemaţi o ambulanţă!" apoi s-a uitat la tipă şi i-a zis: „El spune că l-aţi ameninţat cu arma şi l-aţi împuşcat cu sânge rece!" şi tipa a leşinat.

Am râs amândoi şi eu am simţit nostalgie pentru vremurile trecute.

Marie a umplut încă o dată cănile de cafea, m-a privit şi a spus:

— Aşadar, cu ce pot să-ţi fiu de folos? M-am uitat la ea şi instinctul îmi spunea că nu-i sunase şi nici, nu-i va suna pe cei de la Afaceri Interne.

Am lăsat jos cana de cafea şi am spus:

— Uite despre ce e vorba. Am fost ieri la slujba comemorativă; pentru victimele din zborul 800 şi...

— Mda. Am văzut la ştiri. Nu te-am zărit. Îţi vine să crezi că au, trecut deja cinci ani?

— Timpul zboară. Şi, după slujbă, un tip din trupele speciale – un federal – vine la mine şi începe să mă ia la întrebări că ce caut acolo.

I-am relatat toată tărăşenia, fără să pomenesc numele lui Kate, însă Marie, care era foarte isteaţă ca detectiv, m-a întrebat:

— Ce căutai acolo?

— Cum am spus, Kate a lucrat la caz şi merge aproape în fiecare an. N-am făcut decât să fiu un soţ bun.

Marie s-a uitat la mine ca şi cum nu era pe deplin convinsă. Mi s-a părut că îi făcea plăcere că i se oferea această ocazie de a-şi pune mintea la contribuţie, de a se juca de-a detectivul, în loc să se joace cu răţuşte de cauciuc.

— Deci lucrezi în BFA? a întrebat.

— Mda. Responsabil de contract.

— Ai spus că nu ai venit aici în misiune oficială. Atunci de ce ai

venit?

— Păi, ajung şi la asta. Am continuat: Deşteptul ăla a rămas nu ştiu de unde cu senzaţia că mă interesează cazul, aşa că mi-a spus să o las baltă. Adică, chiar m-a călcat pe nervi, aşa că...

— Cine-i tipul?

— Nu pot să spun.

— Bun, deci din cauză că unul de la FBI s-a luat de tine, te-ai enervat şi... ce?

— Şi am început să fac săpături.

— Nu prea ai de lucru la BFA?

— Ba da, chiar am. Uite, Marie, e complicat şi cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Vreau doar să aflu ce ştii tu şi nici măcar nu am habar ce întrebări să-ţi pun.

A tăcut o vreme, apoi a spus:

— Nu te supăra, dar de unde ştiu eu că nu lucrezi la Afaceri Interne?

— Ţi s-a părut vreodată că aş lucra la Afaceri Interne?

— Nu când te-am cunoscut. Dar de atunci te-ai însurat cu două avocate.

Am zâmbit, apoi am răspuns:

— Am încredere în tine că tu n-o să mă torni. Aşa că ai şi tu încredere în mine.

— Bine, a spus, după încă un moment de tăcere. Am lucrat la cazul ăsta două luni, în majoritatea timpului în porturi, întrebând oamenii dacă văzuseră bărci sau persoane dubioase prin zonă. Ştii? Exista o teorie cum că un terorist sau un nebun ieşise cu o barcă din port şi trăsese cu o petardă în avionul ăla. Aşa că mi-am petrecut vara prin porturile publice şi prin cluburile private de iahting. Ai idee câte porturi şi câte bărci sunt? Dar n-a fost rău. Am apucat să pescuiesc în zilele libere. A făcut o pauză, apoi a continuat: Dar crabi n-am prins. Nimeni nu voia să mănânce crabi fiindcă... ştii tu!

O vreme n-a mai spus nimic şi mi-am dat seama că, în ciuda aerului relaxat, nu-i făcea plăcere să-şi amintească toate astea.

— Cu cine ai lucrat? am întrebat-o.

— Nu-ţi dau nume, John. Sunt de acord să vorbesc cu tine, dar fără nume.

— E un târg cinstit. Vorbeşte-mi!

— Întreabă-mă ceva care să mă ajute să înţeleg ce vrei să ştii.

— Hotelul Bayview.

— Mda... mă gândeam eu. M-am uitat pe carneţelul cu însemnări ca să-mi împrospătez memoria, dar n-am găsit prea multe. Vreau să spun, cei de la FBI ne-au zis să luăm cât mai puţine notiţe, fiindcă n-o să fim niciodată chemaţi să depunem mărturie. A explicat: Voiau să spună că era cazul lor şi că noi doar dădeam o mână de ajutor.

Am încuviinţat şi am adăugat:

— Mai voiau să spună şi că nu-şi doreau să rămână prea multe în scris.

A ridicat din umeri.

— Mă rog. Tipii ăştia joacă cu totul alt joc.

— Asta aşa e. Deci, ai fost la hotelul Bayview?

— Mda. La două zile după prăbuşirea avionului, am primit un telefon să mă duc la hotelul Bayview. FBI-ul punea întrebări personalului hotelului în legătură cu ceva şi aveau nevoie de oameni care să identifice persoanele care ştiau ceva despre chestiunea care îi interesa pe ei. Aşa că m-am dus acolo şi m-am alăturat altor poliţişti NYPD din trupele speciale şi celor trei tipi de la FBI care erau deja acolo. Ne-au făcut instructajul şi au spus...

Juniorul a început să plângă şi Marie s-a ridicat şi s-a dus la el.

— Ce s-a întâmplat cu bebeluşul meu? a gângurit, punându-i biberonul la loc în gură.

Juniorul a început să plângă şi mai tare şi Marie l-a luat în braţe.

— O, bietul bebe a făcut caca.

Ăsta e motiv să ţipi? Vreau să spun că eu, dacă aş face în pantaloni, aş tăcea mâlc.

Marie a înşfăcat pachetul de Pampers şi l-a dus pe puşti în altă parte să-l elibereze de caca.

Am sunat de pe telefonul mobil ca să-mi verific mesajele telefonice de la birou, dar nu aveam niciunul. L-am sunat pe mobil pe colegul meu de birou Harry Muller şi l-am întrebat:

— Eşti la birou?

— Mda. De ce?

— M-a căutat cineva?

— Nu. Te-ai rătăcit? Pot să trimit o patrulă de căutare. Care e ultimul reper pe care ţi-l aminteşti? În fiecare din noi zace un comediant.

— Harry, a întrebat cineva unde sunt?

— Da. Koenig a venit cam acum o oră şi m-a întrebat dacă ştiu unde te ascunzi. I-am spus că te-ai dus la masă.

— Bine.

„E straniu, mi-am spus, că nu m-a sunat pe mobil dacă dorea să vorbească cu mine, dar poate voia doar să-i spună un banc bun detectivului lui preferat." În orice caz, nu intenţionam să vorbesc sau să-l văd pe Jack Koenig azi. L-am întrebat pe Harry:

— Kate e prin preajmă?

— Mda... o văd la biroul ei. De ce?

— Fă-mi un serviciu. Spune-i să vină să ne întâlnim... M-am uitat la ceas şi la orarul feriboturilor. M-am gândit că pot să prind feribotul de la cinci jumătate dacă Joe senior nu apărea acasă pe nepusă masă. I-am spus lui Harry: Spune-i să vină să ne întâlnim la şase la Delmonico să bem ceva.

— De ce n-o suni pe ea?

— De ce nu te duci să-i spui tu din partea mea?

— Am voie să mă duc acolo?

— Da. Goleşte nişte coşuri de gunoi.

A râs.

— Bine. La Delmonico, ora şase.

— Vezi să nu mai audă şi altcineva.

— Zău?

— Mersi.

Am închis.

Marie s-a întors în bucătărie, a lăsat copilul în ţarcul dejoacă şi i-a pus biberonul în gură. A întors cheiţa unui carusel cu feţe zâmbitoare care atârna deasupra patului şi care se învârtea şi cânta Ce mică-i lumea. Nu pot să sufăr cântecul ăla.

A mai turnat cafea în căni şi s-a aşezat.

— E un puşti foarte drăguţ, am spus.

— Îl vrei tu? Am zâmbit şi am continuat:

— Deci, vi s-a făcut instructajul.

— Da. Tipul ăsta de la FBI ne-a luat pe toţi patru în biroul directorului hotelului şi ne-a spus că trebuie să căutăm două persoane care s-ar putea să fi fost martori la accident şi s-ar putea să fi stat la acest hotel – la Bayview. De unde ştiam asta? Pentru că poliţiştii din zonă găsiseră pe plajă o pătură, care provenea poate de la acest hotel, într-un loc din care se putea vedea ce s-a întâmplat cu avionul. Găsirea

păturii fusese adusă la cunoştinţa FBI-ului în dimineaţa aceea şi le venise ideea să cerceteze toate hotelurile şi motelurile din zonă să vadă de unde provenea pătura. Restrânseseră cercetările la hotelul Bayview. Mă urmăreşti?

— Până aici, da.

— Bun. Ce nu se leagă la povestea asta pe care ne-a spus-o tipi de la FBI?

— În tot ce afli de Ia FBI există ceva care nu se leagă, am răspuns! A zâmbit.

— Haide, John! Străduieşte-te un pic.

— Bine. De ce le-ar păsa de încă doi martori?

— Exact. Cu alte cuvinte, de ce ne irosim timpul şi resursele pe două persoane care s-ar putea să fi văzut accidentul de pe plaja; când avem oameni care stau la coadă la baza Pazei de Coastă să dea declaraţii, iar liniile telefonice speciale sună întruna? Ce e aşa de deosebit la ăştia doi? Tu ştii?

— Nu. Tu?

— Nu. Dar mai era ceva acolo.

Mai era faptul că pe pătura de pe plajă se găsise şi capacul de la obiectivul camerei video, însă se părea că tipul de Ia FBI care făcea instructajul trupelor uitase să menţioneze şi acest detaliu. Dick Kearns ştia de asta de la poliţiştii din zonă, se pare că Marie nu auzise zvonul. Ca în cazul oricărei anchete, dacă stăteai de vorbă cu destui oameni şi puneai cap la cap informaţiile, în cele din urmă lucrurile începeau să capete contur. Dar Marie înţelesese, pentru că era isteaţă, că mai era ceva acolo.

— Cine era tipul care v-a făcut instructajul?

— Ţi-am spus, fără nume.

— Îl cunoşteai?

— Puţin. Un dur care se credea şmecher.

— Seamănă cu Liam Griffith.

A zâmbit.

— E un nume bun. Să-i spunem Liam Griffith.

— Cine mai era cu el?

— Cum am mai spus, încă doi tipi. Genul de agenţi FBI, dar nu-i cunoşteam şi nu ne-au fost prezentaţi. Au stat acolo în timp ce, Griffith ne-a spus despre ce e vorba.

I l-am descris pe Ted Nash, folosind fără entuziasm termenul

„arătos”, şi ea a răspuns:

— Mda... adică, au trecut cinci ani de atunci, dar seamănă cu unul din ei. Cine e? Ştiam că nu e bine ce fac, dar, ca să-i trezesc lui Marie şi mai mult curiozitatea, am spus:

— CIA.

— Pe bune? S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Despre ce e vorba aici?

— Nu vrei să ştii.

— Nu, nu vreau. Dar... poate am spus destul.

M-am uitat la copilul din ţarc, apoi la Marie.

— Ţi-e frică de ei? Nu a răspuns.

Era momentul să ţin un scurt discurs, aşa că am spus:

— Uite ce e, suntem în Statele Unite ale Americii şi fiecare cetăţean are dreptul şi obligaţia să...

— Păstreaz-o pentru audierile din departament.

— Aşa o să fac. Dar ce zici de asta: Eşti mulţumită de concluzia oficială asupra cazului?

— Nu răspund la asta. Dar o să-ţi spun ce s-a întâmplat la Bayview dacă eşti şi tu corect cu mine.

— Sunt corect cu tine. Chiar nu vrei să ştii.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Bun... deci unul dintre cei patru poliţişti NYPD l-a întrebat pe Griffith de ce e atât de important, iar Griffith s-a enervat că un poliţist îi pune lui asemenea întrebări şi a răspuns: „Lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu motivul pentru care trebuie găsită această persoană sau aceste persoane. Treaba voastră e să puneţi întrebări personalului şi oaspeţilor hotelului”. Aşa că Griffith ne-a explicat că o cameristă de la Bayview raportase o pătură lipsă în camera 203. Li s-a arătat pătura, cameristei şi directorului, şi ei au spus că ar putea să fie pătura care lipsea din cameră, dar au mai spus şi că aveau şase feluri de pături din fibre sintetice şi că nu puteau să spună sigur că asta era pătura care lipsea din camera 203, dar că era posibil acest lucru.

— Bun. Şi cine era cazat în camera 203? Sau nu se ştia încă?

— Evident că nu se ştia încă, altfel n-am mai fi fost acolo. Tot ce se ştia era că un tip venise la Bayview pe la 4.15 p m. În ziua accidentului – miercuri, 17 iulie 1996 –, fără să aibă rezervare, şi a cerut o cameră. Recepţionerul îi spune că au camere libere şi tipul completează un formular şi plăteşte pentru cameră două sute de dolari

bani gheaţă. Recepţionerul îi cere o carte de credit ca garanţie pentru eventuale pagube, minibar şi aşa mai departe – tipul zice că nu are încredere în cărţile de credit şi îi oferă cinci sute de dolari pe post de garanţie, pe care recepţionerul îi acceptă. Apoi, conform spuselor lui Griffith, recepţionerul îi cere o copie după carnetul de conducere, dar tipul zice că l-a uitat în alţi pantaloni sau aşa ceva şi îi dă recepţionerului o carte de vizită, pe care o acceptă. Recepţionerul îi dă tipului o chitanţă pentru cei cinci sute de dolari şi cheile de la camera 203, care se află în aripa modernizată a hotelului, separată de corpul central, aşa cum ceruse tipul. Aşa că recepţionerul nu l-a mai văzut pe tipul ăsta în holul hotelului şi nu i-a văzut nici maşina, nici dacă era însoţit de cineva.

— Mda. Cred că reperez dificultăţi la identificarea tipului.

— Exact. Numai că Griffith, când a ajuns acolo vineri de dimineaţa, era probabil convins că dăduse lovitura. A verificat informaţiile despre maşină din catastifele hotelului – marca, modelul, numărul de înmatriculare – şi s-au dovedit false. Griffith ne-a mai spus, confonn notiţelor mele, că pe cartea de vizită scria Samuel Reynolds, avocat, cu o adresă şi număr de telefon din Manhattan, dar şi astea erau false, bineînţeles.

Marie s-a uitat la mine şi a spus:

— Deci se pare că avem de-a face cu un Don Juan tipic care a mai făcut aşa ceva şi e însoţit de o doamnă cu care n-ar trebui să fie văzut. Corect?

— N-am de unde să ştiu.

A zâmbit.

— Nici eu. Oricum, recepţionerul ştie că e vorba de o întâlnire clandestină, dar are cinci sute de dolari garanţie şi poate şi câţiva dolari pentru el. Una peste alta, Don Juan n-a lăsat nicio urmă, ca nu cumva hotelul Bayview să-i trimită un bilet de mulţumire sau oferte speciale pe adresa de acasă.

— Bărbaţii însuraţi învaţă repede.

— Cred că e un instinct.

— Mă rog. Când a eliberat camera Don Juan?

— N-a eliberat-o. Pur şi simplu a dispărut cândva înainte de 11 am. a doua zi, ora la care trebuia eliberata camera. Conform spuselor lui Griffith, o cameristă a bătut la uşa camerei 203 pe la 11.15 a.m., dar n-a răspuns nimeni. Apoi un recepţioner – altul – a sunat în cameră pe

la prânz, dar, din nou, n-a răspuns nimeni. Aşa că femeia a intrat în cameră şi a raportat că nu era nici urmă de oaspeţi, niciun fel de bagaj şi că una din păturile de pe pat părea să lipsească. Se părea că tipul plecase şi renunţase la cei cinci sute de dolari. Griffith ne-a spus că asta era suspect.

A râs.

— Care a fost primul lucru care ţi-a dat de bănuit, Liam? Am zâmbit şi am spus:

— Ei, el nu e detectiv.

— Nu mai spune! Oricum, ceva care părea la început o simplă hârjoneală începea să semene cu ceva mai serios. Unui poliţist primul lucru care îi vine în minte e că s-a comis vreo infracţiune în cameră. Viol, atac, crimă. Corect? Dar în cameră nu există nicio urmă de aşa ceva. Deşi asta nu înseamnă că tipul n-ar fi putut s-o omoare pe persoana care era cu el şi să arunce cadavrul în portbagaj înainte s-o şteargă. Dar mai aveam un element de luat în calcul – pătura de pe plajă, care părea să provină din camera asta. După cum văd eu lucrurile, tipul ăsta şi doamna lui făceau ceva ce n-ar fi trebuit să facă, erau pe plajă, au văzut când s-a prăbuşit avionul şi n-au vrut să fie identificaţi ca martori. Aşa că s-au întors în cameră, şi-au strâns lucrurile şi au întins-o. Corect?

— Aşa s-ar zice.

Ştiam de la Kate că fuseseră două persoane pe pătură, dar nu ştiam cum de Marie şi Griffith puteau să fie siguri că fuseseră două persoane în cameră.

— Cum poţi să fii sigură că era o femeie? am întrebat.

— Camerista a spus că erau urme clare că în cameră fusese o femeie. Ruj pe unul din pahare, de exemplu. Cei de la FBI au luat amprente din toată camera şi au aspirat peste tot căutând fire de păr şi alte chestii. Dar femeia de serviciu curăţase camera de când plecaseră cei doi, aşa că singurele amprente lăsate de tipul ăla erau pe fundul gagicii, care dispăruse şi ea.

A rămas pe gânduri un moment, apoi a continuat:

— Griffith ne-a spus că trebuia să punem întrebări personalului şi oaspeţilor care fuseseră acolo în ziua accidentului şi să vede: dacă cineva îl remarcase pe tipul ăsta şi/sau pe doamna care era cu el. Aveam o descriere a tipului făcută de recepţioner – alb, aproximativ un metru şaptezeci şi cinci, constituţie medie, păr şaten, ochi căprui, ten

deschis, fără barbă sau mustaţă, fără ochelari, fără cicatrice sau tatuaje vizibile, fără vreun handicap evident. Recepţionerul a spus că era bine îmbrăcat, cu pantaloni de stofă şi sacou albastru... am uitat ceva?

— Umflătura din pantaloni.

A râs.

— Mda. Avea un vibrator. În fine, recepţionerul lucra cu un desenator de la FBI pentru portretul robot şi mai târziu ni l-au dat să-l arătăm mai departe. A adăugat: Mişto tip.

— Ai păstrat portretul?

Caruselul se oprise şi copilul dădea din nou semne de agitaţie., A început să scoată nişte sunete de parcă urla la carusel să pornească la loc.

Marie s-a sculat şi a întors din nou cheiţa, gângurind la mine sau la junior: „Lui bebe îi plac feţele zâmbăreţe".

Caruselul a început iar să se învârtă şi să cânte *Ce mică-i lumea*.

În douăzeci de ani copilul ăsta o să ajungă un criminal în serie care fredonează *Ce mică-i lumea* în timp ce-şi sugrumă victimele.

Marie s-a uitat la ceas şi mi-a spus:

— Trebuie să văd ce face Melissa. Mă întorc imediat.

A ieşit din bucătărie şi am auzit-o urcând scările.

M-am gândit la ce-mi spusese şi m-am gândit la cuplul de pe plajă. Au sosit împreună sau separat şi au ales hotelul Bayview la întâmplare, sau poate nu. Nu e un hotel de mâna a cincea, unde nu se pun niciun fel de întrebări – e un hotel cu camere de două sute de dolari pe noapte, aşa că mi-am imaginat un tip cu bani şi o doamnă care-şi dorea aventuri în cearşafuri curate. Vinul de pe plajă era şi el scump. Asemenea cetăţeni sunt de obicei uşor de găsit, dar tipul ştiuse cum să-şi acopere urmele de cum se cazase. E vorba de instinct.

Apoi, presupunând că fuseseră martori la accident şi presupunând că unul din ei sau amândoi erau căsătoriţi, au intrat în panică, au lăsat nişte lucruri pe plajă şi s-au întors în grabă la hotel. Pe urmă, gândindu-se că poate poliţia o să înceapă să facă săpături, sau poate soţii lor, auzind de accident, o să-i sune pe mobil, au părăsit hotelul fără să mai treacă pe la recepţie, ceea ce a ridicat un semn de întrebare.

Mi-am imaginat doi oameni care aveau mult de pierdut dacă erau prinşi. Aproape toate persoanele căsătorite intră în această categorie, de la preşedintele Statelor Unite la soţul lui Marie,

comisionarul.

Am încercat să-mi închipui ce aş face eu dacă aş fi într-o asemenea situaţie. M-aş prezenta în faţa autorităţilor, ca un bun cetăţean? Sau aş ascunde dovezi legate de o posibilă infracţiune ca să-mi salvez fundul şi căsnicia? Şi dacă aş fi descoperit de autorităţi şi luat la întrebări, mi-aş complica situaţia şi mai tare minţind? Chiar am avut o dată un caz asemănător. O femeie voia să raporteze un schimb de focuri la care fusese martoră, iar tipul nu voia să explice ce căutau împreună.

Mă întrebam dacă cei de la hotelul Bayview avuseseră o astfel de controversaţie. Şi dacă da, cum se terminase? Amiabil? Sau nu? Înainte să mă gândesc la un răspuns, Marie s-a întors în bucătărie.

CAPITOLUL 20

Marie s-a aşezat şi m-a întrebat:

— Vă doriţi copii?

— Hă?

— Copii. Tu şi soţia ta intenţionaţi să vă întemeiaţi o familie?

— Am deja o familie. Sunt ţicniţi toţi.

A râs şi m-a întrebat:

— Unde rămăsesem?

— Portretul robot al lui Don Juan făcut de FBI. L-ai păstrat?

— Nu. Griffith ne-a dat patru fotocopii şi a luat înapoi tot patru..

— Ai reţinut numele recepţionerului?

— Nu. N-am stat de vorbă cu el şi nici nu l-am văzut. A adăugat: Le aparţinea celor de la FBI.

— Aşa, deci aţi început să puneţi întrebări personalului şi oaspeţilor din hotel.

— Mda. Trebuia să verificăm dacă şi altcineva în afară de recepţioner îi văzuse pe tipul ăsta, sau pe femeia cu care era sau maşina lui, şi dacă îi pot descrie. Trebuia, de asemenea, să le urmărim mişcările şi să vedem dacă au fost la barul sau la restaurantul hotelului şi dacă au folosit cărţi de credit sau ceva. Vreau să zic, Griffith ne spunea ce avem de făcut de parcă nu mai făcusem niciodată aşa ceva.

— Au tendinţa să exagereze cu instructajul.

— Nu zău? Dar chestia e – mă gândesc şi acum – „Ce rost are? Cui îi pasă? Facem investigaţii matrimoniale sau anchetăm un accident aviatic?" Aşa că l-am întrebat: „Căutăm doi martori sau de fapt căutăm doi suspecţi?" Adică, chestia asta ar avea vreo logică numai dacă am

căuta doi suspecţi cu petarde în portbagaj. Corect? Nu tocmai, dar am spus:

— Aşa s-ar zice.

— Deci am pus întrebarea asta, care a părut să-i dea o idee sclipitoare lui Griffith, care a spus: „Fiecare martor e un potenţial suspect" sau o porcărie de genul ăsta. Aşa că am primit fiecare o listă cu cameristele, personalul de la bucătărie şi de la restaurant, personalul administrativ, îngrijitorii şi aşa mai departe. Aproximativ cincizeci de persoane care ar fi trebuit să fie în tură în intervalul de timp vizat – de miercuri, 17 iulie, ora 4.15 după-amiaza –, până a doua zi la prânz. Eu am avut de chestionat vreo douăsprezece.

— Cum e hotelul ăla?

— O căsoaie veche, un fel de han care are poate zece camere, plus o aripă modernă, separată, cu vreo treizeci de camere şi nişte bungalouri pe plajă. Bar, restaurant, chiar şi o bibliotecă. Drăguţ. S-a uitat la mine şi a adăugat: O să vezi singur când te duci acolo.

Nu am răspuns.

— Am stat acolo până seara târziu, a continuat ea, ca să prindem schimbul de tură şi în plus eu mai aveam o listă cu paisprezece oaspeţi care veniseră la hotel înainte de 17 iulie şi erau încă acolo. Mai era şi o listă cu oaspeţi care fuseseră acolo, dar plecaseră deja şi urma să-i căutăm a doua zi, dar nu i-am mai căutat.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate că i-au căutat alţii. Sau poate Griffith şi amicii lui au găsit ce căutau din prima seară. Tipii ăştia vă zic vreodată ceva?

— Cât de puţin posibil.

— Exact. Le place să facă pe deştepţii. De exemplu, Griffith ne-a spus că o să ne întâlnim cu toţii pe la unsprezece, într-un loc care urmează să fie anunţat. Dar el şi cu ceilalţi doi de la FBI s-au învârtit pe acolo toată ziua, au vorbit cu noi şi au fost de faţă la unele discuţii. Pe urmă, Griffith ne-a luat unul câte unul, ne-a mulţumit şi ne-a spus s-o întindem, aşa că întâlnirea n-a mai avut loc şi n-am putut să-mi confrunt notiţele cu cele ale celorlalţi trei detectivi.

Cred că nici n-a avut de gând să ţină vreo întâlnire.

Aveam impresia clară că Marie Gubitosi nu era încântată de modul în care fuseseră trataţi ea şi colegii ei din NYPD. Şi de asta vor? bea acum cu mine, chiar dacă cu cinci ani în urmă i se spusese să nu vorbească cu nimeni. Voiam să ajung la rezultatul respectivei anchete,

dar ea simţea nevoia să se descarce – şi era posibil ca asta să fie tot ce-mi putea oferi.

— Vrei o bere? m-a întrebat.

— Nu, mersi. Nu sunt în timpul serviciului.

A râs şi a spus:

— Dumnezeule, de atâta vreme sunt gravidă sau alăptez, că am şi uitat ce gust are berea.

— Îţi fac eu cinste cu o bere când eşti gata.

— S-a făcut. Aşa, deci mi-am luat în primire lista şi m-am apucat să iau declaraţii personalului. Declaraţii preliminare şi le arătam portretul robot. Am redus lista la patru membri ai personalului şi doi oaspeţi, pe care i-am rugat să vină să discutăm la ore diferite, într-unul dintre birourile nefolosite ale hotelului. Îi luam declaraţia unei femei de serviciu pe nume Lucita, care tocmai intrase în tură! şi care, probabil, a crezut că sunt de la Biroul pentru Imigranţi, pentru că i-am arătat portretul robot al lui Don Juan şi a spus că nu-l recunoaşte, dar am prins o expresie ciudată pe faţa ei. Aşa că i-am cerut să-mi arate cartea verde şi dovada de cetăţenie, la care a izbucnit în plâns. Apoi, depăşindu-mi un pic atribuţiile, i-am promis că o ajut să intre în legalitate, dacă mă ajută şi ea pe mine. E o înţelegere bună pentru oricine, aşa că a fost de acord şi mi-a spus că tipul, însoţit de o femeie, a părăsit camera pe la 7 seara. Bingo!

— Nu e o afirmaţie obţinută împotriva voinţei martorului?

— Nu. Ei, da, dar e pe bune. Ştiu când mi se vând gogoşi.

— Bine. A putut s-o descrie pe femeie?

— Nu foarte bine. Lucita era cam la zece metri depărtare când i-a văzut pe cei doi ieşind din camera 203, pe terasa de la etajul doi spre care dau camerele. S-au îndreptat în direcţia opusă şi au coborât scările. Poate că Lucita nu l-a văzut bine pe niciunul din ei, dar sigur au ieşit din camera 203. Aşa, tipa era puţin mai tânără decât Don Juan, puţin mai scundă, zveltă, purta pantaloni scurţi, o bluză albastră şi sandale. Dar purta ochelari şi o pălărie cu boruri moi, aşa că poate nu voia să fie recunoscută.

— Încotro se duceau?

— Din nou bingo. Se duceau spre parcare. Tipul ducea o pătură care, a spus Lucita, părea să fi fost luată din cameră, de asta i-a şi urmărit cu privirea, dar a mai spus că mulţi fac asta şi, de obicei, aduc păturile înapoi, aşa că nu i s-a părut nimic ciudat. Deci ăsta e cuplul pe

care îl căutăm, nu?

— Da. Mai aveau şi altceva la ei?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... orice.

S-a uitat la mine şi a răspuns:

— Asta a întrebat-o şi Liam Griffith pe femeia de serviciu de vreo trei ori. Ce anume căutăm, John?

— O ladă frigorifică.

— Nu. Doar o pătură.

M-am gândit la ce-mi spusese şi am tras concluzia că, dacă ăsta era cuplul în chestiune şi se părea că da –, aveau deja lada frigorifică şi camera video în maşină.

— Sper că Lucita a reţinut marca, modelul, anul de fabricaţie, culoarea şi numărul de înmatriculare al maşinii în care s-au urcat.

A zâmbit.

— Nu avem întotdeauna atâta noroc. Dar a observat maşina, pe care n-a putut s-o descrie, cu excepţia faptului că portbagajul era de maşină break. Aşa că am dus-o pe Lucita în parcare şi i-am arătat maşini de teren, maşini cu cinci uşi şi minivan-uri, şi am restrâns lista la vreo douăzeci de maşini. Nu se pricepea la maşini, dar a spus că era de culoare deschisă. Culoarea nisipului.

Am încuviinţat şi m-am gândit la Ford-ul Explorer de culoare deschisă pe care poliţistul din Westhampton îl văzuse venind dinspre plaja imediat după prăbuşirea avionului. Toate păreau să se potrivească, precum piesele dintr-un puzzle pe care îl rezolvi cu faţa în jos. Cineva trebuia să-l întoarcă cu faţa şi să-vadă poza.

— Lucita a spus că nu i-a mai văzut pe cei doi decât când s-au urcat în maşină şi au plecat. Finalul pistei.

Marie a continuat:

— S-a făcut vreun portret robot al femeii pe baza descrierii Lucitei

— Nu. Cred că era şi o problemă de limbă – şi, în plus, cum ai zis, femeia purta ochelari şi pălărie cu boruri mari, coborâte. A continuat, râzând: Lucita a spus că poate era o vedetă de film.

Am zâmbit şi am spus:

— Păi, într-un fel, poate a avut dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Îţi spun mai târziu. Care era numele de familie al Lucitei?

— Gonzalez Perez, conform notiţelor mele.

Mi-am spus că trebuie să ţin minte acest nume şi am întrebat:

— A făcut cineva vreo speculaţie legată de faptul că femeia s-ar putea să fi avut propria maşină în parcare?

— Mda. Şi asta ar însemna că e şi mai probabil să fi fost o întâlnire între doi amanţi căsătoriţi. Dar nimeni n-a văzut-o pe ea în altă maşină, sau ceva de genul ăsta. Am verificat numerele de înmatriculare ale maşinilor care mai erau în parcare să vedem dacă nu cumva rămăsese vreo maşină fără stăpân. Mai exista încă bănuiala; că femeia fusese victima unei crime şi că tipul îi făcuse felul pe plajă sau în cameră şi o aruncase în portbagajul maşinii, învelită în pătură. Dar n-a ieşit nimic din asta – din câte ştiu eu, cel puţin.

— I-a văzut cineva întorcându-se la hotel în seara aia?

— Nu. Cum am spus, prima şi singura dată când au fost văzuţi a: fost în momentul în care Lucita i-a zărit ieşind din cameră la ora 7.

Cândva între momentul ăsta şi a doua zi pe la prânz, când altă cameristă a intrat în cameră, dispăruseră şi pătura lipsea – aparent, pătura lăsată pe plajă.

— Ai stat de vorbă şi cu cealaltă cameristă?

— Nici gând. Griffith şi amicii lui storseseră deja tot de la ea şi ea n-a fost niciodată pe lista noastră. Dar Griffith ne-a spus că declarase că văzuse urme de ruj pe un pahar, că duşul fusese folosit şi că patul nu fusese desfăcut – lipsea doar pătura. Griffith a zis că în cameră nu rămăsese nimic care să ne poată furniza o pistă, deoarece camerista făcuse curat şi îndepărtase orice ar fi putut servi la identificarea celor doi. A făcut o pauză, apoi a continuat: Cel puţin aşa a spus Griffith.

— Trebuie să înveţi să ai încredere în agenţii federali, i-am sugerat.

A râs.

M-am gândit la toate astea. Deşi aveam o idee mai clară în legătură cu ce se întâmplase la hotelul Bayview, nu avansasem cu nimic în găsirea celor doi. Vreau să zic, dacă Griffith, Nash şi celălalt tip nu găsiseră nimic în urmă cu cinci ani, cu toate resursele din lume la dispoziţie, atunci chiar că mă loveam de un zid de piatră.

Pe de altă parte, poate că dăduseră peste ceva.

E greu şi aşa să soluţionezi un caz nerezolvat vechi de cinci ani; e şi mai greu să rezolvi un caz care a fost deja închis de altcineva care

ascunde toate indiciile şi toţi martorii.

Păi, tot ce-mi rămânea de făcut era să mă întorc la birou şi să solicit accesul la dosarele intitulate „TWA 800 – Hotel Bayview" sau aşa ceva. Nu?

— Îţi mai vine altceva în minte? am întrebat-o pe Marie.

— Nu, dar o să mă mai gândesc.

I-am dat cartea mea de vizită şi am spus:

— Sună-mă pe mobil dacă îţi mai aminteşti ceva. Nu suna la birou.

A încuviinţat.

— Poţi să-mi dai vreun nume? am întrebat.

— Nu pot. Dar pot să dau nişte telefoane, să văd dacă vreunul dintre ceilalţi trei poliţişti vrea să vorbească.

— O să-ţi spun cum merge.

— Despre ce e vorba, John?

— Păi, o să-ţi spun ce nu v-a spus Griffith – pe pătura găsită pe plajă era un capac de la obiectivul unei camere video.

I-a luat vreo două secunde să spună:

— Fir-ar să fie. Crezi...?

— Cine ştie. M-am ridicat în picioare şi am spus: Nu mai spune nimănui. Între timp, mai gândeşte-te la ziua aia de la Bayview şi la ce ai mai auzit după aceea. Şi îţi mulţumesc, Marie, că m-ai primit şi că m-ai ajutat.

M-am dus agale spre ţarcul copilului şi am întors cheiţa caruselului.

— Nu-i nevoie să mă conduci, i-am şoptit.

M-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Ai grijă de tine!

CAPITOLUL 21

Slobodan era în maşină şi vorbea la mobil. Am urcat şi am spus:

— Terminalul St. George. Repejor.

Vorbind în continuare la mobil într-o limbă care suna ca o maşină de tuns iarba, a demarat.

Am ajuns la terminalul de feriboturi cu zece minute înainte de cursa de 17.30 şi i-am plătit taximetristului, plus cinci dolari. Mi-am spus să nu uit să trec cheltuielile în contul doamnei Mayfield.

Am văzut un vânzător ambulant de îngheţată lângă terminal şi, într-un acces de nostalgie, mi-am cumpărat un cornet cu două cupe de

îngheţată de fistic.

M-am urcat pe feribot, tot gratis, m-am dus pe puntea de sus din faţă şi în câteva minute am ridicat ancora şi am pornit spre Manhattan.

E o călătorie de douăzeci şi cinci de minute, timp în care m-am gândit la câteva lucruri care nu se legau. Lucruri pe care le spusese Kate sau pe care nu le spusese. Meseria asta e cincizeci la sută informaţie şi cincizeci la sută intuiţie, iar mie intuiţia îmi spunea că nu aveam toate informaţiile.

Am privit Statuia Libertăţii în timp ce treceam pe lângă ea şi, da, am avut o tresărire de patriotism şi mi-am amintit de jurământul pe care îl făcusem să apăr Constituţia Statelor Unite şi toate alea, dar încă nu eram convins că ceea ce se întâmplase cu zborul 800 fusese un atac asupra ţării mele.

Şi mai erau victimele şi rudele lor. Ca poliţist criminalist, încercasem întotdeauna să nu am legături personale cu familia victimei, dar de multe ori am avut. Asta te motivează, dar nu mereu într-un mod care îţi serveşte ţie sau victimei în vreun fel.

Mi-am imaginat o scenă cu mine care rezolvasem cazul ăsta – am vizualizat succesul, cum se spune. Mi i-am imaginat pe Koenig, Griffith şi pe şeful meu direct, căpitanul David Stein, strângându-mi mâna în timp ce colegii mei aplaudau şi ovaţionau, iar eu eram invitat la cină la Casa Albă.

Nu era chiar ce ar fi urmat să se întâmple dacă reuşeam să redeschid cazul. Şi nici nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu adevărat. De fapt, varianta asta nu avea nicio parte bună – numai una foarte rea –, cu excepţia faptului că aş fi cedat impulsului de a-mi satisface orgoliul şi mi-aş fi manifestat personalitatea uşor enervantă.

Şi, desigur, mai era şi Kate, care se baza pe mine. Câţi tipi îşi distruseseră viaţa încercând să impresioneze o femeie? Cel puţin şase miliarde. Poate mai mulţi.

Feribotul a andocat, am coborât şi am luat un taxi până la Delmonico, pe Beaver Street, nu departe de terminal.

Barul Delmonico exista de o sută cincizeci de ani, aşa că mi-am închipuit că nu se închisese brusc, lăsând-o pe doamna Mayfield în stradă. Întrucât se afla în Districtul Financiar, era plin de tipi de pe Wall Street şi nu era frecventat de nimeni din Federal Plaza, 26, motiv pentru care îl alesesem.

M-am dus la bar, unde doamna Mayfield purta o conversaţie cu

doi tipi excitaţi, genul Wall Street. M-am aşezat între ei şi am întrebat-o:

— Te-a durut?

— Ce să mă doară?

— Când ai căzut din paradis.

A zâmbit şi a comentat:

— Sper că n-ai folosit niciodată replica asta la agăţat.

— Nu e o replică pentru agăţat. Am cerut un Dewars cu sifon şi i-am spus: îmi pari cunoscută.

A zâmbit din nou şi a răspuns:

— Nu sunt de mult timp în oraş.

— Nici eu. Vaporul meu tocmai a ancorat. De fapt, era feribotul de Staten Island.

Mi s-a adus paharul de whisky şi am ciocnit.

— Unde ai fost? a întrebat.

— Tocmai ţi-am spus. Pe Staten Island.

— Ah, credeam că e o glumă.

— Nu fac glume. Am fost pe Staten Island.

— De ce?

— Am căutat o casă nouă pentru noi. Te-ai gândit vreodată să faci copii?

— M-am... m-am gândit. De ce întrebi?

— Sunt însărcinat.

M-a bătut uşor pe burtă.

— Asta văd, a spus. Ce e cu casa şi cu copiii?

— Am avut o discuţie cu o poliţistă – e acasă, în concediu de maternitate. A lucrat în BFA în 1996. A luat declaraţii martorilor de la hotelul Bayview.

— Serios? Cum ai găsit-o?

— Pot să găsesc pe oricine.

— Nu poţi să găseşti două şosete asortate. Ce ţi-a spus?

— I-a luat declaraţie unei femei de serviciu de la hotel, care l-a văzut pe tipul care se pare că a dus pătura pe plajă. Angajata a văzut-o şi pe femeia care era cu el.

Kate s-a gândit o clipă, apoi m-a întrebat:

— Prietena ta ştie dacă FBI-ul i-a identificat pe cei doi?

— Din câte ştie ea, nu. Tipul s-a cazat cu un nume fals.

Am sorbit din băutură.

— Ce ai mai aflat de la tipa asta?

— Am aflat că agenţii federali care au condus operaţiunea nu le-au dat niciun fel de informaţii detectivilor NYPD care făceau munca de jos. Dar asta ştiam deja. Nu a răspuns. M-am uitat la ea şi am continuat: între timp, spune-mi cum s-a întâmplat ca raportul ăla întocmit de poliţistul din Westhampton să ajungă în atenţia ta.

Câteva secunde nu a zis nimic, apoi a răspuns:

— Din pură întâmplare. Verificam într-o seară un teanc de rapoarte în camera mea de motel şi ăsta mi-a atras atenţia.

— Mai încearcă o dată.

— Bine... ieşisem cu Ted la un pahar într-o seară şi a menţionat raportul ăsta. Cred că băuse prea mult.

Eram enervat peste măsură, dar m-am controlat şi am spus pe un ton foarte amabil:

— Mi-ai spus că n-ai vorbit niciodată cu el despre asta.

— Îmi pare rău.

— Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

— Niciuna, jur.

— De ce m-ai minţit?

— Nu... nu m-am gândit că e important pentru tine să ştii de unde am obţinut informaţia. Ştiu cum faci când vine vorba de Ted Nash.

— Zău? Cum fac?

— Parcă ai suferi de o psihoză.

— Pe dracu! Atrăsesem atenţia persoanelor din jur, pentru că ridicasem tonul peste zumzetul de voci din bar. Barmanul s-a apropiat şi a întrebat:

— E totul în regulă?

— Da, l-a liniştit Kate. Hai să mergem, mi s-a adresat mie.

Kate se controla, dar îmi dădeam seama că era supărată. Eu nu eram supărat – fierbeam de nervi.

— Vorbeşte!

— Nu-mi vorbi de sus. Nu eşti...

— Vorbeşte! Şi fără gogoşi.

A tras adânc aer în piept şi a spus:

— Bine... dar nu e ce crezi...

— Lasă ce cred eu.

— Bun... Ted a lucrat şi el la cazul TWA, cum s-ar putea să ştii

deja... şi eu îl cunoşteam de la birou... dar n-am avut niciun fel de relaţie, cum ţi-am spus deja de zece ori şi este adevărat.

— Atunci de ce ţi-a spus de pătura de pe plajă şi de capacul de la camera video, dacă nu era cazul tău?

— Nu sunt sigură... dar ieşisem să bem ceva într-o seară într-unul dintre barurile din zonă... cam la o săptămână după accident şi el a băut cam mult... toţi am băut cam mult... şi a adus vorba despre un raport al poliţiei locale. A zis ceva de genul: „Cei doi probabil că se filmau făcând sex pe plajă şi s-ar putea să fi înregistrat şi explozia". I-am pus câteva întrebări, dar n-a mai spus nimic; A doua zi m-a sunat şi mi-a spus că i-au găsit pe cei doi, că erau un cuplu în vârstă şi capacul era de la o cameră foto obişnuită, nu de la o cameră video, iar cei doi nu văzuseră şi nu fotografiaseră nimic care avea legătură cu explozia.

Şi-a agitat paharul cu băutură.

— Continuă.

— Era evident că regreta că deschisese gura cu o seară înainte, iar eu am spus: „Păcat", sau aşa ceva, şi am abandonat subiectul.

Dar m-am dus la poliţia din Westhampton şi acolo mi-au spus că fuseseră acolo cei de la FBI şi luaseră raportul scris şi că încă mai aşteptau să le returneze o copie. A adăugat: Probabil că mai aşteaptă şi acum. Dar am obţinut numele poliţistului care fusese pe plajă şi care scrisese raportul şi am vorbit cu el, deşi nu era sigur că era bine să stea de vorbă cu mine, dar mi-a spus despre ce era vorba şi a menţionat faptul că le-a spus celor de la FBI că pătura s-ar putea să provină de la un hotel sau de la un motel. Eram ocupată până peste cap cu intervievarea martorilor, aşa că n-am făcut niciun fel de săpături şi, sinceră să fiu, n-am considerat că aveam vreun motiv. Se ocupau de asta Ted şi ceilalţi. Dar după o săptămână şi ceva m-am întors la birou pentru câteva zile şi am dat câteva telefoane la nişte hoteluri şi moteluri din zonă, cum ţi-am spus, şi am dat peste ăsta – Bayview –, şi am vorbit cu directorul, Leslie Rosenthal, care m-a informat că nişte tipi de la FBI fuseseră deja acolo cu pătura şi că stătuseră de vorbă cu personalul şi cu oaspeţii hotelului. Rosenthal mi-a spus că individul de la FBI care conducea ancheta nu i-a spus nimic, decât că nu trebuia să mai vorbească cu nimeni despre asta. Asta e tot.

— Cine era tipul de la FBI care conducea ancheta?

— Liam Griffith. Sunt sigură că ştii deja asta de la persoana de contact de pe Staten Island.

— Aşa e, dar de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că ţi-am spus de la început – fără nume. De asta nu ţi-am zis nimic de Ted.

— Şi, ce ai făcut cu informaţia obţinută de la domnul Rosenthal?

— Nimic. Ce era să fac cu ea? Sigur că m-am gândit la ce aflasem, dar înainte să apuc să mă gândesc prea mult am fost chemată la biroul BRP, cum ţi-am mai spus. Şi-a terminat băutura şi a zis: Sunt sigură că Ted ştia că mi-am băgat nasul în treaba asta şi că primisem mustrări, dar a spus cumva: „Hei, îmi pare rău că am menţionat chestia aia”? Nu, el a început să facă pe deşteptul cu mine.

— Vai, săraca de tine!

— John, mai du-te naibii! Nu am nimic de ascuns şi nimic cu care să-mi fie ruşine. Las-o baltă!

— M-ai minţit.

— Da. Te-am minţit ca să evit o scenă de rahat ca asta. Ce-ţi pasă ţie cum am obţinut informaţiile pe care le-am obţinut? Nouăzeci şi nouă la sută din ce ţi-am spus e adevărat, iar ce nu ţi-am spus nu a influenţat nimic din ce ai făcut sau din ce ştiai. Aşa că bucură-te să afli că Ted Nash e la fel de idiot când bea ca tine şi oricine altcineva. Bine? Nu am răspuns şi am rămas unde eram, încă destul de înfierbântat.

Kate mi-a pus mâna pe braţ, s-a forţat să zâmbească şi a spus:

— Pot să-ţi fac cinste cu un pahar? Dacă aş mai fi băut vreo două, probabil că m-aş fi calmat, dar luasem la bord numai jumătate de pahar şi încă nu puteam trece peste faptul că soţia mea mă minţise. În plus, nu eram pe de-a-ntregul sigur că îmi spusese tot adevărul despre unde şi cum Ted Nash îi făcuse acele confidenţe – ştiind cât era de reţinut, nu mi-l puteam închipui dându-şi drumul la gură într-un bar, dar puteam să mi-I închipui făcând acest lucru în dormitor.

— Haide, John, a spus. Hai să mai bem ceva! I-am întors spatele şi am plecat.

CAPITOLUL 22

M-am trezit pe canapeaua de acasă, cu o mahmureală destul de zdravănă.

Îmi aminteam că luasem un taxi de la Delmonico la Dresner, unul dintre localurile pe care le frecventam adesea, unde Aidan, barmanul, mi-a servit băutură în exces. Următorul lucru pe care mi-l aminteam era că am încercat să-mi şterg de pe faţă ceva care s-a dovedit a fi podeaua.

M-am sculat în capul oaselor şi am observat că nu aveam pe mine decât lenjeria şi m-am întrebat dacă aşa ajunsesem acasă.

Apoi mi-am văzut hainele pe jos şi m-am liniştit.

M-am ridicat încet în picioare. Soarele de dimineaţă năvălea prin uşa de la balcon, trecându-mi prin ochi, direct în creier.

M-am îndreptat spre bucătărie, de unde se simţea mirosul de cafea. Lângă filtrul de cafea era un bilet: „*John*, *am plecat la birou*. *Kate*". Ceasul electronic al maşinii de cafea arăta ora 9.17. Apoi 9.18. Fascinant.

Ziarele *The Times* şi *The Post* erau pe masa din bucătărie, necitite.

Mi-am turnat o cană mare de cafea neagră, fierbinte şi mi-am aruncat un ochi absent peste *The Post*, cea mai bună metodă de a citi acest ziar. Încercam să las deoparte incidentul de la Delmonico până când creierul meu avea să funcţioneze din nou şi să-mi demonstreze că exista un motiv pentru criza pe care o făcusem.

Însă, pe măsură ce îmi aminteam, mi-am dat seama că era posibil să fi exagerat. Începeam să simt o undă de regret şi eram conştient că trebuia să repar situaţia în faţa lui Kate, deşi scuzele ieşeau din discuţie.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am dus la baie, unde am luat două aspirine, m-am ras şi am făcut duş.

Simţindu-mă un pic mai bine, am decis să sun la birou şi să anunţ că sunt bolnav, ceea ce am şi făcut.

M-am îmbrăcat lejer, cu pantaloni de stradă, tricou, sacou albastru, pantofi comozi şi toc pentru pistol la gleznă.

Am sunat la garaj să-mi aducă maşina, am găsit o pungă de cartofi prăjiţi pentru drum şi am coborât.

Portarul m-a întâmpinat voios, ceea ce m-a scos din sărite. M-am urcat în jeep şi am luat-o pe Second Avenue spre Tunelul Midtown, care m-a scos direct în autostrada spre Long Island, în direcţia est.

Afară era parţial înnorat, umed şi, conform termometrului din bord, erau deja 78 de grade Fahrenheit. Am schimbat afişajul computerului pe sistemul metric şi temperatura a scăzut la 26 de grade Celsius – cam rece pentru perioada asta.

Traficul era lejer în această zi de joi a lunii iulie. Vinerea era aglomerat, din cauza maşinilor din Manhattan care se îndreaptă spre capătul de est al Long Island. Era o zi bună pentru o vizită la hotelul

Bayview.

Am dat drumul la radio pe un post country-western, o muzică potrivită pentru mahmureală. Tim McGraw lălăia *Please Remember Me*. Am mâncat nişte cartofi.

Aşadar, Kate îmi spusese o minciună nevinovată, cu scopul de a evita menţionarea numelui lui Ted Nash, crezând că mă va supăra auzul numelui. Cred că a folosit cuvântul „psihoză". În orice caz, eram în stare să apreciez intenţia şi să înţeleg de ce minţise. Pe de altă parte, cum ştie orice poliţist, minciunile sunt ca gândacii de bucătărie – unde vezi unul înseamnă că mai sunt şi alţii.

Lăsând asta la o parte, poate că cearta asta era un lucru bun; provoca o oarecare distanţă între mine şi Kate, şi asta era bine pentru caz, putem să-i explic mai târziu.

Credeam că o să mă sune până acum, văzând că nu apărusem la birou, dar mobilul meu nu dădea semne de viaţă.

Unele agenţii guvernamentale, printre care FBI-ul, lucrează cu operatorii de telefonie mobilă ca să localizeze un telefon mobil sau un pager, dacă îi cunosc numărul, chiar dacă telefonul nu era folosit. Era suficient să fie deschis ca să trimită un semnal spre releu cel mai apropiat, care putea stabili coordonatele telefonului.

Nu sunt paranoic – chiar există oameni care încearcă să pună mâna pe mine, aşa că mi-am închis telefonul şi pagerul, ţinând cont de probabilitatea de cincizeci la sută ca vreun ofiţer din Federal Plaza care nu avea cu ce să-şi ocupe timpul să vrea să vadă unde mă duceam eu în ziua mea liberă pe motiv de boală. Contravine total regulamentului să ai şi mobilul şi pagerul închise în acelaşi, timp, dar era posibil să am probleme mai grave decât atât.

Am ieşit din periferiile Queensului şi am intrat în districtul Nassau. Cântăreţul de la radio se jelea de mama focului din cauza; soţiei necredincioase, a prietenului celui mai bun, a inimii ei nesta-, tornice şi a nopţilor de singurătate. I-aş fi recomandat o vizită la un psiholog, dar mergea şi nişte whisky. Am schimbat postul.

Realizatorul unui talk-show dezbătea cu patos nu ştiu ce temă, în timp ce un alt tip, probabil un ascultător, încerca să strecoare câte o replică.

Mi-a luat o vreme să înţeleg care era problema; avea ceva de-a face cu Aden şi la început am crezut că vorbeau despre Aidan Conway, barmanul meu de la Dresner, dar n-avea nicio logică.

Apoi unul dintre ei a spus „Yemen” şi m-am lămurit.

Se părea că ambasadorul american în Yemen, o doamnă pe nume Barbara Bodine, îi interzisese lui John O’Neill să se întoarcă în Yemen. Extravagantul şi bombasticul John O’Neill, pe care îl întâlnisem de câteva ori, era mult stimatul şef al anchetei FBI în legătură cu atacul cu bombă asupra vasului USS Cole în portul Aden, care e în Yemen. M-am prins.

Din ce am înţeles de la realizatorul talk-show-ului şi de la nefericitul invitat – şi din ce îmi aminteam din New York Post şi din discuţiile de la BFA-, doamna ambasador Bodine, diplomat fiind, nu fusese de acord cu ancheta extrem de agresivă asupra atentatului condusă de ONeill, în timp ce acesta se afla în Yemen. Aşa că atunci când domnul ONeill s-a întors la Washington să i se facă un scurt instructaj – care s-ar putea să fi fost o înscenare –, doamna ambasador Bodine nu i-a mai permis să se întoarcă în Yemen.

Oricum, tipul de la radio făcea practic spume la gură, numindu-i pe cei de la Departamentul de Stat pămpălăi, laşi şi chiar, citez, „trădători”.

Celălalt tip, se pare, era purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat şi încerca să expună un punct de vedere, dar avea o voce miorlăită de redactor la Postul Naţional de Radio, pe care o găsesc deosebit de enervantă, iar realizatorul, un bas-bariton, îl mânca de viu.

Realizatorul spunea: „Au murit şaptesprezece marinari pe Cole, iar voi obstrucţionaţi ancheta îngropând-o în ţara aia de nimic şi ambasadoarea asta care moare de frică – de partea cui e? Dar voi de partea cui sunteţi?” Tipul de la Departamentul de Stat a răspuns: „Secretarul de stat a stabilit că doamna ambasador Bodine a luat o decizie justificabilă şi bine fundamentată interzicându-i domnului ONeill să se întoarcă în Yemen. Această decizie este bazată pe considerente mai ample, şi anume menţinerea bunelor relaţii cu guvernul yemenit, care colaborează cu...” „Colaborează?” a răcnit tipul de la radio. „Glumiţi sau nu sunteţi în toate minţile? Ei au comandat atacul asupra vasului!” Şi aşa mai departe. Am trecut înapoi pe postul country-western, unde cel puţin îşi expuneau problemele cântând.

Adevărul despre terorismul internaţional era, cum am mai spus, că nimeni nu voia să-i recunoască statutul de război. In comparaţie cu Războiul Rece sau Armaghedonul nuclear, terorismul era o muscă pe

fundul unui elefant. Sau cel puţin aşa se credea Ia Washington.

Şi dacă Washingtonul asta credea, atunci şi cei din Federal Plaza 26 credeau la fel – deşi ei ştiau că nu era aşa.

Crezusem că noua administraţie va pune lucrurile la punct, dar nu păreau să înţeleagă despre ce e vorba. Ceea ce era înfricoşător, dacă îl credeam pe tipul de la radio când spune că el chiar înţelege.

Am ieşit din districtul Nassau şi am intrat în districtul Suffolk, la capătul căruia se găsea Hamptonul.

Am continuat să merg spre est şi am ieşit pe breteaua care ducea spre William Floyd Parkway, pe unde o luasem cu două seri în urmă, când fusesem cu Kate la slujba comemorativă. „William Floyd e un star rock. Nu-i aşa?" Am zâmbit.

Am intrat într-o zonă numită sugestiv Deşertul cu Pini şi am început să mă uit după breteaua spre Westhampton. Am văzut ieşirile spre Laboratorul Naţional Brookhaven şi spre Calverton, care; mi-au amintit motivul pentru care chiuleam de la serviciu, mă certasem cu soţia şi eram pe cale să intru în belea.

Am ieşit de pe autostradă pe o bretea care promitea să mă ducă până în Westhampton.

Mergeam spre sud acum, spre golf şi spre ocean, şi în douăzeci de minute am intrat în liniştitul sătuc de vacanţă Westhampton Beach.

Era puţin după ora unu.

M-am învârtit o vreme studiind oraşul şi încercând să mi-l imaginez pe Don Juan făcând acelaşi lucru cu cinci ani în urmă. Oare doamna era cu el? Probabil că nu, dacă era măritată. Vreau să spun, n-ar fi fost o idee tocmai bună să o ia de acasă. Au venit până aici separat şi şi-au dat întâlnire pe aici pe undeva.

Nu se opriseră la unul dintre numeroasele moteluri de mâna a cincea înşirate de-a lungul autostrăzii, cunoscută de unii şi sub numele de Autostrada Opreşte şi Plăteşte, aşa că probabil intenţionau să rămână peste noapte, de unde şi hotelul scump. Şi dacă era aşa şi presupunând că erau amândoi căsătoriţi, aveau fie un alibi solid, fie soţi tâmpiţi.

Aproape că-i puteam vedea luând masa de prânz într-unul dintre restaurantele pe lângă care treceam în timp ce şofam pe strada principală. Fie cunoşteau deja hotelul Bayview, fie îl aleseseră în timp ce se învârteau prin sat. Lada frigorifică îmi indica faptul că probabil plănuiseră să meargă pe plajă, iar camera video n-o aduseseră cu ei să

facă filmuleţe pentru copii.

Nu ştiam unde e hotelul Bayview, dar avem o presimţire că era aproape de golf, aşa că am luat-o spre sud pe un drum care se chema Aleea dinspre Plajă. Lucrurile astea nu se învaţă la Academia de Poliţie.

Bărbaţii adevăraţi nu cer indicaţii, motiv pentru care un tip a inventat sistemul de poziţionare prin satelit, dar eu nu aveam GPS şi mi se termina şi benzina, aşa că am oprit în dreptul unui cuplu cu biciclete şi i-am întrebat cum se ajunge la hotelul Bayview. Mi-au explicat şi în cinci minute intram pe poarta hotelului, deasupra căreia un semn spunea: „CAMERE LIBERE".

Am oprit într-o parcare rezervată pentru recepţie şi am coborât.

Îmbrăcat practic la fel cum, după spusele lui Marie Gubitosi, era îmbrăcat şi Don Juan pe 17 iulie 1996, m-am îndreptat spre intrarea principală a hotelului Bayview.

Locul ăsta era fie un zid de beton, fie o fereastră magică prin care să mă întorc în timp cu cinci ani.

CAPITOLUL 23

Hotelul Bayview arăta exact aşa cum mi-l descrisese Marie: o casă mare, veche, în stil victorian, care era posibil să fi fost înainte reşedinţă particulară.

În spatele casei era o structură modernă, cu două niveluri, care semăna cu un motel, aşezată între nişte arbori bătrâni, iar dincolo de ea se vedeau câteva bungalouri. Terenul cobora în pantă spre golf şi dincolo de golf se vedea insula de baraj natural pe care Dune Road se întindea de-a lungul oceanului. Avea o poziţie frumoasă şi înţelegeam de ce un cuplu de oameni înstăriţi şi educaţi din clasa de mijloc au ales un asemenea loc pentru o aventură. Pe de altă parte, era genul de loc unde domnul şi doamna Clasă-de-Mijloc s-ar fi putut ciocni de cineva cunoscut. „Unul din ei, sau poate amândoi, mi-am spus eu, era puţin nesăbuit." Mă întrebam dacă mai erau şi acum căsătoriţi cu aceleaşi persoane. De fapt, mă întrebam dacă femeia mai era în viaţă. Dar poate că era doar o manifestare a alter ego-ului meu poliţist.

Am urcat câteva trepte până la o verandă mare, de lemn, care înconjura toată casa şi am intrat într-un hol micuţ, bine îngrijit, cu aer condiţionat.

M-am uitat în urmă prin uşile cu geam şi am remarcat că din hol nu-mi puteam vedea maşina.

Recepţionerul, un tânăr spilcuit, m-a întâmpinat:

— Bine aţi venit la hotelul Bayview, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am văzut că aveţi camere libere, am răspuns. Vreau o cameră şi aş prefera să fie în corpul nou.

A butonat la computer şi a spus:

— Avem o cameră liberă în Pavilionul Moneybogue. Are vedere frumoasă spre golf şi costă două sute cincizeci de dolari pe noapte.

Economia o lua la vale, dar preţurile la Bayview se duceau în sus.

— O iau, am spus.

— Excelent. Cât timp veţi sta la noi?

— Aveţi şi tarife pentru o jumătate de zi?

— Nu, domnule, nu în timpul verii. Veniţi iarna dacă vreţi o tăvăleală la jumătate de preţ.

Ultima frază nu a spus-o, dar ăsta era mesajul.

— O noapte, am zis.

— Sigur.

Mi-a întins peste birou un formular şi un pix şi am observat că avea manichiura făcută. Am început să completez formularul şi am remarcat că era din carton lucios, de pe care s-ar putea preleva amprente clare, dacă şi-ar da cineva osteneala.

Recepţionerul, pe care ecusonul de alamă îl identifica drept Peter, m-a întrebat:

— Cum doriţi să achitaţi, domnule?

— În numerar.

— Foarte bine. Îmi daţi, vă rog, o carte de credit ca garanţie? Am răspuns, împingând formularul spre el:

— Nu am încredere în cărţile de credit. Dar pot să-ţi las cinci sute de dolari garanţie.

A aruncat o privire spre formular şi a spus:

— E în regulă, domnule Corey. Pot să fac o copie după carnetul de conducere?

— Nu-l am la mine. Am pus o carte de vizită pe birou şi am spus: Păstrează asta.

S-a uitat la cartea de vizită, cu antetul FBI, a ezitat, apoi a întrebat:

— Aveţi cumva şi alt act de identitate? Aveam, desigur, legitimaţia FBI, dar voiam să văd dacă pot obţine o cameră în acelaşi

fel cum reuşise Don Juan.

— Am numele brodat pe lenjerie. Vrei să vezi?

— Domnule?

— Asta e tot, Peter. Plata în numerar, garanţie şi cartea de vizită.

Vreau o cameră. I-am pus în mânădouă hârtii de douăzeci de dolari şi am adăugat: Asta e pentru deranj.

— Da, domnule... A pus banii în buzunar, a scos un registru de sub tejghea şi a început să scrie în el, apoi s-a uitat încă o dată la cartea de vizită ca să-mi scrie numele şi a întrebat: Sunteţi... de la FBI?

— Exact. De fapt, nu am nevoie de cameră. Vreau să vorbesc cu domnul Rosenthal. Am scos legitimaţia şi i-am ţinut-o în faţa ochilor destul cât să poată vedea bine fotografia şi am precizat: E o problemă oficială.

— Da, domnule... pot să?

— Cu domnul Rosenthal. Mulţumesc.

A format un număr din trei cifre şi a spus în receptor:

— Susan, e la mine un domn de la FBI care doreşte să stea de vorbă cu domnul Rosenthal. A ascultat, apoi a zis: Nu... eu nu...bine. A închis şi mi-a spus:

— Doamna Corva, asistenta domnului Rosenthal, va veni în câteva momente.

— Splendid.

Mi-am luat cartea de vizită şi formularul de pe tejghea şi le-am pus în buzunar, dar, drăguţ cum sunt, i-am lăsat cei patruzeci de dolari pentru următoarea manichiură. Am studiat holul, care avea mult mahon de nuanţă închisă, plante în ghiveci, mobilă masivă şi perdele de dantelă.

În stânga erau uşi duble deschise care duceau la bar şi la restaurant, unde câteva persoane luau masa. Am simţit mirosul de mâncare şi un gol în stomac.

În dreapta era altă uşă dublă care ducea la un salon şi la biblioteca de care îmi vorbise Marie. În fund, erau o scară largă, iar pe scară cobora o tânără atrăgătoare îmbrăcată cu o fustă de culoare închisă, bluză albă şi pantofi comozi. A venit către mine şi a spus:

— Sunt Susan Corva, asistenta domnului Rosenthal. Cu ce vă pot ajuta? Urmând procedura, i-am arătat legitimaţia şi am spus politicos:

— Sunt detectivul Corey de la Biroul Federal de Investigaţii, doamnă. Aş vrea să vorbesc cu domnul Leslie Rosenthal.

— Pot să ştiu despre ce e vorba?

— E o chestiune oficială, doamnă Corva, pe care n-o pot discuta decât cu dumnealui.

— Păi... e cam ocupat pe moment, dar...

— Şi eu sunt destul de ocupat. Am adăugat, cum fac de fiecare dată: N-o să-i răpesc mult timp. Vă urmez.

A încuviinţat, s-a întors şi am urcat scara împreună.

— Drăguţ loc, am spus.

— Mulţumim.

— De când lucraţi aici?

— E a doua vară.

— Închideţi peste iarnă?

— Nu, dar după Ziua Muncii[11] e destul de linişte.

— Ce se întâmplă cu personalul?

— Păi... majoritatea sunt concediaţi. Ştiu asta de când se angajează. Avem mulţi sezonieri.

— Sezonieri?

— Persoane din zonă – şi nu numai – care lucrează la noi peste vară. Sunt şi profesionişti, care se mută în sud după Ziua Muncii.

— Înţeleg. Se întorc aceiaşi în fiecare vară? Am ajuns sus şi mi-a răspuns:

— Mulţi dintre ei, da. Salariul e bun şi le place să-şi petreacă aici zilele libere. S-a întors către mine şi m-a întrebat: E vreo problemă?

— Nu, numai chestiuni de rutină.

Ca să ştiţi, când un poliţist spune „rutină", nu e.

Am văzut câteva camere numerotate, pentru oaspeţi, de-a lungul coridorului larg, din care se intra pe alt coridor, mai mic, unde pe una dintre uşi scria: „PERSONAL AUTORIZAT". Doamna Corva a deschis uşa şi am intrat într-o anticameră unde patru femei stăteau la birouri cu calculatoare şi răspundeau la telefon.

Doamna Corva m-a condus spre o altă uşă, a bătut, a deschis-o şi mi-a făcut semn să intru.

La un birou mare stătea un bărbat de vârstă mijlocie, cu o cămaşă elegantă deschisă la gât şi o cravată în culori vii cu nodul lejer. S-a ridicat, a ieşit de după birou şi am văzut că era înalt şi slab. Avea o figură destul de inteligentă, dar părea uşor îngrijorat:

---

[11] în Statele Unite şi Canada, prima zi de luni din septembrie (n. tr.)

— Domnule Rosenthal, a început doamna Corva, acesta este domnul Corey de la FBI.

Ne-am dat mâna şi eu am spus:

— Vă mulţumesc că m-aţi primit fără să vă fi anunţat dinainte.

— Nicio problemă. S-a întors spre doamna Corva: Mulţumesc, Susan. Femeia a ieşit şi a închis uşa. Luaţi loc, domnule...?

— Corey. John Corey. Nu i-am dat carte de vizită, dar i-am arătat; legitimaţia, ca să-l ajut să intre în starea de spirit adecvată. M-am aşezat pe un scaun din faţa biroului, iar el s-a instalat în fotoliul lui mare, cu spătar cu rezemătoare pentru cap.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Corey? FBI-ul îşi învaţă oamenii să fie foarte politicoşi cu cetăţenii, ceea ce e bine. Vor să fim politicoşi şi cu suspecţii de crimă, cu spionii, cu străinii care stau ilegal în America şi cu teroriştii, ceea ce pentru mine e o adevărată provocare. Dar FBI-ul are o imagine de păstrat. Domnul Rosenthal era un cetăţean, nu era suspectat de nimic, în afară de faptul că purta o cravată oribilă – avea un model cu mici balene.

— Reiau nişte cercetări legate de prăbuşirea zborului TWA 800.

Părea că se simte uşurat să afle că nu e vorba de altceva, bună oară de faptul că angajase străini fără drept de muncă. A încuviinţat.

— După cum bine ştiţi, domnule, am spus, au trecut cinci ani de la tragedie, iar mass-media a dat mare importanţă acestei comemorări, ceea ce a deşteptat interesul şi îngrijorarea opiniei publice în legătură cu acest eveniment.

Încă o dată a încuviinţat şi a spus:

— Şi eu m-am gândit la asta în ultimele zile.

— Bun...

Am privit în jur, studiind biroul domnului Rosenthal. Avea pe perete o diplomă de la Universitatea Cornell, plus zeci de alte diplome pentru merite civice şi profesionale, plachete şi distincţii. Pe fereastra mare din spatele lui se vedeau golful şi clădirea nouă, cu două etaje, a Pavilionului Moneybogue, care, şi văzută de aici, tot cu un motel semăna. Spre dreapta, de-a lungul drumului care cobora până la plajă, am văzut parcarea rezervată oaspeţilor cazaţi în aripa nouă, goală acum, la ora de plajă.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre domnul Rosenthal şi am continuat:

— Pentru a veni în întâmpinarea acestor îngrijorări, revenim

asupra câtorva aspecte. Mie mi se părea că suna ca naiba, dar domnul Rosenthal a dat din cap afirmativ. După cum sigur vă amintiţi, doi posibili martori ai evenimentului erau cazaţi la hotelul dumneavoastră pe 17 iulie 1996, ziua accidentului.

— Cum aş putea să uit? I-aţi găsit pe cei doi?

— Nu, domnule, nu i-am găsit.

— Păi, aici nu s-au mai întors. Cel puţin din câte ştiu eu. V-aş fi sunat.

— Da, domnule. Aveţi un nume şi un număr de contact?

— Nu... dar ştiu cum să sun la FBI.

— Bun. Am citit raportul întocmit de agenţii care au fost atunci aici şi aş dori câteva lămuriri.

— Foarte bine.

Domnul Rosenthal părea un tip de treabă, direct şi cooperant.

— Recepţionerul care era în tură când s-au cazat cei doi posibili martori mai lucrează aici?

— Nu. A plecat la scurt timp după aceea.

— Înţeleg. Cum se numea?

— Christopher Brock.

— Ştiţi unde l-aş putea găsi?

— Nu, dar pot să-i caut dosarul, dacă doriţi.

— M-ar ajuta. Lucra aici o femeie de serviciu de origine hispanică, Lucita Gonzalez Perez, care l-a văzut pe acest posibil martor ieşind din cameră însoţit de o doamnă. Camera 203. Femeia mai lucrează aici?

— Nu cred. N-am mai văzut-o din vara aceea. Dar am să verific.

— Aveţi dosarul ei? Părea puţin încurcat.

— Păstrăm o copie după permisul de muncă, dacă sunt străini, a răspuns. Angajaţii noştri de origine străină trebuie să aibă cetăţenie americană sau viză de lucru altfel, nu-i angajăm.

— N-am nicio îndoială, domnule Rosenthal. Problema nu e statutul acestei femei aici în ţară. E martor în acest caz şi de aceea vreau să stau încă o dată de vorbă cu ea.

— Am să verific.

— Bun. Mai era şi o cameristă. Cea care a intrat în camera 203 a doua zi la prânz şi a raportat că oaspeţii plecaseră şi că lipsea o pătură. Mai e aici?

— Nu, nici pe ea n-am mai văzut-o de atunci, începea să semene

a şablon.

— Dar v-o amintiţi, am insistat.

— Da.

— Aveţi dosarul ei?

— Sunt sigur că îl avem. Era studentă. Venea în fiecare vară să lucreze în hotel. Muncea din greu şi se distra la fel. A zâmbit şi a adăugat: Cred că era în an terminal, ultima dată când a fost aici.

— Cum o chema?

— Roxanne Scarangello.

— Era din partea locului?

— Nu. Locuia pe lângă Philadelphia. Era studentă la Penn State. Sau poate la Universitatea Pennsylvania. Scrie pe cererea de solicitare a slujbei.

— Păstraţi cererile astea?

— Da. Pentru impozite. De asemenea, pentru că pe cei buni îi, angajăm din nou. Îi sunăm în mai.

— Aha.

Roxanne, studenta, nu era un martor principal, nici Christopher, recepţionerul, şi nici Lucita. Aşa că... ce naiba căutam eu aici? Uneori trebuie pur şi simplu să te ocupi de caz, să umbli pe teren şi să pui întrebări unor oameni care par că nu ştiu nimic. E ca un labirint în care devii expert în piste false şi fundături, ceea ce reprezintă Primul Pas în găsirea ieşirii din labirint.

— Vă amintiţi numele persoanelor din FBI care au venit aici pentru anchetă?

— Nu. De fapt, nici nu mi-au spus cum îi cheamă. Un tip a venit în dimineaţa aceea, devreme... era în vinerea de după accident... şi voia să ştie dacă vreo cameristă raportase vreo pătură lipsă. Cineva a chemat-o pe şefa cameristelor, care a spus că, într-adevăr, lipsea o pătură din camera 203. Apoi tipul a vrut să vorbească şi cu mine şi mi-a cerut permisiunea să pună nişte întrebări membrilor personalului, iar eu am spus că nu e nicio problemă, dar că aş vrea să ştiu despre ce e vorba. Iar el a spus că o să-mi explice mai târziu. Între timp au sosit trei agenţi FBI şi unul dintre ei a spus că e în legătură cu avionul prăbuşit şi mi-a arătat pătura într-o pungă de plastic pe care scria: „Dovezi”, mie şi şefei cameristelor şi câtorva dintre angajate şi noi am spus că ar putea fi pătura care lipsea de la 203.

Apoi au vrut să vadă registrele şi evidenţele pe care le ţinem pe

computer şi să stea de vorbă cu recepţionerul care fusese în tură în ziua aceea. Dar dumneavoastră ştiţi toate astea, a adăugat.

— Aşa e. Vă amintiţi numele agentului care a venit primul la hotel interesându-se de pătura lipsă?

— Nu. Mi-a dat cartea de vizită, dar mai târziu a luat-o înapoi.

— Înţeleg. Continuaţi, vă rog.

Domnul Rosenthal mi-a relatat restul evenimentelor din dimineaţa şi după-amiaza acelei zile din urmă cu cinci ani cu o claritate care dovedea că le povestise de o sută de ori prietenilor şi familiei, ca să nu mai vorbim că îşi amintea toate detaliile cu precizia caracteristică unui om care avusese de-a face cu agenţi federali alergând de colo-colo prin hotelul lui drăguţ şi liniştit.

Nu erau prea multe lucruri noi, dar am ascultat cu atenţie, în caz că apărea ceva. A continuat:

— Aşa, deci s-a dovedit că tipul respectiv se cazase sub un nume fals... politica noastră e să nu ne pretăm la asemenea servicii.

— Mai puţin în extrasezon.

— Poftim?

— Spuneţi mai departe.

— Trebuie să ştim cine sunt oaspeţii noştri. Iar Christopher, recepţionerul, a respectat procedura până la un punct... dar acum insistăm ca oaspeţii să ne arate o carte de credit, carnetul de conducere sau orice alt act cu poză.

Aveam noutăţi pentru domnul Rosenthal, dar nu era momentul să le dezvălui.

— De ce a plecat Christopher?

— Păi... am avut o neînţelegere în legătură cu modul cum i-a da camera acelui client. Nu l-am acuzat pentru asta, dar am vrut să mi asigur că ştie care e procedura. N-a părut să-l deranjeze în mod deosebit, dar, după o zi sau două, şi-a dat demisia. A adăugat: Angajaţii din hoteluri – mai ales bărbaţii – sunt destul de sensibili.

M-am gândit o clipă la ce-mi spusese, apoi l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu cei cinci sute de dolari lăsaţi garanţie?

— Încă îl mai aşteptăm pe client să vină să-i ridice. A zâmbit.

Minus treizeci şi şase de dolari pentru două sticle de jumătate de vin din minibar şi pătura lipsă.

I-am zâmbit şi eu şi am spus:

— Vă rog să mă anunţaţi dacă domnul se întoarce vreodată

după bani.

— Cu siguranţă.

Aşadar, Don Juan şi doamna sa consumaseră nişte vin, înainte sau după ce s-au întors de pe plajă.

— Aveţi şi sticle mari de vin în minibar?

— Nu. A făcut o pauză: Unul din tipii de la FBI m-a întrebat acelaşi lucru. De ce e aşa de important?

— Nu e. Aşadar, pe cartea de vizită a tipului scria... ce?

— Nu-mi amintesc numele. Cred că era cartea de vizită a unui avocat.

— Recepţionerul, Christopher, a spus că tipul arăta ca un avocat? întrebarea părea să-l fi derutat puţin pe domnul Rosenthal.

— Eu... cum arată un avocat? Mai mult de atât n-am putut face ca să evit să arunc poanta.

Am spus:

— Continuaţi, vă rog.

Mi-a vorbit puţin despre ceilalţi patru agenţi care s-au alăturat celor care erau deja acolo – trei bărbaţi şi o femeie, cu siguranţă Marie Gubitosi.

— Au pus întrebări tuturor – angajaţi şi oaspeţi, ceea ce ne-a dat puţin peste cap, dar toţi au vrut să fie cât se poate de cooperanţi, pentru că era vorba de teribilul accident. Toată lumea era afectată de ce se întâmplase şi se vorbea numai despre asta.

Domnul Rosenthal a continuat să-şi depene amintirile din ziua respectivă.

Mahmureala mea se ameliorase simţitor şi am putut să dau din cap fără să mă doară. Mi-am extras din buzunar mobilul şi pagerul şi le-am deschis, aşteptând soneria care să mă anunţe că am un mesaj. Ai la dispoziţie cam zece minute până la localizarea semnalului, de obicei chiar mai mult, dar uneori au noroc şi îţi stabilesc poziţia în zece minute. Am aşteptat cam cinci minute în timp ce-l ascultam pe domnul Rosenthal, apoi am închis din nou telefonul. Enervarea cauzată iniţial de minciuna lui Kate era acum provocată de faptul că nu mă sunase şi nici nu-mi trimisese mesaj. Cum să ne certăm cum trebuie dacă nici nu ne vorbeam? Mi-a trecut prin minte că poate fusese chemată în biroul vreunui şef sau în biroul BRP şi poate chiar în acel moment răspundea la câteva întrebări dificile. De asemenea, mi-a trecut prin minte că, deşi nu-i spusesem de excursia asta – şi eram sigur că nu fusesem urmărit

până aici –, cei de la BRP ar fi putut să bănuiască unde-mi petreceam ziua luată liberă pe motiv de boală. Aproape că mă aşteptam ca Liam Griffith să năvălească pe uşă însoţit de trei gorile şi să mă salte. L-ar fi surprins pe domnul Rosenthal. Dar nu şi pe mine.

Rosenthal spunea:

— Mulţi dintre oaspeţi au părăsit hotelul mai repede, pentru că nu voiau să mai meargă la plajă... pentru că... veneau la mal diverse lucruri... A tras aer în piept şi a continuat: Dar apoi au început să apară amatorii de senzaţional, plus o mulţime de jurnalişti şi câţiva politicieni. FBI-ul mi-a garantat că o să-mi ocupe treizeci de camere timp de o lună, dacă le fac o reducere. Am acceptat şi nu mi-a părut rău, pentru că şi-au prelungit şederea, iar unii au rămas aici mult după Ziua Muncii.

— Aţi ieşit în câştig.

— Toată lumea din zonă a ieşit în câştig, a spus. Dar ştiţi ceva? Le-aş fi dat camerele şi gratis, dacă aşa aş fi putut să fiu de ajutor în desfăşurarea anchetei. A adăugat: Le-am oferit micul dejun gratis tuturor celor implicaţi în anchetă.

— Un gest foarte generos. Au stat aici şi agenţii federali care v-au luat declaraţii dumneavoastră şi angajaţilor?

— Cred că cel puţin unul sau doi dintre ei au stat. Dar după cinci ani... nu prea îmi mai aduc aminte. Aproape că n-am avut de-a face cu ei. Toate astea nu apar în raportul oficial? s-a interesat.

— Ba da. Ce fac eu acum se numeşte reconcilierea datelor. Asta o inventasem eu, dar el a părut convins. Dădusem peste toate fundăturile la care mă aşteptam, dar cel puţin aflasem două nume noi Christopher Brock şi Roxanne Scarangello, studenta-cameristă; Mai aveam nevoie de încă un nume nou, în caz că-şi făcea apariţii! Poliţia Gândirii. Cum o cheamă pe şefa cameristelor?

— Anita Morales.

— Mai lucrează aici?

— Da. Face parte din personalul permanent. Foarte bună supraveghetoare.

— Bun.

Nu puteam spune acelaşi lucru şi despre supraveghetorul meu.

— Să ne întoarcem la Roxanne, am spus. Aţi vorbit cu ea după ce a răspuns la întrebările celor de la FBI?

— Da... dar i se spusese să nu discute cu nimeni despre

declarația dată, implicit nici cu mine.

— Dar a spus – nu-i așa? — că văzuse urme de ruj pe unul din pahare, că dușul fusese folosit și că lipsea pătura.

— Nu a discutat asta cu mine, a răspuns.

— Am înțeles. I s-au luat amprentele vreunuia dintre angajați?

— Da. Lui Christopher, recepționerul, și cameristei, Roxanne.

Au spus că au nevoie de amprentele lor ca să le excludă dintre cele găsite pe tăblia biroului de la recepție și în cameră.

Ca să nu mai vorbim de formularul cu datele clientului. Îmi era limpede că Don Juan lăsase pe formular amprente numai bune de prelevat, care se potriveau cu cele de pe sticla de vin și paharele de pe plajă, ceea ce dovedea că se aflase în ambele locuri. Doamna își lăsase și ea amprentele pe pahar și pe sticlă, dar probabil că nu și în cameră, dacă aceasta fusese curățată temeinic. Dar dacă amprentele lor nu se găseau în banca de date a poliției, atunci și asta era o fundătură, cel puțin până vor fi găsiți prin alte mijloace și li se vor putea compara amprentele.

Domnul Rosenthal mi-a întrerupt șirul gândurilor, întrebând:

— Trebuie să semnez vreo declarație?

— Nu. Ați prefera?

— Nu... dar mă întrebam... cum nu luați notițe...

— Nu am nevoie. Nu vă iau o declarație oficială.

Iar dacă aș lua notițe și aș fi prins, aș fi în și mai mare rahat.

L-am întrebat:

— Acum cinci ani ați semnat o declarație?

— Da.

Era timpul să schimbăm subiectul și locul.

— Aș dori să văd dosarele de personal.

— Sigur. S-a ridicat și a spus: Am să vi le arăt chiar eu.

— Vă mulțumesc.

Am ieșit împreună din biroul lui și am coborât în holul de la intrare. Mi-am deschis iar mobilul și pagerul, să văd dacă aveam vreun mesaj. După cum vă poate spune oricine de la Departamentul de afaceri interne al FBI-ului sau CIA-ului, cel mai greu de prins sunt propriii agenți. Nu există infractori deștepți – sunt toți proști și lasă mai multe urme ale activității lor decât Moș Crăciun în dimineața zilei de 25 decembrie. Însă polițiștii, agenții FBI și CIA sunt altă mâncare de pește; sunt greu de detectat când pun ceva la cale.

Acestea fiind spuse, aveam senzaţia clară că fusesem luat în colimator, cum spun poliţiştii. Aveam la dispoziţie poate douăzeci şi patru de ore până să fie dat totul în vileag. Poate douăzeci şi patru de secunde.

CAPITOLUL 24

Domnul Rosenthal m-a condus până la o uşă din spatele scărilor principale, pe care a descuiat-o. Am coborât la subsol, care era întunecos şi umed.

— Crama şi arhiva, m-a anunţat.

— Să vedem mai întâi crama, am spus.

A râs pe înfundate la prima mea glumă din după-amiaza aceea, ceea ce mi-a întărit părerea bună pe care mi-o făcuse.

A descuiat încă o uşă şi a aprins un şir de lumini fluorescente; care au scos la iveală un spaţiu amplu, cu tavanul jos, plin de rafturi şi dulapuri pentru dosare aliniate ordonat.

— Vreţi să vedeţi dosarul lui Christopher Brock?

— Da, vă rog.

S-a dus la unul dintre rândurile de dulapuri şi a tras un sertar cu o etichetă pe care scria A-D, apoi a frunzărit dosarele, spunând:

— Aici sunt dosarele foştilor angajaţi din administraţie... Să vedem... eu insist să fie ţinute în ordine alfabetică... B-R-O... poate...

Erau numai vreo douăzeci şi cinci de dosare în sertar, aşa că, dacă încă nu-l găsise pe Christopher Brock, nici n-avea să-l mai găsească.

A făcut un pas în spate şi a spus:

— E ciudat.

Nu tocmai. Vestea bună era că dosarul lui Christopher Brock era deja în Federal Plaza 26. Vestea proastă era că eu nu aveam cum să-l văd.

— Dar Roxanne Scarangello? Domnul Rosenthal părea încă perplex din cauza dosarului lipsă şi n-a răspuns.

— Camerista cu diplomă de facultate, l-am ajutat.

— A... da. Urmaţi-mă! L-am urmat până la un şir de dulapuri pe care scria: „Foşti angajaţi temporari şi sezonieri” şi a deschis sertarul S-U.

— Roxanne Scarangello... ar trebui să fie aici.

L-am ajutat să caute prin sertarul plin până la refuz.

— Sunteţi sigur că aşa o chema?

— Da. A lucrat la noi două sau trei veri. Drăguță fată. Isteață. Frumușică.

— Muncitoare.

— Da. Ei bine... Se pare că dosarul nu e aici. Fir-ar să fie! Sunt maniac când vine vorba de dosare. Dacă nu le arhivez singur, niciodată nu iese bine.

— E posibil să fi luat dosarele cineva de la FBI și să fi uitat să le returneze?

— Păi, le-au luat, dar au făcut copii și au adus totul înapoi.

— Cui le-au dat?

— Nu... nu sunt sigur, cred că le-au adus direct aici. Au stat mult timp aici. Ar trebui să aveți copii ale dosarelor la dumneavoastră la birou.

— Sunt sigur că le am.

— Îmi puteți trimite și mie câte o copie?

— O să vă trimit negreșit. L-am întrebat: Păstrați dosarele de personal și pe computer?

— Acum da, a răspuns, dar la vremea respectivă nu. De-aceea avem arhiva asta. Oricum, eu am mai multă încredere în dosarele de hârtie decât în cele pe computer, a adăugat.

— Bun. Și Lucita Gonzalez Perez? S-a dus la dulapul însemnat E-G, dar Lucita nu era acolo. Am încercat și la P, dar fără succes.

S-a întors către mine:

— După cum se pare, colegii dumneavoastră fie au pus în altă parte dosarele care vă interesează, fie au uitat să le mai aducă înapoi.

— Așa s-ar zice. Am să verific la birou. Doamna Morales lucrează astăzi? l-am întrebat.

— Da.

— O puteți chema aici?

— Da. A scos din buzunar o mică stație radio și și-a contactat asistenta: Susan, spune-i, te rog, doamnei Morales să coboare la arhivă. Mulțumesc.

Apoi m-a întrebat:

— Vreți să vedeți crama?

— Nu, glumeam. De fapt, nici nu beau.

— Vreți să vă uitați pe alte dosare?

— De ce nu? Domnul Rosenthal era obsedat de dosare, ceea ce era foarte bine pentru agenții federali veniți în vizită. Și făcea tot

posibilul să mă ajute, în ciuda faptului că în urmă cu cinci ani colegii mei îi violaseră arhiva.

Am deschis la întâmplare un sertar, am găsit câteva nume de origine hispanică şi le-am răsfoit. Nu conţineau prea multe informaţii, doar plăţi şi rapoarte privind prestaţia angajaţilor. Nu existau numerele de asigurări sociale, nici copii după permisele de muncă, presupunând că erau cetăţeni străini. I-am atras atenţia domnului Rosenthal asupra acestui aspect.

— Sunt sigur că departamentul Contabilitate are toate datele, mi-a răspuns.

— Sunt convins.

Nu venisem să-l prind pe domnul Rosenthal că angaja străini fără permis de muncă, dar aveam acum câteva bile negre împotriva lui, în caz că se ivea nevoia să le folosesc.

O mare parte din munca pe care o făceam atât la BFA, cât şi la NYPD ţinea de rutină şi de aplicarea procedurilor regulamentare, dar îţi punea totuşi mintea la contribuţie. Există destule „Evrika!" cât să facă să merite efortul. Iar din când în când e chiar incitant, ca atunci când se trage în tine sau când alergi după un infractor care e de obicei înarmat, periculos şi disperat. Dar trecuse un an de când nu mai încercase nimeni să mă omoare şi, deşi nu-mi lipseau situaţiile care să mă stimuleze, cam începusem să mă plictisesc. Cazul TWA era exact ce-mi trebuia ca să-mi reintru în formă. Din păcate, în cazul ăsta eram de partea cealaltă a legii, dar, speram eu, aveam de partea mea îngerii.

O femeie fantastică, de vârstă mijlocie şi cu o înfăţişare hispanică, a intrat în încăpere şi a spus într-o engleză cu accent, dar corectă:

— M-aţi chemat, domnule Rosenthal?

— Da, doamnă Morales. S-a uitat la mine şi i-a spus Anitei Morales: Domnul doreşte să vă pună câteva întrebări. Vă rog să faceţi tot posibilul să-l ajutaţi.

Femeia a încuviinţat.

Fără să mă prezint, am întrebat-o pe doamna Morales:

— Vă amintiţi de o femeie de serviciu care a lucrat aici acum cinci ani, pe nume Lucita Gonzalez Perez? E cea care i-a zărit pe oaspeţii din camera 203, bărbatul şi femeia de care s-au interesat agenţii FBI.

— Îmi amintesc toate acestea, a răspuns.

— Bun. Aţi vorbit cu Lucita după ce i s-a luat declaraţia?

— Da.

I-am spus domnului Rosenthal:

— Aş vrea să rămân câteva minute singur cu doamna Morales.

Bărbatul a ieşit şi a închis uşa. Am întrebat-o pe şefa cameristelor:

— Cum stătea Lucita cu actele de imigraţie? A ezitat, apoi a răspuns:

— Îi expirase viza de muncă.

— Iar poliţiştii i-au promis că o s-o ajute?

— Da.

— Şi au ajutat-o?

— Nu ştiu. A adăugat: A doua zi n-a mai venit la lucru şi nici n-am mai văzut-o de atunci.

Şi nici n-o s-o mai vedeţi, doamnă Morales. Şi nici eu.

— Vă amintiţi de o cameristă pe nume Roxanne Scarangello? Studentă.

A dat din cap că da şi a spus:

— A lucrat la noi mai multe veri.

— Aţi vorbit cu ea după ce a dat declaraţia poliţiştilor?

— Nu, n-am vorbit.

— S-a întors la lucru a doua zi?

— Nu, nu s-a întors.

— S-a mai întors vreodată la lucru?

— Nu.

Biata doamna Morales se întreba probabil dacă urma să dispară şi ea. Eu începeam să mă întreb dacă nu cumva aveam să dispar şi eu. Situaţia asta începea să semene cu un episod din Dosarele X, lucru pe care nu aveam de gând să i-l spun lui Kate. Am întrebat-o pe doamna Morales:

— Ştiţi unde aş putea s-o găsesc pe Lucita?

— Nu. Aşa cum v-am spus, n-am mai văzut-o şi nici n-a mai dat vreun semn de atunci.

— Ce vârstă avea? A ridicat din umeri.

— Era foarte tânără. Optsprezece sau poate nouăsprezece ani.

— Şi de unde era?

— Era din Salvador.

— Şi unde locuia în America?

— Stătea la rude.

— Unde?

— Nu sunt sigură.

Am mai încercat câteva întrebări, dar doamna Morales nu mai avea nimic de spus.

— Vă mulţumesc! Vă rog să nu discutaţi cu nimeni despre conversaţia noastră.

Că dacă nu, o să dispăreţi. Am adăugat:

— Vă rog, spuneţi-i domnului Rosenthal să poftească înăuntru.

A încuviinţat şi a plecat.

Îmi dădeam seama de ce şi cum se evaporase Lucita de la hotelul Bayview, dar cu Roxanne Scarangello era altă poveste. Şi mai era şi recepţionerul Christopher Brock, care brusc îşi dăduse demisia sau fusese concediat. Locul ăsta fusese curăţat cu cinci ani în urmă, cu excepţia domnului Rosenthal şi a doamnei Morales, de care ar fi fost mai dificil să scape; prea multe coincidenţe ar fi fost greu de explicat, dacă ar fi apărut în discuţie.

Domnul Rosenthal s-a întors în încăperea cu arhiva şi a întrebat:

— V-a fost de ajutor doamna Morales?

— Se pare că nu-şi aminteşte nimic.

— Au trecut cinci ani.

— Aşa e. Apropo, vă amintiţi dacă Roxanne Scarangello a rămas până la sfârşitul verii? S-a gândit puţin, apoi a răspuns:

— Majoritatea rămân... dar mulţi studenţi pleacă în ultimele două săptămâni din august ca să aibă o vacanţă înainte de începerea şcolii.

— Dar Roxanne ce a făcut?

— Aplecat într-adevăr mai devreme, acum că m-aţi întrebat. Am căutat-o după câteva zile şi cineva mi-a spus că a plecat. A adăugat: Mulţi angajaţi au plecat după accident, acum că mă gândesc mai bine. Erau afectaţi.

— Ce vârstă avea Christopher Brock? l-am întrebat.

S-a gândit un moment, apoi a zis:

— Poate spre treizeci.

— Aţi spus că aţi dat un calup de treizeci de camere FBI-ului.

— Da.

— Câte camere aveţi aici?

— Sunt douăsprezece în vechiul han şi douăzeci şi patrU în

Pavilionul Moneybogue, plus patru bungalouri.

— Aţi fost nevoiţi să mutaţi din oaspeţi să faceţi loc pentru FBI?

— Câţiva. Dar în mare parte am anulat rezervările şi i-am refuzat pe cei care au venit să se intereseze de camere direct la recepţie, într-o săptămână, aproape toate camerele erau ocupate de FBI.

— Înţeleg. Aţi păstrat registrele cu agenţii FBI care au stat aici?

— Doar temporar.

— Adică?

— Păi, numai evidenţele pe computer, ca să putem direcţiona apelurile telefonice şi să ţinem socoteala serviciilor contra cost.

Veneau şi plecau întruna, iar uneori se schimbau persoanele din unele camere fără ca noi să ştim. De ce mă întrebaţi? Nu-mi plăcea să-mi pună asemenea întrebări, dar, cum mă pricep la minciuni, i-am răspuns:

— Contabilitatea pune la îndoială unele cheltuieli.

— Înţeleg... păi, noi am făcut tot ce am putut. Nu era uşor de lucrat cu ei. Fără supărare.

— Fără supărare. Aşadar, v-au cam invadat hotelul.

— Aşa e.

— V-au cerut, de exemplu, să-i alungaţi pe reporterii care stăteau aici?

— Da, acum că mi-aţi amintit. A adăugat zâmbind: Nu ştiu care erau mai răi – agenţii FBI sau reporterii. Fără supărare.

— Nicio supărare.

— Reporterii au făcut mare scandal, dar, întrucât era o chestiune de siguranţă naţională, n-au avut încotro şi au plecat.

— Desigur. Credeţi că aţi putea să găsiţi numele agenţilor FBI care au stat aici din iulie până, să zicem, octombrie 1996?

— Nu cred. O persoană de la FBI a venit la sfârşit şi a ras computerul. Securitate naţională. De asta îmi plac dosarele pe hârtie.

— Şi mie.

Mă loveam întruna de zidul de beton. Descoperisem însă câteva coincidenţe interesante şi stranii pe care nici Kate, nici Dick Kearns, nici Marie Gubitosi nu mi le menţionaseră. Probabil pentru că nu le cunoşteau. Mă rog, cel puţin Dick şi Marie nu aveau cum să ştie de persoanele, dosarele şi evidenţele electronice dispărute. Dar doamna Mayfield era posibil să ştie. De fapt, era posibil să fi stat aici.

— Haideţi să vedem camera 203, i-am spus domnului Rosenthal.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— De ce? Au trecut cinci ani.

— Camerele îmi vorbesc.

Mi-a aruncat o privire stranie, ceea ce era de înţeles după o asemenea replică. Cred că devenea puţin suspicios.

— S-ar putea să fie oaspeţi în camera aceea. A adăugat ezitant: Vă deranjează dacă îmi mai spuneţi o dată care e scopul vizitei dumneavoastră? Când lucrez cu un partener, joc de obicei rolul poliţistului celui rău, dar, când lucrez singur, trebuie să fac şi pe poliţistul bun, şi pe cel rău, chestie care îi derutează de multe ori pe cei cu care stau de vorbă.

— Scopul vizitei mele nu e statutul legal al angajaţilor dumneavoastră. Dar ar putea să fie. Între timp, e ancheta mea, domnule Rosenthal, nu a dumneavoastră. Duceţi-mă la camera 203!

CAPITOLUL 25

Ne-am oprit la recepţie şi domnul Rosenthal l-a întrebat pe Peter.

— E cineva cazat în camera 203? Peter a butonat computerul şi a răspuns:

— Da, domnule. Domnul şi doamna Schultz sunt la noi pentru două nopţi, au sosit...

L-am întrerupt:

— Vezi dacă sunt în cameră, am spus.

S-a uitat la mine.

— Spune-le să iasă din cameră, am zis. Spune-le că e un şarpe sau ceva. Se pot întoarce în douăzeci de minute.

Peter şi-a dres vocea şi a spus în receptor:

— Îmi cer scuze, doamnă Schultz, trebuie să părăsiţi camera pentru douăzeci de minute, împreună cu domnul Schultz... avem...e o problemă la circuitele electrice. Da. Vă mulţumesc.

Domnul Rosenthal nu părea încântat de ce făcusem, însă i-a spus lui Peter:

— Dă-i domnului Corey cheia de la camera 203.

Peter a deschis un sertar, de unde a extras o cheie metalică, pe care mi-a întins-o.

— Bănuiesc că nu aveţi nevoie de mine, a spus domnul Rosenthal.

Mă găsiţi în biroul meu dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Nu voiam să-l scap din ochi pe tip, în caz că-i trecea prin minte să dea un telefon la FBI, aşa că am zis:

— Aş vrea să veniţi cu mine. Vă urmez.

Oarecum reticent, a ieşit pe uşă şi m-a condus pe o alee frumos amenajată spre Pavilionul Moneybogue.

Acesta era, cum am mai spus, o structură cu două niveluri fără niciun farmec deosebit, deşi acoperişul avea lipită pe el o cupolă cu o giruetă care arăta că vântul bătea dinspre golf.

Am urcat pe o scară exterioară până la al doilea nivel şi am mers de-a lungul terasei acoperite de o streaşină şi care la ora asta era în umbră. Un cuplu în vârstă ieşea în grabă dintr-o cameră şi mi-am imaginat că era camera 203 cu şarpele electric.

Au trecut în viteză pe lângă noi, iar eu am descuiat şi am intrat.

Soţii Schultz erau oameni ordonaţi şi camera arăta de parcă nu stătea nimeni acolo.

Era o cameră măricică, decorată în stilul vesel şi proaspăt al Marthei Stewart, predominant pe aici.

Am verificat baia, care avea o cabină de duş destul de mare cât să încapă comod două persoane, sau patru, dacă sunt prieteni apropiaţi.

M-am întors în camera de zi şi m-am uitat la mobila de perete, care includea un televizor şi rafturi pe care am văzut pahare de bar, şervete, linguri pentru amestecat cocteiluri şi un tirbuşon. Dedesubt era dulapul cu minibarul.

Ştiam că cei de la FBI prelevaseră amprente din toată camera, de la podea până la tavan, şi aspiraseră covorul şi tapiseria de pe scaune şi de pe pat. Dar Roxanne Scarangello le-o luase înainte şi, dacă presupunem că-şi făcuse bine treaba, nu mai rămăsese probabil nicio amprentă rătăcită, nicio fibră şi niciun fir de păr şi niciun prezervativ plin de ADN plutind în vasul de toaletă. Dar nu se ştie niciodată.

M-am întors la mobila de perete. Televizorul stătea pe un suport rotativ şi l-am întors, aducând la vedere partea din spate cu mufele audio şi video, plus mufa pentru cablu.

Dacă m-aş fi apucat să speculez dincolo de ce ştiam sigur, mi i-aş fi putut imagina pe Don Juan şi doamna lui întorcându-se în grabă în cameră după întâlnirea de pe plajă.

Era posibil ca pe drumul de la plajă la hotel cel care nu era la

volan să se fi uitat pe casetă să vadă dacă se înregistrase ce văzuseră ei pe cer. Presupunând că au văzut că explozia fusese surprinsă pe bandă, probabil că au vrut să o vadă mai clar pe ecranul televizorului, să fie siguri.

Aşa că au conectat adaptorul de curent alternativ la camera video, apoi la priza din perete – pe care am văzut-o imediat în dreapta –, apoi au luat cablul de racord şi au conectat camera video la mufele televizorului, i-au dat drumul şi au privit şi au ascultat ce înregistraseră pe plajă.

Probabil aveau adaptor pentru curent alternativ şi cablu de racord, dacă presupunem că intenţia lor iniţială era să se întoarcă la hotel şi să se uite la caseta cu năzdrăvănii de pe pătură, în timp ce serveau câte o băutură şi se înfierbântau din nou.

Exista, desigur, posibilitatea ca cei doi să nu fi făcut sex oral pe plajă – să fi vrut doar să filmeze apusul ca să creeze o atmosferă romantică pentru mai târziu şi înregistraseră fără să vrea ultimele momente ale zborului TWA 800.

Chiar nu conta ce era în prim-plan – ei doi trăgându-şi-o sau ţinându-se de mână; conta ce era pe fundal.

În orice caz, era clar că nu erau soţ şi soţie, pentru că altfel caseta ar fi fost predată FBI-ului.

În schimb, o tuliseră din Westhampton atât de repede, încât lăsaseră dovezi pe plajă şi o garanţie de cinci sute de dolari la hotelul Bayview.

Marea întrebare era: „Distruseseră caseta?" Eu aşa aş fi făcut. Sau poate nu. Odată distrusă, nu mai putea fi recuperată niciodată şi oamenii nu fac de obicei acest pas fără întoarcere – au tendinţa să ascundă dovezile, eu însumi pot depune mărturie în acest sens. Cunosc cel puţin zece persoane aflate momentan în puşcărie care n-ar fi acolo dacă, în loc să ascundă dovezile, le-ar fi distrus. Narcisismul face lucruri prosteşti.

Domnul Rosenthal stătea fără să spună nimic, aşteptând probabil ca încăperea să-mi vorbească, şi m-am gândit să-mi duc palmele pâlnie la ureche, dar omul fusese cooperant până în urmă cu zece minute, aşa că nu vedeam ce rost ar fi avut să-l necăjesc şi mai tare.

— Cheia a fost lăsată în cameră? l-am întrebat.

— Da. Îmi amintesc asta pentru că cei de la FBI au păstrat cheia

ca să încerce să preleveze amprente de pe ea sau de pe brelocul de plastic. Dar Roxanne pusese mâna pe ea când intrase în cameră, apoi mai umblase cu ea şi Christopher, şi poate şi alţii. Oricum, au luat-o şi mi-au lăsat o chitanţă.

— Mai aveţi chitanţa?

— Nu. Au adus cheia înapoi după câteva zile şi le-an dat chitanţa.

— Bun. L-am rugat să-mi spună pe litere numele lui Roxanne Scarangello. Mi l-a spus şi încă cu destulă siguranţă. Era limpede că o plăcuse. Câţi ani avea? l-am întrebat.

— Cam douăzeci şi unu, douăzeci şi doi.

— Vă amintiţi cumva ziua ei de naştere?

— Uf... cred că era în iunie. Nu-mi aduc aminte ziua, dar ştiu că angajaţii dădeau o mică petrecere pentru ea în salonul de recepţii în fiecare iunie. O plăceau toţi.

— Aha. Şi Brock se scrie B-R-O-C-K?

— Da.

— Mai folosea şi alt nume?

— Din câte ştiu eu nu. Scuzaţi-mă, dar toate astea nu apar în dosarele dumneavoastră?

— Mda. O să le caut pentru dumneavoastră. V-am promis, nu?

— Ah, da. Mulţumesc.

— Plăcerea mea.

Am mai aruncat o ultimă privire în jur, apoi am ieşit pe terasă.

Domnul Rosenthal m-a urmat.

Cu cinci ani în urmă, de undeva de pe terasa asta, Lucita îi văzuse pe cei doi – el cu pătura sub braţ – ieşind din această cameră – exact aşa cum îi văzusem eu ieşind în grabă pe soţii Schultz. Nu avea importanţă dacă îl recunoscuse pe Don Juan după portretul robot, nici faptul că pe femeie nu o văzuse foarte bine – conta doar că îi văzuse ieşind din camera 203 şi că existaseră clar o femeie şi o pătură.

Vedeam parcarea la vreo cincizeci de metri distanţă, deci Lucita ar fi trebuit să-i vadă bine pe cei doi urcându-se în maşină – o maşină cu cinci uşi, culoarea nisipului.

M-am hotărât să-i las domnului Rosenthal o amintire plăcută a vizitei mele, aşa că am spus pe un ton agreabil:

— Am terminat aici. Vă mulţumesc pentru cooperare şi sper că nu v-am răpit prea mult timp.

— M-am bucurat să vă fiu din nou de ajutor, a răspuns, apoi a adăugat: N-o să uitaţi să-mi trimiteţi câte o copie după dosarele mele dispărute.

— Imediat ce ajung la birou. Între timp, vă rog să nu pomeniţi nimănui de vizita mea.

— Aţi descoperit ce s-a întâmplat cu avionul ăla? m-a întrebat.

— Ştim ce s-a întâmplat. A fost o explozie accidentală a rezervorului central de combustibil.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, aşa a fost. Cazul e închis, domnule Rosenthal. Eu am venit să verific procedurile folosite şi rapoartele întocmite de agenţii care au lucrat aici. Reconcilierea dosarelor.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

Începea să-mi facă greutăţi, aşa că i-am amintit:

— Trebuie să faceţi copii după permisele de muncă şi numerele de asigurări sociale ale tuturor angajaţilor.

Nu a răspuns.

I-am dat cheia de la camera 203 şi am spus:

— Îmi place cravata dumneavoastră.

L-am lăsat pe domnul Rosenthal pe terasă, am coborât scările şi m-am dus spre jeepul meu din parcarea din faţa recepţiei.

Am pornit motorul şi am luat-o spre sud, în direcţia golfului.

Am traversat micul pod şi am intrat pe Dune Road. În zece minute eram în parcarea de la Parcul Regional Cupsogue Beach. Era un paznic într-o gheretă mică; i-am fluturat legitimaţia şi am spus:

— Trebuie să merg cu maşina pe potecă.

— Nu e voie.

— Mulţumesc.

Am traversat parcarea, care era aproape plină la ora asta, într-o zi caldă şi însorită. Am trecut pe tracţiune integrală şi am intrat pe potecă. Erau oameni care mergeau pe jos pe potecă, în comuniune cu natura, dar au sărit îndatoritori într-o parte ca să-mi lase jeepul să treacă.

Poteca se îngusta şi am ieşit de pe ea printre două dune, prin acelaşi loc prin care Don Juan şi doamna lui coborâseră spre plajă cu cinci ani în urmă.

M-am oprit cam unde oprise Kate cu două seri înainte şi am coborât din maşină. În total, trecuseră mai puţin de douăzeci de

minute de când plecasem de la hotel. Asta însemna că Don Juan şi doamna ajunseseră aici pe la 7.20, dacă Lucita raportase corect ora la care îi văzuse.

Apoi au găsit un loc ferit între dune, au întins pătura şi lada frigorifică, au instalat camera video – sau cel puţin au scos capacul de la obiectiv –, au deschis sticla cu vin şi aşa mai departe, până pe la aproximativ 7.45.

Apoi, puţin vin, puţin din asta, puţin din cealaltă pe pătură, iar pe urmă o plimbare până la plajă, cu sau fără haine.

Mi-am scos pantofii şi am traversat plaja, unde cam o sută de persoane stăteau la soare pe pături, se plimbau, alergau, se jucau cu discul sau înotau în valurile blânde.

Mă întrebam dacă Don Juan şi doamna sa ar fi coborât la plajă goi, chiar şi pe întuneric. Poate. Oamenii care au aventuri extraconjugale sunt prin natura lor nesăbuiţi. M-am oprit la marginea apei şi m-am uitat în urmă spre duna de nisip.

Presupunând că au coborât la plajă, era posibil să fi vrut să filmeze momentul romantic al apusului de soare, ceea ce ar însemna că obiectivul era îndreptat spre locul unde a explodat Boeingul.

Am stat acolo cu privirea spre ocean, gândindu-mă la toate astea.

Mi-am deschis telefonul şi am aşteptat mesajul, dar n-a apărut.

Nu sunt mulţi cei care au numărul meu de mobil şi nu sunt foarte popular în rândul celor care îl au. Dar, de obicei, primesc două-trei telefoane pe zi.

Mi-am deschis pagerul. Multă lume are numărul meu, inclusiv informatori, suspecţi, martori, colegi şi personalul din blocul unde locuiesc, ca să menţionez doar vreo sută. Dar nu-mi trimisese nimeni niciun mesaj.

Tăcerea era fie lipsită de importanţă, fie de rău augur. Din experienţa mea, tăcerea nu însemna de obicei nimic, cu excepţia cazurilor când prevestea ceva rău. Destulă filosofie Zen pentru o singură zi.

M-am gândit să risc să o sun pe Kate pe mobil, dar ştiam, din sursă sigură, că prea mulţi bărbaţi fuseseră prinşi în timp ce încercau să contacteze o femeie. Am închis şi mobilul şi pagerul.

M-am uitat la ceas. Era aproape 4 după-amiaza şi lumea începea să plece de la plajă.

Am pornit greoi înapoi spre maşină, gândindu-mă la vizita mea la hotelul Bayview. Eram sigur că făcusem tot ce trebuia să fac acolo, dar ca întotdeauna exista bănuiala sâcâitoare că îmi scăpase ceva, că nu pusesem vreo întrebare, că trecusem cu vederea vreun indiciu.

De fapt, ştiam că îmi scăpase ceva – ceva, îmi tot fulgera prin minte până să fac conexiunea.

Intervalele de timp despre care nu se ştie nimic sunt întotdeauna importante, pentru că în ele se întâmplă diverse lucruri. 4.30 cazarea, 7 – la plajă. Sunt două ore şi jumătate în care Don Juan şi doamna au stat în cameră sau afară din cameră.

Dacă fuseseră în cameră, era posibil să fi făcut sex, dar nu s-au filmat, deoarece camera video era în maşină. Apoi s-au dus la plajă cu pătura din camera de hotel, de presupus ca să facă din nou sex şi să se şi filmeze. Ce tip! Apoi intenţionau să se întoarcă în cameră cu caseta pentru adulţi şi să facă sex din nou în timp ce rula filmul. Superman.

Nu avea logică. În consecinţă, era posibil să nu fi făcut sex când au intrat în cameră la 4.30. Atunci, ce au făcut în cele două ore şi jumătate? Au stat de vorbă. Au tras un pui de somn. S-au uitat la televizor sau au citit. Sau au ieşit din cameră şi au făcut ceva care ar fi putut lăsa în urmă o dovadă.

Dar asta a fost în urmă cu cinci ani. Nu numai că pista se răcise, dar Ted Nash şi Liam Griffith şterseseră, evident, urmele paşilor.

Chestia asta se arăta destul de dificilă.

CAPITOLUL 26

Am ajuns înapoi acasă puţin după 7 seara, iar Kate era în bucătărie, îmbrăcată cu un neglijeu minuscul şi îmi pregătea mâncarea mea preferată: friptură, cartofi prăjiţi adevăraţi şi pâine cu usturoi.

Hainele pe care le lăsasem pe jos fuseseră puse la loc şi o sticlă de Budweiser mă aştepta într-o frapieră.

Nimic din toate astea nu e adevărat, desigur, în afară de ora la care am sosit şi de faptul că am găsit-o pe Kate acasă. Stătea într-un fotoliu şi citea *The Times*.

— Bună, am spus.

Şi-a ridicat ochii din ziar şi a răspuns:

— Bună.

Mi-am aruncat sacoul pe canapea, indicând că am de gând să rămân, şi am întrebat:

— Cum ţi-a mers azi?

— Bine.

S-a întors la lectură.

— Am fost la doctor azi. Mai am mai puţin de o lună de trăit.

— Începând de când?

— De pe la prânz.

— O să-mi notez în agendă.

— Bine, să-ţi spun ceva – n-am de gând să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de aseară...

— Ba ar fi bine să-ţi ceri.

— Bine, îmi cer scuze. Dar trebuie să-ţi ceri scuze şi tu pentru că m-ai minţit.

— Mi-am cerut. De vreo trei ori.

— Îţi accept scuzele. Înţeleg de ce m-ai minţit. De asemenea, cred că a fost o experienţă pozitivă pentru noi, un eveniment care ne-a ajutat să creştem şi să ne afirmăm, un episod eliberator în relaţia noastră.

— Eşti un măgar.

— Unde vrei să ajungi?

— Hai s-o lăsăm baltă!

— Bine, dar vreau să ştii că te iubesc – de asta mă supără povestea cu tine şi Ted Nash.

— John, cred că îl urăşti pe Ted Nash mai mult decât mă iubeşti pe mine.

— Nu e adevărat. În fine, ce mai e nou în lumea terorismului?

— Mai nimic. Ce ai făcut toată ziua?

— Am făcut o plimbare cu maşina spre est.

Nu a răspuns.

— Nu am fost urmărit, am spus, şi mi-am închis mobilul şi pagerul ca să nu poată fi localizat semnalul, aşa că de asta n-ai putut să dai de mine.

— N-am încercat să dau de tine. Dar am un mesaj pentru tine.

— De la cine?

— De la căpitanul Stein. Vrea să te vadă mâine la 9 fix în biroul lui.

— A spus de ce?

— Nu.

Căpitanul Stein, după cum am menţionat, este tipul din NYPD cu rangul cel mai mare în BFA. El răspunde de toţi poliţiştii în serviciu

activ, în timp de Jack Koenig, tipul de la FBI care conduce toată tărăşenia, răspunde de agenţii FBI, cum ar fi Kate. Ca responsabil de contract, eu fac parte dintr-o zonă gri şi uneori trebuie să răspund în faţa lui Stein, alteori în faţa lui Koenig şi uneori a amândurora.

Am întrebat-o pe Kate:

— De ce îmi trimite Stein mesaje prin soţia mea?

— Nu ştiu. Poate a încercat să te caute.

— Ar fi putut să-mi trimită un e-mail, sau un fax acasă, sau să-mi lase un mesaj pe robotul telefonic sau pe mobil. În plus, am pager.

— Păi, poate tocmai pentru că aveai mobilul şi pagerul închise vrea să te vadă. După cum poate îţi aminteşti, contravine regulamentelor departamentului să ai ambele aparate închise în acelaşi timp.

— Îmi amintesc. Dar nu cred că de asta vrea să mă vadă.

— Nici eu.

— Crezi că şi-a dat seama ce fac?

— Şi-au dat seama ce facem amândoi, a răspuns Kate. Jack vrea să mă vadă mâine la 9 fix.

N-aş fi vrut să am o reacţie exagerată la auzul acestor veşti, dar nu era o coincidenţă că fusesem chemaţi amândoi în acelaşi timp în birourile şefilor noştri.

— Ce avem la cină? am întrebat.

— Pâine şi apă. Obişnuieşte-te!

— Te invit să mâncăm în oraş.

— Sunt prea supărată ca să mănânc.

— Poate ar fi mai bine să comandăm ceva, am sugerat. Mâncare chinezească? Pizza?

— Niciuna, nici alta.

— Ce avem în frigider? am întrebat.

— Nimic.

— Vrei ceva de băut?

— Am deschis o sticlă de vin alb.

— Bun.

M-am dus în bucătărie. În frigider era o sticlă pe jumătate goală de vin alb şi nişte apă minerală. I-am turnat lui Kate un pahar de vin şi mi-am pus şi mie un whisky cu apă.

Era clar, vânătoarea începuse. La mai puţin de patruzeci şi opt de ore de la slujba comemorativă. Trebuie să nu uit să-l felicit pe Liam

Griffith şi să-i strâng mâna în timp ce-i trag un şut în boaşe.

M-am întors în sufragerie, i-am întins lui Kate paharul de vin şi am ciocnit.

— În cinstea noastră, am spus. Am făcut tot ce-am putut.

A luat o gură de vin, căzută pe gânduri, şi a spus:

— Trebuie să ne punem în acord versiunile.

— E simplu. Spune-mi adevărul. M-am aşezat în fotoliul meu La-Z-Boy şi m-am învârtit către ea. Nu e o infracţiune să greşeşti, dar sperjurul e. Închisorile federale sunt pline de oameni care au minţit în legătură cu lucruri care nici măcar nu erau infracţiuni, erau cel mult contravenţii. Aminteşte-ţi de mottoul CIA: „Adevărul te face liber".

— Mi-aş putea pierde slujba.

— N-ai făcut nimic rău.

— Mi s-a spus acum cinci ani să nu fac nimic în cazul ăsta, în afară de ce mi se va cere să fac.

— Şi ai uitat. Mie Griffith mi-a spus acum patruzeci şi opt de ore să nu-mi bag nasul în cazul ăsta.

— El nu e şeful tău.

— Bun argument. Uite, cel mai rău lucru care se poate întâmpla mâine e o chelfăneală, poate o mustrare oficială şi un ordin direct să încetăm şi să o lăsăm moartă. Nu vor să facă mare scandal pe tema asta, pentru că ar atrage atenţia. Ştiu cum funcţionează chestiile astea. O să fie bine, doar să nu fim prinşi cu minciuna.

A încuviinţat.

— Ai dreptate... dar n-o să mă ajute în carieră.

— Păi, se compensează prin faptul că eşti măritată cu mine.

— Nu e de glumă. E important pentru mine. Tata a lucrat în FBI, am muncit din greu ca să...

— Stai puţin. Ce s-a întâmplat cu adevărul, dreptatea şi patriotismul? După ce ai făcut primul pas dincolo de linie, panta a devenit foarte repede abruptă şi alunecoasă. Ce credeai că o să se întâmple? Şi-a terminat vinul şi a spus:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am amestecat în asta.

— Ultimele două zile au fost distractive. Uită-te la mine! N-o să se întâmple nimic rău mâine. Şi ştii de ce? Pentru că ei au ceva de ascuns. Ei sunt îngrijoraţi. Şi de asta n-ar trebui să-ţi faci griji şi să ascunzi nimic.

Kate a încuviinţat încet, apoi a zâmbit pentru prima dată.

— Oamenii mai în vârstă înţeleg mai bine cum funcţionează lumea, a spus.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Mă simt mult mai bine. N-o să se întâmple nimic rău mâine.

— De fapt, am spus, s-ar putea să se întâmple ceva bun.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Dar, orice s-ar întâmpla, e timpul să ne cerem concediul pe anul ăsta. Trebuie să plecăm de aici. O călătorie în străinătate o să ne facă bine.

— E o idee foarte bună. Aş vrea să merg la Paris. Tu unde pleci? Doamna Corey începea să aibă simţul umorului.

— Aş vrea să văd unde se face whisky-ul Dewars, am spus. O să-ţi trimit o vedere.

S-a ridicat, s-a apropiat şi s-a aşezat în braţe la mine. Şi-a pus mâinile în jurul meu, şi-a lăsat capul pe umărul meu şi a spus:

— Indiferent ce se întâmplă mâine, o să ne descurcăm pentru că suntem împreună. Nu mă mai simt aşa de singură.

— Nu eşti singură.

Dar, imediat ce am spus asta, mi-a trecut prin minte un gând neliniştitor; dacă aş fi Jack Koenig, aş şti cum să mă ocup de domnul şi doamna Corey.

CAPITOLUL 27

Căpitanul David Stein nu m-a lăsat să aştept şi la ora 9 fix intram în biroul lui de pe colţ.

Nu s-a ridicat – dar el nu se ridică niciodată, decât dacă e vorba de un şef al poliţiei sau cineva şi mai mare – şi mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun din faţa biroului lui. A vorbit el primul, cu vocea lui răguşită şi gravă:

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

Nu reuşeam să citesc nimic pe faţa lui. Vreau să zic, părea şucărit, dar el întotdeauna arată aşa.

Căpitanul David Stein de la NYPD, ar trebui menţionat, are o slujbă dificilă pentru că trebuie să fie vioara a doua pe lângă agentul special responsabil din partea FBI, Jack Koenig. Dar Stein e un evreu dur care nu acceptă porcării din partea nimănui, inclusiv a mea şi, mai ales, a lui Jack Koenig.

Stein are pe perete o diplomă de la Facultatea de Drept, aşa că,

atunci când e nevoie, poate vorbi cu cei de la FBI pe limba lor. A venit în BFA de la Divizia de Informaţii a NYPD, cunoscută mai de mult sub numele de Brigada Roşie, dar cum acum nu mai erau atâţia Roşii în peisaj, Divizia de Informaţii a NYPD îşi mutase centrul de interes asupra terorismului din Orientul Mijlociu. Ţin minte că Stein mi-a zis odată: „Îmi plăcea mai mult de nenorociţii de comunişti. Jucau un joc care avea şi câteva reguli".

Nostalgia nu mai e ce-a fost.

Oricum, probabil că lui Stein, la fel ca mie, îi era dor de NYPD, dar şeful poliţiei îl voia aici şi aici era, gata să se ia de mine din cine ştie ce cauză. Problema lui Stein, ca şi a mea, era loialitatea divizată. Lucram pentru federali, dar noi eram poliţişti. Eram sigur că n-o să fie prea dur cu mine.

M-a privit şi a spus:

— Ai intrat într-un rahat cât tine de mare, amice! Vedeţi?

— Ţi-o tragi cu nevasta vreunui şef sau ceva?

— În ultimul timp, nu.

A ignorat răspunsul meu şi a continuat:

— Nici măcar nu ştii cum ai dat-o-n bară?

— Nu, domnule. Dumneavoastră ştiţi? A aprins chiştocul unui trabuc şi a spus:

— Jack Koenig îţi vrea boaşele pe masa lui de biliard. Şi tu nu ştii de ce?

— Păi... ar putea fi orice. Ştiţi cum sunt ei.

N-a răspuns şi nici n-ar fi răspuns la aşa ceva, dar i-a amintit că eram fraţi.

A pufăit din trabuc. Fumatul nu mai era permis în clădire de cinci ani, dar nu era momentul să-i reamintesc. De fapt, scrumiera lui stătea pe un semn care spunea: „FUMATUL INTERZIS".

S-a uitat la un bilet pe care-l avea pe birou.

— A ajuns la mine un zvon că ieri ai fost de negăsit, şi pe mobil, şi pe pager. De ce?

— Le-am închis.

— Nu ai voie niciodată să-ţi închizi pagerul. Niciodată. Dacă e vreo alarmă naţională? N-ai vrea să ştii?

— Ba da, aş vrea.

— Şi atunci? De ce ţi-ai închis şi telefonul, şi pagerul?

— N-am nicio scuză, domnule.

— Inventează una.

— Am un răspuns mai bun. Adevărul e că nu voiam să fiu localizat.

— De ce? Ţi-o trăgeai cu cineva?

— Nu.

— Ce-ai făcut ieri?

— Am fost în Hampton.

— Credeam că ai fost bolnav.

— N-am fost bolnav, mi-am luat o zi liberă.

— De ce? Amintindu-mi de sfatul pe care eu însumi îl dădusem lui Kate, am răspuns:

— Fac nişte investigaţii în cazul TWA 800. Pe cont propriu.

Câteva secunde nu a spus nimic, apoi a întrebat:

— Cum adică pe cont propriu?

— Mă interesează cazul.

— Zău? Ce e aşa de interesant?

— Porcăriile. Mă interesează porcăriile în general.

— Mda, şi pe mine. Deci vrei să spui că nimeni nu ţi-a spus să te ocupi de caz? A fost ideea ta?

— Am fost marţi la slujba de comemorare a cinci ani de la eveniment. M-a pus pe gânduri.

— Te-ai dus cu soţia ta?

— Da.

— Şi asta te-a pus pe gânduri în legătură cu TWA 800?

— Exact, am spus. Cred că au fost trecute cu vederea unele lucruri.

— Zău? Şi tu vrei să repari lucrurile?

— Încerc. Pe cont propriu.

S-a gândit o clipă la ce-i spusesem, apoi a zis:

— Koenig n-a vrut să-mi spună de ce ai intrat în rahat. Mi-a spus să te întreb pe tine. Cred că chestia asta cu TWA e motivul. Tu ce crezi?

— Probabil că asta e, domnule căpitan. Sunt ciudaţi toţi când vine vorba de cazul ăsta.

— Corey, de ce-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

— Sunt detectiv.

— Mda. Şi eu sunt detectiv, amice. Dar eu urmez ordinele.

— Dar dacă nu sunt ordine legale?

— Nu mă lua pe mine cu prostiile tale de la John Jay. Sunt

avocat. Am văzut mai multe porcării decât poţi tu să-ţi închipui.

— Da, domnule. Ce vreau eu să spun e că...

— Ţi-a spus cineva în mod direct să nu-ţi bagi nasul în cazul ăsta?

— Da, domnule. Liam Griffith. La slujba comemorativă. Era acolo, nu ştiu din ce motiv. Dar eu nu lucrez pentru Liam Griffith.

Prin urmare, ordinul lui...

— Da, da. Ascultă, Corey. Îmi place de tine. Chiar îmi place. Dar mi-ai făcut o mulţime de probleme în scurtul interval de când ai venit aici. Scapi nepedepsit pentru unele chestii pentru că, unu, eşti responsabil de contract, doi, ai fost rănit la datorie, de două ori. Trei, ai făcut treabă bună în cazul Khalil. Şi patru, şi n-o spun doar aşa, eşti bun la ce faci. Chiar şi Koenig te place. Mă rog, nu te place, dar te respectă. Eşti un membru valoros al echipei. Şi soţia ta la fel. Lumea o place, chiar dacă nu te place pe tine.

— Mulţumesc.

— Dar cu tine nu se ştie niciodată. N-o ajuţi cu nimic în carieră.

Trebuie să începi să te porţi frumos. Sau trebuie să pleci.

Se părea că o să scap uşor, dar miroseam ceva neplăcut şi nu era vorba numai de trabucul lui Stein.

— Păi, dacă-mi cereţi să-mi dau demisia...

— Am spus eu aşa ceva? Ţi-am dat de ales: să începi să te controlezi sau să-ţi dai demisia. E aşa de greu să te hotărăşti? Spune-mi că o să fii cuminte. Haide. Spune-mi.

— Bine... O să...

Trebuia să schimb subiectul.

— Domnule căpitan, nu pot să cred că nu v-au spus despre ce e vorba. Poate că mărturisesc altceva.

— Ce altceva ai mai făcut?

— Joc pocher pe calculatorul dat de guvern.

— Şi eu. Îl ştii pe căpitanul Mike Halloran? Îl ştii, da? Preotul.

— Mda, e...

— Uite, am învăţat ceva de la el. Fii atent aici. A ridicat mâna în care ţinea trabucul şi a făcut o mişcare de rotaţie. Toate păcatele îţi sunt iertate. Du-te şi nu mai păcătui.

Şi eu care credeam că eu sunt ţicnit.

— E minunat. Păi, atunci eu o să...

— Mai am nişte chestii aici. A scotocit pe biroul dezordonat şi

mi-a spus: Am o misiune pentru tine. Vine direct de la Koenig.

— Apropo, Kate e la el în birou chiar în clipa asta.

— Mda. Ştiu.

— Vrea să vorbească şi cu mine?

— Nu ştiu.

A găsit un dosar din hârtie groasă de manila şi l-a deschis. Nu pot să sufăr imaginea asta.

— Ţii minte serialul ăla, Misiune imposibilă?

— Uf... nu foarte bine. Eu mă uitam la Dosarele X.

— Mda. Păi, asta e o misiune imposibilă. Cum să zic? Misiunea ta, dacă te hotărăşti să o accepţi... aşa. Corect? Nu am răspuns.

S-a uitat la dosar şi a continuat:

— Eşti la curent cu porcăria aia din Aden? Speram că se referă la barmanul de la Dresner.

— Ştii despre ce e vorba?

— Întâmplător, da. Doamna ambasador Bodine i-a interzis lui John O'Neill să se întoarcă la Aden pentru că nu s-a purtat frumos. Părerea mea e că...

— Mănâncă rahat. Asta e părerea mea. Dar asta rămâne între noi. Oricum, aşa cum probabil ştii, avem nişte oameni acolo – tipi din brigadă, şi din FBI, şi din NYPD. Ei bine, ni s-a cerut să mai trimitem.

— Probabil că sunt deja destui.

— Aşa a spus Bodine. Dar ONeill a obţinut permisiunea să mai trimită câţiva în schimbul faptului că el a fost dat afară şi ca să nu facă scandal.

— Proastă afacere. Ar trebui să facă scandal.

— Federalii de carieră fac ce li se spune. În orice caz, Koenig te-a recomandat pe tine să te alături echipei de acolo.

— Unde?

— În Aden. Oraş-port din Yemen.

— E pe bune?

— Mda. E totul aici. E considerată o misiune dificilă, aşa că vestea bună e că o să fie un pas bun în cariera ta.

— Chiar că e o veste bună. Dar nu sunt sigur că merit aşa ceva.

— Sigur că meriţi.

— Cât durează misiunea asta picată din cer?

— Vreo două luni. Vreau să zic, locul e de tot rahatul. Ai vorbit cu vreunul dintre tipii care au fost acolo?

— Nu.

— Am vorbit eu. Sunt patruzeci şi cinci de grade la umbră, doar că nu e umbră. Partea bună e că e câte o femeie după fiecare copac. Doar că nu sunt copaci. Hotelul e drăguţ însă. Avem un etaj întreg dintr-un hotel chiar drăguţ. Barul e decent, după câte mi-au zis tipii ăştia. Nu poţi să iei femei cu tine în cameră. Dar tu eşti însurat, aşa că asta nu e o problemă. De asemenea, sexul în afara căsătoriei e infracţiune capitală, pedepsibilă cu decapitarea. Sau o fi cu lapidarea? Cred că pe ea o omoară cu pietre; ţie îţi taie capul. Oricum, o să ţi se facă instructajul acolo. Ar fi bine să asculţi cu atenţie. A adăugat: E o mişcare bună pentru carieră.

— Pentru cine?

— Pentru tine.

— Oricât ar fi de tentant, am răspuns, mă tem că trebuie să refuz.

Căpitanul Stein s-a uitat la mine prin fumul trabucului şi a spus:

— Nu te putem obliga să accepţi misiunea.

— Exact.

— Trebuie să te oferi.

— Bună regulă.

— Dar am o bănuială că, dacă nu o accepţi, contractul tău nu va fi reînnoit. Vreau să zic, nu pot să spun aşa ceva, fiindcă ar părea că îţi forţez mâna.

— N-aş interpreta-o aşa. Mi se pare că suna a ameninţare.

— Mă rog. Hei, ar putea fi distractiv. Acceptă.

— Predau două cursuri la John Jay. Trebuie să fiu acolo în prima marţi după Ziua Muncii. Am semnat un contract.

— O să încercăm să te aducem înapoi la timp. Vorbeşte cu soţia ta.

— Pot să-ţi spun de pe acum, căpitane, că nu mă duc în niciun Yemen.

— Ţi-am spus de banii în plus? Şi zece zile de permisie după ce te întorci? Plus concediul anual care se adună cât stai acolo, îţi faci rost de o vacanţă pe cinste.

— Sună fantastic. Ştiu câţiva tipi însuraţi şi cu copii care ar avea nevoie de banii ăştia. Dacă nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi...

— Ai răbdare. Trebuie să-ţi mai spun câteva lucruri care o să te ajute să te hotărăşti.

— Uitaţi, domnule căpitan, dacă aveţi de gând să-mi spuneţi că se alege praful de cariera soţiei mele în caz că nu accept, să ştiţi că e împotriva eticii şi probabil şi ilegal.

— Zău? Atunci nu-ţi spun. Dar să ştii că aşa e.

Nu am spus nimic o vreme, timp în care ne-am privit fix unul pe celălalt.

— De ce vrea Koenig să plec din oraş?

— Nu vrea să pleci din oraş. Vrea să dispari de pe planetă. Şi nu e numai din cauza chestiei cu pagerul, amice. Îţi spun un lucru – nu ştiu cu ce te are la mână, dar e ceva solid. La fel şi pe soţia ta. E ofticat de moarte pe amândoi şi vrea să te trimită undeva unde să ai o grămadă de timp să te gândeşti cu ce l-ai ofticat.

— Păi, ştiţi ceva? La dracu cu el!

— Nu, Corey, nu atât la dracu cu el, cât la dracu cu tine.

M-am ridicat fără să-mi fi spus el că pot să plec şi am zis:

— O să aveţi demisia mea pe birou mâine dimineaţă.

— Asta e decizia ta. Dar vorbeşte întâi cu soţia ta. Nu poţi să-ţi dai demisia fără acordul ei.

M-am îndreptat spre uşă, dar căpitanul Stein a ieşit de după birou. S-a uitat la mine, apoi a spus pe un ton calm:

— Eşti luat în colimator, băiete. Ai grijă ce faci! E un sfat prietenesc.

M-am întors şi am ieşit.

CAPITOLUL 28

Kate nu era la birou când am ieşit de la Stein, aşa că am întrebat-o pe colega ei, Jennifer Lupo:

— Unde e Kate?

— Avea o întâlnire cu Jack la el în birou, mi-a răspuns. N-am mai văzut-o de atunci.

Se părea că Jack Koenig şi Kate Mayfield aveau mai multe de discutat decât David Stein şi John Corey. Nu-mi plăcea cum arăta treaba asta.

M-am dus la biroul meu, de care nu mă apropiasem înainte de întâlnirea cu Stein. Nu mă aştepta nimic urgent pe birou şi nici nimic important pe mesageria vocală. Mi-am verificat e-mailul. Obişnuitele prostii, cu excepţia unui mesaj de la biroul de deplasări al FBI-ului din Washington, care spunea: „Contactaţi acest birou în cel mai scurt timp posibil. Subiect: Yemen”.

— Ce dracu...? Harry Muller a ridicat capul din computerul lui şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Horoscop prost.

— Vezi la mine. Sunt Capricorn. Hei, ce-ai făcut ieri?

— Am fost bolnav.

— Te-a căutat Stein.

— M-a găsit.

Muller s-a aplecat înspre mine şi m-a întrebat:

— Ai probleme?

— Eu am întotdeauna probleme. Fă-mi un serviciu. Kate e la Koenig în birou. Când iese, spune-i să vină să ne întâlnim la cafeneaua grecească de aici de pe stradă. Parthenon, Acropole, Sparta – aşa ceva.

— De ce nu-i laşi un bilet pe birou?

— De ce nu-mi faci tu un serviciu?

— De câte ori îţi fac câte un serviciu, am senzaţia că sunt complice la o infracţiune.

— Îţi aduc baclava.

— Mai bine o brioşă de porumb.

M-am ridicat şi i-am spus lui Harry:

— Asta rămâne între noi.

— Prăjită, cu unt.

Am ieşit şi m-am dus repede la lift. În timp ce coboram, m-am gândit ce-mi spunea instinctul că ar trebui să fac. În primul rând, să ies din clădire, în caz că Jack Koenig ar fi vrut să stea de vorbă cu mine după ce i-a făcut zile fripte lui Kate. În al doilea rând, următoarea persoană cu care trebuia să vorbesc era Kate, în particular şi departe de Ministerul Iubirii. Asta înseamnă instincte bune.

Am ieşit din lift, am luat-o pe Broadway şi am mers spre sud spre World Trade Center.

Cafeneaua – Acropole – avea avantajul că era dotată cu nişte separeuri cu pereţi foarte înalţi şi astfel clienţii nu puteau fi văzuţi din stradă. De asemenea, muzica grecească oribilă şi stridentă oferită prin difuzoare acoperea conversaţiile şi la fiecare cinci minute se auzea un zgomot înnebunitor de veselă făcută ţăndări. Se auzea şi el tot din difuzoare şi se voia amuzant. Bănuiam că trebuie să fii grec ca să înţelegi.

M-am aşezat într-un separeu gol din spate.

Aveam senzaţia că cercul se strânge în jurul meu – că n-ar trebui să-mi folosesc nici mobilul, nici telefonul de la birou şi nici pe cel de acasă. Dacă federalii au pus ochii pe tine, te-ai fript.

A venit o chelneriţă şi am cerut cafea.

— Mai doriţi şi altceva?

— Pâine prăjită.

Ajunsesem la a treia ceaşcă de cafea şi tocmai mă aplecam peste margine să văd uşa de la intrare, când a apărut Kate. M-a zărit, s-a apropiat repede de separeu şi s-a strecurat pe locul din faţa mea.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Evident, trebuie să vorbim. Singuri.

— Te caută Jack.

— Tocmai de aia sunt aici. Despre ce aţi vorbit?

— M-a întrebat dacă mi-am băgat nasul în cazul TWA. I-am spus că da. Mi-a mulţumit că am răspuns atât de sincer şi m-a întrebat dacă şi tu faci acelaşi lucru. A ezitat, apoi a continuat: I-am spus că da. După aceea a vrut detalii şi i-am răspuns că probabil ştie deja tot ce s-a întâmplat din seara cu slujba comemorativă până acum. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Aşa mi-ai sugerat să fac, nu?

— Exact. Cum a suportat aflarea adevărului?

— Nu prea bine.

A venit chelneriţa şi Kate a cerut un ceai de muşeţel, ce-o mai fi şi aia.

— I-ai spus unde am fost eu ieri? am întrebat.

— I-am spus că ai fost în zona de est şi că asta e tot ce ştiu. I-am explicat, ceea ce e destul de adevărat, că nu-mi spui prea multe lucruri, ca să nu fiu pusă în situaţia să trebuiască să mint. A admirat strategia din punct de vedere profesional, dar era enervat rău.

— Se enervează numai când aude de mine.

I-au adus ceaiul exact în clipa când s-a spart vesela şi a făcut-o să tresară. Îmi dădeam seama că era încordată după o oră în compania lui Koenig.

— E o înregistrare, i-am explicat. Te simţi bine?

— Da. Sunt bine. A sorbit din ceai, apoi s-a aplecat peste masă şi mi-a spus: I-am spus direct că eu te-am rugat să faci nişte săpături în cazul ăsta şi că tu la început nu ai vrut, dar ai acceptat să verifici câteva chestii din loialitate faţă de mine. I-am spus că îmi asum întreaga răspundere pentru orice încălcare a procedurii, a regulamentului, a

ordinelor în vigoare şi aşa mai departe.

— S-a înroşit la faţă? îmi place când se face roşu. L-ai văzut vreodată rupând un creion între degete?

— Nu e de glumă. Dar, da, era într-o stare de nebunie controlată.

— Păi, asta îţi spune ceva foarte clar, nu-i aşa? Cineva – guvernul, FBI-ul, CIA-ul – are ceva de ascuns.

— Nu neapărat. Era enervat pentru că era a doua oară când mi se spunea că acest caz nu e treaba mea. Nu le place să fie nevoiţi să-ţi spună ceva de două ori, chiar dacă e ceva lipsit de importanţă. Nu e loc pentru renegaţi şi şmecheri în echipă. Enervarea lui Jack nu avea nimic de-a face cu cazul ăsta în sine, ci cu o problemă mai largă – faptul că îi sprijinim şi îi încurajăm pe cei care susţin teorii ale conspiraţiei şi pe jurnaliştii însetaţi de senzaţional.

— Noi de ce nu ne-om fi gândit la asta?

— Pentru că nu e adevărat.

— Sper că i-ai spus şi lui asta.

— Nu i-am spus. I-am spus că înţeleg foarte bine.

Nu era foarte clar care era poziţia doamnei Mayfield în acest moment, aşa că am întrebat:

— Şi care e concluzia?

— Mi-a dat un ordin direct să nu mă mai implic în problema asta şi mi-a spus că, dacă îi dau cuvântul meu, atunci n-o să apară nimic negativ la dosarul meu.

— Prin urmare, s-a terminat. N-a fost mare scofală. Unde vrei să mergem la masă? Mi-a ignorat întrebarea.

— Ce ţi-a spus căpitanul Stein? a întrebat în schimb.

— Ah, Stein. Koenig nu i-a spus prea multe, decât că unul dintre poliţiştii lui problemă – adică eu – trebuia tras de urechi în legătură cu ceva. Aşa că a trebuit să-i spun lui Stein despre ce e vorba, ca el să poată să-mi facă morală. A fost destul de bizar.

— Asta e tot?

— Oarecum.

Mă hotărâsem să nu-i vorbesc deocamdată de povestea cu Yemenul, poate chiar niciodată.

— Atunci Jack de ce vrea să te vadă? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Tu ştii?

— Nu... probabil că vrea să te muştruluiască personal.

— Nici gând. Mă iubeşte.

— Nu e adevărat. Dar te respectă.

— Şi eu pe el.

— Dar... e de părere că nu-ţi place să lucrezi în echipă. Aşa a spus. Se teme că poţi să pui brigada într-o lumină proastă.

— Zău? Să-l ia dracu! De fapt, nu-i place să aibă atâţia poliţişti în jurul lui. Îl intimidează.

Kate nu a comentat.

— Nu sunt obligat să vorbesc cu Jack Koenig. Mi-am dat demisia.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Ce?!

— Stein m-a pus să aleg între a nu-mi mai băga nasul în afacerea TWA 800 şi a-mi da demisia. Am ales să demisionez.

— De ce? Renunţă la povestea asta, John! Nu merită să ne distrugem carierele.

— Poate că merită. Mi-am dat demisia din principiu. Cu alte cuvinte, m-am săturat de slujba asta.

De asemenea, nu-mi doream o slujbă care însemna că mă puteau trimite oricând în Yemen şi să-şi bată joc de viaţa mea. Dar nu i-am spus asta lui Kate.

— Vorbim mai târziu despre asta... a spus. A rămas tăcută o vreme, apoi a continuat: Jack mi-a oferit şi mie câteva opţiuni.

Ştiam eu că nu scăpasem aşa uşor.

— Prima opţiune, a continuat, e un transfer permanent undeva în mijlocul ţării, într-un loc care urmează a fi discutat. A doua opţiune e o misiune temporară pe lângă ataşatul juridic al FBI-ului în ancheta asupra atacului cu bombă de la ambasada din Dar es Salaam, Tanzania.

Am aşteptat un moment, evitându-i privirea lui Kate. În cele din urmă, am spus:

— Înţelegi, desigur, că asta e o pedeapsă şi nu o recompensă pentru o bună iniţiativă.

— Nu aşa mi-a fost prezentată, a spus ea.

— Ce ai de gând să faci?

— Tu ce-ai vrea să fac?

— Păi... ţie nu-ţi place în New York, aşa că acceptă transferul în Dubuque sau unde o fi.

— Ba îmi place în New York.

— De când?

— De când mi s-a dat posibilitatea să plec. Uite ce e, John, dacă

accept misiunea temporară din Tanzania, mi se garantează încă cel puţin doi ani în New York. Pe când transferul în ţară e permanent.

Ar trebui să ceri şi tu un transfer acolo unde aterizez eu şi s-ar putea să treacă ani buni până să ajungem amândoi în acelaşi oraş.

Dacă se va întâmpla vreodată.

— Ţi-am spus: îmi dau demisia.

— Ba nu, nu-ţi dai demisia. Şi, chiar dacă ai face-o, ai veni cu mine la Dallas, sau în Cleveland, sau Wichita?

— Aş veni cu tine oriunde. N-am fost niciodată mai la vest de Eleventh Avenue. Ar putea fi distractiv.

S-a uitat la mine să se asigure dacă vorbeam serios, ceea ce nu era cazul.

— Îmi iau o slujbă ca agent de pază într-un magazin, am spus. Sau, iată altă opţiune – spune-i lui Koenig să se ducă-n mă-sa.

— Nu e o opţiune bună pentru carierele noastre. Uite, aş putea să depun o plângere sau să cer o misiune mai uşoară, dar cel mai simplu ar fi să accept să plec temporar în străinătate. Nu vor fi mai mult de trei luni. Apoi mă întorc, dosarul e curat şi ne vedem de viaţa şi de slujbele noastre. A adăugat: L-am făcut pe Jack Koenig să-mi promită că ţi se va reînnoi contractul pentru încă doi ani aici, în New York.

— Te rog, nu-mi negocia tu contractul în numele meu. Am avocat pentru asta.

— Eu sunt avocatul tău.

— Atunci o să-ţi spun eu ce să faci. Nu invers.

M-a luat de mână şi a spus:

— John, lasă-mă să accept misiunea! Te rog. Numai aşa lucrurile o să se aranjeze.

Am strâns-o de mână şi am spus:

— Şi eu ce fac singur în New York? S-a forţat să zâmbească şi a spus:

— Faci ce vrei tu. Dar nu uita că o să am zece agenţi cu ochii pe tine douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

I-am zâmbit şi eu, gândindu-mă la modul interesant în care evoluase situaţia. Practic, Kate Mayfield şi John Corey – doi simpli muritori – îi supăraseră pe zei, care hotărâseră că trebuia să fim exilaţi departe de restaurantul Acropole, în regiunile îndepărtate ale Africii şi ale Orientului Mijlociu. Sau, ne-am putea întinde pe jos în faţa unui

tanc.

— De ce nu-ţi dai şi tu demisia? am întrebat.

— Eu n-o să-mi dau demisia. Şi nici tu.

— Bine, atunci mă ofer voluntar să merg în Tanzania cu tine.

— Nici gând. Am întrebat deja. N-o să se întâmple. S-a uitat la mine şi a continuat: John, te rog, lasă-mă să plec şi, te rog, nu-ţi da demisia. Cel puţin aşteaptă până mă întorc.

Am luat o decizie bruscă şi stupidă şi am spus:

— Nu m-aş simţi foarte bine ştiind că tu eşti în Africa, în timp ce eu stau aici, bălăcindu-mă în lux. Aşa că o să mă ofer voluntar să plec la Aden. În Yemen, adică.

M-a privit lung, apoi a spus:

— Eşti foarte dulce... foarte... Se întristase. Mi-a dat drumul la mână şi şi-a şters ochii cu un şerveţel de hârtie, apoi a continuat: Nu pot să te las să faci aşa ceva. N-ai niciun motiv să... Vreau să spun... e numai vina mea.

— Asta e adevărat. Dar ştiam în ce mă bag. Doar că nu m-am gândit că o să ne taie aşa de repede elanul. Ar trebui să fie aşa de conştiincioşi şi cu teroriştii. Nu mi-a răspuns. Aşa că acceptăm să plecăm separat în misiunile astea, ne întoarcem acasă bronzaţi şi în formă şi luăm lucrurile de unde le-am lăsat.

A dat uşor din cap, după care m-a întrebat:

— De unde ştii că o să accepte să pleci în Yemen?

— Au nevoie de oameni acolo şi nu prea găsesc voluntari.

— De unde ştii chestiile astea?

— Mi-a spus Stein.

— El... de ce...? Ţi-a cerut să pleci?

— Mi-a sugerat. Ceea ce e o coincidenţă dată naibii.

— Ticălosule! Mi-a ars un picior în gambă pe sub masă. De ce nu mi-ai spus?

— Ai răbdare. Oferta lui Stein de a mă trimite în Yemen e irelevantă. L-am refuzat şi i-am spus că-mi dau demisia. Dar acum, de vreme ce tu insişti să-ţi păstrezi slujba, eu o să plec în Yemen, iar tu – în Tanzania.

Mie mi se părea logic, dar îmi dădeam seama că ea era încă furioasă. Am încercat s-o iau de mână, dar şi-a retras-o şi şi-a încrucişat braţele pe piept. De obicei ăsta nu era semn bun.

S-a auzit încă o dată zgomotul veselei sparte şi doi bătrânei care

tocmai se aşezaseră într-un separeu de alături aproape au sărit de pe scaun. Speram că restaurantul Acropole era dotat cu defibrilator.

Kate a fiert o vreme în suc propriu, apoi s-a calmat şi a spus pe un ton neutru:

— Bine, atunci. Rămâne aşa. Acceptăm misiunile temporare – chestie care ar putea chiar să ne facă bine – şi lăsăm în urmă problema asta.

— Gândeşte-te la asta ca la o mişcare bună pentru carieră, am spus. Şi ai dreptate – două sau trei luni de zile departe unul de altul ar putea să ne facă bine.

— Nu asta am spus.

— Nici eu.

Ne-am dat mâna peste masă şi Kate mi-a amintit:

— Trebuie să te duci să vorbeşti cu Jack.

— De-abia aştept.

— Am timp până marţi să-mi fac ordine în lucruri. Tu de cât timp ai nevoie?

— Ca să-mi fac ordine în lucruri, aş avea nevoie de zece ani. Dar o să fiu gata până marţi.

— O să fie nevoie să facem nişte vaccinuri. Şi trebuie să sun azi la biroul pentru deplasări.

— Şi eu.

— Când nu eram căsătorită, a spus ea, nu-mi păsa unde lucram sau unde mă trimiteau temporar.

— Nici mie.

— Tu ai fost poliţist în New York.

— Da, dar odată a trebuit să fac două săptămâni în Bronx.

— John, vorbim serios.

— Bine, sunt teribil de ofticat. Ne folosesc pe fiecare ca să scape de celălalt şi ca să ne închidă gura. Ăsta a fost un avertisment. Data viitoare nu mai scăpăm aşa uşor.

— N-o să mai existe o dată viitoare. Cazul e închis. Închis.

— Sunt de acord.

— Mai spune-o o dată.

Dacă mai spuneam o dată, ar fi trebuit să şi cred ce spun. Ce mă enerva cel mai tare era faptul că Jack Koenig folosea laţul marital ca să-mi lege mâinile. Era o experienţă nouă pentru mine.

— Nu ştiu să pierd, am spus.

— Termină cu replicile astea de macho. Cazul ăsta e închis. Eu l-am deschis, eu îl închid.

— Bine, nu mai vorbesc despre asta.

A schimbat subiectul şi m-a întrebat:

— Crezi că a apărut ceva nou în cazul USS Cole?

— Din câte ştiu eu, nu. O să mi se facă instructajul acolo.

— Au nişte piste noi în legătură cu atentatele din Kenya şi Tanzania. Nu există nicio îndoială că gruparea asta, al-Qaeda, a fost în spatele atentatelor şi am prins doi suspecţi principali care au început să vorbească. Al-Qaeda, după cum ştii, a fost implicată şi în atacul asupra vasului USS Cole.

— Aha.

Am chemat-o pe chelnăriţă, am comandat o brioşă de porumb caldă şi cu unt la pachet şi am cerut nota.

— Misiunile astea s-ar putea să fie o pedeapsă, a spus Kate, dar poate că reuşim să facem ceva bun acolo.

— Mda. Terminăm repede şi ne întoarcem acasă devreme. Mai vrei ceai?

— Nu. Tu asculţi ce spun?

— Ascult.

— Trebuie să fii atent pe acolo. E o ţară ostilă.

— O să mă simt ca acasă. Şi tu să fii atentă.

— Tanzania e o ţară prietenoasă. Şi-au pierdut sute de cetăţeni în atacul asupra ambasadei.

— Mă rog. Bine, pleacă tu prima. Vin şi eu în zece minute.

S-a strecurat afară din separeu, m-a sărutat şi a spus:

— Nu face pe şmecherul cu Jack!

— Nici nu-mi trece prin minte.

A plecat, iar eu mi-am terminat cafeaua, am luat brioşa cu unt, am plătit nota şi am lăsat pe masă nişte mărunţiş.

Îmi trecuse enervarea – eram calm, cu mintea limpede, stăpânit – şi căutam să mă răzbun.

CAPITOLUL 29

După ce am ieşit pe Broadway, m-am dus la un telefon public şi l-am sunat pe Dom Fanelli pe mobil.

Mi-a răspuns şi l-am întrebat:

— Poţi să vorbeşti?

— Tre' să ajung la o crimă dublă pe West 35th Street, dar pentru

tine am timp. Ce s-a întâmplat? Cu el nu ştiu niciodată când vorbeşte serios, dar şi el se plânge de acelaşi lucru când e vorba de mine. Am spus:

— Am nevoie de tine să-mi găseşti trei persoane.

— Îţi găsesc şi patru.

— Prima persoană, femeie, nume de familie Scarangello, nume mic Roxanne. Se scrie S-C-A.

— Hei, am patru verişoare pe care le cheamă Roxanne Scarangello. Ce ştii despre ea?

— Absolventă de facultate, la UPenn sau Penn State...

— Care e diferenţa?

— Eu de unde dracu să ştiu? Ascultă aici! Are aproape treizeci de ani, de fel de pe lângă Philadelphia şi s-ar putea să mai locuiască acolo. Născută în iunie, nu ştiu data, nici anul.

— Asta-i tot? Nu aveam de ce să-i spun despre slujbele ei de vară, pentru că ar fi ajuns la hotelul Bayview şi eu nu voiam asta.

— Asta-i tot, am spus. Verifică întâi la universităţi.

— Uh! Aşa zici tu?

— A doua persoană, bărbat, numele de familie Brock. I l-am spus pe litere. Numele mic Christopher. Ar trebui să aibă cam treizeci şi cinci de ani. Lucrează sau a lucrat în industria hotelieră. Ultima adresă cunoscută, acum vreo cinci ani, în Long Island.

— Nu-mi dai prea multe.

— Avea un tatuaj cu un şoarece care-i ieşea din fund.

— Ah, acel Christopher Brock.

— A treia persoană, femeie, nume de familie Gonzalez Perez, numele mic Lucita. Nu ştiu cum se scriu. Hispanică, evident, ţara de origine – El Salvador, statutul de imigrant necunoscut, vârsta douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru, lucra în industria hotelieră. Am adăugat: N-o să ai prea mult noroc cu ea. Concentrează-te pe primii doi!

— Bine. Despre ce e vorba?

— Nu pot să spun, Dom.

— Pot să ghicesc? Nu am răspuns. Deci, a spus Fanelli, îl sun pe Harry Muller, ca să-l întreb ce mai face şi dacă îi place să lucreze cu federalii. Şi ajungem să vorbim de John Corey, iar el spune că în ultima vreme te porţi ciudat. Şi eu îl întreb: „Ce-i aşa de ciudat că John Corey se poartă ciudat?" Şi el spune că în ultimele câteva zile ai dezertat şi că el îi transmite mesaje verbale soţiei tale. Şi mai ciudat e că ai cumpărat

două sandvişuri cu cârnaţi polonezi cu usturoi pentru tine şi pentru el şi tu nu l-ai mâncat pe al tău. Apoi mă sună el azi de dimineaţă şi îmi spune că Stein te-a chemat la el în birou şi că acum ai dezertat din nou şi el aşteaptă o brioşă cu unt. Deci...

— Nu trebuia să ajungi la o crimă dublă?

— Ba da, dar nu pleacă nicăieri. Aşadar, din toate astea, eu trag concluzia că-ţi bagi nasul în cazul TWA 800.

M-a derutat puţin, dar am replicat calm:

— Cum ai putut să ajungi la o asemenea concluzie?

— Simplu. Am pus totul cap la cap.

— Ce anume ai pus cap la cap?

— Ah, şi l-ai întrebat pe Muller dacă el a lucrat la cazul TWA, şi i-ai spus că ai fost la slujba comemorativă, şi eu ştiu că Kate a lucrat la caz şi Marie Gubitosi la fel. Şi acum vrei să dai de un tip pe nume Brock care locuia pe Long Island acum cinci ani. Coincidenţă? Nu prea cred. Observ un tipar, John.

Uneori uit că Reţeaua Albastră funcţionează în ambele sensuri şi uit că Dom Fanelli e un poliţist deştept.

— Ar trebui să te faci detectiv, i-am spus. Bine, vezi ce poţi să afli despre persoanele alea.

— Cât de repede îţi trebuie?

— Cam peste două luni.

— Cam în două săptămâni ar trebui să ştiu. Poate în două zile.

Te sun eu.

— Nu te grăbi. Plec în Yemen pentru vreo două luni.

— Unde dracu e Yemenul?

— E pe hartă. Am adăugat: Mă trimit acolo ca să-mi dea o lecţie despre respectarea ordinelor.

— Ce rahat! Poate ar trebui să respecţi ordinele.

— Asta fac. Plec în Yemen.

— E ca atunci când te-au trimis pe Staten Island?

— Mda, doar că FBI-ul are de patrulat o rază mai mare. Kate pleacă în Africa pentru aceeaşi lecţie.

— Mama mia! Da ştiu că v-au tras-o. O să am grijă de apartamentul vostru cât sunteţi plecaţi.

— O să-ţi dau o cheie ca să ai grijă de el. Darsă nu-l foloseşti pe post de cuibuşor de nebunii.

— Pe post de ce? Hei, paisano, ce se întâmpla cu mine dacă

ajunge la urechile FBI-ului că mă interesez de oamenii ăia? Primesc şi eu o excursie gratuită în Yemen?

— N-o să afle. Nu trebuie să le pui întrebări persoanelor în cauză sau să ai vreun contact cu ei. Vreau doar să ştiu unde sunt. Mă ocup de asta când mă întorc.

— S-a făcut. Hai să ne vedem la o bere înainte să pleci.

— Nu e o idee prea bună. Sunt cu ochii pe mine. Îţi las cheia de la apartament la administratorul blocului.

— Bine. Auzi, merită? Am înţeles unde bătea şi am răspuns:

— La început nu eram sigur. Dar tocmai am primit un şut în ouă din partea sistemului. Aşa că acum trebuie să le trag şi eu unul.

A tăcut o vreme, lucru neobişnuit pentru el, apoi a spus:

— Mda. Asta înţeleg. Dar uneori trebuie doar să rabzi.

— Uneori. Dar nu de data asta.

— Ai aflat ceva nou despre caz?

— Ce caz?

— Bine. Când pleci?

— Probabil marţi.

— Sună-mă înainte să pleci!

— Nu. Te sun când mă întorc. Nu încerca să dai de mine cât sunt acolo.

— Nici măcar nu ştiu unde dracu e locul ăla. Spune-i lui Kate *bon voyage*. Ne vedem când vă întoarceţi.

— Mersi, Dom.

Am închis şi m-am întors în Federal Plaza 26.

Definiţia nebuniei, după cum a spus cineva, e să faci acelaşi lucru de fiecare dată şi să te aştepţi la rezultate diferite.

Conform acestei definiţii, eram chiar nebun.

CAPITOLUL 30

Am intrat în biroul domnului Koenig, un apartament impresionant de pe colţ, cu o vedere frumoasă spre World Trade Center, Statuia Libertăţii, Staten Island şi spre port.

Mai fusesem de câteva ori în biroul lui şi niciuna dintre acele vizite nu fusese deosebit de voioasă. Nici cea de azi n-avea să fie diferită.

Jack Koenig era în picioare la una dintre ferestre, cu privirea spre port şi cu spatele la mine.

Ca să-şi demonstreze poziţia de forţă îi plăcea să stea acolo când

intra cineva ca să vadă cum îţi anunţi prezenţa. M-am gândit să urlu în arabă: „*Allah Akbar*!" şi să sar pe el, dar m-am mulţumit să-mi dreg glasul.

S-a întors spre mine şi m-a salutat cu o înclinare a capului.

Jack Koenig e un tip înalt şi slab, cu ochi cenuşii, părul cărunt tuns scurt şi poartă costume gri. Bănuiesc că asta ar trebui să dea impresia de oţel, dar eu mă gândesc la mina de creion. Poate la beton.

Mi-a strâns mâna, a făcut semn spre o masă rotundă şi a spus:

— Ia loc.

M-am aşezat, iar el s-a aşezat în faţa mea.

— Ţi-a spus Kate că vreau să vorbesc cu tine?

— Da.

— Unde ai fost?

— În biroul căpitanului Stein.

— După aceea.

— Ah, am ieşit să mă plimb să-mi pun ordine în gânduri. Trabucul lui îmi face rău. Vreau să spun, nu mă plâng că fumează într-o clădire unde fumatul e interzis, dar...

— David mi-a spus că vrei să-ţi dai demisia.

— Ei, m-am răzgândit. Doar dacă nu eşti tu de altă părere.

— Nu. Eu te vreau aici.

Nu a adăugat: „Unde pot să stau cu ochii pe tine şi să-mi bat joc de viaţa ta", dar am subânţeles amândoi asta.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea în mine.

— N-am spus aşa ceva. De fapt, încrederea mea în judecata ta nu există. Dar vreau să-ţi mai dau o şansă să fii de folos echipei din care faci parte şi ţării.

— Excelent.

— Nu face pe deşteptul cu mine, John! Nu am dispoziţia necesară.

— Nici eu.

— Bine. Atunci putem să trecem la subiect. Ai făcut investigaţii în cazul TWA 800, în timpul serviciului şi împotriva ordinelor clare de a nu face aşa ceva.

— Liam Griffith nu-mi dă mie ordine.

— Nu, dar eu îţi dau şi eu îţi spun, aşa cum i-am spus şi lui Kate, că nu ai voie să te mai amesteci în acest caz. De ce? Muşamalizare? Conspiraţie? Dacă tu crezi aşa ceva, atunci chiar ar trebui să-ţi dai

demisia şi să te ocupi mai departe de asta. Şi poate că aşa o să şi faci. Dar deocamdată eu aş vrea să te duci în Yemen şi să-ţi faci o idee despre ce încercăm să realizăm în toată lumea în legătură cu siguranţa Americii.

— Şi ce anume încercăm să realizăm?

— Asta trebuie să afli tu.

— De ce în Yemen? De ce nu unde se duce Kate?

— Nu e o pedeapsă, dacă la asta te gândeşti. E o onoare să participi la misiuni în străinătate.

Nu eram nici măcar pe aceeaşi planetă, aşa că nu avea niciun rost să-l contrazic.

— Sunt recunoscător pentru această şansă, am spus.

— Ştiu că eşti.

— Şi ce trebuie să fac acolo?

— O să ţi se facă un instructaj complet la Aden.

— Bine. N-aş vrea să fiu prea zelos şi să mă trezesc dat afară în şuturi de doamna ambasador.

Mi-a aruncat o privire rece şi a răspuns:

— E o misiune importantă. Şaptesprezece marinari americani au fost omorâţi şi o să-i prindem pe cei vinovaţi, poţi să fii sigur.

— N-am nevoie de încurajări. Îmi fac meseria.

— Asta aşa e. Dar o s-o faci ca la carte.

— Bine. Asta e tot?

— Asta e tot în legătură cu Yemenul. Spune-mi ce ai făcut ieri.

— Am fost cu maşina spre est.

— Unde anume?

— La plajă.

— Nu te-ai bronzat.

— Am stat la umbră.

— De ce aveai telefonul şi pagerul închise?

— Aveam nevoie de o zi liberă pentru sănătatea mea mintală.

— E bine că eşti conştient de această nevoie.

Asta era chiar amuzant, aşa că am zâmbit.

— Dar n-o să-ţi mai închizi niciodată pagerul, a adăugat.

— Da, domnule. Telefonul şi pagerul o să funcţioneze în Yemen?

— O să ne asigurăm că funcţionează. Dă-mi voie să te întreb ceva – crezi că e posibil să fi aflat nişte informaţii noi în legătură cu TWA 800? Ei bine, era o întrebare cu două tăişuri. Am răspuns:

— Daca ar fi ceva, ai fi primul care ar afla.

— Asta se înţelege de la sine. A spus nonşalant: Ai auzit probabil un zvon despre o casetă video.

— Am auzit.

— Multă lume l-a auzit. Dar, ca toate zvonurile, miturile şi legendele urbane, e doar atât – un mit. Ştii cum pornesc lucrurile astea? îţi spun eu. Oamenii au o nevoie fundamentală de a explica inexplicabilul. Simt nevoia să creadă în existenţa unui lucru – de obicei un obiect neînsufleţit, cum ar fi Sfântul Graal sau un cod de legi secret – sau, în cazul unei infracţiuni, o dovadă explozivă care reprezintă cheia rezolvării întregului mister. Măcar de-ar fi viaţa atât de simplă!

— Uneori e.

— Aşadar, persoanele cu imaginaţie bogată fac să apară, să spunem, o dovadă năucitoare care a fost pierdută sau ascunsă, dar care, dacă e găsită, va revela adevărul fundamental. Mulţi încep să creadă în lucrul acesta, orice ar fi el, pentru că le aduce alinare şi speranţă.

Şi în scurt timp zvonul despre existenţa lui devine mit şi legendă.

— Am pierdut firul.

S-a aplecat către mine şi a spus:

— Nu există nenorocita de casetă cu doi care şi-o trag pe plajă cu avionul explodând în spatele lor.

— Şi nici racheta?

— Nici nenorocita de rachetă.

— Simt că mi-ai ridicat o povară de pe umeri. De ce nu contramandăm chestiile astea din Yemen şi Tanzania?

— Nici gând.

— Păi, atunci, dacă nu mai e şi altceva, trebuie să sun la biroul pentru deplasări.

Domnul Koenig continua să stea jos, aşa că nu m-am ridicat nici eu.

— Ştiu că eşti foarte frustrat din pricina cazului Khalil, a spus, şi îţi împărtăşim cu toţii frustrarea.

— Asta e foarte bine. Dar tot frustrarea mea e.

— Şi, desigur, eşti personal implicat în acest caz. Vrei să se termine într-un fel sau altul.

— Vreau răzbunare.

— Ce-o fi. Ştiu că eşti profund afectat de moartea bărbaţilor şi a femeilor care au lucrat cu tine la caz. Kate spunea că nu reuşeşti să accepţi moartea lui Ted Nash.

— Uh... ce?

— Spunea că eşti în faza de negare. Se întâmplă foarte des în cazul morţii unui coleg apropiat – negând realitatea, negi faptul că acelaşi lucru ţi s-ar putea întâmpla şi ţie. E un mecanism care te ajută să faci faţă situaţiei.

— Mda... păi... mie..... chiar puţin îmi pasă.

— Kate şi Ted deveniseră prieteni apropiaţi, aşa cum probabil ştii, dar ea a găsit o cale să se împace cu durerea.

Începuse să mă enerveze şi, cum nimic din astea nu era relevant, ştiam că vrea să mă calce pe nervi pentru că şi eu îi făcusem lui acelaşi lucru. O mică revanşă din partea lui Jack cel stăpân pe sine.

— Sincer să fiu, am spus, nu-mi plăcea Ted Nash câtuşi de puţin şi am încetat să-l mai plâng cam la două secunde după ce am aflat că era mort. Unde încerci să ajungi cu toate astea? Pe buzele sale subţiri i-a apărut un vag zâmbet, apoi a dispărut şi a spus:

— Cred că mă îndepărtam de subiect. Ideea era că, atunci când te întorci, refacem echipa noastră specială şi ne dublăm eforturile în cazul Khalil.

— Bun. Asta e momeala.

— Asta e momeala. Yemen e şutul în cur. Dă-ţi seama şi singur, John!

— Mi-am dat seama.

— Rămâi în echipă, joacă şi tu corect şi mai ai parte de o repriză. Ieşi din echipă şi nu mai pui mâna pe minge cât oi trăi.

— Bună analogie. Şi ai dreptate. Cazul Khalil e mai important pentru mine decât o vânătoare de fantome în cazul TWA. Am adăugat, pentru că era adevărat: înţeleg de ce eşti şef aici. Eşti foarte bun.

— Aşa e. Dar e drăguţ să o aud de la tine.

Am aşteptat să-mi spună cât sunt de grozav, dar n-a făcut-o.

— Nu te deranjează să ignori posibilitatea existenţei acelei casete? l-am întrebat.

A rămas multă vreme uitându-se lung la mine, apoi a spus:

— Nu o ignor. Îţi spun că nu există, iar, dacă ar exista, n-ar fi treaba ta. Sper că e clar.

— Foarte.

S-a ridicat şi m-a condus până la uşă.

— O să-ţi placă să lucrezi cu agenţii din Yemen. E o echipă de mâna întâi.

— De abia aştept să contribui la succesul misiunii. Aş vrea să mă întorc acasă până la Ziua Muncii.

— Nevoile misiunii sunt pe primul loc. Dar e posibil.

— Bun. Ţin ore la John Jay.

— Ştiu asta. Nu vrem să-ţi provocăm dificultăţi inutile.

— Numai dificultăţi utile.

— Suntem cu toţii soldaţi în lupta contra terorismului global.

— Şi, de asemenea, în lupta contra Jihadului islamic.

Mi-a ignorat engleza şi araba explicite şi a spus:

— Yemenul e considerat o ţară ostilă. Trebuie să fii foarte atent.

Te aşteaptă un viitor strălucit aici şi n-am vrea să ţi se întâmple nimic. Şi nici Kate n-ar vrea, sunt sigur. Trebuie să treci pe la cei de la Juridic înainte să pleci, în legătură cu testamentul. Şi să laşi o împuternicire în caz că eşti dat dispărut sau eşti răpit.

Ne-am uitat lung unul la altul preţ de câteva secunde. În cele din urmă, i-am spus:

— Nu planificasem să mi se întâmple nimic din astea.

— Nu e de glumă – e un loc periculos – m-a informat. De exemplu, în decembrie 1998, patru turişti occidentali răpiţi au fost ucişi de o grupare religioasă extremistă.

— Budişti?

— Nu, musulmani.

— Aha, deci e o ţară musulmană.

Era limpede că domnul Koenig îşi pierdea răbdarea faţă de prostia mea prefăcută, dar a continuat:

— În ultimii zece ani şi ceva, peste o sută de occidentali au fost răpiţi în Yemen.

— Serios? Ce dracu făceau acolo?

— Nu ştiu... oameni de afaceri, savanţi, turişti.

— Bun, dar după ce au dispărut primii patruzeci sau cincizeci, ceilalţi n-au spus: „Uf! Poate ar trebui să mă duc în Italia", sau aşa ceva.

M-a privit câteva clipe, apoi a spus, forţându-se să nu-şi piardă răbdarea:

— Ce căutau în Yemen nu e relevant. Dar, ca să ştii şi tu, printre cei răpiţi sau dispăruţi nu era niciun american. Cei mai mulţi erau

europeni. Au porniri aventuroase.

— Mai degrabă n-au idee în ce se bagă.

— Mă rog. O parte dintre atribuţiile tale va fi să aduni informaţii despre aceste persoane dispărute – şi să ai grijă să nu ajungi şi tu ca ele.

Ne-am uitat iar unul la celălalt şi, poate că era imaginaţia mea, dar mi s-a părut să zăresc un zâmbet fluturându-i pe buze.

— Înţeleg, am spus.

— Ştiu că înţelegi.

Ne-am dat mâna şi eu am ieşit.

CAPITOLUL 31

Eu şi Kate ne-am petrecut restul zilei în clădirea din Federal Plaza 26 ca să completăm hârtii, să rezolvăm probleme neterminate şi să ne luăm rămas-bun de la colegi.

Ne-am dus la cabinetul medical, unde ni s-au făcut vaccinuri pentru boli care nici nu ştiam că există şi am primit fiecare câte o sticluţă cu pastile împotriva malariei. Asistentele ne-au urat călătorie fără probleme, fără nicio urmă de ironie.

În timp ce-mi făceam ordine pe birou, Harry Muller a spus:

— Nu ştiam că te-ai oferit voluntar să pleci în Yemen.

— Nici eu.

— Ai călcat pe cineva pe bătături?

— Koenig crede că am o relaţie cu nevastă-sa.

— Pe bune?

— Tipa trece din mânăân mână, dar să nu mai spui la nimeni.

— Mda... şi Kate pleacă în Africa?

— Tanzania. Bomba de la ambasadă.

— Ea pe cine a călcat pe bătături?

— Pe Koenig. Se dădea la ea şi ea l-a ameninţat cu o reclamaţie de hărţuire sexuală.

— Îţi baţi joc de mine. Nu-i aşa?

— Nu porni zvonuri! Lui Jack nu-i plac zvonurile.

Ne-am strâns mâna şi Harry a spus:

— Găseşte-i pe nenorociţii care au aruncat în aer vasul ăla.

— O să mă străduiesc.

Ultima oprire, fără Kate, a fost la Departamentul juridic, unde o tânără avocată – de vreo şaisprezece ani – mi-a dat să completez nişte documente, printre care şi o împuternicire pentru cazul în care aş fi

răpit sau dat dispărut. Mi-a explicat:

— Dacă mori, executorii din testament au puterea să se ocupe de bunurile tale. Dar dacă doar eşti dat dispărut, atunci e ca dracu. Ştii? Vreau să zic, eşti mort sau viu? Cine-ţi plăteşte chiria şi alte chestii?

— Jack Koenig.

— Cui vrei să-i laşi împuternicirea? Nu trebuie să fie avocat.

Doar cineva în care ai încredere să hotărască în numele tău până eşti găsit, sau presupus mort, sau declarat oficial mort.

— Elvis Presley pe cine a numit?

— Nu vrei s-o numeşti pe soţia ta?

— Ea probabil o să fie în Africa.

— Sunt sigură că o să-i dea voie să vină. E bine?

— Vrei să spui că, dacă sunt răpit sau dat dispărut, soţia mea va avea acces la carnetul meu de cecuri, la conturile de economii, la cărţile de credit şi la salariu?

— Exact.

— Şi dacă mă întorc şi descopăr că sunt falit? A râs.

Nu sunt chiar atât de obişnuit cu căsnicia şi ăsta era momentul adevărului. Am întrebat-o pe puştoaica avocat:

— Soţia mea pe cine a numit?

— N-a trecut încă pe aici.

— Înţeleg... bine, soţia.

A scris numele lui Kate pe un document, l-am semnat şi a fost autentificat pe loc.

Am dus cu greu la capăt şi alte porcării judiciare şi în cele din urmă mi-a spus:

— Asta e tot. Să te întorci cu bine. Şi treci pe la mine când te întorci.

— Îţi trimit o vedere dacă sunt răpit.

Hotărâsem de comun acord cu Kate să nu ieşim din clădire împreună, aşa că ne-am dat întâlnire la şase la Ecco. Am ajuns primul şi, ca de obicei, localul era plin de avocaţi, majoritatea specialişti în drept penal care nu se suportă unul pe altul decât atunci când sunt beţi.

Am cerut un Dewars dublu sec şi a fost un început bun. La capătul celălalt al barului stătea o femeie drăguţă şi mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că era fosta mea soţie cu o coafură şi o culoare nouă la păr. Ni s-au întâlnit privirile, Robin a zâmbit, şi-a ridicat paharul şi

am dat noroc de la distanţă. Adevărul e că încă ne înţelegem bine în rarele ocazii când vorbim sau ne întâlnim. Mi-a făcut semn să vin lângă ea, dar am clătinat din cap şi am cerut încă un pahar.

Au intrat câteva persoane din zona NYPD a etajului douăzeci şi şase, printre care şi John Muller, şi m-am dus la ei. Apoi au apărut câţiva amici de la FBI ai lui Kate şi am bănuit că era o mică petrecere de adio.

Kate a sosit împreună cu nişte colegi şi pe la 6.30 – erau cam cincisprezece persoane din BFA în bar, inclusiv Jack Koenig, care nu rata nicio ocazie de a arăta ce tip obişnuit i-ar plăcea să fie.

Koenig a ţinut un scurt discurs care abia se auzea în hărmălaia din bar, dar am prins cuvintele „datorie", „dedicaţie" şi „sacrificiu".

Poate repeta pentru necrologul meu.

Robin, care are mai mult tupeu decât majoritatea bărbaţilor, s-a apropiat şi s-a prezentat unora dintre colegii mei, apoi a ajuns şi la mine şi ne-am trimis câte un pupic fără să ne atingem.

— Spunea cineva că pleci în Yemen, a zis.

— Eşti sigură? Mie mi-au spus că plec la Paris.

A râs.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— De ce să stric perfecţiunea? Kate şi-a făcut loc să ajungă lângă noi şi am spus:

— Robin, ea e soţia mea, Kate.

Şi-au dat mâna şi Kate a spus:

— Mă bucur foarte mult să te cunosc.

Robin a răspuns, cu sinceritate:

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Am auzit că pleci în Tanzania.

Ce slujbă interesantă aveţi! Au trăncănit o vreme, iar eu tare mi-aş fi dorit să fiu în altă parte. Robin a întrebat-o pe Kate:

— Ai schimbat ceva prin apartament?

— Nu. Mă străduiesc să-l schimb pe John.

Au râs amândouă pe înfundate. Oare eu de ce nu râdeam?

— Unde e şeful tău? am întrebat-o pe Robin.

Mi-a aruncat o privire şi a răspuns:

— Avem întâlnire aici să luăm cina. Nu vreţi să rămâneţi cu noi?

— Nu m-ai invitat niciodată să rămân cu voi când lucraţi amândoi până târziu şi noi eram căsătoriţi. Cu ce ocazie acum? A răspuns rece:

— Şi tu lucrai până târziu. Păi, vă doresc să vă întoarceţi cu bine.

Ne-a întors spatele şi s-a dus înapoi la celălalt capăt al barului.

— Nu era nevoie să fii aşa de nepoliticos, a spus Kate.

— Nu sunt un tip foarte sofisticat, ce să-i faci? Hai să mergem!

— Mai stăm un sfert de oră. Aşa e frumos.

S-a îndepărtat să se alăture grupului.

Koenig a plecat primul, ca de fiecare dată, urmat de o mare parte a găştii FBI-iştilor, care participaseră de dragul lui Kate şi nu voiau să fie văzuţi prea mult timp alături de poliţişti.

David Stein a venit la mine şi mi-a spus:

— Ai făcut alegerea potrivită.

— Date fiind opţiunile, nu aveam de ales.

— Ba da, aveai şi ai ales ce trebuia. Când te întorci, o să ai dosarul curat şi chiar şi ceva putere. Va trebui să te întorci la cazul Khalil şi să uiţi de chestia cealaltă. Da?

— Da.

— Spune-o cu convingere.

— Sunt convins.

— Te cunosc eu. N-ai fost pedepsit, m-a informat. Ţi s-a dat o a doua şansă. Kate înţelege asta.

— Mai înţeleg şi că în organizaţia asta nimeni nu primeşte o a doua şansă. Cum de-am fost aşa de norocos? A venit mai aproape de mine şi a spus:

— I-ai speriat de moarte.

S-a întors şi s-a îndepărtat.

Părea să fie seara în care mă întâlneam cu persoanele pe care le iubeam cel mai puţin şi, în această notă, l-am văzut pe Liam Griffith intrând şi îndreptându-se spre bar. Şi-a comandat o băutură, apoi s-a apropiat de mine, a ridicat paharul şi a spus: -Bon voyage.

Voiam să-i spun să şi-l bage undeva, în schimb l-am întrebat:

— Au uitat umbreluţa în pahar? A zâmbit. Şi de ce nu ar fi făcut-o?

— Am fost şi eu în Yemen câteva săptămâni, a spus. Şi în Tanzania, şi în Kenya. Yemenul e o ţară destul de riscantă.

Nu i-am răspuns.

— Am fost şi în Sudan, şi în Somalia, a continuat, şi în alte zone fierbinţi.

— Probabil că ai călcat în strâchini rău de tot.

S-a uitat la mine o bucată bună de vreme, apoi l-a apucat un acces de sinceritate şi a spus:

— Pe măsură ce ne lărgim aria de cuprindere a operaţiunilor antiteroriste, ne dăm seama că răspunsul la întrebarea cine ne-a atacat în Punctul A se află adesea în Punctul B. Iar reacţia noastră la respectivul atac poate avea loc în Punctul C. Mă urmăreşti?

— Te-am pierdut după bon voyage.

— Nu, nu-i adevărat. Ce vreau să spun e că activitatea antiteroristă e o operaţiune vastă şi complexă împotriva unei reţele mondiale a terorii. Cheia succesului sunt coordonarea şi cooperarea. Iar asta îi exclude pe şmecheri şi pe singuratici, care de cele mai multe ori fac mai mult rău decât bine.

— Te referi la mine?

— Păi, cu siguranţă, nu vorbesc despre mine. Dacă n-ai remarcat până acum, contraterorismul nu e ca anchetele criminalistice.

— Ba, de fapt, chiar aşa e.

A venit mai aproape de mine şi a spus:

— Ştii de ce stau de vorbă cu tine?

— Pentru că nimeni altcineva de aici nu vrea să vorbească cu tine?

— Stau de vorbă cu tine pentru că Jack m-a rugat să stau de vorbă cu tine şi să te fac să înţelegi că răspunsul la ce s-ar putea să se fi întâmplat cu TWA 800 nu se găseşte neapărat pe Long Island. S-ar putea să fie în Yemen. Sau în Somalia. Sau în Kenya, sau în Tanzania.

— Sau la Paris.

— Sau la Paris. Dar poţi să începi în Yemen.

Acesta era momentul în care, în mod normal, i-aş fi tras una între picioare, dar m-am stăpânit şi am spus:

— Înţeleg de ce tu şi Ted Nash eraţi prieteni. Sunteţi amândoi nişte cretini.

Domnul Griffith a tras aer în piept şi a spus:

— Ted Nash era un om bun.

— Nu, era un cretin.

— Soţia ta nu era de aceeaşi părere când au petrecut o lună împreună la hotelul Bayview.

Mi-am dat seama că mă provoca, astfel încât să sar pe el şi să mă trezesc concediat şi acuzat de atac la persoană. Sunt înclinat să accept astfel de provocări, ceea ce e distractiv, dar nu şi inteligent.

I-am pus o mână pe umăr, chestie care l-a făcut să tresară, mi-am apropiat faţa de a lui şi i-am spus:

— Dispari dracului din faţa mea! S-a eliberat, s-a întors şi a plecat.

Nimeni nu părea să fi observat mica altercaţie, aşa că m-am amestecat din nou printre ceilalţi.

Am mai stat încă un sfert de oră, apoi încă un sfert. Pe la 7.30 eram terminat şi voiam să plec, aşa că i-am făcut semn lui Kate şi m-am dus spre ieşire.

Afară, în stradă, am oprit un taxi.

— Jack mi-a spus că o să reactiveze echipa specială când ne întoarcem, am zis. Ţi-a spus şi ţie?

— Nu. Probabil a vrut să-ţi spună personal. E o veste bună.

— Îl crezi?

— De ce nu l-aş crede? Nu mai fi aşa cinic!

— Sunt newyorkez.

— De săptămâna viitoare eşti yemenit.

— Nu e amuzant.

M-a întrebat:

— Despre ce ai vorbit cu Liam Griffith?

— Acelaşi lucru ca data trecută.

— A fost drăguţ din partea lui să vină să-şi ia bun-rămas de la noi.

— N-ar fi pierdut ocazia pentru nimic în lume.

M-am hotărât să nu-i spun despre ea şi Ted Nash la hotelul Bayview pentru că nu era relevant, era o chestie din trecut, Ted era mort, nu se întâmplase nimic între ei, nu voiam să provoc o ceartă înainte să ne despărţim, iar Liam Griffith era, în limbajul federalilor, un agent provocateur şi, probabil, minţea ca să mă oftice pe mine. Dar mă întrebam cum de şi el, şi Jack Koenig ştiau că eram cam sensibil la subiectul ăsta.

Am mers până acasă în tăcere, nedorind să mai vorbim despre ziua care se încheiase.

Ne-am petrecut a doua zi, sâmbătă, ocupându-ne de treburile noastre personale, lucru care s-a dovedit mult mai complicat decât crezusem, dar Kate avea situaţia sub control.

Duminica ne-am petrecut-o dând telefoane şi scriind e-mailuri, în mare parte către prieteni şi familie, pe care i-am informat în

legătură cu misiunile noastre separate în străinătate şi le-am promis să le comunicăm unde putem fi găsiţi imediat ce ajungem.

Luni, Kate a schimbat mesajul de pe robotul telefonic, înlocuindu-l cu unul care spunea că vom fi plecaţi din ţară, fără să precizeze pentru cât timp.

Din motive de securitate, corespondenţa agenţilor nu poate fi expediată către anumite destinaţii din străinătate – Yemen şi Tanzania fiind două dintre acestea –, aşa că am aranjat ca oficiul poştal să ne păstreze corespondenţa, iar pentru Kate a fost o lovitură să-şi dea seama că nu va mai vedea o vreme niciun catalog pentru cumpărături prin poştă.

Stilul modern de viaţă este în acelaşi timp convenabil şi complicat – ambele fiind rezultatul tehnologiei avansate. Kate are mare încredere în Internet când vine vorba de rezolvarea problemelor logistice, de operaţiunile financiare, de cumpărături, comunicare şi de afaceri. Eu, pe de altă parte, folosesc Internetul în principal pentru a-mi accesa e-mailul, care are nevoie de cam şase clarificări înainte să înţeleg mesajele postliterate aflate în moarte cerebrală.

După ce ne-am asigurat că făcusem tot ce trebuia făcut ca să ne desprindem de viaţa cu care eram obişnuiţi, am plecat la cumpărături pentru călătorie.

Eu aş fi vrut să mergem la Banana Republic, o alegere adecvată în opinia mea, însă, conform spuselor lui Kate, Eastem Mountain Sports de pe West 61 Street era locul ideal pentru cei cu destinaţii ciudate.

Aşa că am mers la EMS, unde m-am adresat vânzătorului:

— Mă duc în fundul universului, aşa că am nevoie de ceva în care să arăt bine în fotografiile pe care le vor face publice teroriştii.

— Mă scuzaţi? Atunci Kate i-a spus tânărului:

— Avem nevoie de haine de camuflaj pentru deşert şi pentru tropice şi bocanci buni.

În fine.

După cumpărături, eu şi Kate ne-am despărţit pentru o vreme, iar în cazul meu ultima oprire a fost barul restaurantului Ferestre către Lume din Turnul Nordic al World Trade Center, cunoscut, în concordanţă cu modestia newyorkeză, drept Cel mai Tare Bar din Lume.

Era aproximativ şase şi jumătate seara şi barul, aflat la etajul

107, la altitudinea de patru sute de metri deasupra nivelului mării, ceea ce făcea să-ţi pocnească urechile, era populat de o mulţime pestriţă de oameni care, la fel ca mine, simţeau nevoia unei băuturi de zece sau cincisprezece dolari şi a celei mai frumoase priveliști din New York, dacă nu din lume.

Nu mai fusesem aici din septembrie, când Kate mă târâse la petrecerea organizată de Brigada Antitero cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de la înfiinţare.

Unul dintre mai-marii FBI care au vorbit în seara aceea spusese: „Vă felicit pe toţi pentru munca desfăşurată de-a lungul acestor ani şi, mai ales, pentru arestarea şi condamnarea celor vinovaţi de tragedia care a avut loc aici pe 26 februarie 1993. Vreau să ne revedem cu toţii aici la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a acestei superbe echipe, când vom avea şi mai multe de sărbătorit".

Nu eram sigur că o să mai fiu în viaţă până la petrecerea aia, dar speram că o să fie mai multe de sărbătorit.

Kate m-a sunat să-mi spună că nu mai întârzie mult, ceea ce însemna cam o oră. Am comandat un Dewars cu sifon, m-am aşezat cu spatele la bar şi am privit afară prin ferestrele înalte cât peretele.

Chiar şi rafinăriile din New Jersey arătau bine de aici.

În jurul meu erau o mulţime de turişti, alături de tipi de pe Wall Street, yuppies, pierde-vară, tipe de agăţat şi cupluri cu reşedinţa în suburbii veniţi în oraş pentru vreo ocazie specială. Probabil că erau şi câţiva din branşa noastră, dintre cei care îşi aveau birourile aici, în Turnul Nordic, şi care foloseau restaurantul pentru întâlniri şi prânzuri la nivel înalt.

Nu era tocmai genul meu de local, dar Kate dorise să venim aici, spusese ea, ca să vedem New Yorkul de pe acoperişul lumii în ultima noastră noapte împreună; o amintire pe care o vom păstra cu noi până la întoarcere.

Nu simţeam niciun fel de anxietate la gândul că plecam de-acasă, de lângă soţie şi cămin, aşa cum simt soldaţii care pleacă pe front.

Vedeam lucrurile în perspectivă: urma să fiu plecat numai câteva luni, puteam să renunţ şi să mă întorc oricând, iar pericolele care mă aşteptau la destinaţie, deşi erau reale, nu se comparau cu cele spre care se îndrepta un soldat plecat la război.

Şi totuşi, simţeam un fel de tulburare, poate provocată de

preocuparea sinceră a lui Jack să nu mi se întâmple nimic rău, coroborată cu vraful de documente pe care le semnasem şi care îmi anticipau dispariţia, răpirea sau moartea. De asemenea, eram îngrijorat de faptul că soţia mea pleca într-un loc în care americanii fuseseră deja ţinta extremiştilor islamici. Vreau să spun, treaba noastră era să luptăm împotriva terorismului, dar până acum făcuserăm asta aici, în America, unde avusese loc un singur atac terorist confirmat – chiar în acest loc.

Kate a ajuns neobişnuit de devreme şi ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat de parcă ne revedeam după o lungă perioadă, nu de parcă ne despărţeam acum.

— Am împachetat câteva cutii cu lucruri de-ale noastre care vor fi trimise mâine la ambasadă prin curier diplomatic, a spus ea.

— Am deja tot ce-mi trebuie.

— Inclusiv un bax de Budweiser pentru tine.

— Te iubesc.

Am comandat o votcă cu gheaţă pentru ea şi am stat cu spatele la bar, ţinându-ne de mână şi privind cum apune soarele peste pustiurile din New Jersey.

În bar se făcuse mai linişte de când lumea admira apusul, cu paharele în mână, la jumătate de kilometru deasupra pământului, despărţiţi de restul lumii prin doi centimetri de sticlă transparentă.

— Venim iar aici după ce ne întoarcem, a spus Kate.

— E o idee bună.

— O să-mi fie dor de tine, a spus ea.

— Mie mi-e deja dor de tine.

— Ce simţi în clipa asta? m-a întrebat.

— Mă gândesc că alcoolul ţi se urcă la cap mai repede la altitudinea asta. Simt că se învârte camera cu mine.

— Chiar se învârte.

— Ce uşurare!

— O să-mi lipsească umorul tău.

— Mie o să-mi lipsească publicul.

M-a strâns de mână şi a spus:

— Hai să promitem că o să ne întoarcem neschimbaţi. Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg.

Era seara disco, aşa că la ora 9 fix a început să cânte o formaţie

disco. Am dus-o pe Kate pe micul ring de dans şi i-am arătat câteva din mişcările mele de anii 1970, care au amuzat-o.

Formaţia cânta *The Peppermint Twist*, pe care l-am redenumit *Yemeni Twist*, şi am executat câţiva paşi de dans intitulaţi „Mersul pe Cămilă" şi „Fereşte-te de Gloanţe". Evident, eram beat.

Înapoi la bar, am trecut pe specialitatea casei, pe nume Ice Tea Ellis Island, care la şaisprezece dolari paharul avea nevoie de un nume mai cu rezonanţă.

Kate a comandat *sushi* şi *sashimi* la bar şi, deşi în mod normal nu mănânc peşte crud şi alge, când sunt forţat bag în gură ce n-ar trebui.

Am plecat de la Cel mai Tare Bar din Lume pe la miezul nopţii cu inima bătându-mi mai tare ca niciodată.

În stradă am luat un taxi, iar Kate a adormit cu capul pe umărul meu. Eu am stat cu ochii lipiţi de geam tot drumul până acasă.

New Yorkul după lăsarea întunericului. Va trebui să-mi amintesc imaginea asta în lunile care urmau.

Biroul pentru deplasări de la FBI avusese grijă să ne rezerve bilete la zboruri care plecau la două ore distanţă unul de celălalt; Kate mergea cu un zbor Delta până la Cairo, iar eu cu un zbor American Airlines până la Londra. De acolo urma să zbor la Amman, în Iordania, şi apoi la Aden, în vreme ce Kate zbura direct la Dar es Salaam, în Tanzania. Speram ca armele noastre să ajungă prin curier diplomatic înaintea noastră.

Portarul blocului ne-a urat drum bun şi am luat o limuzină până la aeroport, unde ne-am oprit întâi la terminalul companiei Delta. Ne-am luat rămas-bun la intrare, fără prea multe dulcegării şi fără lacrimi.

— Ai grijă de tine, am spus eu. Te iubesc. Ne vedem curând.

— Tu să ai grijă de tine, a răspuns Kate şi a adăugat: Ca să compensăm vacanţa în care n-am apucat să mergem, hai să încercăm să ne întâlnim la Paris în drum spre casă.

— Rămâne stabilit.

Un hamal a venit şi i-a dus bagajul la terminal, iar ea l-a urmat.

Ne-am făcut cu mâna prin geam.

M-am urcat la loc în limuzină şi am continuat drumul spre terminalul American Airlines.

Aveam amândoi paşapoarte diplomatice, lucru normal în meseria noastră, aşa că formalităţile de îmbarcare la clasa Business au decurs relativ simplu. Măsurile de securitate erau ceva între frecuş

inutil şi glumă. Probabil că aş fi putut să-i dau pistolul meu Glock idiotului de la filtrul de securitate şi să-l ridic fără probleme odată trecut de detectorul de metale.

Aveam câteva ore de petrecut pe aeroport, aşa că m-am instalat în sala de aşteptare de la clasa Business, unde am citit ziarele şi am băut Bloody Mary pe gratis.

Mi-a sunat mobilul. Era Kate.

— Sunt gata de îmbarcare. Voiam doar să-mi mai iau rămas-bun o dată şi să-ţi spun că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns.

— Nu mă urăşti pentru că te-am băgat în chestia asta?

— Care chestie? Ah, asta. Nicio problemă. Nu face decât să îmbogăţească legenda Corey.

A tăcut un moment, apoi a spus:

— Am terminat cu TWA 800?

— Absolut. Şi, Jack, dacă ne asculţi, a fost o defecţiune tehnică în rezervorul central de combustibil.

Kate a tăcut din nou, după care a spus:

— Nu uita să-mi trimiţi un e-mail când ajungi.

— Nici tu.

Ne-am mai spus de câteva ori „Te iubesc" şi am închis.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Kate era deja peste Atlantic, ecranul video din sala de aşteptare a anunţat că începuse îmbarcarea pentru zborul de Londra şi m-am îndreptat spre poartă.

Trecuse exact o săptămână de la slujba comemorativă pentru victimele din TWA 800 şi în timpul acesta aflasem o mulţime de lucruri noi, dintre care niciunul nu-mi folosea în clipa asta.

Dar in jocul ăsta trebuie să gândeşti pe termen lung. Vorbeşti. Îţi bagi nasul. Îţi storci creierii. Şi apoi o faci din nou.

Nu există niciun mister pe lumea asta care să nu aibă soluţie, cu condiţia să trăieşti suficient cât s-o afli.

CARTEA A TREIA

Septembrie

ACASĂ

Concluzii:

Experţii CIA nu cred că s-a folosit o rachetă pentru a doborî zborul 800 al companiei TWA... Nu exista absolut nicio dovadă, concretă sau de altă natură, că a fost implicată o rachetă.

CIA, *„Raport de analiză”*, *28 martie 1997*

CAPITOLUL 32

Acasă.

Cum nu mă îmbolnăvisem de malarie şi nici nu fusesem răpit, sechestrat sau ucis, am sosit pe Aeroportul Kennedy cu un zbor Delta de la Londra, la ora 4.05 după-amiaza în vinerea de după Ziua Muncii, după ce petrecusem cam patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în pustietăţile deşertice ale Yemenului.

Ca să se ştie, locul e nasol.

Kate era încă la Dar es Salaam, dar urma să se întoarcă şi ea acasă în mai puţin de o săptămână. Se părea că se simte bine în Tanzania, de vreme ce în e-mailurile pe care mi le trimitea îmi povestea de oamenii prietenoşi, de mâncarea bună, de împrejurimile interesante şi alte chestii din astea. Învârtea cuţitul în rană.

De ce scăpaserăm cu nişte sejururi atât de scurte era un mister şi mai mare decât motivul pentru care fuseserăm exilaţi din capul locului – care nu era niciun mister. Poate că Jack Koenig şi prietenii lui erau de părere că, la fel ca în cazul pedepselor cu închisoarea, cele scurte servesc drept lecţie, pe când cele lungi dau naştere la resentimente şi dorinţă de răzbunare.

Greşit. Eu eram încă ofticat şi niciun pic recunoscător pentru eliberarea timpurie.

Am trecut de vamă repede, întrucât nu aveam nimic în afară de obiectele personale, paşaportul diplomatic şi o ranchiună ascunsă, îmi lăsasem hainele de safari în Yemen, unde le era locul, iar pistolul urma să-mi fie trimis, acasă prin curier diplomatic. Purtam nişte pantaloni gălbui, un blazer albastru şi o bluză sport, care arătau bine când le pusesem pe mine, cu o zi în urmă.

Îmi deşteptase un sentiment ciudat reîntoarcerea la civilizaţie, dacă ăsta e cuvântul potrivit pentru Aeroportul Internaţional Kennedy.

Imaginile, sunetele şi mirosurile – pe care le remarcam pentru prima dată – erau năucitoare.

Aden, după cum s-a dovedit, nu era adevărata capitală a Yemenului – acela era un oraş nenorocit pe nume Sanaa, unde fusesem nevoit să merg de câteva ori cu treabă şi unde avusesem plăcerea să o cunosc pe doamna ambasador Bodine. M-am prezentat ca prieten apropiat al lui John ONeill, deşi nu-l întâlnisem pe domnul în chestiune decât de vreo două ori. Nu am fost dat afară, cum plănuisem, dar nici n-

am fost invitat la cină la reşedinţa ambasadoarei.

Aden, unde eram încartiruit, era oraşul port unde vasul USS Cole fusese aruncat în aer şi era la fel de nasol. Partea bună era că hotelul Sheraton, unde era cazată echipa, avea sală de sport (puşcaşii marini au fost nevoiţi să le arate cum să asambleze echipamentele) şi piscină (pe care a trebuit să-i învăţăm cum s-o cureţe), aşa că nu mai fusesem atât de bronzat şi în formă de când încasasem trei gloanţe în zona Washington Heights, cu vreo patru ani în urmă. În Yemen am redus băutura la minimum, am învăţat să apreciez peştele, mai degrabă decât să înot în băutură ca un peşte, şi m-am bucurat de plăcerile castităţii. Mă simţeam un om nou, dar cel vechi simţea nevoia de băutură, hamburgeri şi sex.

M-am oprit la restaurant şi am comandat un hamburger şi o bere la bar.

Aveam telefonul mobil la mine, dar pe moment bateria era la fel de moartă ca scula mea, aşa că l-am rugat pe barman să-mi pună încărcătorul în priză, ceea ce a făcut cu plăcere. I-am explicat:

— Am fost în deşertul Arabiei.

— Frumos bronz.

— Un loc pe nume Yemen. Ieftin ca braga. Ar trebui să te duci acolo. Oamenii sunt minunaţi.

— Păi, bine aţi revenit acasă!

— Mersi.

Avusesem acces la e-mail în Yemen – pe Yahoo! — nu ştiu de ce, şi aşa ţinusem legătura cu Kate, plus câte un telefon internaţional din când în când. Nu aduseserăm niciodată vorba de cazul TWA 800, dar avusesem suficient timp să ne gândim la el.

Trimisesem un e-mail la Colegiul de Justiţie Militară „John Jay", în care le explicam că eram într-o misiune secretă şi periculoasă pentru guvern şi că s-ar putea să mă întorc la câteva zile după începerea cursurilor. Le-am sugerat să înceapă fără mine.

Televizorul de deasupra barului era pornit pe canalul de ştiri şi se părea că nu se întâmplase nimic în lipsa mea. Tipul de la meteo spunea că newyorkezii se bucurau de încă o zi frumoasă de toamnă târzie şi că urmau alte multe zile la fel. Bun. În Aden era ca într-un furnal. Spre interiorul ţării era ca în iad. De ce locuiesc oamenii în asemenea locuri? Am mai cerut o bere şi am aruncat o privire peste exemplarul din Daily News de pe bar. Nu erau multe noutăţi, aşa că am

citit pagina sportivă şi horoscopul: „Să nu vă surprindă dacă o să vă simţiţi extatic, gelos, în agonie şi în al nouălea cer, toate în aceeaşi zi”. N-aş fi deloc surprins.

Aşa, în Aden lucrasem cu şase agenţi FBI, printre care două femei şi patru tipi din NYPD care făceau parte din Brigada Antitero, dintre care pe doi îi cunoşteam, aşa ca a fost bine. Pe lângă anchetatori mai erau cam douăzeci de puşcaşi marini înarmaţi până-n dinţi şi o echipă de opt oameni din Trupele Speciale FBI, care făceau cu rândul ca lunetişti pe acoperişul hotelului Sheraton şi pe care hotelul, bănuiesc, îi folosea în strategia de marketing îndreptată către puţinii oaspeţi care mai trăgeau acolo.

Misiunea mai includea şi vreo douăsprezece persoane din Serviciul Diplomatic de Securitate şi câţiva membri ai Departamentului de informaţii al Armatei şi al Marinei şi, desigur, agenţi CIA, ai căror identitate şi număr erau un mare secret, dar eu am numărat patru. Toţi americanii se înţelegeau destul de bine, pentru că nu era nimeni cu care să schimbi un cuvânt în locul ăla uitat de lume.

Atribuţiile mele în Aden constau în colaborarea cu oamenii lor din serviciile de informaţii, corupţi şi uluitor de proşti, ca să obţin piste care duceau la răufăcătorii din spatele atacului asupra lui USS Cole. Cei mai mulţi dintre ei vorbeau un fel de engleză, moştenită din perioada colonială, însă, de câte ori eu sau colegii mei deveneam prea băgăcioşi sau agresivi, uitau imediat cea de-a doua lor limbă.

Din când în când, serviciile secrete yemenite adunau suspecţii obişnuiţi şi îi târau la sediul poliţiei, pentru ca noi să vedem progresele pe care le făcea ancheta. Cam o dată pe săptămână, cinci sau şase din membrii Brigăzii Antitero erau duşi la secţia de poliţie ca să-i interogheze pe prăpădiţii ăia, prin intermediul unor interpreţi incapabili şi mincinoşi, într-o cameră de interogatoriu împuţită şi fără ferestre. Tipii din serviciile secrete îi îmbrânceau puţin pe suspecţi, atât cât să-i vedem noi, şi ne spuneau că sunt tot mai aproape de deconspirarea „teroriştilor străini” care aruncaseră în aer vasul.

Părerea mea personală e că suspecţii erau angajaţi cu ziua, dar am admirat tehnicile de interogatoriu ale poliţiei. Glumesc.

Şi mai erau şi „informatorii”, care ne ofereau piste inutile în schimbul a câţiva dolari. Jur că l-am văzut pe unul dintre ei prin oraş în uniformă de poliţist, într-o zi când nu făcea pe informatorul.

Practic, făceam pipi împotriva vântului şi prezenţa noastră acolo

era pur simbolică; şaptesprezece marinari americani muriseră, o navă de război americană fusese scoasă din circulaţie, iar administraţia americană trebuia să arate că face ceva în această privinţă.

Numai că, atunci când John ONeill chiar încercase să facă ceva, fusese trimis acasă.

Un detaliu interesant: cu o săptămână în urmă, ajunsese un zvon în Yemen cum că John O'Neill plecase din FBI şi era acum consultant pe probleme de securitate la World Trade Center. Ar trebui să vorbesc cu el de o slujbă – în funcţie de cum se termină povestea asta cu TWA 800; ori o să fiu numai bun de angajat, ori o să rămân şomer pe veci.

Kate, în e-mailurile ei, îmi spunea că avea mult mai mult noroc în Tanzania, unde guvernul local era cooperant, în parte din pricina faptului că îşi pierduse câteva sute de cetăţeni în atacurile cu bombă asupra Ambasadei SUA.

Guvernul yemenit, pe de altă parte, nu numai că nu coopera, dar era alunecos şi ostil, iar tipul care conducea serviciul de informaţii, un jegos pe nume colonelul Anzi, pe care noi îl porecliserămcolonelul Nazi, îl făcea pe Jack Koenig să semene cu Maica Tereza, prin comparaţie.

Eram în pericol în Yemen şi, prin urmare, umblam întotdeauna cu veste antiglonţ şi însoţiţi de puşcaşi marini sau tipi din trupele speciale, mereu înarmaţi. Nu ne prea amestecam cu localnicii, iar eu dormeam în fiecare noapte cu doamna Glock.

Asupra hotelului unde eram cazaţi se trăsese cu câţiva ani în urmă cu mortiere şi cu rachete de către nişte grupări rebele, dar acum rebelii erau morţi cu toţii şi nu trebuia să ne facem griji decât în legătură cu teroriştii care aruncaseră în aer vasul şi voiau să facă acelaşi lucru şi cu hotelul Sheraton, cu prima ocazie.

Între timp, scumpa mea Kate o ducea cât se poate de bine în Dar es Salaam. Am mai cerut o bere şi mi-am lăsat imaginaţia să o ia razna, să fabrice poveşti despre triburi de sălbatici călare care îmi atacaseră jeepul în drum spre Sana'a, despre cum fusesem surprins de asasini într-un casbah[12] şi cum scăpasem ca prin urechile acului de muşcătura unei cobre pe care mi-o puseseră în pat serviciile secrete yemenite.

---

[12] în nordul Africii, fortăreaţa sau cartier aglomerat într-un oraş (din arabescul qaşaba, fortăreaţa), (n. tr.)

Nu că nu s-ar fi putut întâmpla. M-am gândit să testez una dintre poveşti pe barman, dar era ocupat, aşa că i-am cerut doar mobilul din priză.

Am format numărul lui Dom Fanelli şi mi-a răspuns.

— M-am întors, am spus.

— Ura! Mi-am făcut griji pentru tine. Am urmărit în fiecare zi ştirile din Kuweit.

— Am fost în Yemen.

— Serios? Tot aia e. Nu?

— Probabil. Sunt pe aeroport. Nu pot să vorbesc mult, în caz că încă sunt cu ochii pe mine. Unde eşti?

— La birou. Dar pot să vorbesc.

— Bine. Ce face apartamentul meu?

— Bine... aş fi făcut curat dacă ştiam... În fine, cum a fost în Yemen?

— E un secret păstrat cu sfinţenie.

— Zău? Cum sunt gagicile?

— Tre' să-ţi spun – locul ăla e ca Scandinavia, dar cu soare.

— Pe bune? Au plaje pentru nudişti?

— Femeile nici măcar n-au voie să poarte costume de baie pe plajă.

Ceea ce era adevărat.

— Mama mia! Poate ar trebui să-mi depun şi eu dosarul la BFA.

— Fă-o repede, înainte să afle toată lumea.

— Mda, sigur. Îţi baţi joc de mine. Ce face Kate? a întrebat.

— Vine şi ea acasă in câteva zile.

— Ca lumea. Hai să ne vedem într-o seară.

— O să încerc. Am permisie zece zile şi-mi iau şi nişte zile de concediu, ca să merg cu Kate la Paris.

— Splendid. Meritaţi. Ce faci diseară?

— Spune-mi tu.

— Ah, da. Numele alea.

— Nu mai pot să vorbesc decât câteva minute, Dom. Spune-mi ce ai aflat.

— Bine. Uit-o pe Gonzalez Perez. Pentru Christopher Brock, am doi care se potrivesc, unul în Daytona Beach, celălalt în San Francisco. Vrei detaliile?

— Spune.

Mi-a dat adresele şi numerele de telefon, pe care le-am scris pe un şervet.

— Roxanne Scarangello, a continuat. Cred că am găsit-o. Eşti gata?

— Gata.

— Aşa... unde am pus...?

— La avizier?

— Nu... uite-o. Scarangello, Roxanne, vârsta douăzeci şi şapte de ani, în anul trei de doctorat la Universitatea din Pennsylvania – Philly, adică. Şi-a luat licenţa şi masteratul tot acolo – porcării şi alte porcării, în grămezi din ce în ce mai mari.

— A început cursurile?

— Mda. Mă rog, s-a înscris. Ar trebui să înceapă azi, de fapt.

— Adresa actuală?

— Stă pe Chestnut Street, împreună cu prietenul, pe nume Sam Carlson. Maică-sa nu e încântată.

Mi-a dat adresa, numărul apartamentului şi numărul de mobil.

A adăugat:

— Am făcut o verificare standard a istoricului de credite – ticăloşii ăia de la credite ştiu mai multe despre oameni decât FBI-ul – şi am descoperit că pe vremuri a lucrat pe timpul verii la hotelul Bayview din Westhampton Beach. Asta-i tipa, nu?

— Da.

— Am obţinut chiar şi o poză din albumul promoţiei ei. Arată bine. O vrei?

— Poate. Altceva? Cazier – penal, civil?

— Nu. E curată. Dar nu are nicio sursă de venit vizibilă, decât poate prietenul, dar şi el e student şi stă la fel de rău la capitolul credite. I-am verificat şi părinţii, care nu sunt tocmai bogaţi.

— Bursă?

— Exact. A intrat pe locurile subvenţionate şi primeşte şi bursă lunară. Fiindcă ştiam de ce te interesează, am mai făcut nişte săpături şi am aflat că e o bursă finanţată de la guvern, dar poate că e doar o coincidenţă.

— Poate. Bună treabă.

— O nimica toată. Hai să ne vedem la o bere! Îmi eşti dator.

— Aşa e, dar sunt terminat din cauza diferenţei de fus orar.

— Pe naiba! Te duci la Philly. Ia o pauză, John! Hai să ne vedem

la Judson Grill. E plin de tipe din Hampton care s-au întors în oraş după Ziua Muncii. Cine ştie, poate găseşti o pistă pe-acolo.

Am zâmbit şi am spus:

— Dom, mi-am ţinut pantalonii pe mine şase săptămâni. Nu mă tenta.

— Şase săptămâni? De unde ştii că mai funcţionează?

— Du-te şi dezinfectează-mi apartamentul! Ajung acasă diseară târziu sau mâine-dimineaţă devreme. Ciao.

— Ciao, baby. Bine ai venit acasă. Gândeşte-te la ce ai de gând să faci – nu cred să vrei să te-ntorci în Yemen.

— Mersi. Am închis telefonul, am achitat nota de la bar şi i-am lăsat barmanului cinci dolari pentru curentul electric.

Am intrat în terminal, unde un ceas digital arăta 5.01 p.m., şi mi-am potrivit ceasul după ora de pe pământ.

Chiar eram terminat din cauza diferenţei de fus şi aveam pe mine aceleaşi haine de mai bine de o zi şi, sincer, arătam ca într-un banc cu călăreţi pe cămile din Yemen.

Ar fi trebuit să merg acasă, în schimb mergeam spre Philadelphia.

M-am dus la ghişeul Hertz şi am închiriat o maşină de clasă mijlocie, un Ford Taurus şi, treizeci de minute mai târziu, eram pe şoseaua paralelă cu ţărmul în drum spre podul Verazzano, cu radioul mergând şi cu mobilul la încărcat în mufa din maşină.

Am sunat acasă şi am ascultat cam douăzeci de mesaje lăsate de persoane care păreau surprinse sau derutate să afle că eram plecaţi din ţară. Erau vreo şase mesaje de la Dom Fanelli şi toate spuneau acelaşi lucru: „Kate, John, v-aţi întors? M-am gândit să văd ce mai e prin apartament. Bine, voiam să verific".

Şi el îmi spune mie să fiu atent. Detectivul Fanelli o să sfârşească pe post de victimă într-un caz de crimă conjugală.

Mi-am închis telefonul şi l-am lăsat să se încarce. Pagerul nu funcţionase în Yemen, dar, urmând ordinele lui Jack, îl ţinusem deschis tot timpul, aşa că bateria era moartă. Dar era deschis.

Îmi aminteam şi ca domnul Koenig îmi dăduse un ordin direct să nu mă mai implic în cazul TWA 800. Ar fi trebuit să-l rog să-mi explice ce a vrut să spună şi chiar asta am să fac cu prima ocazie.

Am trecut podul Verazzano, am traversat Staten Island şi apoi podul Goethals, am intrat în New Jersey pe autostrada I-95 şi m-am

îndreptat spre sud în direcţia Philadelphia. Trebuia să ajung în mai puţin de două ore.

Întârziasem cu cinci ani şi două luni, dar nu e niciodată prea târziu să redeschizi un caz.

CAPITOLUL 33

Pentru un newyorkez, Philadelphia – cam la o sută cincizeci de kilometri sud de Midtown – e ca Statuia Libertăţii: istorică, aproape şi absolut de evitat.

Cu toate astea, am fost de câteva ori în Oraşul Iubirii Frăţeşti la conferinţe poliţieneşti şi de alte câteva ori ca să văd câte un meci între Phillies şi Mets, aşa că nu mi-e necunoscut. Luând în consideraţie toate aspectele, ca să-l parafrazez pe W.C. Fields, m-aş duce mai degrabă în Yemen. Glumesc.

La aproximativ 7.30 p.m., am oprit în faţa unui bloc de cinci etaje pe Chestnut Street la numărul 2201, nu departe de Rittenhouse Square.

Am găsit un loc de parcare pe stradă, am coborât din maşina închiriată şi mi-am dezmorţit oasele. Am sunat la apartamentul Roxannei Scarangello şi a răspuns o femeie:

— Da?

— Cu Roxanne Scarangello, vă rog.

— Eu sunt.

— Doamnă Scarangello, sunt detectivul John Corey de la FBI.

Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră câteva minute.

A urmat o tăcere lungă, apoi a întrebat:

— Despre ce?

— Despre prăbuşirea zborului 800 al companiei TWA, doamnă.

— V-am spus tot ce am avut de spus, acum cinci ani. Aţi spus că n-o să mă mai căutaţi.

— Au ieşit la lumină elemente noi. Sunt în faţa blocului. Pot să urc?

— Nu. Nu sunt... Îmbrăcată.

— De ce nu vă îmbrăcaţi?

— De fapt... mă pregăteam să ies să iau cina şi sunt în întârziere.

— Vă duc eu cu maşina.

— Pot să ajung pe jos.

— Vă însoţesc.

Am auzit un sunet care semăna cu un oftat adânc, apoi a spus:

— Bine. Cobor imediat.

Mi-am închis telefonul şi am aşteptat în faţa clădirii, care arăta foarte decent şi era pe o stradă mărginită de copaci, la câţiva paşi de Universitatea din Pennsylvania, şcoală scumpă, de elită.

Era aproape întuneric şi cerul era senin. O adiere uşoară de vânt aducea miros de toamnă.

Lucrurile astea nu le apreciezi decât când nu mai sunt şi, dacă eşti norocos, ţi se oferă o nouă şansă să le vezi cu alţi ochi.

America.

Era un fel de reacţie întârziată; îmi venea să sărut pământul şi să cânt *God Bless America*.

Din clădire a ieşit o tânără atrăgătoare, brunetă, cu părul lung, îmbrăcată în blugi şi cu un pulover negru.

— Domnişoara Scarangello? am întrebat. Sunt John Corey, din brigada specială FBI. I-am arătat legitimaţia şi am spus: Vă mulţumesc că aţi acceptat să vorbim.

— Chiar v-am spus tot ce ştiam, adică aproape nimic, a răspuns ea.

Aşa crezi tu, Roxanne.

— Vă conduc, am spus.

A ridicat din umeri şi am pornit spre Rittenhouse Square.

— Iau cina cu prietenul meu, a spus ea.

— Şi eu am o întâlnire la cină, am replicat. Nu vă reţin mult.

I-am pus câteva întrebări lipsite de importanţă despre universitate, despre prima zi de cursuri, despre Philadelphia şi despre programul de doctorat care, a spus ea, era în literatură engleză.

Am căscat şi atunci m-a întrebat:

— Vă plictisesc?

— Nicidecum. Tocmai m-am întors din Orientul Mijlociu. Vedeţi cât sunt de bronzat? Dacă vreţi, vă arăt biletul de avion.

— Nu, vă cred, a râs. Cu ce ocazie pe acolo?

— Am făcut lumea mai sigură pentru democraţie.

— Ar trebui să începeţi de aici.

Mi-am amintit că vorbeam cu o studentă, aşa că am spus:

— Aveţi absolută dreptate.

S-a lansat într-o dizertaţie despre ultimele alegeri prezidenţiale, iar eu am încuviinţat şi am scos sunete aprobatoare.

Am ajuns la un restaurant numit Alma de Cuba, lângă

Rittenhouse Square, şi am intrat. Era un local scump, la modă şi m-am întrebat cât de mare era bursa.

Domnişoara Scarangello a sugerat să bem ceva cât timp îl aşteptam pe prietenul ei.

Era un salon pentru cocteiluri în spate, decorat cu jaluzele tropicale şi fotografii alb-negru cu bătrâna Cubă pe pereţii albi. Am găsit o masă şi am cerut o carafă de vin alb pentru ea şi, ca să fiu în ton cu locul, o Cuba Libre pentru mine.

— Să trec la subiect, am spus. Sunteţi persoana care a intrat în camera 203 de la hotelul Bayview din Westhampton, în jurul prânzului, pe data de 18 iulie 1996, a doua zi după prăbuşirea zborului 800 al TWA. E corect?

— E corect.

— Nicio altă cameristă sau membru al personalului nu intrase acolo înaintea dumneavoastră. Aşa e?

— Din câte ştiu eu, nu. Oaspeţii nu predaseră camera şi nu răspundeau la telefon şi nici la bătăile în uşă. De asemenea, pe uşă era atârnat cartonul cu „Nu deranjaţi".

Era prima dată când auzeam asta. Dar era de înţeles, dacă Don Juan şi doamna lui voiau să profite de timp şi să se îndepărteze de hotel.

— Aţi intrat cu cheia de serviciu? am întrebat.

— Da, asta era procedura după ora 11 dimineaţa, când trebuia eliberată camera.

Ni s-au adus băuturile, i-am turnat nişte vin şi am ciocnit.

— Vă amintiţi numele agenţilor FBI care v-au luat prima declaraţie? am întrebat.

— Nu şi după cinci ani. Şi-au spus numai numele mic.

— Gândiţi-vă bine!

— Cred că unul dintre ei avea nume irlandez.

— Sean? Seamus? Giuseppe?

— Acesta nu e irlandez, a râs.

Am zâmbit.

— Poate Liam?

— Aşa. Celălalt era... nu-mi aduc aminte? Dumneavoastră nu ştiţi?

— Ba da. Probabil Ted.

— Cred că da. Drăguţ tip.

Şi dobitoc.

— Încă îi mai căutaţi pe cei doi martori? m-a întrebat. Despre asta e vorba?

— Da, domnişoară.

— De ce sunt aşa de importanţi?

— O să ştim când o să-i găsim.

— Probabil că nu erau soţ şi soţie, m-a informat. Nu vor să fie găsiţi.

— Ei, da, dar au nevoie de un consilier marital.

— Da, cum să nu. A zâmbit.

— Agenţii FBI v-au arătat un portret robot al bărbatului?

— Da. Dar nu l-am recunoscut.

— Dar femeia care era cu el?

— Nu. N-am văzut niciun portret al ei.

Am continuat:

— Aşa, deci aţi intrat în cameră şi ce aţi făcut?

— Păi... mi-am anunţat prezenţa, în caz că erau, de exemplu, în baie, ştiţi... Dar mi-am dat seama imediat că plecaseră. Nu era nimic acolo. Aşa că mi-am adus căruciorul înăuntru şi am început cu patul.

— Ah, deci dormiseră în el?

— Păi... probabil că nu. Doar cuvertura era la picioarele patului, pătura lipsea şi probabil că stătuseră întinşi fără să dea cearşaful la o parte, poate că se uitaseră la televizor sau... mă rog. Dar nu arăta ca şi cum ar fi dormit în el o noapte. A râs. Ajunsesem să disting foarte bine nuanţele de folosire a unei camere de hotel.

— Eu n-am terminat Literele. Ce e o nuanţă? A râs din nou.

— Eşti amuzant.

M-a surprins aprinzându-şi o ţigară.

— Fumez numai când beau, a spus. Vrei una?

— Sigur. Am luat o ţigară şi mi-a aprins-o ea. Am fumat şi eu într-o vreme, aşa că nu m-am înecat.

— Deci pătura lipsea? am revenit eu la subiect.

— Da. Şi i-am raportat asta şefei cameristelor.

— Doamna Morales.

— Exact. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea?

— E tot acolo.

— Grozavă femeie.

— Aşa e. O cunoşteai pe Lucita? am întrebat. Femeia de serviciu.

— Nu, n-o cunoşteam.

— Dar pe Christopher Brock, recepţionerul?

— Îl ştiam, dar nu bine.

Ai vorbit cu el după ce ţi s-a luat declaraţia?

— Nu. Ni s-a spus să nu vorbim cu nimeni. Cu absolut nimeni.

— Dar domnul Rosenthal, directorul? Cu el ai vorbit?

— El a vrut să vorbească cu mine despre declaraţie, dar i-am spus că nu pot, a replicat.

— Bun. Şi ai părăsit hotelul la scurt timp după aceea? Nu a răspuns o vreme, apoi a confirmat:

— Da.

— De ce?

— Tu nu ştii?

— Nu.

— Păi... tipii ăia de la FBI mi-au spus că ar fi mai bine să renunţ la slujba de la hotel. Pentru că aş putea fi tentată să vorbesc cu reporterii şi aş putea fi hărţuită de jurnaliştii care alimentau nebunia şi aşa mai departe. Eu am spus că nu-mi permit să renunţ la slujbă şi atunci ei au spus că o să-mi echivaleze salariul dacă cooperez cu ei şi plec de la hotel şi... îmi ţin gura.

— Destul de bun târg.

— Chiar aşa. Vreau să spun, pentru guvernul federal e o nimic toată. Doar îi plătesc pe fermieri să nu mai aibă recolte. Nu?

— Aşa e. Pe mine mă plătesc ca să nu am grijă de plantele din birou. A zâmbit. În legătură cu ce anume voia FBI-ul să-ţi ţii gura?

— Tocmai asta e. Eu nu ştiam nimic. Dar era un mare secret în jurul cuplului din camera 203 şi a faptului că fuseseră pe plajă şi văzuseră cum a căzut avionul. Nu părea mare scofală, dar au făcut ei să fie mare scofală şi reporterii au aflat că se întâmplă ceva. Nu mai ştiu decât că mi-am dat demisia şi am plecat de acolo.

Am încuviinţat. Federalii năvălesc ca o furtună, provoacă o mare nebunie şi pe urmă încearcă să o repare cu bani.

— Te-au ajutat să intri pe locurile subvenţionate?

— Într-un fel. Cred că da. Tu nu ştii?

— Nu e domeniul meu.

I-a sunat telefonul şi a răspuns. Mi-am dat seama că vorbea cu prietenul ei şi i-a spus:

— Da, am ajuns. Dar nu te grăbi. Sunt la bar şi m-am întâlnit cu

unul din foştii mei profi. Sunt bine. Ne vedem mai încolo.

A închis şi mi-a spus:

— Era Sam, prietenul meu. E la apartament acum. A adăugat: N-am voie să pomenesc de TWA 800. Bine?

— Bine.

— N-a fost bine?

— A fost excelent. Am faţă de profesor? A râs.

— Nu. Dar asta o să spui că eşti, când vine Sam.

Carafa numărul doi. Cuba Libre numărul doi.

— Aşadar, am spus, povesteşte-mi tot ce ai făcut şi ai văzut în camera aia, lucruri pe care le-ai mirosit sau le-ai atins şi care erau neobişnuite. Sau chiar absolut obişnuite.

— Oh, e greu... au trecut cinci ani.

— Ştiu. Dar, dacă începi să vorbeşti, o să începi să-ţi aminteşti.

— Mă îndoiesc. Dar, de acord... pe urmă am intrat în baie pentru că asta e partea cea mai neplăcută şi voiam să scap de ea. Am început cu duşul...

— Duşul fusese folosit?

— Da, dar nu în dimineaţa aia. Mi-am dat seama că fusese folosit, poate seara. Săpunul şi cabina de duş erau uscate, la fel şi prosoapele folosite. Îmi amintesc că i-am spus unuia dintre tipii de la FBI că se părea că abia folosiseră baia. Doar un duş rapid şi afară.

— Era nisip pe jos? Sau în pat?

— Era nisip de pe plajă în baie. I-am spus asta tipului de la FBI.

— Bun, deci te-ai întors în cameră.

— Da. Mai întâi am golit coşurile de gunoi, scrumierele...

— Fumaseră?

— Nu... nu cred. Dar asta făceam de obicei.

— Încearcă să deosebeşti ce ai făcut în camera aia în ziua aia de sutele de camere pe care le-ai curăţat.

A râs.

— Sigur. Mai degrabă cele două mii de camere în trei veri cât am lucrat acolo.

— Ştiu, dar ai fost intervievată mult timp în legătură cu camera asta. Aşa că poţi să-ţi aminteşti ce le-ai spus celor de la FBI. Nu-i aşa?

— De fapt, nu chiar atât de mult timp. M-au întrebat doar ce am făcut şi ce am văzut în cameră. Apoi mi-au mulţumit.

Am încuviinţat. Nici Liam Griffith, care făcea probabil parte din

BRP, nici Ted Nash, CIA, nu ştiau cum să stoarcă toate informaţiile de la un martor. Nu erau detectivi. Eu sunt. Am întrebat-o pe Roxanne:

— Au lăsat bacşiş?

— Nu.

— Vezi? Asta îţi aminteşti.

A zâmbit.

— Ticăloşi zgârciţi.

— Cu băuturile din seara asta fac cinste eu.

— Bun.

— Aşa, ce era în coşurile de gunoi?

— Chiar nu-mi amintesc. Ce e de obicei. Şerveţele. Mă rog.

— Dar vreo cutie de la o casetă video?

— Nu... crezi că s-au filmat... făcând sex?

— Nu ştiu. Dar celofan, ambalaje de gumă, etichete, chitanţe de la ceva?

— Nu... dar în scrumieră era un ambalaj de la un plasture.

— Vreo urmă de sânge?

— Nu.

— Bine. Spune-mi cum făceai curat în cameră. În orice cameră.

— Uneori mai variam, pentru că mă înnebunea rutina, dar în fond era acelaşi lucru.

Mi-a oferit în continuare o lecţie despre cum se curăţă o cameră, care mi-ar putea fi chiar de folos în caz că-mi moare menajera.

— Erau urme clare de ruj pe unul din pahare? am întrebat.

— Da. Cred că a fost primul lucru care mi-a indicat că fusese o femeie în cameră.

— Mai erau şi alte semne care să sugereze prezenţa unei femei? Urme de pudră? Fard? Fire de păr lungi?

— Nu. Dar se vedea că fuseseră două persoane. Ambele perne erau boţite. Se folosiseră multe prosoape. A zâmbit şi a adăugat: Bărbaţii folosesc un singur prosop. Femeile le folosesc pe toate şi mai cer.

— Am să ignor această remarcă discriminatorie.

A zâmbit din nou şi şi-a dat în joacă o palmă uşoară peste faţă.

Ori ea era foarte drăguţă, ori eu stătusem prea mult în deşert.

Pe măsură ce continua să vorbească, memoria i se împrospăta de la vin şi de la ţigări.

Când a terminat, am întrebat-o:

— Ce mi-ai spus mie le-ai spus, mai mult sau mai puţin, şi celor de la FBI?

— Mai degrabă mai puţin. De ce e aşa de important?

— Nu ştim niciodată până nu întrebăm.

Şi-a aprins încă o ţigară şi mi-a oferit şi mie, dar am refuzat.

Mi-am dat seama că timpul pe care îl aveam la dispoziţie era pe terminate, ţinând cont că de la apartamentul ei până la restaurant se făceau cincisprezece minute şi, dacă aş fi fost prietenul ei, aş fi făcut zece.

A simţit că eram pe cale să închei discuţia şi a spus:

— Rămâi să-l cunoşti pe Sam.

— De ce?

— Ţi-ar plăcea de el.

— Lui i-ar plăcea de mine?

— Nu. Asta e ideea.

— Nu fi ticăloasă! A râs, apoi a spus:

— Serios, nu pleca.

— Păi... aş avea nevoie de o cafea înainte să mă întorc la New York.

— Locuieşti în New York?

— Da. În Manhattan.

— Acolo aş vrea şi eu să stau după absolvire.

— Bună mişcare.

I-am făcut semn chelneriţei şi am cerut o cafea.

Am făcut conversaţie cu Roxanne, lucru pe care sunt în stare să-l fac când sunt cu mintea în altă parte. Nu făcusem tot drumul din Yemen până în Philadelphia ca să flirtez cu o studentă.

CAPITOLUL 34

Prietenul întârzia, Roxanne se înveselise de la vin, iar eu aveam jumătate din creier încă la o mie de metri altitudine, iar cealaltă jumătate îmbibată în rom.

Voiam să plec, dar ceva mă ţinea acolo. Oboseala, probabil, sau poate Roxanne, sau poate senzaţia că, dacă rămâneam acolo destul timp, sau dacă puneam întrebarea potrivită, sau ascultam cu mai multă atenţie, va apărea ceva.

Mi-a sosit cafeaua într-o cană mare, am dat-o pe gât şi am mai cerut una. Am pălăvrăgit cu Roxanne, gândindu-mă dacă îmi scăpase ceva.

Am întrebat-o:

— Televizorul era deschis când ai intrat în cameră? Ştii tu, uneori oamenii îl lasă deschis dacă vor să dea impresia că sunt în cameră.

A tras ultimul fum din ţigară şi a întrebat:

— Ne întoarcem la cameră?

— Doar un moment.

— Nu, nu era deschis. A adăugat: L-am deschis eu, de fapt.

— De ce?

— Păi... nu aveam voie să ne uităm la televizor în timpul lucrului, dar voiam să văd ştirile despre TWA 800.

— Nu te spun. Şi ce au zis la ştiri?

— Nu-mi amintesc exact. A scuturat din cap şi a adăugat: A fost într-adevăr cumplit.

— Aşa e. Poate poţi să mă ajuţi cu ceva. Cei doi s-au cazat pe la patru şi jumătate. Bun? Tipul s-a prezentat singur la recepţie. Au mai fost văzuţi abia pe la şapte când Lucita, femeia de serviciu, i-a zărit plecând cu pătura de pe pat şi îndreptându-se spre maşină. Se pare că în intervalul acesta de două ore şi jumătate nu i-a văzut nimeni. Aşa că mă întreb ce au făcut în timpul acesta. Vreau să zic, ce fac de obicei oamenii spre sfârşitul după-amiezii?

— Pe mine mă întrebi? Nu ştiu. Bănuiesc că se duc la cumpărături sau beau ceva. Sau fac o plimbare cu maşina. A adăugat: Poate că au stat în cameră şi de asta nu i-a văzut nimeni.

— Bun… dar să stai atâta timp într-o cameră de hotel când e aşa de frumos afară?

Mi-a zâmbit şi a sugerat:

— Poate erau într-o dispoziţie romantică. De asta veniseră la hotel. Au făcut sex, au tras un pui de somn, s-au uitat la televizor sau au pus o casetă cu un film romantic.

— Mda.

Problema era că eu îmi doream ca cei doi să fi coborât la barul hotelului şi să fi plătit băuturile cu cartea de credit sau să fi lăsat în coşul de gunoi vreo chitanţă de la un magazin din zonă. Dar nu făcuseră aşa.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am căscat. Se părea că dădusem iar de o fundătură în ce privea cele două ore şi jumătate lipsă, dar poate că nici nu era atât de important. Un pui de somn ar fi o

explica]ie, ca şi un show de televiziune de după-amiază sau o partidă de sex înainte de plajă şi niciuna dintre aceste activităţi n-ar fi lăsat urme palpabile…

— Ce vrei să spui, am întrebat, „au pus o casetă”?

— O casetă video.

— Nu era video în cameră.

— Pe atunci era.

Am încuviinţat. Aparatele video în camera de hotel erau un lucru obişnuit pe vremea aceea, dar azi, când există cablu şi satelit, programe porno la cerere şi aşa mai departe, multe hoteluri au renunţat la video. Camera 203, de exemplu, nu mai avea video, dar se părea că avusese. Am întrebat-o pe Roxanne:

— Îţi mai aminteşti dacă era pornit?

— Cred că era. Da… l-am oprit eu.

— Ai verificat să vezi dacă e vreo casetă înăuntru?

— Da. Am apăsat pe butonul *Eject*, dar n-a ieşit nimic. Face parte din rutină. Casetele video aduse de oaspeţi şi uitate în cameră trebuiau predate la recepţie, în caz că sunau să întrebe de ele. Casetele din bibliotecă erau returnate direct la bibliotecă sau la recepţie.

— Ce bibliotecă?

— Biblioteca hotelului. Împrumută casete video.

— Unde e?

— La hotelul Bayview. Ascultă cu atenţie.

M-am îndreptat în scaun.

— Vorbeşte-mi de biblioteca asta care împrumută casete.

— Ai fost la hotel?

— Da.

— Păi, când intri, e un fel de sală care e biblioteca. Se vând reviste şi ziare şi împrumută cărţi şi casete.

— Deci poţi să împrumuţi o casetă?

— Asta am spus.

— A venit vorba de bibliotecă în discuţia cu tipii de la FBI?

— Nu.

M-am lăsat pe spate cu privirea în gol. Nu era posibil ca lui Liam Griffith şi/sau Ted Nash să le fi scăpat asta. Sau era? Vreau să spun, chiar şi mie, John Corey, îmi scăpase semnificaţia bibliotecii ăleia – şi eu sunt detectiv.

Dar poate că eram eu exagerat de entuziast şi de optimist. Am

întrebat-o pe Roxanne:

— Era o taxă de închiriere? Sau garanţie?

— Nu. Trebuia doar să semnezi. La fel şi pentru cărţi. S-a gândit un moment, apoi a întrebat: Hei, crezi că tipul a luat o casetă şi... a semnat cu numele adevărat?

— Ar trebui să te faci detectiv.

Se pornise:

— Asta au făcut în cameră în după-amiaza aia. S-au uitat la un film. De asta era pornit aparatul video. A rămas pe gânduri o clipă, apoi a continuat: De fapt, chiar erau două perne sprijinite de tăblia patului, ca şi cum se uitaseră la televizor.

Am aprobat din cap. În realitate, dacă Don Juan luase o casetă de la bibliotecă, sigur nu semnase cu numele lui. Dar dacă a luat-o doamna, poate că ea şi-a folosit numele real.

Am întrebat-o pe Roxanne:

— Îţi trebuia vreun act ca să împrumuţi o casetă?

— Nu cred. Cred că numai numele şi numărul camerei. Ar trebui să verifici la hotel.

Am încuviinţat şi am întrebat:

— Unde semnau oaspeţii? Într-un registru, pe un formular? Şi-a aprins o nouă ţigară şi a răspuns:

— Era un fel de chitanţier cu pagini autocopiative. Clientul scria titlul cărţii sau al casetei pe chitanţă, semna şi scria numărul camerei. Apoi, când oaspetele – sau camerista – aducea caseta sau cartea înapoi, primea pe post de chitanţă pagina a doua, pe care scria „Returnat”. Simplu.

M-am gândit la domnul Leslie Rosenthal şi la arhiva lui, care ar face să se ruşineze Biblioteca Congresului. Tipul era maniac şi probabil că nu arunca nici ambalajul de la guma de mestecat.

— Domnul Rosenthal, m-am adresat lui Roxanne, pe care am avut plăcerea să-l cunosc, pare să fie un om care pune totul la păstrare.

— Era puţin obsedat de ordine.

— Îl cunoşteai?

— Mă plăcea.

— Te-a dus vreodată în subsol să-ţi arate arhiva? A râs, s-a gândit puţin şi a spus:

— Chitanţele de la bibliotecă ar putea fi acolo.

— Te rog să ţii asta pentru tine, i-am spus.

— Nu am deschis gura despre subiectul ăsta cinci ani de zile.

— Bravo.

M-am gândit un moment. Care erau şansele ca Don Juan şi femeia să fi închiriat o casetă? Aparatul video fusese într-adevăr pornit, dar explicaţia cea mai plauzibilă era că îşi conectaseră propria cameră video la aparatul din cameră ca să vadă pe ecranul televizorului minicaseta cu imaginile filmate în seara aceea pe plajă.

Pe de altă parte, se părea că stătuseră în cameră două ore şi jumătate în timpul după-amiezii, aşa că poate unul din ei se dusese la bibliotecă şi împrumutase un film. Dar oare şi-ar fi folosit vreunul numele adevărat? Am avut dintr-odată senzaţia frustrantă că mă agăţam de un pai.

Dar când nu ai la dispoziţie decât paie, de ce să nu te agăţi de ele? A sosit prietenul, trăgându-şi sufletul, mi s-a părut mie, s-a aplecat spre Roxanne şi a sărutat-o pe obraz.

— Acesta e profesorul Corey, i-a spus ea. I-am urmat unul dintre cursurile de filosofie M-am ridicat în picioare şi ne-am dat mâna. Mi-a strâns mâna fără forţă şi, de fapt, chiar era cam molâu, dar în rest părea destul de drăguţ.

— Predaţi filosofie? m-a întrebat.

— Da. Cogito ergo sum.

A zâmbit şi m-a informat:

— Eu sunt la fizică. Studii avansate. Nu fac filosofie.

— Nici eu.

Ar fi fost timpul să plec, dar nu terminasem ce aveam de vorbit cu Roxanne, aşa că m-am aşezat la loc.

Sam s-a aşezat şi el şi a urmat un moment de tăcere, pe care am rupt-o eu, întrebând-o pe Roxanne:

— Care era programul bibliotecii? I-a aruncat o privire lui Sam, apoi s-a întors spre mine şi a răspuns:

— Cred că de la opt la opt.

— Ce se întâmplă dacă un client pleca din hotel înainte sau după orele de program şi voia să returneze o casetă? A părut puţin stânjenită, i-a aruncat un zâmbet fugar lui Sam, apoi a spus:

— O lăsa recepţionerului, care ţinea chitanţierul de la bibliotecă când era închis.

Am încuviinţat.

— Corect. E logic. Doriţi ceva de băut? m-am întors către Sam.

— Uh... poate ar trebui să mergem la masă. Ne-o păstrează... nu rămâneţi cu noi?

— Nu, mulţumesc. M-am adresat lui Roxanne: îţi aminteşti cumva cum fusese lăsat aparatul video? Redare, înregistrare, derulare înapoi?

— Uf... nu. Nu-mi amintesc.

— Nu înţeleg nimic din ce spuneţi, a intervenit Sam.

M-am uitat la el şi am întrebat:

— Obiectele din jur există şi în afara minţii noastre?

— Bineînţeles. Există un milion de instrumente care pot confirma existenţa obiectelor înconjurătoare şi o fac mai bine decât mintea omenească.

— O cameră video, de exemplu.

— Exact.

M-am ridicat şi i-am spus lui Roxanne:

— Îţi mulţumesc pentru companie.

S-a ridicat şi ea, ne-am dat mâna şi a spus:

— Vă mulţumesc pentru trataţie, domnule profesor.

L-am bătut uşor pe umăr pe Sam şi i-am spus:

— Eşti un bărbat norocos.

I-am surprins privirea lui Roxanne, apoi mi-am întors capul spre bar şi m-am dus să plătesc consumaţia.

în timp ce achitam nota, Roxanne s-a apropiat de mine şi atunci i-am spus:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. I-am dat cartea de vizită şi am adăugat: Sună-mă pe mine dacă te sună cineva în legătură cu cazul ăsta.

— Aşa o să fac. Şi tu poţi să mă suni pe mine dacă te mai pot ajuta cu ceva. Vrei să-ţi dau numărul meu de mobil?

— Sigur. I-am luat numărul şi i-am mulţumit. Apoi am adăugat: Sam e un tip de treabă.

Am părăsit Alma de Cuba şi m-am îndreptat spre maşina mea, pe Chestnut Street. De abia-mi târam picioarele, însă mintea mi-era deja la hotelul Bayview.

CAPITOLUL 35

M-am întors spre New York pe autostrada cu plată New Jersey, care e foarte pitorească, mai ales dacă închizi ochii şi te gândeşti la altceva.

Exageram puţin cu pedala de acceleraţie, cu toate că nu era nicio urgenţă verificarea unei piste într-un caz închis şi vechi de cinci ani; urgenţa avea de-a face cu Biroul pentru Responsabilitate Profesională de la FBI care, bănuiam eu, nu mă uitase, în ciuda absenţei mele, şi, fără îndoială, îşi notase în agendă data întoarcerii mele din străinătate. Dacă se întrebau pe unde umblă John Corey în seara asta, să mă întrebe a doua zi.

Am deschis radioul pe un canal de ştiri diverse şi am ascultat noutăţile. Părea să fi fost o zi fără nimic interesant. De fapt, toată vara fusese liniştită pe frontul terorist.

Pe de altă parte, Agenţia Naţională de Informaţii pusese în circulaţie o notă secretă care avertiza asupra faptului că în timpul verii se înregistraseră neobişnuit de multe conversaţii radio între prietenii noştri islamici, ceea ce nu prevestea nimic bun.

M-am concentrat asupra problemelor imediate şi am recapitulat discuţia pe care o purtasem cu Roxanne Scarangello. Mi-am dat seama că era deschisă de la început oricărui rezultat, ca majoritatea discuţiilor cu martorii; un cuvânt aici, o remarcă întâmplătoare acolo, o întrebare potrivită, un răspuns greşit şi aşa mai departe.

După douăzeci de ani de făcut aşa ceva, chiar ţi se dezvoltă un al şaselea simţ. Prin urmare, chestia cu biblioteca de unde se închiriau casete video nu era noroc chior; era tenacitatea, geniul, perspicacitatea, isteţimea, şarmul şi motivaţia lui John Corey. În special motivaţia.

Vreau să spun, nu eram plătit pentru asta, aşa că aveam nevoie de o recompensă altfel decât bănească. Practic, căutam ceva cu care să i-o trag lui Koenig atât de tare, încât să-i îngheţe gelul lirylcreem din păr. Şi lui Liam Griffith. Şi îmi doream ca Ted Nash să mai fi fost în viaţă, ca să pot să i-o trag şi lui, dacă tot eram la acest capitol.

Ceasul din bord arăta 9.10 şi m-am întrebat ce oră era în Dar es Salaam. Aceeaşi ca în Yemen, de fapt, ceea ce însemna cam zorii zilei; mi-am imaginat-o pe Kate a mea dormind ca un înger într-un hotel de trei stele cu vedere la Oceanul Indian. Îmi scrisese o dată într-un e-mail: „E atât de frumos aici, John, că îmi pare rău că nu eşti şi tu cu mine". Ca şi cum fusese ideea mea să merg în Yemen.

Mi-am dat seama că îmi lipsea mai mult decât crezusem. Mă bucuram sincer că o trimiseseră într-un loc decent şi nu în Yemen, care, dacă nu am menţionat până acum, e ca dracu.

Sigur, au existat momente de mai puţină bunăvoinţă când mi-aş fi dorit ca ea să fie în Yemen şi eu în Bahamas, dar au fost trecătoare şi le-au urmat de fiecare dată gânduri pline de iubire despre momentul revederii.

Am continuat să merg spre nord pe Autostrada New Jersey, cam cu o sută treizeci şi cinci la oră.

Eram obosit, dar aveam mintea trează.

Eram conştient că era posibil ca în arhiva hotelului Bayview să nu-l găsesc decât pe domnul Rosenthal scărpinându-se în cap şi spunând: „Ce s-o fi întâmplat cu chitanţele alea?" Intrasem deja pe Autostrada Montauk de pe Long Island şi mă apropiam de Westhampton Beach. Era trecut de miezul nopţii şi vălătuci de ceaţă fină se rostogoleau dinspre ocean şi dinspre golfuri.

Radioul prindea aici posturile din Connecticut şi pe un post public cânta *Traviata*. Nu le spun multora asta, dar am fost la operă în patru cu Dom Fanelli, care poate să facă rost de bilete gratis. Am calculat că o să ajung la hotelul Bayview cam pe la finalul operei.

Ajunsese la „*Parigi*, *o cara*" când am intrat în parcarea din faţa recepţiei. Am aşteptat să termine de cântat şi să moară, ceea ce a şi făcut, apoi am oprit motorul şi am intrat în hol.

Trecuse Ziua Muncii şi holul hotelului era aproape gol, la ora] asta şi în timpul săptămânii. Uşile de la bar erau închise, ceea ce au fost o mare dezamăgire. Peter, recepţionerul meu preferat, era de serviciu, aşa că am sărit peste formalităţi şi i-am spus:

— Trebuie să vorbesc cu domnul Rosenthal.

S-a uitat la ceas, cum fac cei care vor să-ţi atragă atenţia în mod stupid că e o oră nepotrivită, apoi a spus:

— Domnule, e aproape unu noaptea.

— Ştii cât e ceasul în Yemen? îţi spun eu. E opt dimineaţa. Ora de mers la muncă. Dă-i un telefon!

— Dar... e urgent?

— De ce crezi că sunt aici? Sună-l!

— Da, domnule. A ridicat receptorul şi a format numărul lui Leslie Rosenthal.

L-am întrebat pe Peter:

— Ai cheile de la subsol?

— Nu, domnule. Numai domnul Rosenthal le are.

Cineva a răspuns la telefon şi Peter a întrebat:

— Domnul Rosenthal? îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta...

Nu, nu s-a întâmplat nimic, dar domnul...

— Corey.

— Domnul Corey de la FBI s-a întors şi ar vrea să vorbească cu... Da, domnule, cred că ştie cât e ceasul.

Am intervenit, ca să-l ajut:

— E unu şi cinci minute. Dă-mi telefonul.

Am luat receptorul de la Peter şi i-am spus domnului Rosenthal:

— Îmi cer sincer scuze că vă sun la ora asta, dar a apărut ceva urgent.

A răspuns pe un ton care era o combinaţie de buimăceală şi enervare controlată:

— Ce a apărut?

— Trebuie să văd arhiva. Vă rog să aduceţi cheia.

A urmat un moment de tăcere, apoi a întrebat:

— Nu poate aştepta până dimineaţă?

— Mă tem că nu. Ca să-I liniştesc, am adăugat: N-are nimic de-a face cu angajările ilegale.

A urmat încă o pauză, apoi a spus:

— Bine... locuiesc la douăzeci de minute de hotel... Trebuie să mă îmbrac...

— Vă mulţumesc pentru cooperarea constantă, am spus. Am închis şi i-am spus lui Peter: Aş bea o Cola.

— Pot să vă aduc una de la bar, a replicat.

— Mulţumesc. Pune şi nişte whisky în ea şi renunţă la Cola.

— Poftim?

— Dewars, sec.

— Da, domnule.

A descuiat uşa de la bar şi a dispărut înăuntru.

Eu m-am apropiat de uşile care duceau la bibliotecă şi am privit înăuntru prin ochiurile de geam. Era întuneric şi nu am văzut mai nimic.

Peter s-a întors cu un pahar scund de whisky pe o tavă. L-am luat şi am spus:

— Trece-l în contul camerei mele.

— Rămâneţi la noi în noaptea asta? m-a întrebat.

— Aşa mi-am propus. În camera 203.

S-a dus înapoi la birou şi a căutat în calculator.

— Aveţi noroc. Nu e ocupată.

Peter nu înţelesese, aşa că l-am informat:

— Tu ai noroc. Nu trebuie să dai pe nimeni afară.

— Da, domnule.

Am agitat băutura în pahar şi am luat o înghiţitură. După o lună în care nu băusem aproape nimic, avea gust de iod. Oare ăsta era gustul adevărat? Am pus paharul pe o măsuţă şi l-am întrebat pe Peter:

— De cât timp lucrezi aici?

— E al doilea an.

— Te ocupi cu închirierea casetelor video din bibliotecă?

— Nu, domnule. Nu sunt aparate video în camere.

— Când te-ai angajat mai erau casete video la bibliotecă?

— Nu, domnule.

— Bine. Cum faci să împrumuţi oaspeţilor cărţi din bibliotecă?

— Oaspetele alege o carte şi semnează pentru ea.

— Hai să aruncăm o privire.

Am arătat spre bibliotecă şi Peter şi-a luat cheia de serviciu, a deschis uşile duble şi a aprins lumina.

Era o cameră mare, cu lambriuri de mahon şi pereţii plini cu rafturi cu cărţi, aranjată ca un salon.

În colţul din fund din stânga era un birou lung cu un telefon, o casă de marcat şi un computer, iar în spatele biroului era o vitrină plină cu tot felul de lucruri. La dreapta biroului era un stand cu ziare şi reviste, toate piese tipice pentru un hotel mic care dispune de spaţii limitate.

Holul de la recepţie părea să fie singura cale de acces în bibliotecă, în afară de cazul în care intrai pe fereastră.

Dar dacă înţelesesem bine ce-mi spusese Marie Gubitosi, Christopher, recepţionerul, nu-l mai văzuse pe Don Juan după ce se cazase. Dar poate doamna coborâse să cumpere vreun ziar sau cine ştie ce sau poate anume să împrumute o casetă sau o carte cu care să-şi omoare timpul până să plece spre plajă pentru o scenă romantică sub cerul înstelat.

Ar fi trebuit să acord mai mare atenţie acestei încăperi prima dată când am fost aici. Dar nici cei mai mari detectivi nu se pot gândi la toate din prima.

— Unde semnează oaspeţii dacă iau o carte? am întrebat.

— Într-un chitanţier.

— Pe care îl ţii în spatele biroului.

— Da, ca oaspeţii să poată returna cărţile la orice oră.

Ne-am întors în hol şi Peter a scos chitanţierul din spatele biroului, iar eu mi-am recuperat paharul de whisky.

— Chitanţierele astea se păstrează după ce se umplu? am întrebat.

— Cred că da. Domnul Rosenthal păstrează toate evidenţele timp de şapte ani. Uneori chiar mai mult.

— Bună politică.

Am deschis chitanţierul, care arăta exact cum îl descrisese Roxanne. Un model standard, care se cumpără de la papetărie, cu trei chitanţe pe pagină şi foi autocopiative. Avea o rubrică pentru dată, un rând unde scria „Primit", câteva rânduri goale şi o rubrică pentru semnătură. Fiecare chitanţă avea o serie pretipărită cu roşu.

M-am uitat la una dintre ele, la nimereală, pe care scria: „22 august, Primit, Coasta de aur", urmată de o semnătură aproape ilizibilă şi numărul unei camere, în acest caz – 105. O notă scrisă de mână spunea „Returnat".

— Oaspeţii trebuie să prezinte vreun act? l-am întrebat pe Peter.

— De obicei, nu. Pentru orice serviciu care se plăteşte, dacă numele şi numărul camerei pe care ni le spune clientul se potrivesc cu datele din computer, e suficient, m-a informat el. E o procedură standard în majoritatea hotelurilor bune.

— Bun... cum stătusem într-un hotel prost în ultimele şase săptămâni, n-aveam de unde să ştiu. M-am gândit la doamna care îl însoţea pe Don Juan şi care poate că nici nu ştia sub ce nume se cazase el. Hai să presupunem că nu se potrivesc, i-am propus lui Peter.

— Păi, uneori nu se potrivesc, pentru că e posibil ca a doua persoană din cameră să nu aibă acelaşi nume de familie ca persoana înregistrată la recepţie. În cazul ăsta, de obicei e suficient să arate cheia de la cameră sau să spună numele pe care e înregistrată camera.

— Bine, dacă am uitat cheia de la cameră şi nici nu-mi amintesc numele persoanei cu care mă culc, m-aţi lăsa să iau o carte? Era şansa lui Peter să se răzbune pe mine, aşa că m-a privit lung şi a spus:

— Nu.

Am frunzărit chitanţierul, dar n-am găsit niciun fel de informaţii despre oaspeţi, în afară de semnătură şi de numărul camerei.

Din când în când pe chitanţă mai apărea şi un al doilea nume care, am bănuit eu bazându-mă pe spusele lui Peter, era numele clientului înregistrat, care nu era acelaşi cu cel care împrumutase cartea.

L-am întrebat pe Peter:

— De la ultima mea vizită, a mai fost aici cineva de la FBI?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Bun, hai să mă cazezi în camera 203! Peter a făcut ce făcea el cel mai bine şi în cinci minute mă cazasem în camera 203 folosind cârdul American Express, care nu prea avusese de lucru în Yemen. Preţul de extrasezon scăzuse la o sută cincizeci de dolari, ceea ce era ieftin dacă găseam ce căutam, iar dacă nu, era o urmă clară a activităţilor mele.

Domnul Rosenthal nu se grăbea, iar eu, fiind deopotrivă un om de acţiune şi foarte răbdător, m-am gândit să sparg cu piciorul câteva uşi, aşa, ca în filme. Dar asta l-ar fi supărat probabil pe Peter.

M-am aşezat într-un fotoliu din hol şi l-am aşteptat pe domnul Rosenthal, care avea cheia de La arhivă şi poate şi cheiţa de aur care deschidea uşa către o scurtătură prin toată porcăria.

CAPITOLUL 36

Domnul Leslie Rosenthal a intrat în hol îmbrăcat lejer în pantaloni şi bluză sport, sans cravata cu balene.

M-am ridicat şi am spus:

— Bună seara.

— Mai degrabă bună dimineaţa. Aţi venit pentru încă o reconciliere a dosarelor? m-a întrebat.

— Da.

— La unu şi jumătate dimineaţa?

— FBI-ul, domnule, nu doarme niciodată.

— Dar eu da. Am senzaţia că nu sunteţi aici într-o misiune de rutină, a remarcat.

— Care a fost primul indiciu?

— Ora, în primul rând. Despre ce e vorba?

— Nu sunt autorizat să spun. Aţi adus cheile?

— Da. Dumneavoastră mi-aţi adus dosarele mele lipsă?

— De fapt, de când ne-am văzut ultima dată, am fost în Orientul Mijlociu. Vedeţi ce bronzat sunt? Vreţi să-mi vedeţi biletul de avion? N-a răspuns, dar m-a întrebat:

— Ce doriţi să vedeţi?

— Chitanţierele pentru închirierea de casete video din bibliotecă.

L-am urmărit cum cugetă la ce-i spusesem. La urmă a rostit:

— Am renunţat la videotecă acum trei ani şi am donat toate casetele unui spital.

— Un gest foarte lăudabil. Dar aţi păstrat chitanţierele, desigur.

— Aşa cred. Doar dacă nu le-a aruncat vreun idiot.

— În afară de dumneavoastră, ce altă persoană mai are cheile de la arhivă?

— Nimeni.

— Atunci, iată răspunsul. Haideţi să mergem jos! L-am urmat până la uşa de la subsol, pe care a descuiat-o. A aprins lumina şi am coborât scările.

A descuiat cheia de la arhivă şi s-a dus direct în spatele camerei, unde erau rafuri de metal pline cu cutii de carton. Fiecare cutie era etichetată şi datată şi în mai puţin de un minut a găsit una pe care scria: „*Chitanţiere videotecă – Feb. 96 – Martie 97*".

M-am uitat la cutie şi l-am întrebat pe domnul Rosenthal:

— FBI-ul v-a cerut să vadă chitanţele astea în 1996?

— Le-am arătat cum sunt organizate dulapurile cu dosare şi i-am lăsat aici singuri. Nu ştiu la ce s-au mai uitat.

în această notă, am dat jos cutia de pe raft şi am pus-o pe podea.

— Bănuiesc că vă gândiţi că cei doi martori ar fi putut să ia vreo casetă de la bibliotecă, a spus domnul Rosenthal.

Toţi se trezesc brusc că sunt detectivi. Am replicat:

— Mi-a trecut prin minte.

Am deschis cutia, care era plină cu chitanţiere. Cu adevărat opera unui obsedat de ordine.

Am început să scot chitanţierele din cutie, uitându-mă cu atenţie la datele scrise pe coperte, aşteptându-mă pe jumătate să descopăr unul lipsă înlocuit cu un bilet de la Liam Griffith: „Lua-te-ar dracu, Corey!"

— De ce le păstraţi? am întrebat.

— Politica, mi-a explicat, e să păstrez toate evidenţele timp de şapte ani. Nu ştii niciodată ce ar putea să vrea să vadă cei de la Fisc sau, uneori, proprietarii hotelului. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Sau cineva de la FBI. Şapte ani e o perioadă sigură.

— Trebuie să-ți acoperi spatele, tot timpul am spus asta.

Am găsit un chitanţier din perioada 12-25 iulie 1996. M-am dus sub o lampă fluorescentă şi am dat paginile până am ajuns la 17 iulie.

Prima chitanţă din ziua respectivă era prima de pe pagină şi era semnată de Kevin Marbry, camera 109. Kevin împrumutase un film din seria Butch Cassidy. Următoarea chitanţă era semnată Alice Young, Bungaloul 3 şi caseta împrumutată era Ultimul tango la Paris. Apoi o semnătură indescifrabilă de la camera 8, care era probabil în clădirea veche, iar persoana luase Naşul. Am dat pagina şi am mai citit alte două semnături şi titluri de filme din ziua de 17 iulie, dar niciuna dintre persoane nu declarase că stă în camera 203.

Apoi, ultima chitanţă de la baza paginii era datată 18 iulie.

Am rămas acolo, holbându-mă la chitanţierul pe care îl ţineam în mână.

— Aţi avut noroc? m-a întrebat domnul Rosenthal.

Nu i-am răspuns.

Am întors o pagină şi m-am uitat la seria pretipărită cu roşu, apoi am dat iar pagina înainte. Trei numere lipseau.

Am deschis larg chitanţierul şi am văzut că o pagină fusese tăiată cu grijă de la cotor.

— Nenorociţii!

— Pardon? Am aruncat chitanţierul la loc în cutie şi am spus:

— Aş vrea să văd chitanţele pentru cărţile împrumutate de la bibliotecă.

Domnul Rosenthal a scos cutia respectivă şi am găsit chitanţierul din perioada care mă interesa. Am răsfoit paginile, gândindu-mă că poate Don Juan şi doamna luaseră şi vreo carte, dar nimeni din camera 203 nu împrumutase nicio carte în ziua de 17 iulie 1996.

Am pus chitanţierul la loc în cutie şi am spus:

— Să mergem! Ne-am îndreptat spre uşă, în timp ce domnul Rosenthal se uita peste umăr la harababura pe care o lăsasem pe podea.

În sinea mea – fără să mă gândesc prea mult –, ştiusem că agenţii FBI n-ar fi putut să stea două luni în hotelul ăsta fără să le dea prin minte să verifice biblioteca. Nu erau detectivi adevăraţi, dar nici cretini nu erau. „La dracu!” Dar ceva tot dovedisem – cineva din camera 203 împrumutase o casetă, de unde şi pagina lipsă. Excelent

raţionament deductiv care a condus la încă o dovadă dispărută. Nenorociţii! Domnul Rosenthal se pregătea să încuie uşa de la arhivă, când mi-am amintit de ceva ce spusese Roxanne şi m-am oprit.

— N-am văzut niciuna dintre copiile chitanţelor, am spus.

— Li se dau clienţilor în momentul în care returnează cartea sau caseta.

— Şi dacă nu o returnează?

— Atunci rămâne în chitanţier până când oaspetele pleacă şi se descoperă că obiectul împrumutat lipseşte. Apoi e ruptă şi trecută într-o evidenţă lunară a obiectelor dispărute.

— Bun... deci oaspeţii din camera 203 s-au cazat pe 17 iulie, iar pe 18 iulie, la prânz, aţi descoperit că plecaseră fără să predea camera, în dimineaţa de 19 iulie apar agenţii FBI interesându-se de o pătură lipsă. Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, au sosit alţi agenţi FBI şi au pus întrebări în legătură cu persoanele din camera 203. E posibil ca până în acel moment un membru al personalului să fi rupt deja copia chitanţei din chitanţier şi să fi înregistrat caseta drept lipsă?

— Bibliotecarul aşteaptă să vadă dacă vreo cameristă sau altcineva returnează obiectul. Dacă nu, până la sfârşitul zilei respective sau a doua zi devreme copia chitanţei este trimisă contabilului, care îl facturează pe client pentru obiectul dispărut sau îi reţine suma de pe cartea de credit. Uneori obiectul e trimis înapoi prin poştă sau apare mai târziu, dar dacă obiectul e încă dispărut şi nu a fost plătită contravaloarea, atunci copia chitanţei ajunge în dosarele pentru impozite ca pierdere deductibilă.

— Şi după aceea?

— Ca toate evidenţele necesare pentru impozite, copiile chitanţelor sunt păstrate şapte ani.

— Vă urmez! Domnul Rosenthal m-a condus la un dulap pe care scria: „Impozite 1996” şi a găsit un plic din hârtie groasă de manila cu o etichetă: „Chitanţe bibliotecă – Obiecte pierdute sau furate” şi mi l-a întins.

Am deschis plicul. Înăuntru era un teanc de copii de chitanţe, prinse cu un elastic. Am scos elasticul şi am început să frunzăresc cele douăzeci şi ceva de chitanţe pentru cărţi sau casete video lipsă.

— Pot să vă ajut...? a întrebat domnul Rosenthal.

— Nu.

Nu erau în ordine cronologică strictă, aşa că am trecut prin ele

cu atenţie. Pe fiecare scria „Nereturnat”. Spre mijlocul teancului, m-am oprit la o chitanţă din data de 17 iulie. Numărul camerei era 203.

Obiectul împrumutat era o casetă video – *Un bărbat şi o femeie*.

Semnătura era mâzgălită, iar persoana care semnase nu apăsase destul de tare cât să se imprime clar pe a doua pagină.

O altă mână scrisese pe chitanţă „*Nereturnat*” şi numele „*Reynolds*” care, conform spuselor lui Marie Gubitosi, era numele folosit de Don Juan la cazare.

I-am cerut lămuriri domnului Rosenthal, care a răspuns:

— Aparent, persoana care a împrumutat caseta nu avea cheia de la cameră, aşa că doamna de la bibliotecă a verificat în computer şi a văzut că numele cu care semnase nu se potrivea cu numele oaspetelui din camera 203. I-a pus întrebări persoanei care a luat caseta, care a spus numele oaspetelui înregistrat, care corespundea cu numele din computer.

— Aha.

Doamna, aşadar, cunoştea numele sub care se cazase Don Juan în ziua respectivă, aşa că puteam trage concluzia că nu era prima dată când făceau asta, ceea ce însemna că nu era o aventură de o noapte.

M-am mai uitat o dată la semnătură, dar lumina nu era bună, însă scrisul părea de femeie.

— Să mergem sus! am spus.

Am părăsit arhiva, iar domnul Rosenthal a mai aruncat o privire la dezordinea pe care o făcusem.

Sus în hol, am pus copia chitanţei pe biroul de la recepţie sub o lampă puternică de birou şi l-am întrebat pe Peter:

— Ai o lupă?

A scos o lupă pătrată din spatele biroului şi m-am uitat la semnătura imprimată slab de pagina autocopiativă. „Jill Winslow”. M-am uitat mai atent, concentrându-mă pe fiecare literă: „Jill Winslow”.

Peter încerca să tragă cu ochiul la chitanţă, aşa că am pus-o în buzunar, împreună cu lupa lui. I-am făcut semn domnului Rosenthal să vină cu mine în bibliotecă şi am intrat în camera întunecoasă.

— Luând în consideraţie tot ce ştiţi despre acest caz, am spus, şi având experienţă de muncă în industria hotelieră – de ani buni, bănuiesc –, credeţi că femeia din camera 203 şi-ar fi scris numele real pe chitanţa de la bibliotecă? A cântărit un moment întrebarea, apoi a răspuns:

— Cred că da.

— De ce credeţi că da?

— Păi... e ca la bar, sau la restaurant, sau la standul unde se vând de toate... ţi se cere să semnezi şi să scrii numărul camerei, iar tu semnezi cu numele adevărat pentru că angajatul ar putea verifica în computer chiar în faţa ta – sau ţi-ar putea cere să arăţi cheia de la cameră sau chiar carnetul de conducere la un moment dat. În plus, e un reflex normal să semnezi cu propriul nume când ţi se cere.

— În afară de cazul când călătoreşti incognito. Când ai o aventură, de exemplu. Tipul nu s-a cazat cu numele real.

— Da, dar asta e altceva. Împrumutarea unei cărţi sau a unei casete e o tranzacţie neimportantă. E mai bine să-ţi foloseşti numele adevărat şi numărul camerei ca să eviţi un moment jenant.

— Îmi place cum gândiţi, domnule Rosenthal.

— Asta mă sperie.

Domnul Rosenthal avea un simţ al umorului sec, aproape sarcastic. Prezenţa mea scoate ce e mai bun din oameni.

Am ieşit din bibliotecă şi domnul Rosenthal m-a urmat.

— Aveţi nevoie să păstraţi chitanţa? m-a întrebat.

— Da.

A făcut o mică glumă:

— Atunci am nevoie de o chitanţă pentru chitanţă.

Am surâs politicos şi am spus:

— Treceţi-o în contul camerei mele.

Ajunsesem deja la recepţie şi m-a întrebat:

— Rămâneţi la noi în noaptea asta, domnule Corey?

— Da. Am obţinut un tarif bun de extrasezon.

Domnul Rosenthal l-a întrebat pe Peter:

— Ce cameră i-ai dat domnului Corey?

— Camera 203.

— Bineînţeles. S-a întors către mine: Credeţi că o să vă vorbească?

— Mi-a vorbit deja. Vreau să fiu trezit la ora şapte, i-am spus lui Peter.

Peter a notat în registru şi a întrebat:

— Aveţi nevoie de cineva să vă ducă bagajele sau de instrucţiuni cum să ajungeţi la Pavilionul Moneybogue?

— Nu. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnilor.

Am ieşit din hol în noaptea rece şi ceţoasă.

M-am urcat în maşina închiriată, am mers până în parcarea rezervată Pavilionului Moneybogue, mi-am luat geanta, am urcat un rând de trepte şi am intrat în camera 203.

O voce din capul meu sau poate din cameră a spus: „Evrika!"

CAPITOLUL 37

M-am aşezat la biroul din cameră şi am aprins veioza. Am puşi copia chitanţei pe masă şi am studiat-o atent cu lupa.

Persoana care scrisese „*Un bărbat şi o femeie*" era clar o femeie şi era aceeaşi mână care scrisese data, numărul camerei şi care semnase. Altcineva, probabil bibliotecara, scrisese „*Reynolds*" şi „*Nereturnat.*"! Am făcut odată un curs de analiză grafologică la Colegiul John Jay şi ştiam că se pot afla multe studiind scrisul şi semnătura unei persoane. Din păcate, nu-mi mai aminteam prea multe de la acel curs. Îmi aminteam însă că există trei elemente distincte după care se poate stabili dacă o persoană îşi scrisese numele adevărat sau un nume inventat sau falsificase semnătura altcuiva Semnătura asta părea autentică. Poate pentru că îmi doream eu să fie. Poate că fabulam.

M-am ridicat, am aprins toate luminile şi m-am dus la corpul de mobilier de pe perete. Dedesubtul televizorului era un raft gol şi acum, în lumină, am remarcat că erau pe raft patru cerculeţe – de fapt, locuri unde lacul de pe lemn se decolorase. Erau de mărimea unei; monede şi aşezate în formă de pătrat. Evident, era locul unde stătuse, până în urmă cu trei ani, aparatul video pe picioruşele lui de cauciuc. Nu era tocmai o descoperire epocală, dar mă simt bine când pot: să confirm ceva ce mi s-a spus.

M-am aşezat iar la birou şi am format numărul de mobil al lui Dom Fanelli. Nu aveam idee unde ar putea fi la ora asta, dar partea drăguţă la telefoanele mobile e că nu contează.

— Alo? a răspuns.

Se auzea muzică tare pe fundal.

— Sunt partenerul tău.

— Salut, maestre! Ce e cu numărul ăsta de la hotelul Bayview? Ce dracu faci acolo?

— Sunt în vacanţă. Unde eşti?

— A început să-mi vibreze mobilul în buzunarul de la pantaloni şi am crezut că e Sally. Sarah. Mă rog. Sarah, salută-l pe...

— Dom, nu te aud aproape deloc.

— Stai puţin. După un minut, l-am auzit din nou. Sunt afară. Urmăream un suspect de crimă şi a intrat într-un club de pe Varick Street. Grea meserie. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de date despre o persoană.

— Iar? Ce s-a întâmplat cu ăia pe care ţi i-am găsit? Ai fost în Philly?

— Da. Dar acum am nevoie de...

— Acum eşti în Westhampton Beach. De ce nu te duci acasă?

— De ce nu te duci tu acasă? Aşa, numele e...

— Ţi-am făcut curat în apartament. Menajera o să vină mâine. Vinerea, nu?

— Doar dacă n-a murit. Ascultă: Jill Winslow. I-am spus pe litere. Cred că are treizeci şi ceva de ani, poate patruzeci şi ceva...

— Asta reduce cu mult posibilităţile...

— Nu ştiu altceva despre ea, dar s-a cazat aici pentru o tăvăleală cu un tip într-o zi de vară – 17 iulie 1996.

— Cunoscută dată.

— Mda. Tipul a folosit un nume fals, aşa că probabil e însurat.

Iar ea s-ar putea sau nu să fie. Dar cred că e...

— Cu femei măritate e cel mai sigur dacă eşti însurat.

— Asta spune nevastă-ta despre amanţii ei. Bun, eu cred că locuieşte în Long Island, dar poate chiar în Manhattan. Tu cât de departe te-ai deplasa pentru un rendez-vous romantic?

— Odată m-am dus până în Seattle să mă culc cu cineva. Dar aveam nouăşpe ani. Tu unde ai fost cel mai departe pentru aşa ceva?

— La Toronto. Aşa, deci...

— Dar agenta aia din Washington? Care e mai departe, Toronto sau D.C.?

— Nu contează. Oricum câştigi tu cu Seattle. Acum ascultă! Mai întâi, intră în Registrul Vehiculelor Motorizate – e implicat un Ford Explorer de culoarea nisipului, vechi de cel puţin cinci ani, dar poate că nu era nici al lui, nici al ei şi poate că a fost vândut deja.

Apoi, intră pe Choice Point şi LexisNexis pentru proprietăţi, divorţuri şi aşa mai departe. Mă gândesc la un cartier scump de pe Long Island, aşa că verifică şi la Autoritatea Energetică Long Island dacă au înregistrată vreo familie Winslow. Dar s-ar putea să locuiască în, Manhattan, aşa că verifică şi la Con Ed, distribuitorii de gaz şi agent termic. Evident, uită-te şi pe evidenţele abonaţilor telefonici, dar

probabil că nu figurează. Ţine minte, s-ar putea ca toate astea să nu fie pe numele ei, ci al bărbatului ei, aşa că...

— Am găsit. Jill Winslow, Maple Lane numărul 8, Locust Valley, Long Island, New York, Ford Explorer culoarea nisipului din 1996, numele soţului – Roger. Glumeam. Ar trebui să te joci şi tu cu computerul. Eu am crime de rezolvat.

— Asta s-ar putea să fie cea mai mare crimă la care ai lucrat vreodată.

A urmat o tăcere, apoi Dom Fanelli a spus:

— Înţeleg.

— Bun. Verifică şi registrul de decese.

— Crezi că e moartă? A fost eliminată?

— Sper că nu.

— Ce-ai găsit acolo? Spune-mi şi mie, în caz că eşti omorât.

— O să-ţi las un bileţel.

— Fără glumă, John...

— Sună-mă mâine la numărul ăsta. Camera 203. Lasă un mesaj dacă nu sunt aici. Eşti domnul Verdi.

A râs şi a spus:

— N-am văzut niciun prăpădit ca tine la operă.

— Pe dracu! îmi place când crapă aia în final în *Traviata*. Vorbim mâine.

— Ciao.

Am închis, m-am dezbrăcat şi mi-am aşezat hainele frumos pe un scaun. Mi-am luat geanta cu obiectele personale şi am intrat în baie.

M-am ras, m-am spălat pe dinţi şi am intrat la duş.

Aşadar, Liam Griffith, Ted Nash şi cine o mai fi fost cu ei descoperiseră chitanţierul de la bibliotecă şi luaseră pagina respectivă.

Dar uitaseră de copia chitanţei. Cât de prost trebuie să fii? Ei, toţi facem greşeli. Chiar şi eu mai fac câte o greşeală din când în când.

Mai important era altceva: Jill Winslow era numele real al femeii? Şi oare o găsiseră? Eram de părere că răspunsul era da, la ambele întrebări. Ceea ce însemna că îl găsiseră şi pe Don Juan.

Sau poate îl găsiseră mai întâi pe Don Juan, cu ajutorul amprentelor, în orice caz, amândoi fuseseră găsiţi.

Mi-i închipuiam pe Nash şi/sau Griffith vorbind cu ei, punându-le întrebări în legătură cu caseta filmată pe plajă şi în legătură cu relaţia dintre ei.

Care erau posibilele rezultate ale acestei discuţii? Erau trei: unu, cei doi nu prinseseră pe film şi explozia avionului; doi, o prinseseră, dar distruseseră caseta; trei, filmaseră explozia şi păstraseră caseta, pe care le-au predat-o lui Nash, Griffith şi prietenii lor în schimbul promisiunii de a nu divulga secretul despre relaţia lor – presupunând că unul dintre ei sau amândoi erau căsătoriţi şi nu intenţionau să-şi schimbe starea civilă.

În orice caz, cei doi petrecuseră ceva timp la poligraf răspunzând la întrebări.

Nu aveam nicio îndoială că ori eu, ori Dom Fanelli aveam s-o găsim pe femeie, dacă mai era în viaţă.

Şi atunci am s-o întreb şi ea o să-mi spună tot ce le spusese şi celorlalţi agenţi FBI cu cinci ani în urmă, pentru că şi eu eram de la FBI şi doream să-i pun nişte întrebări legate de declaraţia ei.

Dar aşa nu puteam să pun mâna pe casetă, chiar dacă existase vreodată vreo astfel de casetă.

Aşa că era tot un fel de fundătură, dar cel puţin ştiam adevărul şi poate puteam să merg cu această informaţie la o autoritate mai înaltă. Poate o să dispar.

Mă mai gândeam la ceva, care avea legătură cu *Un bărbat şi o femeie*. De ce plecase Jill Winslow – sau poate Don Juan – cu tot cu casetă? Dacă pleci dintr-o cameră în viteză şi laşi cheia în uşă şi nu treci pe la recepţie, de ce ai pune în bagaj şi o casetă video împrumutată? M-am gândit la asta şi la ceva ce-mi spusese Roxanne şi am bănuit de ce Don Juan sau Jill Winslow luaseră caseta. Când o să vorbesc cu Jill Winslow, o s-o întreb dacă am dreptate.

CAPITOLUL 38

Peter a sunat la ora şapte şi mi s-a părut că detectez o urmă de maliţie în tonul lui când m-a anunţat cât e ceasul.

M-am rostogolit din pat şi instinctiv am băgat mâna sub pernă, unde puneam de obicei pistolul, dar apoi mi-am amintit că eram temporar despărţiţi.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat, după care m-am dus în corpul central pentru micul dejun.

Peter m-a întâmpinat cu un „Bună dimineaţa” stins şi am intrat în salonul restaurant. Era sâmbătă dimineaţa şi, cu toate că sosiseră în seara dinainte câţiva turişti de weekend, locul era aproape gol.

Chelneriţa mi-a adus cafea şi meniul. Cum petrecusem patruzeci

de zile într-o ţară musulmană, simţeam nevoia de carne de porc, aşa că am comandat bacon şi şuncă cu garnitură de cârnaţi de porc.

— Dieta Atkins? a întrebat chelneriţa.

— Nu, religia catolică.

După micul dejun am intrat în bibliotecă. Câteva persoane stăteau în fotolii mari lângă fereastra însorită şi citeau ziare sau reviste.

Am studiat rafturile de la un capăt la celălalt şi am găsit o carte de Stephen King, *O mână de oase*. M-am dus la masa din fundul sălii şi i-am spus bibliotecarei-vânzătoare:

— Aş vrea să împrumut această carte.

A zâmbit şi a spus:

— Asta o să vă ţină treaz toată noaptea.

— Foarte bine. Am diaree.

A împins chitanţa către mine şi a spus:

— Completaţi asta, vă rog.

Am scris data, titlul cărţii, camera 203 şi am semnat Giuseppe Verdi.

— Aveţi la dumneavoastră cheia de la cameră? m-a întrebat femeia.

— Nu, doamnă.

A căutat camera 203 în computer şi a spus:

— Eu văd aici alt oaspete care ocupă camera 203.

— Iubitul meu. John Corey.

— Ah... bine... A scris „Corey" pe hârtie şi mi-a spus: Vă mulţumesc, domnule Verdi. S-o citiţi cu plăcere. Puteţi s-o returnaţi oricând înainte să părăsiţi hotelul.

— Îmi daţi o chitanţă?

— Primiţi copia chitanţei când returnaţi cartea. Sau puteţi pur şi simplu să lăsaţi cartea în cameră când plecaţi: dacă nu aveţi nevoie de chitanţă.

— Bine. Pot să cumpăr cartea dacă îmi place?

— Nu, îmi pare rău.

Am urcat scările spre zona cu birouri şi am zărit-o pe Susan Corva, asistenta domnului Rosenthal. A părut să-şi amintească de mine şi a zâmbit încordat.

— Bună dimineaţa, am spus. Domnul Rosenthal e în birou?

— De obicei vine sâmbăta, dar astăzi o să întârzie, a răspuns.

— Probabil că a dormit mai mult decât de obicei, am spus eu. Pot să folosesc unul dintre computerele dumneavoastră? Mi-a făcut semn spre un birou gol.

Mi-am verificat e-mailul şi am găsit câteva mesaje lipsite de importanţă şi apoi unul de la Kate, care spunea: „*Am încercat să te sun la apartament. Anunţă-mă, te rog, dacă ai ajuns bine. Eu mă întorc luni.* (*Acelaşi avion. O să iau un taxi de la aeroport. Mi-e dor de tine şi de-abia aştept să te văd.*) *Te iubesc, Kate*".

Am zâmbit.

Am scris un răspuns: „*Dragă Kate – am ajuns cu bine. Nu sunt acasă. Petrec câteva zile de odihnă şi relaxare la plajă*".

M-am gândit o clipă. Nu mă pricep la dulcegării, aşa că am copiat ce scrisese ea: „*Mi-e dor de tine şi de-abia aştept să te văd*). *O să încerc să vin la aeroport. Te iubesc, John*".

Am trimis mesajul, i-am mulţumit lui Susan şi am ieşit din birou. Ajuns jos, l-am întrebat pe Peter unde se tunde şi mi-a dat numele unui salon din Westhampton Beach.

Am mers cu maşina în sat, am găsit salonul de coafură al lui Peter şi m-am tuns decent pentru prima dată în mai mult de o lună.

Am întrebat-o pe Tiffany, tânăra care mă tundea:

— Îl cunoşti pe Peter, recepţionerul de la hotelul Bayview?

— Cum să nu. Are un păr minunat. A adăugat: Şi o piele minunată.

— Dar eu?

— Sunteţi bronzat frumos.

— Am fost în Yemen.

— Unde vine asta?

— Peninsula Arabică Saudită.

— Serios? Şi asta unde e?

— Nu sunt sigur.

— În vacanţă?

— Nu. Am fost într-o misiune secretă şi periculoasă pentru guvern.

— Serios? Vreţi fixativ?

— Nu, mersi.

I-am plătit lui Tiffany şi m-am interesat de unde pot să-mi cumpăr o costumaţie de plajă. Mi-a indicat un magazin de articole sportive la două străzi mai încolo.

M-am dus pe jos până la magazin şi mi-am cumpărat o pereche de pantaloni scurţi de plajă verzi şi largi, un tricou negru şi o pereche de sandale de plajă. Tres Hampton.

M-am întors cu maşina la hotel şi am intrat în hol să verific dacă aveam mesaje şi să văd dacă Peter îmi remarcă noua tunsoare, dar ieşise din tură. Nu aveam mesaje, aşa că am urcat în cameră şi m-am schimbat în noul meu echipament de plajă, fără să uit să scot etichetele.

Mi-am verificat mobilul să văd daca am mesaje, dar nu sunase nimeni, iar pagerul era tot descărcat.

Amintindu-mi de Roxanne, am lăsat câţiva dolari pentru cameristă şi am ieşit din cameră.

Am mers cu maşina până la Parcul Regional Cupsogue Beach, am parcat şi m-am îndreptat spre plajă. Soarele strălucea, era cald şi adia o briză uşoară.

Mi-am petrecut dimineaţa înotând, profitând de razele soarelui de septembrie şi alergând desculţ pe plajă, în timp ce fredonam tema muzicală din *Care de foc*.

În jurul prânzului erau câteva persoane pe plajă, în majoritate familii care se bucurau poate de ultimul weekend cu vreme de plajă din vara care era pe sfârşite.

De ani de zile nu mai fusesem în formă atât de bună şi m-am hotărât să rămân aşa, astfel încât, când se va întoarce Kate, să se minuneze de bronzul meu auriu şi de corpul meu de surfer. Mă întrebam dacă ea reuşise să rămână în formă în Dar es Salaam. Speram că nu voi fi nevoit să spun ceva de genul: „Ai pus câteva kilograme, iubito".

Probabil că nu ar trebui să spun asta decât după ce facem sex.

Am alergat până la capătul vestic al parcului, unde strâmtoarea separă această insulă de baraj natural de Fire Island, unde se ţinuse slujba comemorativă, în Parcul Regional Smith Point. Aceasta era strâmtoarea prin care căpitanul Spruck ieşise în larg în seara de 17 iulie 1996 şi văzuse ceva care nu-i mai dădea pace de atunci.

Era una dintre acele zile aurii de toamnă târzie care te fac să te gândeşti la ciclul anotimpurilor, şi mai departe la ciclul vieţii şi al morţii, şi la existenţa noastră pe planeta asta, şi la scopul ei.

Nişte păsări ciudate zburau în cercuri, apoi plonjau în apă după peşti care habar n-aveau ce-i aşteaptă şi care într-o secundă ajungeau

din apă în aer şi apoi în stomacul păsării.

În larg, deasupra oceanului, 230 de oameni porniseră într-o călătorie spre Paris, dar dintr-odată căzuseră patru mii de metri prin întunericul nopţii, în mare. Pur şi simplu.

O societate poate fi judecată în funcţie de reacţia la morţile timpurii – accidente şi crime –, iar societatea în care trăiam noi cheltuia o mulţime de bani, timp şi efort pentru anchetarea accidentelor şi a crimelor. Făcea parte din cultura noastră să nu lăsăm nicio crimă nepedepsită şi niciun accident să nu fie şters din memorie pentru că a fost inevitabil.

Şi totuşi, după ce zborul 800 a explodat în aer, aparent şi oficial ca rezultat al unei scântei produse în rezervorul central de combustibil, nu se făcuseră multe pentru a corecta o problemă cu consecinţe potenţial catastrofale.

Asta ce însemna? însemna, poate, că teoria alternativă – racheta – influenţa încă gândirea şi deciziile unora.

Cu trecerea anilor, cum nu mai avusese loc niciun incident similar – cu toate că nu se luaseră măsuri pentru a remedia defectul de proiectare a rezervoarelor de combustibil –, concluzia oficială devenea puţin mai suspectă.

Am continuat să alerg de-a lungul plajei, apoi m-am întors cu spatele spre ocean, am urcat şi am coborât în fugă câteva dune, sperând să zăresc ieşind din nisip coada unei rachete cinetice, dar fără succes.

Am găsit valea micuţă şi ferită dintre dune unde Don Juan împreună cu doamna lui, numită acum Jill Winslow, întinseseră o pătură şi petrecuseră o oră romantică şi probabil ilicită pe plajă. Mă întrebam dacă amintirea celor petrecute atunci în acest loc îi mai bântuia încă.

Mi-am scos tricoul şi m-am întins pe jos, în locul în care probabil stătuseră întinşi şi ei, cu tricoul sub cap drept pernă, şi am adormit pe nisipul cald.

Am avut un vis erotic în care mă aflam într-o oază din Yemen şi haremul meu era compus din Kate, Marie, Roxanne şi Jill Winslow, care purta văl şi nu-i puteam vedea faţa. Visul nu era deloc subtil şi nu necesita prea multă analiză, cu excepţia părţii unde Ted Nash apărea călare pe o cămilă.

Când m-am întors la hotel, am văzut că era aprins beculeţul care

mă înştiinţa că am mesaje, aşa că am sunat la recepţie.

— A sunat domnul Verdi. Vă roagă să-l sunaţi. Nu a lăsat niciun număr.

— Mulţumesc.

L-am sunat pe Dom Fanelli pe mobil de la telefonul din cameră. A răspuns şi am spus:

— Domnul Corey returnează apelul domnului Verdi.

— Ei, Giovanni, ai primit mesajul meu?

— Da. Ce ai reuşit?

— Am stat toată ziua butonând calculatorul pentru tine. E sâmbătă, vreau să-mi petrec ziua liniştit împreună cu nevastă-mea.

— Spune-i lui Mary că e vina mea.

— Nicio problemă. Oricum s-a dus la soră-sa în Jersey. Căminele fabricii. Ai văzut vreodată vreunul? Mama mia! Tipele alea se schimbă practic pe coridoare. Cu cât cheltuieşti mai mult, cu atât economiseşti mai mult. Greşit. Cu cât cheltuieşti mai mult, cu atât cheltuieşti mai mult. Corect?

— Corect. Ştiam deja că aflase ceva.

— Oricum, a continuat, am găsit câteva familii Winslow şi am redus posibilităţile la o Jill Winslow care s-ar putea să se potrivească. Să-ţi spun?

— Normal.

— Mai întâi, spune-mi despre ce e vorba.

— Dom, pot să aflu şi eu ce tocmai ai aflat tu. Ce vrei tu să ştii e ceva ce ar fi mai bine să nu ştii. Ai încredere în mine!

— Vreau să ştiu. Nu îţi dau informaţiile la schimb – oricum îţi spun ce am aflat –, doar că vreau să ştiu ce ţi-a dat peste cap minţile şi viaţa.

— Nu pot să vorbesc la telefon. Dar îţi spun mâine, faţă în faţă.

— Dacă te omoară până atunci?

— Îţi las un bileţel. Haide, nu am mult timp!

— Bine, iat-o pe singura Jill Winslow care se încadrează în intervalul de vârstă şi în zona geografică. Eşti gata?

— Gata.

— Jill Penelope Winslow, măritată cu Mark Randall Winslow – unde găsesc protestanţii ăştia asemenea nume? Are treizeci şi nouă de ani şi se pare că nu e angajată nicăieri. El are patruzeci şi cinci de ani, specialist în investiţii bancare la Morgan Stanley, are biroul în

Manhattan. Locuiesc pe Quail Hollow Lane la numărul 12, Old Brookville, Long Island, New York. Nu deţin alte proprietăţi. Conform Registrului Vehiculelor Motorizate au trei maşini – un Lexus de teren, un Mercedes şi un BMW Z3. Vrei detalii?

— Vreau. Mi-a spus modelul, culoarea şi numărul de înmatriculare ale maşinilor şi le-am notat pe toate.

— BMW-ul e pe numele ei, a spus Dom.

— Bine.

— Am încercat să aflu numărul de telefon din mai multe surse, a continuat el, dar fără succes. Probabil că luni o să pot să-ţi aflu şi numărul. Le-am verificat cazierele, dar sunt curaţi amândoi. Nu există niciun certificat de divorţ sau de deces pe numele Jill Winslow, dar Jill Winslow a ta şi cea pe care am găsit-o eu s-ar putea să nu fie una şi aceeaşi persoană. Aşa că, dacă nu-mi spui al doilea nume, sau data naşterii, sau numărul de asigurări sociale...

— Ştiu cum funcţionează. Mersi.

— Ţi-am spus ca să ştii. Am făcut tot ce am putut, sâmbătă dimineaţă şi destul de mahmur. Ar fi trebuit să vii la clubul ăla aseară. Tipa aia, Sally...

— Sarah. Bine, fă-mi o favoare: trimite-mi un e-mail dacă mai apar şi alţi Winslow care s-ar putea potrivi. Plec de aici şi n-o să răspund la mobil azi, dar poţi să-mi laşi mesaj. Diseară ar trebui să fiu în apartament.

— Am lăsat o sticlă de şampanie pentru tine şi Kate.

— Eşti foarte drăguţ.

— De fapt, e o jumătate de ladă pe care n-am folosit-o. Ea când se întoarce?

— Luni.

— Grozav. Cred că aţi orbit de la atâta soare, a râs el.

— Trebuie să închid.

— Te duci în Old Brookville?

— Mda.

— Să-mi spui şi mie dacă e Jill Winslow pe care o cauţi. Bine?

— O să afli primul, imediat după mine.

— Mda. Eşti pe aproape?

— Aşa cred.

— Ultimii zece metri sunt un coşmar.

— Ştiu. Ciao.

— Ciao.

Am închis şi am intrat la duş ca să mă spăl de sare. În timp ce mă ştergeam cu prosopul, a sunat telefonul. O singură persoană din tot universul ştia unde sunt şi tocmai vorbisem cu el, aşa că nu putea să fie decât recepţia. Am ridicat receptorul şi am răspuns:

— Alo.

— Domnul Corey? a spus o voce feminină.

— Plec chiar acum, am spus. Pregătiţi-mi nota.

— Nu sunt de la hotel, a replicat. Aş vrea să vă vorbesc.

Am scăpat prosopul din mână şi am întrebat:

— Despre ce?

— Despre TWA 800.

— Ce e cu TWA 800?

— Nu pot să vă spun la telefon. Ne putem întâlni?

— Numai dacă îmi spuneţi despre ce e vorba şi cine sunteţi.

— Nu pot să vă spun la telefon. Ne putem întâlni diseară? Cred că am ce căutaţi.

— Ce caut?

— Informaţii. Poate o casetă video.

Am stat câteva secunde fără să răspund, apoi am spus:

— Am tot ce-mi trebuie. Mersi oricum.

A ignorat răspunsul meu, aşa cum îmi închipuisem că va face, şi a spus:

— La ora opt, în seara asta, Parcul Regional Cupsogue Beach, lângă strâmtoare. Nu mai sun altă dată.

Şi a închis.

Am încercat să apelez numărul de la care se sunase. O voce înregistrată m-a informat că numărul nu putea fi accesat prin această metodă.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră – 3.18 după-amiaza. Nu prea aveam timp să merg până în Old Brookville şi să mă întorc la Cupsogue Beach.

Alt argument, mai important: de ce aş vrea să mă întâlnesc cu cineva într-un loc pustiu, după lăsarea întunericului? Dacă n-ai de ales, n-ai de ales, dar atunci trebuie să porţi microfon, să ai întăriri şi să nu uiţi să-ţi iei cu tine arma.

În cazul ăsta însă, totul era ipotetic, pentru că acţionam pe cont propriu, iar pistolul meu Glock era în valiza diplomatică, undeva între

Yemen şi New York.

Era irelevant, de asemenea, pentru că nu aveam de gând să merg la întâlnire.

CAPITOLUL 39

M-am răzgândit.

În legătură cu întâlnirile clandestine: întotdeauna te duci cu o oră mai devreme şi niciodată pe o rută directă. Aşa că la ora şapte, în loc să-mi parchez maşina în Parcul Regional Cupsogue Beach, am luat-o pe Dune Road şi am găsit o potecă de acces spre plajă printre două case.

Îmbrăcat în pantalonii scurţi de plajă şi tricoul negru, am mers desculţ de-a lungul plajei. Un semn m-a informat că intrasem în incinta parcului.

Oficial, soarele apunea la 7.17, iar soarele dispăruse deja pe jumătate în mare. Apa sclipea cu reflexe roşietice şi aurii.

Puţinele persoane care mai rămăseseră pe plajă îşi strângeau lucrurile şi se îndreptau spre maşini.

Când am avansat suficient cât să-mi intre în raza vizuală strâmtoarea de la capătul îndepărtat al insulei de baraj natural, nu mai rămăsese nimeni pe plajă în afară de mine şi de o maşină cu tracţiune integrală care patrula plaja şi anunţa printr-un megafon că parcul se închide.

A trecut pe lângă mine şi a strigat:

— Parcul s-a închis. Vă rog, părăsiţi parcul.

M-am întors cu spatele spre ocean şi am urcat pe o dună. Din vârf puteam vedea poteca pietonală care îşi croia drum printre dune.

Două cupluri se îndreptau agale spre parcare, cărându-şi echipamentul de plajă. Era 7.15. Aveam patruzeci şi cinci de minute în care să-mi vină mintea la cap. De fapt, avusesem la dispoziţie patruzeci de ani pentru asta, dar tot fără succes.

Soarele a apus şi cerul a devenit din purpuriu negru, în timp ce amurgul pentru navigatori s-a prelungit puţin şi în cele din urmă a dispărut după linia orizontului. Au apărut stelele şi briza uşoară făcea să foşnească iarba înaltă din jurul meu. Valurile măturau plaja cu un zgomot molcom şi ritmic. Din când în când, câte un val mai înalt se spărgea pe nisip.

M-am mişcat încet printre dunele acoperite de iarbă până am ajuns la ultima, de unde puteam vedea strâmtoarea, la nici cincizeci de

metri depărtare.

La dreapta era Golful Moriches, iar la stânga – oceanul, unite prin strâmtoarea scurtă. Câteva ambarcaţiuni de agrement intrau în golf cu luminile aprinse, în timp ce bărcile pescăreşti ieşeau în larg la prins homari. Dincolo de golf se vedeau luminile de la baza Pazei de Coastă.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum avea să vină spre locul de întâlnire din capătul insulei aşa-zisul meu informator, dar eu ajunsesem primul, făcusem recunoaşterea şi ocupasem locul care oferea cea mai mare vizibilitate. Acestea fiind spuse, m-aş fi simţit şi mai bine dacă aş fi avut armă.

Întâlnirea asta nu părea o idee atât de proastă la lumina zilei.

Ceasul meu digital arăta 8.05 p.m., dar la capătul nisipos al insulei nu se vedea nimeni aşteptându-mă. Fie informatorul meu întârzia, fie cineva stătea ascuns printre dunele pline de iarbă şi aştepta să ies eu primul.

La 8.15 m-am gândit să fac eu prima mişcare, care ar fi putut la fel de bine să fie şi ultima.

Am ascultat încordat, atent la orice sunet din jurul meu, dar ar fi fost aproape imposibil să aud pe cineva mergând pe nisipul moale, cu toate că mi s-a părut că aud iarba foşnind într-un moment în care nu adia briza.

Am întors încet capul şi am încercat să disting ceva prin întuneric, dar nu se mişca nimic.

Luna se ridica deja – strălucitoare, în faza primului pătrar –, luminând dintr-odată plaja şi apa. Iarba de mare din jurul meu nu oferea cine ştie ce ascunziş în lumina lunii şi m-am simţit destul de expus în vârful dunei, cu câteva fire subţiri de iarbă în jurul meu.

Cel puţin aveam hainele şi pielea închise la culoare.

La 8.20 mi-am dat seama că trebuie să iau o decizie. Cel mai inteligent ar fi fost să renunţ, dar nu puteam să plec la fel de simplu cum venisem. M-am hotărât să rămân. Persoana care convocase întâlnirea trebuia să facă prima mişcare. Asta e regula.

Cinci minute mai târziu, am auzit ceva care suna a tuse, dar ar fi putut la fel de bine să fie un câine. După alte câteva secunde, s-a auzit din nou şi părea să vină dinspre duna din spatele meu.

M-am întors încet în direcţia sunetului, dar n-am văzut nimic.

Am aşteptat.

Am auzit încă o dată zgomotul şi, de data asta, nu mai semăna a câine. Era o persoană şi se mişca, se învârtea în jurul meu. Sau ar fi putut să fie mai multe persoane în preajmă, toate înarmate cu pistoale automate dotate cu amortizor. Am auzit încă o tuse, în alt loc.

Cineva, evident, voia să-şi anunţe prezenţa şi dorea o reacţie de răspuns, aşa că am decis să intru în joc, am tuşit, apoi mi-am schimbat poziţia în caz că tocmai devenisem ţintă.

După o secundă, o voce bărbătească, la distanţă nu prea mare, a spus:

— Unde eşti? Vocea se auzise dinspre duna din dreapta mea şi m-am întors în direcţia ei. M-am lăsat puţin în jos şi am spus:

— Ieşi la vedere! Încet.

O siluetă s-a ridicat din spatele dunei, la vreo zece metri de mine, şi am văzut capul şi umerii unei persoane care părea să fie un bărbat înalt, deşi nu-i puteam vedea faţa.

— Vino mai aproape, am spus. Ţine mâinile la vedere! Silueta s-a ridicat şi mai mult şi tipul a ajuns în vârful dunei, după care a început să coboare panta spre valea întunecoasă.

— Rămâi acolo, am spus.

S-a oprit la vreo zece metri de mine.

— Bun, întoarce-te şi întinde-te pe jos, am spus.

Nu mi-a ascultat ordinul, chestie care mă scoate din sărite de fiecare dată. Am spus, cu cea mai convingătoare voce de poliţist de care eram în stare:

— Hai, amice, cu tine vorbesc! întoarce-te şi întinde-te pe jos.

Acum! A rămas în picioare unde era, privind în sus spre mine, apoi şi-a aprins o ţigară. În lumina flăcării de la brichetă i-am zărit pentru o clipă faţa şi o clipă am avut senzaţia că e cineva cunoscut, dar n-avea cum să fie. Am spus:

— Ascultă, cretinule, am o armă îndreptată spre tine şi o s-o auzi cum se descarcă în trei secunde. Întoarce-te. Acum! Şi întinde-te dracu pe jos. Unu, doi...

A răspuns:

— Arma ta e într-o valiză. Şi în afară de cazul în care mai ai şi alta, singura armă de aici e a mea.

Vocea, ca şi faţa, era dureros de cunoscută. Era Ted Nash, întors din morţi.

CAPITOLUL 40

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi revin din uluială. Ştiam că dezamăgirea n-o să-mi treacă niciodată.

— Parcă erai mort, sau aşa ceva, am spus.

— Oficial mort. În realitate, mă simt foarte bine.

— Poate că pot să rezolv eu problema asta.

Nu a răspuns, dar şi-a aruncat ţigara şi a început să urce duna, venind spre mine. Când s-a apropiat, am văzut că era îmbrăcat în blugi, cu un tricou negru şi o haină subţire, sub care i se vedea arma.

A venit spre mine dintr-o parte, ca să nu-i pot arunca cu nisip în ochi şi nici să nu pot să-i ard un picior în faţă.

A ajuns în vârful dunei, la vreo trei metri de mine, şi s-a oprit.

Eram faţă în faţă şi ne măsurăm din priviri.

Ted Nash de la Agenţia Centrală de Informaţii era un bărbat înalt, cam cât mine, dar nu la fel de musculos. Chiar în lumina lunii îi vedeam părul uşor grizonat, impecabil tuns, şi trăsăturile feţei pe care femeile, din nu ştiu ce motive, le considerau atrăgătoare. Mă întrebasem întotdeauna dacă un nas rupt i-ar îmbunătăţi sau nu aspectul.

Simţisem o antipatie iminentă şi intensă unul faţă de celălalt, încă de pe vremea când lucram la cazul din Plum Island, în parte din pricina aroganţei lui, dar în principal pentru că se dădea la o anumită doamnă detectiv, lucru pe care îl găseam nepotrivit şi neprofesional, ca să nu mai vorbesc că interfera cu interesul meu faţă de doamna în chestiune. Apoi, mai târziu, a fost povestea cu Kate, pentru care îl iertasem pentru că era mort. Acum, singurul motiv pentru care puteam să-l tolerez dispăruse.

În afara faptului că aveam aceleaşi gusturi la femei, opiniile noastre nu coincideau în prea multe privinţe.

M-a studiat din cap până în picioare şi a spus, apropo de costumaţia mea de plajă:

— Te deranjez cumva în timpul tău liber? Nu am răspuns, dar am continuat să mă holbez la el, inventariând în gând toate motivele pentru care nu-mi plăcuse de el nici când fusese în viaţă prima dată. De ce îl urăsc? Dă-mi voie să număr. În primul rând, avea tonul ăsta permanent dispreţuitor. În al doilea rând, părea să arboreze întruna un zâmbet atoateştiutor.

A aruncat o privire la ceasul de la mână şi m-a întrebat:

— Nu trebuia să ne întâlnim la ora opt la strâmtoare?

— Lasă rahaturile!

— Am făcut pariu cu cineva că o să apari. Numai un idiot ar putea să vină neînarmat la o întâlnire pe timp de noapte cu o persoană necunoscută, într-un loc pustiu.

— Numai un idiot ar veni singur să se întâlnească cu mine. Sper că ai întăriri.

N-a răspuns, în schimb m-a întrebat:

— Cum a fost în Yemen? Nu i-am răspuns.

— Am auzit că s-a distrat bine Kate în Tanzania, a spus.

Nici acum nu i-am răspuns. Mă gândeam că eram destul de aproape ca să-l lovesc înainte să ajungă la armă şi probabil că a intuit asta şi s-a dat câţiva paşi în spate. S-a uitat în jur şi a spus:

— Frumoasă seară. E minunat să fii în viaţă.

A râs.

— Nu te obişnui prea tare, am spus.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— Nu eşti nici măcar puţin surprins să descoperi că n-am murit?

— Sunt mai mult ofticat decât surprins.

A zâmbit şi a spus:

— De asta ni se spune spectre.

— De când aştepţi o ocazie să foloseşti replica asta? A părut puţin mâhnit că nu îi apreciam cum trebuie replicile repetate dinainte, dar a urmat mai departe scenariul şi a spus:

— N-am apucat să te felicit pentru căsătorie.

— Erai mort. Mai ţii minte?

— M-ai fi invitat la nunta ta?

— Te-aş fi invitat, dacă aş fi ştiut unde eşti îngropat.

S-a îmbufnat, s-a întors cu spatele şi a început să coboare panta înspre ocean. Mi-a făcut semn să-l urmez.

— Haide! Vreau să mă plimb pe plajă.

Am pornit în spatele lui, încercând să reduc distanţa dintre noi, dar mi-a strigat peste umăr:

— Nu te apropia prea tare. Zece paşi.

„Cretinule." L-am urmat până jos pe plajă şi ne-am îndreptat spre vest, în direcţia strâmtorii. Şi-a scos pantofii sport şi s-a apropiat de apă, lăsând valurile să-i ude picioarele.

— E ud, a spus.

Asta, în jargonul CIA, se referă la omorârea cuiva.

— Te rog, nu fi atât de inteligent, am spus.

— Tu nu mi-ai apreciat niciodată inteligenţa. Dar Kate, da.

— Du-te-n mă-ta!

— Nu putem avea o conversaţie deşteaptă fără să spui întruna: „Du-te-n mă-ta”?

— Scuză-mă. Du-te-n aia a mă-tii.

— Mă enervezi.

— Eu te enervez!? cât de enervat crezi că sunt eu aflând că n-ai murit?

— Şi eu simt acelaşi lucru când e vorba de tine, a replicat.

Mergeam de-a lungul ţărmului în paralel, la zece paşi distanţă unul de altul. Am început să-mi deviez direcţia spre stânga şi am micşorat distanţa. A remarcat şi a spus:

— Mă înghesui.

— Nu te aud din cauza valurilor.

— Mai fă un nenorocit de pas, Corey, şi o să vezi ce fel de armă am.

— Asta o să văd oricum, mai devreme sau mai târziu.

S-a oprit şi s-a întors către mine, cu spatele spre ocean:

— Hai să lămurim lucrurile. Eu sunt înarmat, tu nu eşti. Ai venit aici să afli nişte răspunsuri. Ce se întâmplă în continuare depinde în parte şi de tine. Între timp, eu sunt şeful.

Îmi pierdeam răbdarea şi i-am spus:

— Nu eşti tu şeful, Teddy. Chiar dacă ai avea un nenorocit de Uzi, tot nu eşti tu şeful. Eşti un arogant, îngâmfat, egoist, narcisist...

— Uită-te la apă, Corey! Ce vezi?

— O să te văd pe tine plutind cu faţa în jos înainte să treacă prea mult timp.

— N-o să se întâmple. Nu cu mine, cel puţin.

Am rămas în picioare pe plajă, la vreo cinci paşi distanţă, iar valurile deveneau tot mai mari şi se spărgeau cu zgomot de ţărm.

Nash a spus, acoperind zgomotul:

— Tu crezi că m-am culcat cu Kate, dar nu vrei să mă întrebi pentru că nu vrei să auzi răspunsul.

Am tras adânc aer în piept, dar n-am răspuns. Simţeam o dorinţă nebună să-i ard una ca să-i şterg rânjetul de pe faţă, dar m-am controlat.

— Oricum nu ţi-aş spune, a continuat. Un gentleman nu

vorbeşte despre aventurile lui amoroase, aşa cum faceţi tu şi amicii tăi din NYPD când vă îmbătaţi şi povestiţi despre toate femeile cu care v-aţi tras-o, cu tot cu nume şi detalii grafice. Ca idiotul de Fanelli, prietenul tău.

Am ignorat comentariul pentru moment şi l-am întrebat:

— De ce ai vrut să ne întâlnim? Ca să-mi dezvălui miraculoasa ta înviere? Ca să-ţi ascult glumele infantile? Eşti foarte crud, Ted.

Mai bine dă-mi arma ta ca să pot să mă omor.

Ted Nash a tăcut o vreme, apoi şi-a aprins altă ţigară şi a suflat fumul în vânt.

— Te-am chemat să ne întâlnim pentru că provoci probleme în organizaţia mea, a spus, dar şi în a ta. Îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala şi se pare că sejurul în Yemen nu te-a învăţat nimic.

— Şi ce ar fi trebuit să învăţ, maestre?

— Cum să respecţi ordinele.

— Ce-ţi pasă ţie? Nu mi-a răspuns, în schimb m-a întrebat:

— Ce faci aici, la hotelul Bayview?

— Sunt în vacanţă, prostule!

— Nu, nu eşti. Şi termină cu tâmpeniile. Mai fă o încercare.

— Sunt în vacanţă, cretinule! Părea să nu-i placă nici acest apelativ, dar nici nu mi-a cerut să mai încerc o dată. S-a uitat la mine, apoi a arătat spre cer şi a spus:

— Ăsta a fost cazul meu. Nu al tău. Nu al lui Kate. Nici al lui Dick Kearns şi nici al lui Marie Gubitosi. Al meu. E închis. Ar trebui să-l laşi aşa că, dacă nu, domnule Corey, s-ar putea să ai un sfârşit nefericit.

Eram puţin surprins şi deranjat de faptul că ştia de Dick şi de Marie.

— Mă ameninţi? am întrebat. Ai mai făcut-o o dată şi a fost singura ocazie când persoana care a făcut aşa ceva a scăpat nepedepsită.

A azvârlit ţigara în apă, şi-a pus la loc pantofii, apoi şi-a scos haina, care a lăsat să se vadă un toc de umăr în care stătea un Glock. Şi-a legat haina în jurul taliei şi a spus:

— Hai să facem câţiva paşi.

— Fă tu paşi. Şi nu te opri.

— Cred că ai uitat cine conduce întâlnirea asta.

M-am întors şi am pornit spre locul unde îmi lăsasem maşina.

A strigat după mine:

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat aici cu cuplul acela? I-am făcut un semn obscen peste umăr. Mi-am imaginat că, dacă avea de gând să mă împuşte, ar fi făcut-o până acum. Nu că nu l-aş fi crezut în stare să-mi tragă un glonţ în spate, dar aveam senzaţia că nu era autorizat s-o facă sau, dacă era, trebuia mai întâi să afle ce ştiu.

Nu-l auzeam din cauza zgomotului făcut de valuri, dar l-am zărit cu coada ochiului mergând în paralel cu mine, cam la zece paşi depărtare.

— Trebuie să vorbim, a spus.

Nu m-am oprit din mers. În faţă se vedea deja prima casă de dincolo de parc.

A mai făcut o încercare:

— E mai bine să vorbim aici, neoficial. Ori aici, ori vei fi interogat în cadrul unei audieri. A adăugat: Ai putea să te trezeşti cu acuzaţii penale. Şi Kate la fel.

M-am întors şi am pornit spre el.

— Nu te apropia, a spus.

— Tu eşti cel cu arma.

— Aşa e şi nu vreau să fiu nevoit s-o folosesc.

Am ajuns cam la cinci metri de el şi atunci el a făcut câţiva paşi în spate şi şi-a scos pistolul.

— Nu mă obliga să-l folosesc! M-am oprit şi am spus:

— Scoate încărcătorul pistolului, Ted, scoate cartuşele şi pune pistolul la loc în toc.

Nu a făcut cum i-am spus, dar, lucru şi mai bun, nici n-a tras.

— Bărbaţii cu boaşe n-au nevoie de arme ca să vorbească cu alţi bărbaţi. Descarcă-l şi putem sta de vorbă.

Părea să se lupte cu opţiunile, apoi a ridicat arma, i-a scos încărcătorul şi a pus-o în buzunar. A tras glisiera şi un cartuş a ieşit şi a căzut în nisip. A pus pistolul în toc şi a rămas pe loc, cu privirea aţintită pe mine.

— Aruncă-mi încărcătorul, am spus.

— Vino şi ia-l.

Am anulat distanţa dintre noi. Nu aveam nicio îndoială că ar fi fost un adversar pe cinste dacă se ajungea la o bătaie. I-am amintit:

— Încărcătorul.

— Vino şi ia-l, durule, a spus din nou.

— Haide, Ted. Nu mă face să te bat măr. N-am făcut sex de

patruzeci de zile şi sunt într-o dispoziţie rea.

— Mă bucur că Yemenul ţi-a servit la ceva. Unul dintre colegii mei mi-a spus că ajunseseşi un beţiv ordinar.

Nu mai avea asupra lui o armă încărcată, aşa că trebuia să recunosc că avusese curaj. Sau poate că avea întăriri şi eu stăteam în vizorul unui lunetist. M-am uitat în spate spre dune, dar n-am zărit lumina verzuie care dă de gol un telescop cu infraroşu. Era o barcă de pescuit la câteva sute de metri în larg, dar poate că nu era o barcă de pescuit.

— Ştiu că n-ai curaj să-mi vorbeşti aşa când eşti fără armă, aşa că probabil ai nişte ajutoare prin preajmă, ca un laş nenorocit ce eşti.

M-a luat prin surprindere cu un croşeu de stânga pe care nu-l anticipasem, dar am reuşit să-mi trag capul în spate la timp, aşa că nu mi-a trosnit decât maxilarul. Am căzut pe spate în nisip şi el a făcut greşeala să se arunce peste mine. Mi-am plantat ambele picioare în plexul lui şi l-am azvârlit de pe mine. M-am întors şi am pornit spre el împleticindu-mă pe nisip, dar se ridicase deja în picioare şi se îndepărta cât putea de repede, cu faţa încă spre mine, în timp ce scotea pistolul din toc şi magazia din buzunar. Înainte să apuce să introducă Piesa A în Compartimentul B ca să facă poc-poc, m-am ridicat ca un atlet la startul cursei şi am ţâşnit înspre el. Dar al naibii nisip era prea moale, aşa că mi-am pierdut aderenţa şi n-am reuşit să ajung la el înainte să încarce pistolul. Tocmai trăgea glisiera ca să introducă un cartuş, când l-am apucat de gleznă şi l-am smucit cu toată forţa.

A căzut la pământ şi eu deasupra lui, cu mâna stângă încleştată pe ţeava pistolului, în timp ce cu dreapta i-am plasat un pumn în ţeastă.

Lovitura l-a năucit, dar nu suficient cât să-l împiedice să-mi înfigă un genunchi în vintre, care m-a lăsat fără aer.

Am început să ne rostogolim împreună pe plaja înclinată, spre apă. Câteva valuri mai mari s-au lovit de noi în timp ce ne luptam încleştaţi unul de altul, iar curentul de adâncime a început să ne tragă spre larg.

Amândoi încercam să găsim un punct de sprijin pe fundul oceanului ca să putem plasa o lovitură bună, dar eu nu dădeam drumul armei din mâna lui Ted, aşa că am rămas lipiţi unul de altul, în timp de valurile care se retrăgeau şi curentul ne duceau tot mai în larg.

De câte ori mă gândeam la el şi Kate împreună, îmi izbeam capul

de al lui, aşa că eram amândoi din ce în ce mai ameţiţi. Cred că îşi dăduse deja seama că îl uram atât de tare că îmi pierdusem minţile şi nu-mi mai păsa dacă ne înecam amândoi.

După cam un minut de luptă corp la corp, înghiţisem amândoi o grămadă de apă sărată, iar Ted era îngreunat şi de hainele mai groase. Eu eram în formă foarte bună – mulţumită Yemenului – şi ştiam că puteam să-l înec dacă voiam. Ştia şi el, fiindcă dintr-odată a încetat să mai opună rezistenţă. Ne-am uitat unul la altul, la douăzeci de centimetri unul de celălalt, şi el a spus:

— Bine...

A dat drumul pistolului şi a înotat câţiva metri până a putut atinge fundul cu picioarele, apoi s-a împleticit până pe plajă, a mai făcut câţiva paşi, după care s-a întors şi s-a trântit pe nisip. Îşi pierduse pantofii, era desculţ şi plin de nisip ud.

Am ieşit şi eu pe mal poticnindu-mă şi am rămas în picioare, la vreo cinci metri de el, respirând cu greutate. De la apa sărată maxilarul unde mă pocnise îmi ardea, boaşele mă dureau unde mă lovise, iar capul îmi zvâcnea de la cât îl izbisem. În rest, mă simţeam minunat.

I-a luat cam un minut să se ridice de jos, apoi a stat o vreme aplecat, trăgând adânc aer în piept şi scuipând apă de mare. În cele din urmă, s-a îndreptat de spate şi am observat că din nas îi curgea un firicel de sânge. M-a felicitat pentru victorie spunându-mi:

— Cretinule!

— Haide, Ted. Acceptă înfrângerea cu demnitate. Nu te-au învăţat regulile sportivităţii la şcoala aia fandosită?

— Du-te-n mă-ta! S-a şters la nas cu mâna. Cretinule!

— Bănuiesc că nu te-au învăţat.

Am scos încărcătorul pistolului şi l-am pus în buzunar, apoi am tras glisiera şi am văzut că pusese un cartuş înăuntru, deşi nu-l împinsese la locul lui cât timp ne-am disputat pistolul. Am scos cartuşul şi mi-am pus arma la elasticul pantalonilor.

— Aş fi putut să-ţi zbor creierii de şase ori până acum, a spus.

— Cred că o dată ar fi fost de ajuns.

Chiar a râs la replica mea, ceea ce l-a făcut să tuşească, apoi s-a şters la ochi de apa sărată şi a spus:

— Dă-mi arma!

— Vino şi ia-o! A venit cu greu spre mine şi a întins mâna după pistol. I-am strâns mâna şi am spus:

— Bună luptă.

Şi-a tras mâna şi m-a împins.

Mai avea încă putere să lupte şi l-am admirat pentru asta, dar mă plictisisem de figurile lui. L-am îmbrâncit cât acolo şi am spus:

— Să nu mai faci asta, cretinule! S-a întors şi a început să se îndepărteze. Eu am rămas pe loc şi m-am uitat după el cum se apropie de dune. Atunci s-a întors şi a strigat:

— Vino cu mine, prostule! Cum aş fi putut să mă opun unei asemenea invitaţii? L-am urmat şi am urcat pe aceeaşi dună unde urcasem şi cu Kate în iulie.

Ne-am oprit în vârful dunei şi Ted a spus:

— O să-ţi spun ce s-a întâmplat aici în seara de 17 iulie 1996.

Ar fi putut să facă asta cu jumătate de oră mai devreme şi să ne scutească pe amândoi de o bălăceală în ocean. Dar avusesem întâi alte probleme de rezolvat şi încă nu fuseseră pe deplin lămurite.

— Fără minciuni, am zis.

— Adevărul, a spus domnul Nash, citând din mottoul agenţiei, te va elibera.

— Pare o afacere profitabilă.

— E o afacere mult mai bună decât eram dispus să fac cu tine.

Dar eu respect ordinele.

— De când?

— Uite cine vorbeşte! S-a uitat lung la mine şi a spus: Noi doi avem ceva în comun, Corey – suntem amândoi nişie singuratici.

Dar ne facem treaba mai bine decât oamenii de echipă cu care lucrăm şi decât pămpălăii condiţionaţi politic pentru care lucrăm. Noi doi nu spunem întotdeauna adevărul, dar ştim adevărul şi vrem să aflăm adevărul. Şi eu sunt singurul care-ţi poate spune adevărul şi poate singurul pe care l-ai crede.

— Te-ai descurcat bine pentru o clipă.

— N-o să-ţi jignesc inteligenţa cu şi mai multe gogoşi.

— Ted, din prima clipă când ne-am cunoscut şi în tot timpul cât am lucrat împreună, nu mi-ai turnat decât gogoşi.

A zâmbit şi a spus:

— Lasă-mă să mai încerc o dată.

Cred că am depistat un dublu înţeles în vorbele lui, dar am răspuns:

— Te ascult.

CAPITOLUL 41

Ted Nash a tăcut o vreme, cât şi-a tras sufletul, apoi a spus:

— Aşa, deci cei doi au părăsit hotelul Bayview pe la ora 7 seara, luând cu ei o pătură din cameră. În maşina de teren aveau o ladă frigorifică cu o sticlă de vin şi o cameră video cu trepied.

— Mda, ştiu toate astea.

— Aşa e, a spus, ai vorbit cu Kate şi ai făcut şi nişte săpături de capul tău. Ce altceva mai ştii?

— Nu am venit aici să răspund la întrebări.

— Kate o să aibă şi ea oarece necazuri, a spus el, fiindcă a vorbit cu tine despre caz.

— Dar tu? Tu nu ai necazuri fiindcă ai trăncănit de faţă cu ea acum cinci ani? De asta ai fost reînviat şi ti s-au şters toate păcatele? Ca să te ocupi de greşelile mai vechi? S-a uitat la mine, apoi a răspuns:

— Hai să spunem că sunt cel mai în măsură să mă ocup de acest caz de încălcare a regulii confidenţialităţii şi să pun lucrurile la punct.

— Cum zici tu. M-am uitat la ceas, care încă mai mergea, şi am zis: Spune ce ai de spus. Am de făcut un drum lung până în Manhattan.

Pe Ted părea să-l enerveze să descopere că nu mă arătam interesat de porcăriile lui.

— Ce nu ştii tu e că după ce au făcut sex – a arătat spre mica vale dintre dune – acolo, pe pătură, ea a insistat să facă baie goi şi a vrut să se filmeze, aşa că el a mutat camera şi trepiedul aici sus şi a îndreptat-o înspre apă, cu focalizarea pe infinit, încercând să prindă în obiectiv plaja, însă de la înălţimea asta a prins şi o mare bucată de cer.

— De unde ştii toate astea?

— Am vorbit cu ei. Altfel de unde dracu puteam să ştiu? Aşadar, dacă era să cred ce-mi spusese până acum, cei doi fuseseră găsiţi, iar ea era în viaţă – cel puţin la momentul acela.

— Continuă, am spus.

— Bun, deci au alergat până jos pe plajă, în timp ce camera îi filma, şi au înotat goi un timp, apoi au ieşit iar pe plajă şi au făcut sex din nou, pe mal. A zâmbit oarecum şi a adăugat: Bănuieşti corect că nu erau soţ şi soţie.

— Şi dacă tipul a avut două erecţii într-o singură noapte înseamnă că nu era din CIA.

Ted a trecut peste remarca mea şi a arătat spre plajă.

— În timp ce făceau sex pe plajă, nu aveau cum să remarce ce se

întâmpla pe cer, dar au auzit explozia, care a ajuns probabil la urechile lor după patruzeci de secunde. În momentul când au întors capul spre direcţia de unde s-a auzit zgomotul, avionul se rupsese deja în două, carlinga căzuse în ocean, iar restul fuzelajului continua să urce şi abia apoi şi-a început căderea. Interesant este că li s-a părut că văd o dâră de lumină urcând spre avion în acest moment – după dezmembrarea aparatului. Dar şi-au dat seama că nu era altceva decât reflectarea jetului de combustibil aprins în suprafaţa apei, lucru pe care l-au confirmat mai târziu, după ce au vizionat caseta. S-a uitat la mine. Înţelegi?

— Sigur. Fum şi oglinzi. Nu asta sunteţi cu toţii?

— Nu şi în cazul ăsta. Şi-a continuat povestirea: Cum spuneam, dându-şi seama că în câteva minute vor apărea oameni pe plajă, s-au întors în fugă la dună, s-au îmbrăcat repede şi au înhăţat camera şi trepiedul în drum spre maşină – un Ford Explorer – şi s-au îndreptat spre hotel. Din păcate pentru ei, au lăsat în urmă pătura de la hotel şi capacul de protecţie de la obiectivul camerei, care ne-au indicat două lucruri: unde erau cazaţi şi ce făceau aici. N-au luat nici lada frigorifică cu sticla de vin şi două pahare, de pe care am prelevat două seturi perfecte de amprente.

I-am analizat spusele şi n-am putut găsi nicio hibă în povestea lui. De fapt, confirmase ceea ce dedusesem eu, Kate şi toţi ceilalţi, plus câteva detalii care proveneau din faptul că Ted chiar stătuse de vorbă cu cei doi.

— Ce era pe casetă? am întrebat.

— Nu ce ai vrea tu.

— Uite ce e, Ted, eu nu am niciun fel de dorinţe sau de nevoi, nici într-un sens, nici în celălalt. Nu sunt adeptul teoriei conspiraţiei şi nici nu sunt profesional legat de concluzia oficială, cum eşti tu. Sunt doar un tip cu mintea deschisă, care caută adevărul. Şi dreptatea.

Buzele lui au luat forma unui surâs dispreţuitor, pe care îl detest, şi a spus:

— Ştiu că aşa e, John. De asta suntem aici. De asta am renunţat la seara de sâmbătă pentru discuţia asta.

— Ei, poţi să ratezi şi tu câte un joc de bingo la biserică din când în când. Ce era pe casetă?

— Femeia s-a uitat la ce era înregistrat pe casetă pe drumul înapoi spre hotel. N-a văzut multe, dar a văzut ceea ce nu remarcaseră

ei în timp ce făceau sex – a văzut avionul, surprins pe bandă în momentul exploziei. Mi-a spus că era straniu cum avionul exploda în colţul din dreapta sus al cadrului, în timp ce ea şi partenerul ei făceau sex în partea din stânga jos şi nici măcar nu s-au uitat în sus.

Desigur, sunetul nu ajunsese încă până la ei, aşa că ei au continuat să facă sex când avionul a explodat într-o uriaşă minge de foc, apoi s-a rupt şi şi-a continuat ultimele momente de zbor. A făcut o pauză, s-a gândit, apoi a continuat: Bărbatul mi-a spus că, atunci când s-au uitat împreună la casetă, a trebuit să-i explice femeii marea diferenţă dintre viteza sunetului şi cea a luminii, adică motivul pentru care ei continuau să facă dragoste, când avionul exploda.

— Slavă Domnului că există legile fizicii, fără de care v-ar fi fost greu să creaţi o simulare în care niciunul dintre martorii oculari nu au recunoscut ce văzuseră cu propriii ochi.

Se părea că-l enervasem puţin.

— Simularea a fost foarte precisă, a spus, bazată pe legile fizicii, pe declaraţiile martorilor oculari, pe înregistrările radar, pe dinamica zborului şi pe cunoştinţele despre comportarea unui avion în cazul unei explozii catastrofale la bord.

— Aha. Pot să văd caseta?

— Lasă-mă să termin!

— Ai terminat. Vreau să văd caseta şi să vorbesc cu cei doi.

— O să termin ce am de spus. A continuat: Cei doi s-au întors la hotelul Bayview şi au conectat camera la aparatul video din cameră şi s-au uitat la casetă pe ecranul televizorului. Au văzut amândoi ce văzuse tipa în maşină. Era o casetă bună şi de data asta au auzit clar explozia, la vreo patruzeci de secunde după ce au văzut-o pe film.

S-a uitat la mine şi a adăugat: întreaga desfăşurare a accidentului a fost înregistrată pe film, de la început la sfârşit, cu sunet, pe bandă de calitate şi cu obiectivul pus pe lumină de crepuscul. Pe casetă se vedeau chiar şi luminile pâlpâitoare ale Boeingului 747 înainte de explozie. M-a fixat cu privirea şi a spus: Nu era nicio dâră de lumină care să se ridice spre avion înainte de explozie.

Oare de ce ştiam deja ce urma?

— E o veste bună, am spus. Vreau să văd caseta şi să vorbesc cu martorii.

Nu mi-a răspuns direct, însă a spus:

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare: Dacă erai tu în locul lor, şi

aveai o relaţie amoroasă, şi te-ai fi filmat în timpul unor activităţi sexuale explicite, ce ai fi făcut cu caseta?

— Aş fi pus-o pe Internet.

— Tu, poate. Ei, evident, au distrus-o.

— Zău? Când? Cum?

— În seara aia. Imediat ce au părăsit camera de hotel. Au oprit pe marginea drumului şi tipul a trecut cu maşina peste casetă, apoi a luat banda şi i-a dat foc.

— De unde au luat chibriturile sau bricheta?

— Habar n-am. Poate că unul din ei era fumător.

Niciunul din ei, conform spuselor lui Roxanne, dar nu i-am spus asta lui Nash. De asemenea, era foarte convenabil pentru el să spună că tipul distrusese efectiv banda şi nu că a şters-o, pentru că o bandă ştearsă poate fi recuperată în laborator, iar Ted nu voia ca eu să mă agăţ de această posibilitate.

— Bun, am spus, au ars banda. Şi pe urmă?

— Au mers până în satul Westhampton, unde tipa îşi lăsase maşina. Pe telefoanele lor sunau oameni care aflaseră de accident şi voiau să-i contacteze. Le spuseseră soţilor că erau pe undeva prin, Hampton – el la pescuit, iar ea la cumpărături în East Hampton, după care urma să ia cina cu o prietenă şi să rămână la ea peste noapte.

— Povestea lui nu e rea. A ei l-ar putea băga la bănuieli pe un soţ.

— Majoritatea oamenilor căsătoriţi au încredere unul în celălalt, m-a informat domnul Nash. Tu n-ai avut încredere în Kate cât a fost în Tanzania?

— Ted, dacă mai pomeneşti o dată de Kate, te fac să-ţi înghiţi pistolul, începând cu patul.

A zâmbit, dar nu a răspuns. „Cum reuşeşte oare să mă enerveze în asemenea hal?" întorcându-se la problema de actualitate, a continuat:

— S-au întors acasă fiecare cu maşina lui, apoi şi-au petrecut restul serii cu familia, privind la televizor ştirile despre prăbuşirea avionului.

— Trebuie să fi fost o seară interesantă în familie, am comentat.

S-a uitat la mine şi a spus:

— Asta-i tot. Aşa cum au dedus mulţi, a existat un cuplu pe plajă, aveau într-adevăr o aventură şi au filmat fără să ştie accidentul. Dar n-

a existat nicio armă fumegândă şi nici vreo rachetă pe banda video.

— Asta îmi spui tu că ţi-au zis ei.

— Bineînţeles că i-am rugat pe amândoi să facă un test cu poligraful şi amândoi s-au descurcat foarte bine.

— Minunat. Atunci vreau să văd şi rezultatele de la testul poligraf, plus declaraţiile lor scrise sau înregistrate înainte să stau de vorbă cu ei.

Lui Ted de la CIA era limpede că nu-i plăcea să aibă de-a face cu detectivii din poliţie, pentru că detectivii încearcă să stabilească un lanţ al dovezilor, în timp ce CIA lucrează cu abstracţiuni, cu analize şi conjecturi, adică ingredientele de bază ale gargarei.

Ted mi-a explicat răbdător:

— Amândoi ne-au spus adevărul despre actul sexual de pe plajă şi ăsta e un subiect la care te-ai aştepta să apară nişte minciuni la poligraf, pentru că oamenii se jenează – dar ei ne-au spus exact ce au făcut pe plajă. Apoi, când i-am întrebat ce văzuseră cu ochii lor, apoi ce văzuseră pe casetă, din nou au spus adevărul. Nicio dâră de lumină. A adăugat: Testele cu poligraful au fost foarte concludente ca şi cum am fi avut caseta în mâinile noastre.

Nu credeam asta, dar am spus:

— Bun. Bănuiesc că asta e tot.

Mă cunoştea prea bine de pe vremea când fusese prima oară în viaţă, aşa că a comentat:

— Nu pari prea convins.

— Ba sunt. Apropo, cum i-aţi găsit?

— Pentru mine a fost mai simplu decât pentru tine, a replicat. Bărbatului i se luaseră o dată amprentele pentru o slujbă, iar noi aveam amprentele lui de pe pahar şi de pe sticla de vin. L-am găsit în banca de date a FBI-ului şi luni de dimineaţă l-am căutat la birou. El, la rândul lui, ne-a spus numele amantei sale căsătorite.

— A fost uşor. Sper că i-aţi luat amprentele de pe formularul de la recepţie ca să stabiliţi că fusese prezent şi pe plajă, şi la hotel.

— De fapt... nu le-am luat. Dar nu încercam să construim un dosar penal împotriva lui.

— Distrugerea dovezilor e o infracţiune, din câte ştiu eu.

— Nu s-a comis nicio infracţiune împotriva zborului TWA 800, aşa că dovezile nu erau... Ideea e că cei doi au fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu au văzut altceva decât ceilalţi două sute de

oameni, iar pe caseta lor nu era nimic ce-ar fi putut interesa CIA-ul sau FBI-ul. Poligraful confirmă asta. I-am interogat mult şi i-au interogat şi alţii, inclusiv colegul tău Liam Griffith de la FBI. Toată lumea a fost de acord că spuneau adevărul. Poţi să vorbeşti cu Liam Griffith; o să-ţi confirme ce ţi-am spus şi eu.

— Sunt convins. Dar o să fiu sigur abia după ce stau şi eu de vorbă cu ei. Ai o hârtie şi un creion?

— Nu ai voie să vorbeşti cu ei.

— De ce nu? Au suferit vreun accident nefericit?

— Nu fi melodramatic! Nu poţi să vorbeşti cu ei pentru că li s-a promis anonimatul în schimbul cooperării şi al spunerii adevărului.

— Foarte bine, o să fac şi eu la fel.

Ted Nash părea că se gândeşte, probabil la instrucţiunile pe care le primise în ce-l priveşte pe subsemnatul.

— E foarte simplu, Ted, i-am spus. Tu îmi spui cum îi cheamă, eu mă întâlnesc cu ei şi rezolvăm totul o dată pentru totdeauna. Care e problema?

— Am nevoie de aprobare ca să fac asta.

— Bine. Sună-mă mâine pe mobil. Lasă-mi un mesaj.

— S-ar putea să nu pot decât luni.

— Atunci, hai să ne vedem luni!

— O să te caut eu.

A dus mâna la buzunarul de la piept al hainei să-şi caute ţigările, apoi, amintindu-şi că sunt ude, a renunţat să mai fumeze.

Am spus:

— De asta ai rămas fără aer. Fumatul te poate ucide.

— Ce-ţi face falca?

— Bine. Am înmuiat-o în apă sărată odată cu capul tău.

— Genunchiul pe care ţi l-am dat în boaşe nu prea s-a lovit de nimic.

Ted era destul de bun, dar eu sunt şi mai bun.

— Cred că scutul din pantaloni te-a tras la fund, am spus.

— Du-te-n mă-ta! Era distractiv, dar deloc productiv. Am schimbat subiectul şi am spus:

— Sună-mă şi aranjăm o întâlnire – într-un loc public, de data asta. Vino însoţit, dacă doreşti. Dar vreau numele celor doi înainte să ne spunem bună ziua.

S-a uitat la mine şi a spus:

— Fii pregătit să răspunzi şi tu la nişte întrebări, altfel singurul lucru pe care o să-l obţii din întâlnirea asta o să fie o citaţie federală. A adăugat: Nu ai puterea pe care crezi că o ai, Corey. Noi nu avem nimic de ascuns pentru că nu există nimic altceva decât ce ţi-am spus. Şi îţi mai spun un lucru de care ar fi trebuit să-ţi dai seama singur – dacă ar fi existat ceva de ascuns, ai fi fost mort până acum.

— Iar mă ameninţi. Dă-mi voie să-ţi spun ceva – indiferent cum se termină cazul ăsta, noi doi o să ne mai întâlnim ca să elucidăm chestia asta cu moartea ta.

— Aştept cu nerăbdare o astfel de întâlnire.

— Eu şi mai mult. A întins din nou mâna, dar era prea departe ca să ne strângem mâinile, aşa că am bănuit că îşi vrea arma înapoi.

I-am spus: Tocmai m-ai ameninţat că mă omori şi acum vrei să-ţi dau arma înapoi? îmi scapă ceva?

— Ţi-am spus – dacă ar fi fost nevoie să te omor, ai fi deja mort. Dar cum e evident că eşti convins că e adevărat ce ţi-am spus, nu mai e nevoie să te omor. Dar am nevoie de armă.

— Bun, dar promiţi să n-o îndrepţi spre mine ca să mă faci să spun tot ce ştiu despre caz?

— Promit.

— Juri?

— Dă-mi dracului arma! Am scos pistolul Glock de la elasticul pantalonilor şi l-am aruncat pe nisip.

— Data viitoare când ne întâlnim, n-o să mai fie nevoie să te prefaci mort, am spus, apoi m-am întors şi am plecat.

A strigat după mine:

— Când o iei pe Kate de la aeroport, nu uita să-i spui că sunt în viaţă şi că o s-o sun curând.

Ted Nash voia neapărat să-l omor pe loc, dar eu îmi doream ceva la care să visez.

CAPITOLUL 42

Eram mult mai puţin paranoic acum că ştiam că într-adevăr existau oameni care mă urmăreau şi voiau să mă omoare. O mare uşurare.

M-am întors la hotelul Bayview, m-am spălat de apa sărată şi de mizerie, apoi m-am schimbat în ţinuta de drum şi am părăsit hotelul.

Eram pe Autostrada Long Island, la volanul Ford-ului Taurus închiriat, şi era ora zece şi cinci minute, sâmbătă seara. Prinsesem la

radio un post FM local, care difuza nişte Billy Joel şi Harry Chapin care, îşi informa ascultătorii DJ-ul cel maniac, erau băieţi din Long Island. La fel erau şi Joey Buttafucco şi criminalul în serie Joel Rifkin, dar DJ-ul n-a menţionat şi asta.

Traficul era destul de aglomerat şi am făcut nişte manevre haotice să verific dacă eram urmărit, dar cum toţi şoferii de pe Autostrada Long Island sunt ţicniţi, n-am putut să-mi dau seama dacă am pe urmele mele un agent federal bine instruit sau doar vreun dement din zonă.

Am ieşit de pe autostradă şi pe urmă am intrat la loc, ca să ajung satisfăcut la concluzia că nu mă urmărea nimeni. Dând curs unui rest de paranoia, m-am uitat prin trapă după legendarul Elicopter Negru pe care Organele Securităţii de Stat îl folosesc ca să-i urmărească pe cetăţeni, dar n-am văzut nimic, în afară de lună şi de stele.

Mi-am deschis telefonul pentru câteva minute, dar nu aveam niciun mesaj.

M-am concentrat apoi asupra întâlnirii şi asupra meciului cu domnul Ted Nash. Tipul era la fel de insuportabil şi de arogant ca întotdeauna, iar faptul că fusese mort o vreme nu-l ajutase cu nimic.

Data viitoare o s-o fac cu mâna mea şi o să particip la înmormântare. Dar între timp era din nou pe capul meu, încercând să-mi zădărnicească nobilele eforturi de a dezvălui adevărul şi de a face dreptate, precum şi mai puţin nobilele eforturi de a le-o trage unora cu aceeaşi ocazie.

Falca mă durea încă, iar o privire scurtă în oglinda din camera de la hotel îmi dezvăluise un petic de piele lipsă şi o pată mov-albăstruie care se întindea pe maxilar. Mă durea şi capul, chestie care mi se întâmpla de fiecare dată când îl vedeam pe Ted Nash, chiar şi fără să-mi strivesc capul de ţeasta lui. De asemenea, zona bijuteriilor familiei era şi ea destul de sensibilă, fapt care ar fi putut constitui un motiv suficient ca să-l fi omorât.

În cei douăzeci de ani de lucru în NYPD fusesem nevoit să omor numai două persoane, cu ambele ocazii în legitimă apărare. Relaţia mea personală şi profesională cu Ted Nash era mai complexă decât relaţia fugară pe care o avusesem cu cei doi necunoscuţi pe care trebuise să-i omor şi prin urmare motivele şi justificările pentru uciderea lui Ted Nash trebuiau examinate mai atent.

Tăvăleala de pe plajă ar fi trebuit să fie o eliberare pentru

amândoi, dar, de fapt, niciunul din noi nu era satisfăcut şi aveam nevoie de o reluare.

Pe de altă parte, cum ar spune Kate, eram amândoi agenţi federali şi încercam să facem acelaşi lucru pentru ţara noastră, aşa că ar trebui să încercăm să înţelegem animozitatea care ne împingea spre manifestări reciproc distructive, cu abuzuri verbale şi violenţă fizică. Ar trebui să ne rezolvăm verbal diferenţele şi să recunoaştem că avem ţeluri şi aspiraţii asemănătoare, şi chiar şi personalităţi asemănătoare, ceea ce ar trebui să fie o sursă de unitate, mai degrabă decât de conflict. Trebuia să admitem că ne provocam unul altuia anxietăţi şi să ne străduim într-o manieră constructivă şi onestă să înţelegem sentimentele celuilalt.

Sau, pe scurt, ar fi trebuit să-l înec pe ticălos ca pe un şobolan, sau cel puţin să-l împuşc cu propria armă.

Un indicator m-a informat că intram în districtul Nassau şi zănaticul DJ ne-a anunţat că era o frumoasă seară de sâmbătă pe frumoasa Long Island: „Din Hampton până pe Coasta de Aur, de pe Plum Island până pe Fire Island, de la ocean la estuar – dansăm, cântăm, ne punem pe treabă şi petrecem din plin. Ne distrăm de minune!" – Du-te-n mă-ta! În ce priveşte informaţiile pe care mi le etalase domnul Nash, avea o poveste foarte bine pusă la punct şi poate chiar spunea adevărul: pe casetă nu apărea nicio rachetă. Era o informaţie bună, dacă era adevărată. Aş fi foarte mulţumit să aflu că fusese un accident. Aş fi foarte enervat să aflu că nu a fost.

Mai aveam poate o carte de jucat în acest joc şi aceea era Jill Winslow, dar se putea foarte bine ca adevărata Jill Winslow să nu fie cea din Old Brookville, spre care mă îndreptam eu acum. Adevărata Jill Winslow ar putea să fie moartă; la fel şi amantul ei. Iar dacă nu încetam să-mi bag nasul, era posibil să mă trezesc şi eu mort, chiar dacă nu era vorba de nicio muşamalizare sau conspira ţie. Cred că Ted Nash îmi dorea moartea, iar, după ce s-a întâmplat în seara asta, şefii lui i-ar putea da încuviinţarea.

Am ieşit de pe autostradă şi am luat-o spre nord, pe Şoseaua din Cedar Swamp Road. Nu am văzut nici cedri, nici vreo mlaştină, ceea ce era un lucru bun. Nu mă simt în largul meu când trebuie să ies din Manhattan, dar după Yemen aş putea să merg în vacanţă chiar şi în New Jersey.

Îmi era cunoscută regiunea asta din districtul Nassau pentru că

aveam în Brigada Antitero câţiva detectivi din zonă şi făcusem echipă cu ei pentru supravegherea unor personaje de origine arabă care trăiau, munceau şi făceau năzbâtii pe aici.

Am continuat să merg pe Şoseaua din Cedar Swamp Road, de-a lungul căreia se aliniau case mari, un club privat şi câteva proprietăţii de pe Coasta de Aur a Long Island care încă mai supravieţuiau.

Am făcut dreapta şi am intrat pe Drumul 25A, principala şosea care străbate Coasta de Aur de la est la vest, şi am luat-o spre est.

Trebuia să presupun că a doua zi, cel târziu, Ted Nash se va prezenta la hotelul Bayview ca să discute cu domnul Rosenthal despre vizita mea şi despre Jill Winslow. Aşa că trebuia să mă mişc repede, dar obstacolul în calea unei discuţii cu doamna Winslow în seara asta – în afară de ora târzie – era domnul Winslow, care mai mult ca sigur nu luase cunoştinţă de faptul că doamna Winslow era implicată într-o poveste cu sex, minciuni şi casete video. În mod normal, aş fi aşteptat ca domnul Winslow să iasă din peisaj – dar cu Ted Nash la pândă nu aveam la dispoziţie atâta timp.

Old Brookville, cu mai puţini locuitori decât blocul meu, are propriul efectiv poliţienesc, cu sediul la intersecţia dintre Drumul Vânătorilor de Lupi şi Drumul 25A. O clădire albă şi micuţă pe colţul de nord-vest al intersecţiei – nu poţi s-o ratezi, conform spuselor sergentului Roberts, poliţistul de serviciu cu care vorbisem.

La un semafor am făcut stânga pe Drumul Vânătorilor de Lupi şi am intrat în parcarea mică din faţa clădirii pe care scria: „*DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE OLD BROOKVILLE*". Ceasul din bord arăta 12.17.

Mai erau două maşini în parcare şi am presupus că una îi aparţinea sergentului de serviciu, iar cealaltă doamnei Wilson, angajata civilă a secţiei de poliţie, care răspunsese la telefon.

Dacă Ted Nash de la CIA sau Liam Griffith de la Biroul pentru Responsabilitate Profesională mă urmăriseră până aici sau îmi plantaseră un dispozitiv de urmărire pe maşină, atunci însemna că sunt pe drum încoace.

Timpul oficial mi se scursese deja, la fel şi cel suplimentar. Foloseam deja timpul pe care nu-l aveam la dispoziţie.

CAPITOLUL 43

Am intrat într-o micuţă cameră de aşteptare; la stânga era un perete de plexiglas până la tavan. În spatele lui era un birou înalt, gen

pupitru, iar în spatele pupitrului căsca o tânără angajată civilă pe nume, conform plăcuţei de pe birou, Isabel Celeste Wilson.

— Cu ce vă pot fi de folos? m-a întrebat doamna Wilson.

— Sunt detectivul John Corey de la FBI, am spus. Mi-am ridicat legitimaţia în dreptul geamului. Am sunat mai devreme şi am vorbit cu sergentul Roberts.

— Ah, da. Aşteptaţi puţin.

A spus ceva în intercom şi în mai puţin de un minut şi-a făcut apariţia, pe o uşă din dosul camerei, un sergent în uniformă.

Am repetat formalităţile, iar sergentul Roberts, un tip musculos de vârstă mijlocie, s-a uitat la legitimaţia mea FBI şi la fotografie, apoi i-am arătat şi insigna NYPD duplicat şi actul de identitate care specifica faptul că sunt în retragere, dar, aşa cum ştiam amândoi, un poliţist rămâne un poliţist.

A apăsat un buton care a permis deschiderea uşii din peretele de plexiglas şi l-am urmat în biroul lui, în partea din spate a secţiei.

Mi-a oferit un scaun, iar el s-a aşezat la birou. până acum nu-mi mirosea a nimic dubios, cu excepţia cămăşii mele.

— Aşa, deci sunteţi de la FBI, a început el.

— Da. Lucrez la un caz de crimă şi am nevoie de nişte informaţii despre o persoană cu domiciliul în zonă.

Sergentul Roberts a părut surprins.

— Noi nu avem parte de prea multe crime aici. Cine e persoana? Nu i-am răspuns, însă l-am întrebat:

— Există vreun detectiv cu care pot vorbi? întrebarea a părut să-l enerveze puţin, însă în lumea forţelor de ordine detectivii stau de vorbă cu detectivii, iar şeful detectivilor stă de vorbă numai cu Dumnezeu.

— Avem patru detectivi, a răspuns sergentul Roberts. Unul dintre ei lucrează la un caz, unul e liber, unul e în vacanţă, iar sergentul detectiv e acasă, dar poate fi chemat. Cât de important e?

— E important, dar nu într-atât cât să-i stricăm somnul sergentului detectiv. Am adăugat: sunt convins că dumneata mă poţi ajuta.

— De ce aveţi nevoie? Sergentul Roberts părea genul de poliţist dispus că extindă limitele curtoaziei profesionale, dacă îl tratai frumos. Speram că nu avusese vreo experienţă tristă cu FBI-ul, lucru care uneori constituia o problemă. Am răspuns:

— Cazul de crimă intră în jurisdicţia federală. Are ramificaţii internaţionale şi posibile legături cu terorismul.

S-a holbat la mine, apoi a întrebat:

— Şi persoana asta din circumscripţia noastră e suspectă?

— Nu. Martor.

— Asta e bine. Nu ne place să pierdem contribuabili. Aşadar, cine e persoana?

— Doamna Jill Winslow.

— Vorbiţi serios?

— O cunoşti?

— Oarecum. Îl ştiu mai bine pe soţul ei. E în consiliul de administraţie al localităţii. Am vorbit de câteva ori cu el la şedinţe.

— Dar cu ea? am întrebat.

— Ne-am întâlnit de câteva ori. E o doamnă drăguţă, a spus zâmbind. Am oprit-o o dată pentru depăşirea vitezei. M-a convins să n-o amendez şi m-a făcut să cred că ea îmi face o favoare.

Am zâmbit politicos şi am întrebat:

— Ştii dacă lucrează?

— Nu lucrează.

Mă întrebam de unde ştie, dar nu am insistat asupra acestui aspect.

— Deci domnul Winslow e în consiliul de administraţie? Dar în dosarul meu scrie că lucrează la Morgan Stanley.

Sergentul Roberts a râs.

— Mda. De acolo îşi câştigă cea mai mare parte din bani. Activităţile în folosul comunităţii se plătesc cu un dolar pe an.

— Serios? Cum te descurci cu un dolar pe an? A râs din nou.

— Am o slujbă adevărată. Cei mai mulţi din administraţie sunt voluntari.

— Serios? Locul ăsta era ca în serialul *Mayberry RFD*, doar că majoritatea locuitorilor erau bogaţi.

— Aşadar, ce e cu doamna Winslow? a întrebat sergentul Roberts. Unde a văzut crima asta?

— Nu sunt autorizat să discut detalii. De fapt, nici nu sunt sigur că asta e doamna pe care o caut. Dă-mi voie să verific unele date.

Cam ce vârstă are? S-a gândit un moment, apoi a spus:

— Între treizeci şi cinci şi patruzeci. Crima asta a avut loc în străinătate? a întrebat.

Sergentul Roberts punea prea multe întrebări, dar nu m-am gândit că e suspicios, ci mai degrabă curios. Aveam senzaţia că bârfa era principala ocupaţie în Old Brookville. Neştiind dacă doamna Winslow călătorise în străinătate şi nici dacă sergentul Roberts ştia acest lucru, am spus:

— Incidentul s-a petrecut în Statele Unite. Soţii Winslow au copii? am întrebat apoi.

Nu a răspuns, ci s-a rotit cu scaunul spre computer, a apăsat câteva taste, apoi a spus:

— Doi băieţi: James, de treisprezece ani, şi Mark, de cincisprezece. N-am avut niciun fel de probleme cu ei. A adăugat: sunt plecaţi la internat amândoi.

Am aruncat o privire la ecranul computerului şi l-am întrebat:

— Aveţi astfel de date în computer?

— Facem un recensământ al locuitorilor cam în fiecare an, a răspuns.

— Un recensământ?

— Da. Fiecărui poliţist i se repartizează o zonă – se completează chestionare şi se iau declaraţii, iar răspunsurile sunt introduse în baza de date. Avem câte un dosar pentru fiecare persoană.

— Păi, dacă a funcţionat în Germania şi în Rusia... am zis.

Mi-a aruncat o privire enervată şi m-a informat:

— E pe bază de voluntariat.

— E un prim pas bun.

M-a informat mai departe:

— Toată lumea are de câştigat din asta. De exemplu, ştim dacă există persoane cu handicap în casă, dacă sunt câini pe proprietatea respectivă, ştim cine lucrează în oraş şi avem numerele de contact ale tuturor. Toate aceste informaţii sunt disponibile tuturor echipajelor de pe maşinile de poliţie, printr-un terminal mobil. Avem o rată a infracţionalităţii scăzută şi aşa vrem să rămână.

— Corect. Bun, îmi poţi spune dacă mai există şi alte Jill Winslow în zonă? S-a întors la computer şi a spus:

— Au dat câteva familii Winslow, rude de-ale lor, ca persoane de contact, dar nu văd nicio altă Jill Winslow.

— Incidente domestice? A apăsat câteva taste şi a spus:

— Niciunul declarat.

Era puţin sinistru, dar foarte convenabil. Ar trebui să instaurez

acest recensământ computerizat în blocul unde locuiesc. L-am întrebat pe sergentul Roberts:

— De când lucrezi în poliţie?

— De unsprezece ani, a răspuns, fără să-şi consulte computerul. De ce?

— Mă întrebam dacă îţi aminteşti cumva vreun eveniment deosebit legat de familia Winslow acum cinci ani.

S-a gândit, apoi a răspuns:

— Nu-mi amintesc nimic care să fi intrat vreodată în atenţia poliţiei locale.

— Zvonuri sau bârfe legate de ea?

— Vreţi să spuneţi...?

— Mda. Amanţi.

A scuturat din cap.

— Din câte ştiu eu nu. Dar eu nu locuiesc aici. De ce mă întrebaţi? Am ignorat întrebarea lui şi i-am pus alta:

— Ce-mi poţi spune despre ei? Stil de viaţă, origini, chestii din astea? Sergentul Roberts s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Mark Winslow se trage dintr-o veche familie de pe Long Island. Ea e din familia Halley, conform declaraţiilor ei, de asemenea o familie veche. Sunt înstăriţi, dar nu sunt putred de bogaţi. El lucrează la Morgan Stanley, în oraş, aşa cum ştiţi, şi face multe călătorii de afaceri. Ea mă anunţă de fiecare dată când el, ea sau amândoi sunt plecaţi de acasă. Sunt membri ai clubului din localitate, iar el face parte şi dintr-un club din oraş – a aruncat o privire spre computer – Union League Club. Foarte republican. Ce altceva mai doriţi să ştiţi? Voiam să ştiu dacă asta era Jill Winslow care şi-o trăgea pe plajă în seara în care s-a prăbuşit TWA 800, dar poate că asta trebuia s-o întreb chiar pe ea.

— Cred că m-am lămurit, am spus.

— Ce legătură au toate astea cu faptul că ea e martor într-un caz de crimă? a întrebat sergentul.

Bună întrebare. Sergentul Roberts era mai isteţ decât m-aş fi aşteptat, ceea ce era o lecţie bună pentru mine.

— Nu e numai atât, desigur. Însă, din motive de siguranţă naţională, nu pot să-ţi spun despre ce e vorba.

Am continuat să ne privim în ochi, iar el a spus:

— În regulă.

Staţia lui de emisie-recepţie, remarcasem eu, fusese foarte

tăcută, dar i-a bâzâit telefonul, aşa că a ridicat receptorul şi a vorbit cu doamna Wilson, de la recepţie.

Aş fi vrut să-i spun: „Dacă e cineva de la CIA, nu sunt aici”.

Am ascultat în caz că apărea vreun semn că sunt probleme, însă el a spus: „Dă-mi-o la telefon. Mă ocup eu”. Apoi mi s-a adresat mie:

— Petrecere în aer liber zgomotoasă.

I s-a făcut legătura şi s-a conversat cu cineva pe tema petrecerii zgomotoase.

Pentru mine toate erau noi şi am încercat să-mi fac o imagine asupra lumii lui Jill Winslow. Aşa cum bănuisem, făcea parte din clasa de mijloc înstărită şi avea multe de pierdut în caz că soţul ar fi descoperit că nu de fiecare dată când ieşea în oraş mergea la cumpărături.

Am făcut o speculaţie, şi anume că domnul Mark Winslow, specialist în investiţii bancare la Morgan Stanley, era puţin cam plictisitor, probabil îi plăcea să servească un cocteil sau două, juca golf la club şi petrecea o mulţime de timp în oraş, la birou sau cu clienţii. Poate că avea şi el vreo doamnă în oraş. Bărbaţii plictisitori, ocupaţi şi bogaţi au adesea prietene cu normă întreagă, care îi găsesc fascinanţi.

Ştiam de la sergentul Roberts că domnul Winslow simţea că are o datorie faţă de comunitatea din care făcea parte şi era membru al consiliului de administraţie. Era un gest foarte altruist şi avea în plus avantajul că îl scotea din casă cel puţin încă o dată pe lună. Ca să nu mai vorbim că îi permitea să participe la ţinerea la distanţă a elementelor indezirabile.

Doamna Winslow, într-un cuvânt, era mai mult ca sigur plictisită. Probabil că făcea muncă de voluntariat şi mergea în oraş la teatru, la muzee şi la cumpărături şi lua prânzul cu doamnele când nu comitea adulter.

Am încercat să mi-l imaginez pe amantul ei, dar, în lipsa oricărei alte informaţii decât confirmarea lui Nash că era însurat, nu am putut decât să ajung la concluzia că şi-o trăgea cu doamna Winslow.

Aparent Ford-ul Explorer de culoarea nisipului era al lui şi unul din ei deţinea o cameră video pe care au folosit-o pentru a imortaliza o seară romantică pe plajă şi poate multe alte momente asemănătoare, deci, evident, aveau încredere unul în altul, căci altfel n-ar fi existat o cameră video care să înregistreze dovezi de infidelitate potenţial devastatoare. Probabil că făceau parte din acelaşi cerc monden şi

relaţia începuse cu un simplu flirt la un cocteil sau la o serată la club şi avansase la prânz, apoi cină, apoi tăvăleală.

Alt gând: Deşi se dedau la comportamente nesăbuite, nu erau nişte persoane nesăbuite. Relaţia era sau fusese ţinută sub un control strict, un risc calculat ale cărui recompense – oricare ar fi fost – făceau să merite riscul.

Un ultim gând: Amanţii nu erau îndrăgostiţi unul de altul. Dacă ar fi fost, ar fi avut o revelaţie în seara de 17 iulie 1996, când au văzut explodând avionul – ar fi fost un semn că viaţa e scurtă, că trebuia să fie împreună şi la naiba cu soţii lor, cu familiile lor, cu vieţile lor ordonate. Iar Jill Winslow nu ar mai locui şi acum pe Quail Hollow Lane la numărul 12, împreună cu Mark Winslow.

Acestea fiind spuse, domnul Mark Winslow putea foarte bine să fie un bărbat atrăgător şi interesant, un soţ atent şi iubitor, iar doamna Jill Winslow să fie târfa oraşului, iar amantul ei să fie tipul care curăţa piscina.

Motivul pentru care încercam să-mi dau seama ce fel de persoană era Jill Winslow şi ce viaţă ducea era să stabilesc dacă o puteam convinge să-mi spună exact ce se întâmplase, ce văzuse şi ce filmase în noaptea respectivă. Dacă îi spusese lui Nash adevărul, atunci totul se încheia aici şi mă puteam întoarce acasă la fotoliul meu La-Z-Boy. Dacă Nash nu mi-a spus tot sau dacă ea nu-i spusese lui tot, atunci nu se încheia aici – era începutul unui caz redeschis. Nu eram sigur care variantă era de preferat.

Sergentul Roberts a închis telefonul şi mi-a spus:

— Tipic pentru seara de sâmbătă. O mulţime de petreceri – în mare parte date de puşti rămaşi singuri acasă. A folosit staţia radio ca să contacteze o patrulă a poliţiei şi i-a furnizat adresa la care avea loc petrecerea zgomotoasă. Apoi s-a întors iar către mine: Am patru maşini în patrulare în seara asta. Uneori primesc câte un telefon de la companiile astea de securitate care raportează că s-a declanşat o alarmă la o casă, apoi câte un accident rutier, apoi bătrânicile care spun că cineva pândeşte în jurul casei – aceleaşi bătrânici.

A continuat o vreme să-mi expună problemele cu care se confruntă poliţia dintr-un oraş mic, unde locuitorii au impresia că poliţiştii sunt un adaos la personalul domestic. Nu era chiar aşa de interesant, dar îmi dădea o idee.

L-am întrebat pe sergentul Roberts:

— Ştii dacă soţii Winslow sunt cumva plecaţi din oraş? S-a jucat cu computerul şi a spus:

— Nu am nicio informaţie că ar fi plecaţi din oraş.

— Ai numărul lor de telefon? A apăsat câteva taste şi a spus:

— Am cea mai mare parte a numerelor date la secret, dar nu pe toate... S-a uitat pe ecran şi a adăugat: Pe al lor îl am. Vă trebuie?

— Mulţam.

A mâzgălit numărul pe o bucată de hârtie şi mi-a întins-o. Trebuia să-mi amintesc să-i spun lui Dom Fanelli de poliţia din acest orăşel şi de banca lor de date desprinsă din romanele lui Orwell.

— Dacă vă gândiţi să-i sunaţi sau să le faceţi o vizită, a spus sergentul Roberts, ar trebui să ştiţi că Mark Winslow e genul de tip care nu răspunde nici măcar la o întrebare dintr-un concurs televizat fără să-şi consulte avocatul. Aşa că, dacă vreţi să staţi de vorbă cu ea, trebuie să-l scoateţi mai întâi pe el din peisaj, în afară de cazul în care vreţi să fie şi avocatul de faţă. Dar asta n-o ştiţi de la mine. Bine?

— Înţeleg. În realitate, aveam motive chiar şi mai puternice să nu mi-l doresc în preajmă. I-am spus sergentului Roberts: Fă-mi, te rog, o favoare şi dă-le un telefon.

— Acum?

— Mda. Trebuie să mă asigur că sunt acasă.

— Bine... vreţi să le spun ceva anume? Vreau să zic, telefonul o să recunoască numărul poliţiei din Brookville.

— Spune-i domnului Winslow că e o reuniune de urgenţă a consiliului de administraţie. Tocmai ai aflat că pe Main Street se deschide un club social spaniol.

A râs.

— Mda. Asta o să scoată din casă tot oraşul.

Am zâmbit la gluma noastră şi am sugerat:

— Spune-i atunci că e un individ dubios care pândeşte prin cartier. Tocmai s-a declanşat alarma la una dintre case.

— Bine...

A format numărul, iar eu i-am spus:

— Vreau să au şi eu! A apăsat butonul şi am auzit telefonul sunând. După ce a sunat de patru ori, a răspuns o voce masculină:

— Alo?

— Domnul Winslow? a întrebat sergentul Roberts.

— Da.

— Domnule Winslow, sunt sergentul Roberts de la secţia de poliţie din Old Brookville. Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, dar ni s-a raportat că a fost văzut un individ suspect şi s-a declanşat o alarmă în apropiere de dumneavoastră şi voiam să ştim dacă aţi văzut sau aţi auzit ceva.

Mark Winslow şi-a dres vocea şi şi-a pus ordine în gânduri, apoi a răspuns:

— Nu... tocmai am ajuns... Să vedem... acum vreo două ore...

— Bine. Nu vă faceţi griji. O să trimitem o maşină să patruleze prin zonă. Asiguraţi-vă că aţi încuiat uşile şi ferestrele şi aţi activat alarma. Şi sunaţi-ne dacă auziţi ceva.

— Bine... da, o să vă sun...

Mi-a trecut prin minte că domnul Winslow vorbea ca Leslie Rosenthal la unu noaptea. I-am făcut semn sergentului Roberts să mă lase pe mine să vorbesc. I-a spus domnului Winslow:

— E aici...

— Poliţia regională, i-am venit în ajutor.

— E aici un ofiţer de la poliţia regională, care ar dori să vă vorbească.

— Îmi pare rău că vă deranjăm, i-am spus eu lui Winslow, dar anchetăm o serie de spargeri de locuinţe care au avut loc în zonă.

Trebuia să trec la subiect, înainte să se trezească şi să înceapă să-şi dea seama că povestea era cam trasă de păr, aşa că l-am întrebat: Dacă trec de dimineaţă pe la dumneavoastră vă găsesc?

— Uh... nu... joc golf...

— La ce oră începeţi?

— La opt. A adăugat: Iau micul dejun la şapte. La club.

— Înţeleg. Şi soţia dumneavoastră va fi acasă?

— Se duce la biserică la ora zece.

— Şi copiii?

— Sunt la şcoală. Există vreun motiv de îngrijorare?

— Nu, domnule. Trebuie să verific zona şi grădinile pe lumină, aşa că spuneţi-i soţiei dumneavoastră să nu se sperie dacă trec pe acolo. Vi-l dau din nou la telefon pe sergentul Roberts.

— Încă o dată ne cerem scuze că am sunat la ora asta, i-a spus acesta domnului Winslow. Voiam să mă asigur că totul e în ordine.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Vă mulţumesc pentru telefon.

Sergentul Roberts a închis telefonul şi mi-a spus, în caz că nu

fusesem atent:

— Bun, o să fie la golf mâine.

— Perfect. Sună-l pe la şase dimineaţa şi spune-i că spărgătorul a fost prins şi că poliţia regională va căuta dovezi în timpul dimineţii.

Sergentul Roberts şi-a notat şi m-a întrebat:

— Vă duceţi acolo de dimineaţă să vorbiţi cu ea?

— Mă duc.

— O săltaţi?

— Nu, îi iau o declaraţie în calitate de martor.

— Pare mai mult de atât.

M-am aplecat către el şi i-am spus:

— O să vă spun un secret, dar nu trebuie să treacă mai departe.

A încuviinţat şi a aşteptat să continui.

— Jill Winslow s-ar putea să fie în pericol din cauza a ceea ce a văzut.

— Serios?

— Serios. În noaptea asta o să supraveghez reşedinţa familiei Winslow. Spune-le oamenilor dumitale să nu-şi facă griji în legătură cu un Ford Taurus parcat pe Quail Hollow Lane. O să ţinem legătura în timpul nopţii în caz că am nevoie de ajutor. Aveţi o staţie radio în plus?

— Am un aparat de emisie-recepţie pe care-l puteţi folosi.

Am vrut să-l întreb dacă nu are o armă în plus pe acolo, dar poate aş fi abuzat prea mult de ospitalitatea lui.

— La ce oră ieşi din tură? l-am întrebat.

— La opt. De la douâşpe la opt.

— Bun. Te sun înainte de opt, dacă domnul Winslow nu pleacă de acasă pentru micul dejun de la club

— În cazul ăsta va trebui să-l scoateţi cumva din casă. Bine?

— Bine...

M-am ridicat şi am întrebat:

— Cum ajung pe Quail Hollow Lane la numărul 12? Sergentul Roberts mi-a dat o hartă Realtor a orăşelului Old Brookville şi mi-a trasat drumul cu un marker. Apoi mi-a dat cu împrumut o staţie de emisie-recepţie şi a spus:

— Frecvenţa e stabilită. Eu sunt Sediul Central – dumneavoastră o să fiţi Maşina Zero.

A zâmbit.

— Roger. Dacă te sună sau vin aici alţi agenţi federali, anunţă-

mă prin staţie.

— Aşa o să fac.

Ne-am strâns mâinile şi i-am spus:

— O să am grijă să se afle cât de cooperant ai fost. O să trec mai târziu să las staţia.

Am părăsit micuţul departament de poliţie din Old Brookville.

Dumnezeule, câte minciuni spusesem! Cred că aş fi reuşit să-l fac pe sergentul Roberts să-l aresteze pe Ted Nash dacă apărea aici.

Era o noapte senină, răcoroasă şi se vedeau stelele, fără niciun Elicopter Negru. Cu excepţia câtorva maşini care au trecut pe Drumul 25A şi a câtorva broaşte care orăcăiau, era linişte.

M-am urcat în maşina închiriată şi am mers înapoi până în Şoseaua din Cedar Swamp Road, apoi am luat-o spre nord, cum îmi indicase sergentul Roberts.

Presupunând că Ted Nash încă nu vorbise cu domnul Rosenthal ca să ştie că aflasem numele lui Jill Winslow şi presupunând că aceasta era acea Jill Winslow, însemna că, la puţin timp după ce domnul Winslow îşi va începe partida de golf, voi afla răspunsul la nişte întrebări de a căror existenţă nici măcar nu eram conştient înainte ca soţia mea să aibă amabilitatea să mi le împărtăşească. De atunci, fusesem răsplătit cu o excursie în Yemen, cu învierea lui Ted Nash şi cu Evanghelia după Ted. Minunat, nu? Luni, când o s-o iau pe Kate de la aeroport – presupunând că până atunci n-o să fiu iar în Yemen, sau în puşcărie, sau mort –, îi voi putea spune: „Bine ai venit acasă. Am veşti bune şi veşti proaste. Vestea bună e că am găsit-o pe femeia de pe plajă. Vestea proastă e că Ted e în viaţă şi ar vrea să mă omoare”.

CAPITOLUL 44

Am trecut pe lângă porţile de fier forjat ale Vinăriei Banfi, apoi am intrat pe Chicken Valley Road, aşa cum îmi indicase sergentul Roberts. Drumul era întunecos, aşa că am încetinit şi mi-am aprins faza lungă, în caz că vreun pui traversa drumul. După câteva minute, am zărit o tăbliţă pe care scria: „Quail Hollow Lane”. Am făcut dreapta şi am urmat strada îngustă şi întortocheată.

Abia dacă puteam vedea casele, cu atât mai puţin numerele caselor, dar aveau căsuţe poştale pe stâlpi şi am ochit numărul 12. Am tras pe marginea drumului, acoperită cu pietriş, am stâns farurile şi am ieşit din maşină.

La capătul unei alei lungi mărginite de copaci se vedea o casă

impunătoare de cărămidă roşie, în stil georgian, aşezată în vârful unei pante. La una dintre ferestrele de la etaj era lumină, dar s-a stins în timp ce priveam casa.

M-am întors în maşină, am introdus cheia în contact şi am dat drumul la radio. Ceasul din bord arata 2.17; m-am pregătit pentru o noapte lungă şi lipsită de confort.

Dementul de DJ, care-şi spunea Jack Vârcolacul, urla şi mârâia şi m-am întrebat dacă nu cumva era Jack Koenig care urla la lună.

Jack Vârcolacul primea apeluri în direct de la ascultători, cei mai mulţi dintre ei, bănuiam eu, sunând de la spitalul de nebuni din zonă. Un tip a ţipat: „Hei, Vârcolacule, la telefon Dave din Oraşul Grădinilor!" Vârcolacul i-a răspuns, tot ţipând: „Hei, Dave, ce pot face pentru tine, amice?" Dave a răcnit: „Vreau să aud U2 cu *All I Want Is You* şi vreau să i-o dedic lu' nevastă-mea, Liz, care e şucărită pe mine". „S-a făcut, Dave. Liz, ne asculţi? Dedicaţie de la soţul tău iubitor, Dave, pentru tine, scumpete." U2 a început să cânte patetic *All I Want ls You*.

Am fost tentat să schimb postul, dar mi-am dat seama că Jack Vârcolacul era exact de ce aveam nevoie în noaptea asta.

Din când în când staţia de emisie-recepţie pârâia si una dintre cele patru maşini de poliţie o apela pe dispeceră sau ea îi apela pe ei. Am făcut o verificare radio cu Roberts şi i-am amintit să mă anunţe dacă îşi făcea apariţia vreun alt agent federal, deşi era îndoielnic că aş fi primit respectivul apel în cazul în care Ted Nash şi prietenii lui s-ar fi gândit măcar să meargă la staţia de poliţie din Old Brookville. Cel mai probabil era că ar fi apărut direct aici şi m-ar fi luat cu ei.

Am căscat, am aţipit, m-am trezit şi am aţipit din nou. Jack Vârcolacul a ieşit din emisie la ora trei, dar a promis să se întoarcă în seara următoare să le sfâşie beregata ascultătorilor. Postul şi-a încheiat emisia cu imnul naţional şi am stat drept pe scaun până s-a terminat. Pe la ora patru o maşină a poliţiei din Old Brookville a trecut încet pe stradă şi ne-am făcut cu mâna.

Am aţipit din nou şi, când m-am trezit, o geană de lumină se zărea spre răsărit. Era 5.29. L-am apelat pe sergentul Roberts prin staţie şi i-am spus:

— Sună-l pe domnul Winslow la şase şi jumătate şi spune-i că spărgătorul a fost prins. Totul e bine în Oraşul Liniştit. E o zi minunată pentru golf.

Sergentul Roberts a chicotit şi a răspuns:

— Succes cu doamna Winslow.

— Mersi.

La 6.45 s-a deschis cu telecomanda o uşă de la garajul pentru trei maşini al familiei Winslow şi un Mercedes gri a ieşit şi a coborât aleea lungă spre stradă. La capătul aleii, maşina s-a întors spre mine şi l-am zărit pentru o clipă pe Mark Winslow, care radia prin parbriz o figură orbitor de anostă. M-am lăsat în jos când a trecut pe lângă mine.

N-am vrut s-o scol pe Jill Winslow din pat prea devreme, aşa că am mai aşteptat puţin.

O ceaţă uşoară se ridica de pe suprafeţele mari de gazon din jurul caselor de pe stradă, păsările cântau, iar soarele urca deasupra copacilor în depărtare. Un animal sălbatic ciudat a traversat strada.

Poate o vulpe. M-am uitat după prepelițe, dar nu eram sigur cum arată o prepeliţă sau cum puteai să-ţi dai seama dacă era goală. Era greu de crezut că centrul Manhattanului era la numai cincizeci de kilometri de această periculoasă pădure primitivă; abia aşteptam să simt din nou asfaltul sub tălpi.

Am privit casa familiei Winslow. Speram din suflet ca doamna Winslow să nu le fi spus chiar totul lui Nash şi lui Griffith – în ciuda gogoşilor lui Nash despre poligraf – şi că era gata să-şi limpezească sufletul şi conştiinţa, chiar dacă asta ar fi însemnat să renunţe la tot ce avea aici. Puţin probabil. Dar nu ştii niciodată până nu întrebi.

Au trecut câteva maşini şi oamenii s-au uitat la mine. Aşa că, înainte să cheme vreunul poliţia, am pornit motorul şi am intrat pe aleea lungă ce ducea spre casă. Am oprit într-o mică parcare din faţa casei, acoperită cu piatră cubică. Era 7.32. Am luat staţia radio a poliţiei, am coborât, am urcat treptele şi am sunat la uşă.

De câte ori făcusem asta în calitate de poliţist criminalist? De câte ori sunasem la uşă ca să informez pe cineva de o tragedie sau să-i întreb dacă pot să intru o clipă pentru câteva întrebări de rutină? Câte mandate de percheziţie executasem şi câte mandate de arestare pusesem în aplicare? Din când în când mergeam numai ca să prezint condoleanţe şi uneori veneam cu veşti bune.

Nu m-am plictisit niciodată să o fac, dar nici nu m-am simţit mai bine.

Nu aveam idee ce urma să se întâmple aici, dar eram sigur că nişte vieţi aveau să se schimbe în următoarea oră şi ceva.

CAPITOLUL 45

Am auzit un hârâit electronic, urmat de ceva care părea vocea unei femei, venind de la un difuzor plasat deasupra capului, care suna chiar mai rău decât muzicuţa unei jucării mecanice.

— Cine e? a întrebat vocea.

M-am uitat în sus şi am văzut o cameră de supraveghere îndreptată spre mine.

— Sunt detectivul Corey, doamnă Winslow, am răspuns. Mi-am scos legitimaţia şi am îndreptat-o spre cameră şi am fost gata să spun: „Pizza Jumbo Jack cu brânză", dar m-am controlat şi am zis: Am vorbit aseară cu soţul dumneavoastră.

— Ah... da. Îmi pare rău, nu e acasă.

Mie nu-mi pare rău. Am continuat:

— Vă deranjez câteva momente să discutăm despre problema spărgătorului.

— Păi... bine... o clipă.

Am aşteptat şi după câteva minute uşa mare s-a deschis.

Jill Winslow era într-adevăr o femeie atrăgătoare. Avea spre patruzeci de ani şi avea părul şaten tuns într-un stil care cred că se numeşte paj. Avea ochii mari şi căprui, trăsături frumoase, fotogenice şi un bronz frumos, dar nu la fel de frumos ca al meu.

Purta o haină de casă modestă de bumbac alb, până la gleznă, legată în talie, iar privirea mea cu raze X şi mintea mea familiarizată cu imagini cotate cu mulţi de X au intuit un trup frumos. Nu zâmbea, dar nu era nici încruntată, aşa că i-am zâmbit eu şi mi-a răspuns la rândul ei cu un zâmbet forţat. Am scos încă o dată legitimaţia FBI şi am spus:

— Îmi pare rău că vin atât de devreme, dar nu vă reţin mult.

Am urmat-o printr-un hol larg şi clasic până în bucătăria în stil rustic. Mi-a făcut semn spre o masă din zona rezervată pentru micul dejun, lângă o fereastră prin care intra soarele.

— Tocmai îmi făceam o cafea. Doriţi şi dumneavoastră?

— Da, vă mulţumesc.

M-am aşezat şi am pus staţia radio pe masă. Ea s-a întors spre o măsuţă şi a început să prepare cafeaua.

Din cât văzusem din casă, nu era o locuinţă a unor indivizi proaspăt îmbogăţiţi – era multă mobilă veche care, după părerea mea, viermuieşte de paraziţi şi nu e altceva decât o adunătură de lemne mâncate de cari, pe care nu le mai ţine la un loc decât mucegaiul. Dar ce ştiu eu? în timp ce dădea drumul filtrului de cafea, Jill Winslow mi-a

spus:

— Ed Roberts de la poliţia din Old Brookville a sunat mai devreme şi a spus că a fost prins spărgătorul.

— Aşa e.

— Atunci, cu ce vă pot fi de folos, domnule...?

— Corey. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

A luat două cești din bufet, le-a pus pe o tavă, apoi s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Lucraţi la poliţia regională?

— Nu tocmai.

Nu a răspuns.

— Sunt de la FBI.

A încuviinţat şi mi-am dat seama că nu era nici surprinsă, nici derutată. Ne-am uitat unul la celălalt câteva secunde şi nu am mai avut nicio îndoială că stăteam de vorbă cu Jill Winslow care plecase cu caseta cu filmul Un bărbat şi o femeie de la hotelul Bayview, în urmă cu cinci ani. Am întrebat-o:

— În ultima vreme v-a sunat sau v-a căutat vreun agent FBI? A scuturat din cap.

— Ştiţi de ce am venit, am spus.

A încuviinţat.

— Au apărut nişte elemente noi şi m-am gândit că mă puteţi ajuta.

— Am trecut o dată prin toate astea, a răspuns ea.

Avea o voce cultivată, fără stridenţe, dar limpede ca un clopoţel. Iar ochii ei mari mă priveau direct.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, am spus eu.

A continuat să mă privească şi nu a mişcat decât capul, din care a scuturat uşor, dar nu în semn de negare; sugera mai degrabă tristeţe.

Doamna Jill Winslow se ţinea bine şi chiar la ora asta matinală, fără machiaj şi îmbrăcată de casă, arăta ca o femeie de înaltă clasă, al cărei loc era în această casă.

Şi totuşi, poate pentru că ştiam că fusese implicată într-o poveste cu sex, minciuni şi casete video, percepeam ceva la ea care sugera o latură sălbatică dincolo de aerul ei patrician.

S-a întors şi a pregătit o tavă cu lapte, zahăr, şerveţele şi toate cele necesare pentru servirea cafelei.

Nu-i vedeam faţa, dar mâinile păreau destul de sigure. A spus, cu

spatele la mine:

— Acum câteva luni... În iulie... am privit la televizor slujba comemorativă. E greu de crezut că au trecut cinci ani.

— Aşa e. Mi-am suflat în palmă ca să-mi verific respiraţia, care duhnea deja mai mult decât rău şi mi-am mirosit discret cămaşa.

Doamna Winslow s-a întors cu tava pe care pusese un clondir cu cafea şi a aşezat-o pe masă în timp ce eu mă ridicam.

— Serviţi-vă, vă rog, a spus.

— Vă mulţumesc.

Ne-am aşezat amândoi şi eu am spus:

— Tocmai m-am întors din Yemen, aşa că sunt un pic... şifonat.

Mi-am dat seama că atunci a remarcat julitura şi vânătaia de pe bărbia mea, apoi a întrebat:

— Ce aţi făcut în Yemen? Sau nu puteţi spune?

— Am anchetat atentatul asupra vasului USS Cole. Am adăugat: Sunt implicat în activităţi de luptă împotriva terorismului.

Nu a spus nimic, dar ştia încotro se îndreaptă discuţia.

Am turnat cafea din clondir în două ceşti şi mi-a mulţumit.

Am închis staţia radio, apoi am gustat din cafea. Nu era deloc rea.

— Soţul meu joacă golf în dimineaţa asta, a spus ea. Eu merg la biserică la ora zece.

— Ştiu, am răspuns. Terminăm discuţia la timp ca să vă puteţi pregăti de plecare. Cât despre domnul Winslow, aşa cum vi s-a promis acum cinci ani, chestiunea asta nu are legătură cu dumnealui.

A încuviinţat şi a spus:

— Vă mulţumesc.

Mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea şi doamna Winslow şi-a băut-o pe a ei.

— Aseară, am spus, am vorbit cu agentul care a fost repartizat oficial la acest caz – Ted Nash. Vi-l amintiţi? A dat din cap că da.

— Iar acum câteva săptămâni, am continuat, am stat de vorbă cu Liam Griffith. Pe el vi-l amintiţi? A dat din nou din cap.

— Cine altcineva v-a mai luat declaraţii la momentul respectiv?

— Un bărbat care s-a prezentat domnul Brown de la Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor.

I l-am descris pe Jack Koenig, incluzând impresia mea că are un drug de oţel înfipt în fund, iar ea a replicat:

— Nu sunt sigură. Dumneavoastră nu ştiţi? Am ignorat întrebarea şi am continuat:

— Altcineva?

— Nu.

— Aţi semnat o declaraţie?

— Nu.

— S-a înregistrat pe bandă ce aţi declarat?

— Nu... nu din câte ştiu eu. Dar bărbatul pe nume Griffith a luat nişte notiţe.

— Unde au avut loc discuţiile?

— Aici.

— Aici, în această casă?

— Da. În timp ce soţul meu era la serviciu.

— Înţeleg.

Era neobişnuit, dar nu nemaiauzit în cazul unui martor cooperant sau secret. Evident, nu au vrut să o ducă la un sediu al FBI-ului.

— Şi domnul în compania căruia eraţi la momentul respectiv? am întrebat.

— Ce e cu el?

— Unde i s-a luat declaraţia?

— Cred că în biroul lui. De ce mă întrebaţi?

— Verific procedurile şi criteriile.

Nu a comentat, însă m-a întrebat:

— Ce elemente noi au apărut şi cum vă pot ajuta?

— Nu sunt autorizat să discut elementele noi, iar de la dumneavoastră am nevoie de nişte clarificări.

— Cum ar fi?

— Păi, de exemplu, vreau să ştiu care este relaţia actuală dintre dumneavoastră şi domnul în chestiune. Şi cum îl cheamă.

Apărut puţin enervată sau exasperată şi a răspuns:

— Nu ştiu de ce mai e relevant acum, dar, dacă trebuie să ştiţi, n-am mai avut niciun fel de relaţie cu Bud de la evenimentele acelea.

„Bud."

— Dar vă vedeţi şi vă vorbiţi.

— Din când în când. Ne întâlnim la petreceri sau la club. E inevitabil şi stingheritor.

— O, ştiu. Şi eu mă întâlnesc cu fosta mea soţie şi cu foste

prietene peste tot prin Manhattan.

Am zâmbit şi a zâmbit şi ea.

— Aţi stat de vorbă cu el? m-a întrebat ea.

— Nu. Am vrut să vorbesc întâi cu dumneavoastră. Are aceeaşi adresă?

— Da. Aceeaşi adresă. Aceeaşi soţie.

— Aceeaşi slujbă?

— Aceeaşi.

— Aveţi cum să ştiţi dacă e în oraş?

— Cred că e. L-am văzut la petrecerea de Ziua Muncii. S-a uitat la mine şi a adăugat: De câte ori îl văd... nu ştiu de ce...

— Nu ştiţi ce aţi văzut la el.

A încuviinţat:

— Nu a meritat.

— Când priveşti retrospectiv, niciodată nu pare că a meritat. Dar la momentul respectiv pare o idee bună.

— Aşa cred, a zâmbit.

— Sunteţi probabil dezamăgită că le-a spus numele dumneavoastră celor de la FBI. Vă gândiţi poate că ar fi trebuit să vă protejeze.

A ridicat din umeri şi a spus:

— Nu cred că avea cum. Erau foarte convingători... aproape ameninţători... dar un bărbat mai puternic ar fi putut să... A râs.

Cred că a rezistat cam trei minute.

Am zâmbit şi am spus:

— Nu-l judecaţi prea tare pe Bud! A făcut ce trebuia să facă orice cetăţean.

— Bud face ce e bine pentru el. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Dacă cei de la FBI ar fi venit întâi la mine, căutându-l pe el, probabil aş fi făcut şi eu acelaşi lucru. Dar ceea ce s-a întâmplat după m-a făcut să-mi dau seama că e un...

— Un păpălău.

A râs.

— Da, un păpălău. Şi un laş – şi niciun pic cavaler.

— De ce?

— Păi... de exemplu, eu am vrut să contactăm FBI-ul şi să le spunem ce văzusem şi ce filmasem. El n-a vrut. Apoi le-a spus celor de la FBI, după ce I-au găsit, că eu refuzasem să spun ce ştiam. A fost

oribil... nu numai că nu m-a sprijinit, dar se gândea numai la el.

— Trebuie să fie avocat.

A râs din nou, un sunet uşor, din gât. Cred că reuşisem să creez o legătură între noi, care era poate cea mai bună abordare. Cealaltă e intimidarea, dar Jill Winslow fusese fără îndoială supusă la aşa ceva cu cinci ani în urmă şi probabil că avea oarece resentimente.

Mi-am dus mâna la julitura de pe bărbie şi atunci a spus:

— Pare recentă. Să vă dau ceva pentru ea?

— Nu, mulţumesc. Am înmuiat-o în apă sărată.

— Oh... cum s-a întâmplat?

— Am fost asaltat de asasini într-un casbah din Aden. În Yemen. Glumesc, am adăugat. De fapt, aveţi un plasture?

— Da. Numai o clipă.

S-a ridicat şi s-a dus la un dulap de unde a scos trusa de prim ajutor şi s-a întors la masă cu un plasture şi cu un unguent cu antibiotic, pe care mi le-a întins.

I-am mulţumit şi mi-am dat cu nişte unguent pe piele, apoi am scos plasturele din ambalaj. Ea a rămas în picioare, gândindu-se probabil dacă să mă ajute să-l lipesc, dar am reuşit singur.

S-a aşezat şi a spus:

— Trebuie să ţineţi rana curată.

Era o femeie drăguţă şi îmi plăcea. Din păcate, în zece minute ei n-avea să-i mai placă de mine. Am pus ambalajul plasturelui pe masă şi ea i-a aruncat o privire.

A rămas tăcută o vreme, apoi a întrebat:

— De ce vă interesează Bud şi relaţia dintre noi?

— Există nişte aparente nepotriviri între versiunea dumneavoastră şi a lui. De exemplu, spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu caseta după ce v-aţi uitat la ea în camera de la hotelul Bayview.

— El ce a spus?

— Spuneţi-mi dumneavoastră!

— Bine... după ce am văzut caseta, el a insistat s-o ştergem. Nu eu. Aşa că am şters caseta şi am părăsit hotelul.

Nu se potrivea cu ce îmi spusese bătrânul Ted Nash. Dar acum se legau toate.

— Aş vrea să-mi povestiţi în detaliu tot ce s-a întâmplat, am spus. Bine? Aţi plecat de pe plajă şi în drum spre hotel – ce aţi făcut?

— Păi... m-am uitat şi am văzut ce înregistrasem... avionul

explodând. A închis ochii şi a tras adânc aer în piept. A fost îngrozitor, îngrozitor. Nu mai vreau să văd niciodată aşa ceva.

Am încuviinţat şi m-am uitat la ea, dar ea continua să privească în ceaşca de cafea. Aveam senzaţia că în urmă cu cinci ani era altă femeie. Probabil puţin mai fericită şi poate mai plină de viaţă. Ceea ce se întâmplase pe 17 iulie 1996 o afectase, iar ceea ce se întâmplase după aceea îi trezise resentimente şi poate chiar teama. Şi mai era şi Mark Winslow, pe care îl zărisem prin parbrizul Mercedes-ului. Şi ea era încă aici, după cinci ani, şi ştia că va mai rămâne aici multă vreme. Viaţa e o serie nesfârşită de compromisuri, dezamăgiri, trădări şi „ce-ar fi fost dacă..." Din când în când nimereşti bine de prima dată, mai rar ai şansa să o iei de la capăt şi să nimereşti bine a doua oară. Aveam de gând să-i ofer Iui Jill Winslow o a doua şansă şi speram să o accepte.

Părea că se liniştise şi i-am spus:

— Deci aţi văzut explozia pe înregistrarea camerei.

A dat din cap că da.

— Şi Bud era la volan.

— Da. I-am spus: „Opreşte. Trebuie să vezi asta". Sau aşa ceva.

— Şi el ce a spus?

— Nimic. I-am spus: „Avem totul pe bandă".

Am tăcut o vreme şi aş fi vrut s-o întreb. Şi n-aş fi vrut s-o întreb. Dar pentru asta venisem, aşa că am întrebat:

— Aţi văzut dâra de lumină pe casetă? S-a uitat la mine şi a răspuns:

— Bineînţeles.

Am privit afară prin fereastra care dădea spre curtea din spate.

Se vedea întâi o terasă pavată cu dale, apoi o piscină şi dincolo de piscină cam un acru de grădini aranjate. Trandafirii arătau încă bine. Bineînţeles.

Mi-am turnat încă o ceaşcă de cafea, mi-am dres vocea şi am întrebat-o:

— Şi dâra asta de lumină nu era un jet de combustibil aprins care se reflecta în apă?

— Nu. Am văzut... chestia aceea care s-a ridicat din ocean...

vreau să spun, am văzut-o la faţa locului, înainte s-o văd din nou pe caseta video.

— Eraţi pe plajă în picioare? Nu a răspuns timp de câteva secunde, apoi a spus:

— Stăteam jos pe plajă şi... am văzut dâra de lumină ridicându-se spre cer... i-am spus ceva lui Bud şi el s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors spre ea. Am privit-o amândoi cum se ridică, apoi, după câteva secunde, am văzut o explozie imensă pe cer... şi bucăţi în flăcări, sau ce-or fi fost, au început să cadă... apoi mingea de foc a început să cadă... apoi, poate după un minut, am auzit şi explozia...

Nu era tocmai ce-mi spusese domnul Artist al Minciunilor că văzuseră cei doi. Dar nu eram deloc şocat să descopăr discrepanţe grave.

— În raportul pe care l-am citit, am spus, scria că făceaţi încă dragoste pe plajă în momentul în care a explodat avionul şi abia sunetul exploziei, aproximativ patruzeci de secunde mai târziu, v-a atras atenţia.

A scuturat din cap şi a spus:

— Terminasem. Eu stăteam – s-a înroşit la faţă – deasupra lui, cu faţa spre mare.

— Vă mulţumesc. Îmi dau seama că nu vă e uşor şi n-o să vă cer astfel de detalii decât dacă n-am de ales.

A încuviinţat, apoi a spus:

— A fost foarte jenant acum cinci ani să răspund la întrebările astea şi să descriu tot, dar mi-a trecut... E aproape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat sau i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Înţeleg. Bun, deci, după ce a explodat avionul, ce aţi făcut?

— Am fugit înapoi spre dune, unde ne lăsaserăm lucrurile.

— Pentru că?

— Pentru că ştiam că explozia va aduce şi alţi oameni pe plajă sau pe Dune Road... eram dezbrăcaţi, aşa că am alergat înapoi, ne-am îmbrăcat, am înhăţat camera şi trepiedul şi am alergat la maşină.

— Ford-ul Explorer al lui Bud.

— Da. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Acum, că mă gândesc în urmă, dacă am mai fi stat câteva minute să strângem pătura, lada frigorifică şi tot ce mai aveam... nu ne-am dat seama că lăsasem capacul de protecţie de la obiectiv pe pătură... nu ne gândeam la nimic, decât cum să plecăm mai repede de acolo.

— Sunt sigur că Bud s-a gândit de multe ori la asta de atunci, am replicat.

A zâmbit şi a încuviinţat.

Se părea că remarcile mele în defavoarea lui Bud o înveseleau,

aşa că am adăugat:

— Ar fi putut la fel de bine să-şi lase şi cartea de vizită.

A râs.

Mai important era faptul că nu trebuia să dezbin şi să cuceresc; Jill şi Bud erau deja dezbinaţi şi nu existau probleme de loialitate pentru care să-mi fac griji, ceea ce-mi făcea munca mai uşoară.

Am întrebat-o:

— La ce v-aţi gândit când v-aţi uitat şi v-aţi dat seama că se înregistrase tot? A tăcut o clipă, apoi a răspuns:

— Păi, am fost uluită să văd... Să văd totul pe bandă. Apoi...ştiu că pare că vreau să mă apăr, dar eu am vrut să ne întoarcem şi să vedem dacă nu putem da o mânăde ajutor...

— Eraţi sigură că era un avion care explodase?

— Da... nu absolut sigură, dar am vrut să ne întoarcem, însă Bud a refuzat. Apoi, când mă uitam la înregistrare, i-am spus că banda era o dovadă şi că cineva, adică autorităţile, trebuia s-o vadă. Şi el iarăşi a refuzat. Nimeni nu trebuia să ne vadă pe o casetă video făcând sex. A vrut să şterg caseta, dar pe urmă am hotărât să ne uităm la ea în camera de hotel şi să decidem după aceea.

— Bun. Deci v-aţi întors în cameră.

— Da. Şi ne-am uitat la casetă...

— Conectând camera la aparatul video?

— Da. Adusesem cu noi cablul ca să facem asta... mai târziu, când ne întorceam în cameră de la plajă... aşa că ne-am uitat la casetă şi am văzut foarte clar, pe ecranul televizorului, cu sunet...

— Şi aţi văzut din nou dâra luminoasă?

— Da. Şi ne-am văzut şi pe noi pe plajă urmărind cu privirea dâra de lumină care se ridica pe cer... apoi explozia... şi pe urmă am sărit în picioare şi am privit mingea uriaşă de foc cum se înalţă şi mai sus, apoi mingea de foc şi bucăţile au început să cadă... pe urmă am auzit explozia şi ne-am întors spre cameră şi am luat-o la fugă spre dunele de nisip. Pe ecran am văzut pe fundal ce nu putusem vedea în timp ce alergam... flăcările care se întindeau pe apă... A închis din nou ochii şi a rămas nemişcată. Cu ochii încă închişi, a spus: Se vedea Bud alergând direct spre cameră, apoi imaginea a început să se mişte în toate direcţiile... A deschis ochii şi a continuat: Intrase în panică atât de rău, că nici n-a oprit camera înainte s-o arunce, împreună cu trepiedul, pe bancheta din spate. Ni se auzeau vocile pe bandă şi se vedea că

eram destul de speriaţi.

— Deci camera a continuat să ruleze pe scaunul din spate al maşinii.

— Da.

— Şi v-a înregistrat conversaţia?

— Da. Atunci am încercat să-l conving că ar trebui să ne întoarcem să vedem dacă nu putem ajuta cumva. A adăugat: Uneori îmi doresc să nu fi şters caseta.

— Şi eu.

M-am jucat cu ambalajul plasturelui, apoi ne-am uitat unul la altul câteva secunde.

— Deci aţi privit înregistrarea pe ecranul televizorului, apoi aţi şters-o.

A încuviinţat şi a spus:

— Bud m-a convins... şi avea dreptate... că zeci de oameni văzuseră ce s-a întâmplat... văzuseră proiectilul şi explozia... şi că nu era nevoie de caseta noastră... aşa că de ce să o dăm autorităţilor...? A făcut o pauză. Era foarte explicită. Vreau să spun, chiar dacă n-am fi fost căsătoriţi şi n-am fi avut o relaţie... chiar dacă am fi fost necăsătoriţi sau soţ şi soţie... de ce să fie văzută? Dumneavoastră ce aţi fi făcut? m-a întrebat.

Anticipasem întrebarea, aşa că am spus:

— M-aş fi abţinut s-o şterg în seara aceea. Aş fi aşteptat, aş fi discutat cu partenera mea, mi-aş fi analizat propria căsnicie, m-aş fi întrebat de ce eram implicat într-o relaţie şi aş fi urmărit desfăşurarea anchetei, ca să văd dacă nu cumva caseta mea e o dovadă esenţială într-un caz oribil de crimă. Abia atunci m-aş fi hotărât.

Jill Winslow a stat o vreme privind pe fereastră, apoi a scos din buzunar o batistă de hârtie şi şi-a şters ochii. A tras adânc aer în piept şi a spus:

— Aşa am vrut să fac. S-a uitat la mine şi a adăugat: Chiar am vrut... toţi oamenii ăia... Dumnezeule... şi am urmărit ancheta, sute de oameni au declarat că văzuseră dâra de lumină şi toată lumea credea că fusese un atac cu rachetă... şi apoi... a început să se schimbe.

— La vremea aceea, am spus, când s-a anunţat că fusese un accident, o defecţiune tehnică, aţi fi dat caseta, dacă o mai aveaţi? Şi-a privit mâinile, care fărâmiţau batista şi a spus:

— Nu ştiu. Sper că da.

— Eu ştiu că aşa aţi fi făcut.

Nu a răspuns.

Am aşteptat câteva secunde, apoi am întrebat:

— A cui era camera video?

— A mea. De ce?

— Cunoşteaţi tehnologia video de la vremea aceea?

— Ştiam elementele de bază.

— Dar Bud?

— Eu l-am învăţat să o folosească. De ce?

— Păi, în raport scrie că Bud a distrus efectiv minicaseta. E adevărat?

— Cum adică?

— Când aţi plecat de la hotelul Bayview, aţi oprit pe marginea drumului şi Bud a distrus caseta trecând cu maşina peste ea, apoi a ars banda.

A scuturat din cap.

— Nu. A şters-o în camera de hotel. Asta le-am spus celor de la FBI şi asta le-a spus şi Bud. Nimeni n-a spus nimic despre distrugerea benzii.

Ba spusese cineva. Mai precis, domnul Ted Nash.

— Cei de la FBI v-au cerut caseta ştearsă?

— Da. Mi-au cerut-o şi le-am dat-o. S-a uitat la mine şi a spus. Am aflat mai târziu că o înregistrare pe suport magnetic poate fi...imaginile pot fi recuperate într-un fel... Nu ştiu dacă au reuşit...vreau să spun, probabil că n-au reuşit, fiindcă altfel ar fi văzut ce am văzut eu şi Bud... şi ar fi ajuns la altă concluzie... Dumneata ştii dacă au reuşit să refacă înregistrarea?

— Nu, nu ştiu.

De fapt, ştiam. Fără îndoială că laboratorul FBI reuşise să recupereze imaginile de pe o bandă magnetică pe care cineva credea că o şterse definitiv, cu condiţia să nu se fi înregistrat altceva deasupra.

— Caseta era goală când le-aţi dat-o? am întrebat.

A încuviinţat.

— Era încă în camera video. Când au venit aici, a fost unul dintre primele lucruri de care m-au întrebat. M-am dus în camera de zi, am luat camera şi le-am adus-o. Stăteam la această masă.

— Înţeleg. V-au pus întrebări şi ce le-aţi spus?

— Le-am spus adevărul. Despre Bud şi despre ce văzusem. Vorbiseră deja cu Bud, dar eu nu ştiam ce le spusese el, pentru că i-au spus să nu ia legătura cu mine şi să nu-mi răspundă la telefon. A adăugat cu un zâmbet trist: Şi aşa a făcut, pămpălăul. Agenţii FBI au apărut aici în prima luni de după prăbuşirea avionului şi mi-au spus că vor să-mi pună nişte întrebări şi că ar fi bine ca versiunea mea să nu difere de a lui. A rezultat că el minţise în legătură cu câteva aspecte, inclusiv cu faptul că făcusem sex pe plajă – le-a spus că ne-am plimbat şi am stat de vorbă –, dar eu am spus adevărul, de la început până la sfârşit.

— Şi ei v-au promis că, dacă spuneţi adevărul, soţul nu va afla nimic?

— Da.

— Au mai venit şi altă dată?

— Da. Mi-au pus şi alte întrebări, ca şi cum ştiau mai multe despre ce era pe casetă. De fapt, i-am întrebat dacă banda fusese ştearsă de tot şi mi-au spus că da şi că am comis o infracţiune distrugând dovezile. A adăugat: Eram îngrozită... plângeam... nu ştiam la cine să apelez. Bud nu-mi răspundea la telefon, nu puteam vorbi cu soţul meu... m-am gândit să-mi sun avocatul, dar mă avertizaseră să nu-mi sun avocatul dacă voiam să nu se afle nimic.

Eram complet la mila lor.

— Adevărul vă va elibera, am spus.

A râs, suspinând în acelaşi timp, apoi a rostit:

— Adevărul mă va duce la divorţ, cu cel mai prost contract prenupţial semnat vreodată în statul New York. S-a uitat la mine şi a spus: Şi am doi fii, care aveau opt şi respectiv zece ani la vremea aceea. Sunteţi însurat? Am ridicat mâna cu verigheta.

— Aveţi copii?

— Din câte ştiu eu, nu.

A zâmbit şi şi-a şters din nou ochii cu batista zdrenţuită.

— E foarte complicat când ai copii, a spus.

— Înţeleg. V-au cerut să vă supuneţi unui test cu detectorul de minciuni?

— Când au venit prima dată, a răspuns, m-au întrebat dacă vreau şi am răspuns afirmativ, pentru că spuneam adevărul. Au spus că o să aducă un aparat poligraf data viitoare. Dar când s-au întors, au venit fără poligraf. I-am întrebat de ce şi au spus că nu era necesar.

Am încuviinţat. Nu era necesar pentru că recuperaseră deja înregistrarea şi tot ce aveau nevoie să ştie era pe casetă. Însă nu voiau declaraţii semnate de Jill Winslow sau de Bud, sau interviuri înregistrate, sau un test poligraf – care ar fi putut ieşi la lumină în caz că doamna Winslow sau Bud îşi făceau publice declaraţiile sau dacă erau găsiţi de altcineva – Cum aş fi eu.

Adevărul era că Nash, Griffith şi cine o mai fi fost nu încercau să descopere dovezi credibile ale unui atac cu rachetă asupra zborului TWA 800; încercau să elimine şi să distrugă dovezi, adică exact lucrul de care o acuzaseră pe Jill Winslow.

Am întrebat-o pe doamna Winslow:

— Aceşti domni de la FBI v-au pus să juraţi că n-o să spuneţi nimănui nimic? A încuviinţat.

— Dar, după ce s-a anunţat concluzia oficială – că a fost un accident – nu v-aţi întrebat de ce mărturia dumneavoastră şi a lui Bud nu fuseseră luate în consideraţie?

— Ba da... dar bărbatul acela, Nash, a sunat şi ne-am întâlnit din nou aici şi mi-a explicat că fără casetă declaraţia mea şi a lui Bud nu valorau mai mult decât declaraţiile celorlalţi martori. A tras adânc aer în piept şi a continuat: Nash mi-a spus că ar trebui să mă consider norocoasă şi să-mi văd de viaţa mea şi să nu mă mai gândesc niciodată la lucrurile astea.

— Dar n-a fost aşa.

— Nu, n-a fost... Încă văd proiectilul...

— Aţi văzut simularea accidentului făcută de CIA?

— Am văzut-o. E complet greşită.

— Ar fi fost bine să aveţi caseta.

Nu a răspuns.

Am stat o vreme fără să spunem nimic. Jill Winslow s-a ridicat, a luat un şerveţel de pe dulap şi şi-a suflat nasul. A deschis frigiderul şi m-a întrebat:

— Doriţi nişte apă îmbuteliată?

— Nu, mulţumesc, nu beau apă chioară.

A scos o sticlă de apă şi şi-a turnat într-un pahar. O adevărată doamnă.

M-am gândit la ce-mi spusese şi totul se reducea la câteva elemente-cheie: Bud nu distrusese efectiv caseta; FBI-ul şi CIA-ul recuperaseră, fără îndoială, banda ştearsă şi văzuseră ceea ce văzuseră

cei două sute de martori – o dâră de lumină ascendentă.

Şi atunci? Numai două cuvinte puteau descrie concluzia: conspiraţie şi muşamalizare.

Dar de ce? Existau o mulţime de motive, dar nu aveam de gând să încerc să analizez cum gândeau cei de la Washington, ce scopuri aveau, ce motive aveau şi ce câştigau printr-o muşamalizare. Eram convins că aveau motive solide de siguranţă naţională pentru a muşamaliza ceva care ar fi putut fi o rachetă lansată din greşeală, o armă experimentală sau un atac terorist – dar eram convins şi de faptul că motivele acelea erau greşite.

Jill Winslow părea epuizată, tristă şi tulburată, ca şi cum o preocupa ceva. Eram convins că ştiam ce o preocupa şi voiam s-o ajut.

— Mergeţi azi să vorbiţi şi cu Bud? m-a întrebat, fără să se aşeze.

— Azi sau mâine.

A zâmbit şi a spus:

— Joacă golf cu soţul meu azi.

— Sunt prieteni?

— Se cunosc. S-a aşezat picior peste picior, cu paharul de apă în mână, şi a continuat: E destul de rău să-ţi înşeli soţul, dar, dacă Mark ar afla că e vorba de Bud, s-ar simţi ca un prost.

— De ce?

— Mark e de părere că Bud e un prost. O dată are şi el dreptate.

Mi-a spus odată: „Jill, dacă mă înşeli vreodată, cel puţin alege pe cineva cu care să nu-ţi fie ruşine dacă se află". Ar fi trebuit să-l ascult.

M-am gândit la sfatul soţului meu şi am fost de acord. Vreau să spun, nimeni nu vrea să fie prins că are o aventură cu cineva despre care toţi cred că e un ratat sau un ciudat sau cu cineva urât sau gras.

— Arată bine? am întrebat-o pe Jill Winslow.

— Da. Dar asta e tot. Nu a fost decât atracţie fizică. Sunt atât de superficială, a spus şi a zâmbit.

De fapt, nu fusese numai atracţie fizică. Avea legătură şi cu Mark Winslow şi cu nevoia lui Jill de a fi o soţie nu tocmai perfectă, chiar dacă Mark nu ştia. Dar n-am spus nimic. Cum se zice: „Nu poate să-ţi pară rău pentru o fată bogată care bea şampanie pe un iaht". Dar, într-un fel, îmi părea rău pentru Jill Winslow.

În ce-l priveşte pe Bud, puteam presupune că era membru al aceluiaşi club ca soţii Winslow şi mi-ar lua probabil vreo zece minute

să merg până la club şi să întreb de el. Dar, credeam eu, nu mai aveam nevoie de Bud. Tot ce voiam eu se găsea aici.

— Mai e ceva? m-a întrebat.

— Cam asta e tot, am răspuns, cu excepţia câtorva detalii legate de timpul pe care l-aţi petrecut în camera de hotel după ce v-aţi întors de la plajă. V-aţi uitat la casetă. Povestiţi-mi!

— Păi... ne-am uitat... am sărit peste partea unde eram pe pătură, între dune... şi am ajuns la momentul în care am coborât spre plajă... şi pe urmă ne-am uitat la partea de pe plajă, de când am făcut dragoste până când am văzut dâra de lumină... Am derulat înapoi şi am privit încă o dată, cu încetinitorul... Se vedea o lumină incandescentă la orizont... apoi o lumină care se ridică în aer... cu încetinitorul se vedea şi dâra de fum, iar noi ne-am dat seama că se vedeau şi luminile pâlpâitoare ale avionului care era pe cale să...

— Cât timp a rulat caseta?

— Partea de pe plajă a durat cam cincisprezece minute, din momentul în care am coborât spre plajă până când Bud a alergat înapoi şi a înhăţat camera. Şi pe urmă vreo cinci minute de întuneric, cât timp camera a stat pe bancheta din spate şi ni se auzeau vocile.

— Bun. Şi partea de pe pătură – de când aţi început să înregistraţi? A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Poate vreo cincisprezece minute. Nici măcar n-am vrut să văd partea aia. Nu aveam niciun motiv să mă uit la ea.

— Corect. Deci aţi lăsat-o să ruleze, aţi oprit-o, aţi dat înapoi, aţi pornit-o cu încetinitorul şi aşa mai departe?

— Da. Era... incredibil.

— Hipnotic. Fascinant.

— Da.

— Ce aţi făcut după ce aţi terminat de privit caseta?

— Bud a şters-o.

— Aşa, pur şi simplu? Aţi spus că dumneavoastră nu voiaţi s-o ştergeţi.

— Eu nu voiam... ne-am certat, dar... el a vrut s-o ştergem. Tot el a vrut să plecăm din hotel, în caz că ne văzuse cineva venind de la plajă. Eu nu credeam că era posibil aşa ceva, dar el a vrut să plecăm de acolo şi să mergem acasă. Mobilele noastre începuseră să sune pentru că lumea vedea la televizor ce se întâmplase şi cei care ştiau că plecaserăm spre est încercau să ne contacteze, dar noi nu răspundeam

la telefon. Apoi Bud s-a dus în baie să-şi sune soţia – îi spusese că era la pescuit cu nişte prieteni.

— Poate a făcut să bolborosească apa din cadă, am comentat eu, şi a strigat: „Spre ţărm, camarazi".

A zâmbit şi a spus:

— Nu e atât de isteţ. Dar paranoic era.

— Nu înseamnă că eşti paranoic dacă încerci să-ţi salvezi fundul.

A ridicat din umeri şi a spus:

— Eu mă gândeam deja că o să fim găsiţi, într-un fel sau altul. Ghinionul a fost că amândoi minţiserăm în legătură cu motivul deplasării noastre în zona de est când s-au întâmplat toate astea. Mark m-a sunat o dată pe mobil, dar nu i-am răspuns. Când m-am urcat în maşina mea şi am pornit spre casă, am ascultat mesajul pe care mi-l lăsase, care spunea: „Jill, ai auzit despre avionul care s-a prăbuşit? Sună-mă!" Am sunat-o întâi pe prietena mea din East Hampton, la care se presupunea că rămân peste noapte, dar Mark n-o sunase. Aşa că l-am sunat eu şi i-am spus că mă necăjise vestea şi că veneam spre casă. Nici măcar n-a existat vreun pericol să fim prinşi.

— Dacă îmi permiteţi câteva remarci de amator în ale psihologiei – v-ar plăcea să fiţi prinsă. Sau, cel puţin, nu vă pasă de consecinţe.

— Sigur că-mi pasă.

— Am ceva experienţă şi de asta spun că e mai uşor să fii prins decât să te desparţi de cineva. Rezultatele sunt aceleaşi, dar pentru a fi prins e nevoie numai de o dorinţă din subconştient, în timp ce pentru o despărţire e nevoie de mult curaj.

Jill Winslow a revenit la tonul de doamnă a conacului şi a întrebat tăios:

— Ce are de-a face asta cu motivul vizitei dumneavoastră?

— Poate totul.

A aruncat o privire la ceasul de pe perete şi a spus:

— Ar trebui să mă pregătesc pentru biserică.

— Aveţi timp. Daţi-mi voie să vă mai întreb ceva: După ce dumneavoastră şi Bud aţi privit caseta, bănuiesc că aţi făcut duş înainte să plecaţi acasă. Să vă spălaţi de nisip şi de sare.

Ca să nu mai vorbim de fluidele corporale.

— Am făcut duş, da.

— Şi el a intrat primul la duş?

— Da... cred că da.

— Şi dumneavoastră v-aţi uitat din nou la casetă în timp ce el era la duş?

— Aşa cred... au trecut cinci ani. De ce? Cred că ştia de ce întreb, aşa că i-am pus o întrebare-capcană:

— În după-amiaza aceea, ce aţi făcut de când v-aţi cazat, la patru şi jumătate, până când aţi plecat spre plaja, la şapte?

— Ne-am uitat la televizor.

— Ce aţi văzut?

— Nu-mi amintesc.

M-am uitat la ea şi am spus:

— Doamnă Winslow, până acum nu m-aţi mințit.

Şi-a ferit privirea, s-a prefăcut că se gândeşte, apoi a spus:

— Îmi amintesc. Ne-am uitat la un film.

— La video?

— Da...

— Un bărbat şi o femeie.

S-a uitat la mine fără să-mi răspundă.

— Aţi împrumutat caseta de la biblioteca hotelului.

— Oh... da... S-a uitat la mine cum o priveam şi apoi, pentru a rupe tăcerea, a spus cu calm: Foarte romantic film. Dar cred că pe Bud l-a plictisit. L-aţi văzut?

— Nu. Dar aş vrea să împrumut copia dumneavoastră, dacă se poate.

A urmat o lungă tăcere, timp în care Jill a stat cu privirea aţintită în jos, spre masă, iar eu m-am uitat la ea. Era limpede că în sufletul ei se ducea o luptă şi am lăsat-o s-o ducă până la capăt. Era unul dintre acele momente din viaţa unei persoane când totul depindea de o singură decizie şi de câteva cuvinte. Am fost în situaţia asta de multe ori, cu câte un martor sau suspect de crimă, şi ştiu că trebuie să ia singuri deciziile – iar eu încercam să uşurez luarea deciziei prin tot ce spusesem până la acel moment.

Ştiam ce-i trece prin minte – divorţ, dizgraţie, umilinţă publică, copiii, prietenii, familia, poate chiar Bud. Şi, dacă se gândea mai departe în viitor, îi treceau probabil prin minte şi altele – mărturii publice, avocaţi, mass-media şi poate chiar ceva pericol.

A început să vorbească, aproape şoptit:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Doamnă Winslow, am replicat eu, numai două persoane pe lumea asta ştiu despre ce vorbesc. Una sunt eu, cealaltă sunteţi dumneavoastră.

Nu a răspuns.

Am ridicat ambalajul plasturelui şi l-am împins spre ea.

— Am găsit aşa ceva în camera 203. V-aţi tăiat? Nu a răspuns.

Sau aţi folosit plasturele ca să acoperiţi bucăţica de plastic lipsă de pe caseta video de la bibliotecă? Aşa aţi copiat caseta dumneavoastră peste *Un bărbat şi o femeie*. În timp ce Bud era la duş. Am aşteptat câteva secunde, apoi am continuat: Mi-aţi putea spune că nu e adevărat, dar atunci aş fi nevoit să mă întreb de ce nu aţi returnat caseta. Sau mi-aţi putea spune că e adevărat, că aţi copiat minicaseta peste film, dar că mai târziu aţi distrus-o. Dar nu aţi făcut asta.

Jill Winslow a tras adânc aer în piept şi am văzut lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. M-a privit şi a spus:

— Cred... cred că ar trebui să vă spun adevărul.

— Ştiu deja adevărul. Dar, da, aş vrea să-l aud de la dumneavoastră.

— Chiar nu e nimic de spus.

S-a ridicat în picioare şi am crezut că o să mă invite să plec, în schimb, a tras aer în piept şi m-a întrebat:

— Doriţi să vedeţi caseta? M-am ridicat şi am simţit la propriu cum mi se accelerează bătăile inimii.

— Da. Aş vrea să văd caseta, am răspuns.

— Bine... dar... când o s-o vedeţi... Sper că o să înţelegeţi de ce n-am putut s-o arăt... S-o dau nimănui... M-am gândit de multe ori la asta... de multe ori... m-am gândit şi în iulie când am văzut slujba comemorativă la televizor... toţi oamenii aceia... dar mai contează cum au murit?

— Da, contează.

A încuviinţat, apoi a spus:

— Poate, dacă v-aş da caseta, aţi putea să faceţi să nu se afle... E oare posibil?

— V-aş putea spune că e posibil, dar nu e. Ştiţi asta şi ştiu şi eu.

A încuviinţat încă o dată, a rămas nemişcată o vreme, apoi m-a privit şi a spus:

— Veniţi cu mine!

CAPITOLUL 46

Jill Winslow m-a condus într-o cameră de zi mare, aflată în partea din spate a casei.

— Luaţi loc acolo, a spus.

M-am aşezat într-un fotoliu de piele, în faţa unui televizor cu plasmă.

— Mă întorc imediat, m-a asigurat ea.

A ieşit din cameră ca să ia caseta, după cum se părea, dintr-o ascunzătoare secretă. Ar fi trebuit să-i spun că nu există ascunzători secrete într-o casă – nu mi-a scăpat niciuna în douăzeci de ani cât am lucrat ca poliţist. Dar Mark Winslow nu era poliţist; era un soţ care nu avea habar de nimic. Sau, cum spune un banc vechi: „Dacă vrei să ascunzi un lucru de soţ, pune-l pe masa de călcat".

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi prin camera însorită. Pe un perete întreg erau fotografii înrămate şi i-am văzut pe cei doi fii, nişte tineri arătoşi, îngrijiţi. Erau fotografii din vacanţele familiei prin toată lumea şi o secţiune cu fotografii alb-negru ale unei alte generaţii, persoane fotografiate alături de limuzinele, caii şi iahturile lor, dovedind că banii familiei nu proveneau de ieri, de azi.

Am studiat o fotografie color recentă cu Mark şi Jill Winslow la un eveniment de gală; n-ai fi spus că sunt soţ şi soţie.

Mark Winslow nu arăta rău, dar era o prezenţă atât de ştearsă, încât mă miram că aparatul îi surprinsese imaginea pe film.

Pe alt perete erau nişte plachete stupide obţinute la golf, distincţii pentru merite civice, diplome onorifice pentru reuşite în afaceri şi alte dovezi ale numeroaselor realizări ale domnului Winslow.

Rafturile de cărţi conţineau nişte beletristică şi clasicii obligatorii, dar în mare parte erau cărţi de golf şi de afaceri. Am dedus că bărbatul juca golf. Am remarcat că nu era nimic care să indice vreo îndeletnicire mai dură, cum ar fi pescuitul în ape adânci, vânătoarea sau serviciul militar. Exista însă un bar de mahon într-un colţ şi mi-l imaginam pe domnul Winslow preparându-şi câteva cocteiluri ca să se poată pili în fiecare seară.

Vreau să zic, nu-mi displăcea tipul – nici măcar nu-l cunoşteam – şi nu-mi displac automat cei bogaţi. Dar aveam senzaţia că, dacă l-aş întâlni pe Mark Winslow, nu l-aş invita la o bere cu Dom Fanelli.

În orice caz, cred că Jill Winslow luase o decizie cu privire la soţul ei şi speram să nu se răzgândească în timp ce pescuia după casetă.

Pe un perete acoperit cu lambriuri se găsea alt trofeu – un portret în ulei al lui Jill, pictat poate cu zece ani în urmă. Artistul surprinsese ochii căprui, mari şi umezi şi gura, care părea deopotrivă cuminte şi senzuală, în funcţie de cum voiai s-o interpretezi sau ce gânduri îţi treceau prin minte.

— Vă place? Mie nu.

M-am întors şi am văzut-o în picioare în uşă, tot în rochia de casă, dar se pieptănase cu grijă şi îşi dăduse cu foarte puţin ruj şi fard de pleoape. În mână ţinea o casetă video.

Nu exista o manieră corectă în care să răspund la această întrebare, aşa că am spus:

— Nu sunt un bun critic de artă. Am adăugat: Aveţi nişte băieţi foarte frumoşi.

A luat o telecomandă de pe măsuţa de cafea, a dat drumul la televizor şi la video, apoi a scos caseta din husă şi a strecurat-o în aparatul video. Mi-a întins husa.

M-am uitat la ea. Scria: „Câştigător a două Premii Oscar. *Un bărbat şi o femeie*". Apoi: „Un homme et une femme. Un film de Claude Lelouch".

Pe un abţibild scria: „Proprietatea hotelului Bayview – vă rugăm să o returnaţi".

Jill s-a aşezat pe canapea şi mi-a făcut semn spre scaunul de piele de lângă ea. M-am aşezat.

— Bărbatul, a spus ea, Jean-Louis, e jucat de Jean-Louis Trintignant – e pilot de curse şi are un băieţel. Femeia, Anne, e interpretată de Anouk Aimée –, e scenaristă şi are o fiică. Se cunosc în timp ce-şi vizitează copiii la internat. E o poveste de dragoste frumoasă, dar tristă. Îmi aminteşte de Casablanca. Asta e versiunea dublată în engleză.

— Uh...

Am crezut că-mi scăpase ceva din conversaţia noastră anterioară şi că urmează să văd un film franţuzesc, dar apoi a spus:

— Dar nu asta vom vedea acum. Cel puţin nu în primele patruzeci şi ceva de minute peste care am tras caseta mea. Vom vedea *Un porc şi o târfă*, cu Bud Mitchell şi Jill Winslow. Regizat de Jill.

Nu ştiam ce să spun, aşa că n-am deschis gura. „Bud Mitchell." Am aruncat o privire către ea şi mi-am dat seama după expresia ei şi după tonul vocii că în timpul scurtei ei absenţe îşi spusese practic: „E

timpul să dau totul pe faţă şi la naiba cu consecinţele!" Părea aproape calmă şi într-un fel uşurată, ca şi cum i se luase de pe suflet o povară grea. Dar vedeam şi o oarecare nervozitate, care era de înţeles ţinând cont că urma să privească un filmuleţ pentru adulţi cu ea drept protagonistă, împreună cu un bărbat pe care îl întâlnise cu mai puţin de o oră în urmă.

A simţit că mă uitam la ea, mi-a susţinut privirea şi a spus:

— Asta nu e o poveste de dragoste. Dar, dacă rezistaţi până la capăt, puteţi să vedeţi ultima oră din Un bărbat şi o femeie. E sincer mai bun decât filmul făcut de mine.

M-am gândit că trebuie să zic ceva, aşa că am spus:

— Uitaţi, doamnă Winslow, eu nu am venit aici să judec pe nimeni şi ar trebui să fiţi mai îngăduitoare cu dumneavoastră. De fapt, nici nu e nevoie să staţi aici cât timp mă uit...

— Vreau să stau aici.

A apăsat un buton de pe măsuţa de lângă canapea şi perdelele de la fereastră s-au închis. Drăguţ.

În camera acum întunecoasă, Jill Winslow a apăsat pe câteva butoane ale telecomenzii şi caseta a început să ruleze. Întâi nişte muzică, apoi titlul filmului în ambele limbi şi genericul. Cam pe la mijlocul genericului a apărut brusc altă imagine, mai puţin clară, însoţită de sunet de proastă calitate, şi mi-a trebuit o secundă să o recunosc pe Jill Winslow care stătea cu picioarele încrucişate pe o pătură de culoare închisă, îmbrăcată cu pantaloni scurţi bej şi o bluză albastră. Pe pătură era o ladă frigorifică şi, în timp ce eu priveam, ea a scos dopul unei sticle de vin.

În colţul din dreapta jos al ecranului era data, 17 iulie 1996, şi ora, 7.33 p.m. Secundele se scurgeau şi s-a făcut 7.34.

Am recunoscut locul, firește, valea dintre dune pe care o văzusem prima dată cu Kate în seara de după slujba comemorativă, apoi a doua oară singur, când dormisem acolo şi avusesem visul acela erotic cu Kate, Marie, Roxanne şi Jill Winslow purtând voal; acum voalul fusese ridicat. Şi, ultima dată, în timpul întâlnirii din seara trecută cu Ted Nash.

— E Parcul Regional Cupsogue Beach, a precizat Jill. Dar bănuiesc că ştiţi deja.

— Da.

Lumina soarelui pălea în scena filmată, dar se vedea încă destul

de bine. Sunete nu prea erau, dar se auzea vântul în microfoanele camerei.

Apoi am văzut spatele unui bărbat intrând în cadru, îmbrăcat cu pantaloni lejeri, de culoarea nisipului, şi o cămaşă sport.

— Ăsta e Bud. Evident, a spus Jill.

Bud a luat două pahare din lada frigorifică, s-a aşezat lângă Jill şi ea a turnat vinul.

I-am putut vedea faţa lui Bud în timp ce ciocneau şi el spunea: „Pentru serile de vară şi pentru noi doi, împreună".

— Te rog... a spus Jill, nu ştiu dacă mie sau ei înseşi.

L-am privit atent pe tip. Arăta într-adevăr bine, însă vocea şi manierismele erau oarecum de pămpălău. Eram puţin dezamăgit de Jill.

Probabil îmi citise gândurile, fiindcă am auzit-o întrebându-se:

— Ce-oi fi găsit la el? Nu am comentat.

Pe casetă, Jill s-a uitat la Bud şi a spus: „Aşadar, vii des aici?" Bud a zâmbit şi a răspuns: „E prima dată. Tu?" Şi-au zâmbit şi îmi dădeam seama că se jenau puţin de cameră.

— Îmi amintesc, mi-a spus Jill, că m-am gândit atunci: „De ce fac sex cu un bărbat pe care nu dau prea mulţi bani?" M-am hotărât să dau o replică şi am spus:

— Pentru că e sigur.

— E sigur, a fost de acord.

Au băut un al doilea pahar de vin, apoi Jill s-a ridicat în picioare şi şi-a scos bluza. Pe urmă s-a ridicat şi Bud şi şi-a scos cămaşa.

Jill şi-a lăsat să cadă pantalonii scurţi kaki, i-a îndepărtat cu piciorul şi a rămas în picioare, în sutien şi slip, privindu-l pe Bud cum se dezbracă.

— M-am uitat la partea de pe plajă, partea cu explozia avionului, de două ori, a spus Jill, dar partea asta n-am mai văzut-o de cinci ani.

Nu am răspuns.

Pe ecran, Jill şi-a scos sutienul şi şi-a dat jos slipul. S-a întors spre cameră, şi-a aruncat braţele în sus, şi-a rotit şoldurile, a strigat „ta ta!" şi a făcut o plecăciune înspre cameră.

Am întins mâna spre telecomanda de pe măsuţa de cafea, dar ea a ajuns la ea înaintea mea şi a spus:

— Vreau să văd asta.

— Nu, nu vreţi. Eu nu vreau. Derulaţi înainte.

— Aveţi răbdare.

A continuat să ţină în mânătelecomanda.

Se îmbrăţişau, se sărutau, se mângâiau unul pe celălalt.

— Nu am foarte mult timp, doamnă Winslow, am spus. Puteţi să derulaţi până la scena de pe plajă?

— Nu. Trebuie să vedeţi asta – să înţelegeţi de ce n-am dat caseta poliţiei.

— Cred că am înţeles. Daţi înainte!

— E din ce în ce mai bine.

— Nu trebuie să ajungeţi la biserică? Nu mi-a răspuns.

Pe ecran, Jill l-a mutat pe Bud perpendicular pe direcţia camerei, apoi s-a uitat spre obiectiv şi a spus: „Sex oral. Dubla unu". S-a lăsat în genunchi şi a început să facă ce spusese.

Ei bine, m-am uitat la ceas, dar creierul meu n-a înregistrat ora.

Am aruncat o privire spre ecran şi prostul de Bud stătea acolo, făcând sex oral cu femeia asta superbă, şi arăta de parcă ar fi vrut să-şi bage mâinile în buzunare, dar, dând u-şi seama că nu are pantaloni, şi-a pus mâinile pe capul lui Jill şi a început să se joace cu părul ei.

— Cum ar arăta asta pe post de dovadă? m-a întrebat Jill.

Mi-am dres glasul şi am răspuns:

— Cred că putem să tăiem partea asta...

— O să vrea toată înregistrarea. Vedeţi data şi ora din colţul din dreapta jos? Nu e important să se vadă când se petreceau toate astea?

— Bănuiesc... dar cred că putem distorsiona figurile şi corpurile...

— Nu faceţi promisiuni pe care nu le puteţi ţine. Mi s-au făcut destule.

Pe ecran, Jill s-a lăsat pe spate şi a privit spre cameră. A făcut cu mâna şi a spus: „Cu asta am terminat. Scena doi. Vinul, te rog".

Detectiv fiind, ştiu că poţi afla multe despre oameni văzându-le vizuina şi biroul, cărţile de pe rafturi, fotografiile de pe perete, colecţia de filme şi toate astea. Asta însă era mai mult decât aveam nevoie să ştiu.

M-am uitat din nou la ecran şi am văzut că Jill era acum pe spate, iar Bud s-a întins şi a luat de undeva din spatele lui sticla de vin. Jill şi-a azvârlit picioarele în sus şi a spus: „Degustare de soţie". Apoi şi-a depărtat picioarele şi a spus: „Toarnă".

Bud a turnat, apoi s-a lăsat peste ea. Auzeam respiraţia sacadată

a lui Jill deasupra zgomotului făcut de vânt. Apoi a spus: „Sper că ai luat cadrul cum trebuie”.

El şi-a ridicat capul, a privit spre cameră şi a spus: „Îhî”.

Jill i-a luat din mânăsticla de vin şi şi-a turnat pe corp ce mai rămăsese în ea, apoi a ordonat: „Linge!” Bud a început să-i lingă trupul.

Doamna Jill Winslow îmi părea un caz clasic de personalitate pasiv-agresivă la capitolul sex; pe de o parte făcea pe şefa cu Bud, însă apoi se preta la acte sexuale care presupuneau cedare şi erau chiar înjositoare, dacă luăm în calcul contextul.

Situaţia mai putea fi privită şi altfel: ea îşi exercita puterea asupra unui bărbat, satisfăcându-şi simultan şi dorinţele ei, şi pe ale lui – ale ei fiind atât dorinţa atât de degradare sexuală, cât şi de deţinere a controlului. Cât despre Bud, el făcea un serviciu şi primea un serviciu în acelaşi timp. Era puţin complicat şi mă îndoiam că Bud pricepea ceva în afară de dimensiunea erecţiei sale, pe care sincer nu-mi doream s-o văd.

M-am adresat lui Jill, spunându-i pe nume:

— Jill, serios, hai să trecem mai departe! Nu a răspuns, însă s-a descălţat şi şi-a pus picioarele pe masă.

M-am lăsat pe spate, cu privirea îndreptată demonstrativ în altă direcţie.

— Te simţi stânjenit? m-a întrebat.

— Cred că am mai spus că da.

— Ei bine, şi eu sunt stânjenită. Şi, dacă îţi dau caseta asta, câte persoane o s-o vadă?

— Cât de puţine cu putinţă. Vor fi cu toţii agenţi profesionişti, care-şi cunosc meseria, şi anchetatori de la Departamentul de Justiţie – bărbaţi şi femei – care au văzut de toate.

— Nu m-au văzut pe mine făcând sex pe o casetă video.

— Nu cred că îi interesează sexul. Îi interesează scena cu explozia avionului, şi tot asta mă interesează şi pe mine, aşa că puteţi să derulaţi până la momentul acela, aş vrea foarte tare să-l văd. Vă rog.

— Nu te interesează să mă vezi făcând sex?

— Uite, Jill...

— Doamna Winslow pentru dumneata.

— Ah... pardon, doamnă Winslow...

— Jill e în regulă.

Chiar că începeam să mă simt incomod şi m-am gândit că poate

aveam de-a face cu o nebună, dar apoi a spus:

— Înţelegi de ce fac asta?

— Da. Înţeleg întru totul de ce n-ai vrut să faci publică înregistrarea. Sincer să fiu, şi eu aş avea dubii, dacă aş fi în locul dumitale.

Dar putem şi o să facem montajul casetei, o să distorsionăm feţele, o să facem tot posibilul să vă protejăm intimitatea. O să ne concentrăm asupra evenimentelor din jurul avionului...

— Ajungem şi acolo. Fii atent! Am auzit-o pe Jill, în film, spunând: „Sunt lipicioasă. Hai să facem baie goi".

Am aruncat o privire spre ecran şi am văzut că se ridicase şi stătea în fund. Faţa lui Bud ieşise dintre coapsele doamnei Winslow şi acum spunea: „Cred că ar trebui să mergem. Facem duş la hotel".

— Dacă l-aş fi ascultat... a spus Jill.

Pe ecran, ea stătea acum în picioare pe pătură, privind spre duna care se ridica chiar din valea în care se aflau ei. Lângă mine, Jill a oprit caseta pe această imagine, şi-a coborât picioarele de pe măsuţa de cafea şi s-a aplecat spre ecranul mare al televizorului.

— Eram mai tânără, a spus. Poate şi puţin mai slabă. Nu crezi? I-am privit corpul gol şi splendid luminat de ultimele raze ale soarelui, care îi dădeau pielii o nuanţă aurie.

— Ei, ce părere ai? Mă plictisisem puţin de faptul că tot ignora sugestiile mele politicoase de a sări peste tăvăleală şi a trece la evenimentul important, aşa că am ales altă abordare şi am spus:

— Cred că faţa arată la fel de tânără şi eşti o femeie frumoasă. Cât despre corp, arată minunat pe casetă şi sunt convins că şi acum e la fel.

Nu a răspuns şi a continuat să privească ecranul. În cele din urmă a spus:

— A fost prima şi ultima dată când ne-am filmat. Nu m-am văzut niciodată goală în fotografii sau pe film. Şi, cu siguranţă, niciodată nu m-am văzut făcând sex pe film. Dumneata ai făcut vreodată aşa ceva?

— Numai în casă.

A râs.

— Erai ridicol?

— Da.

— Eu cum sunt?

— Nu comentez.

— Vrei caseta?

— Da.

— Atunci răspunde-mi la întrebări. Eram ridicolă făcând sex pe caseta video?

— Cred că oricine e puţin ridicol când face sex pe film, mai puţin profesioniştii. Am adăugat: N-a fost rău deloc pentru prima dată. Bud, pe de altă parte, pare foarte stânjenit. Acum, îmi dai telecomanda? Mi-a întins-o şi a spus:

— Ar fi trebuit să ne întoarcem cu caseta la hotel şi să ne uităm la ea ca să ne înfierbântăm. Dar cred că asta mi-ar fi tăiat cheful.

Era probabil prima dată în douăzeci de ani de carieră când am simţit nevoia să am cu mine un însoţitor care să se uite la dovezi.

Am apăsat butonul şi corpul gol, perfect al lui Jill Winslow a revenit la viaţă. A început să urce pe dună, apoi a dispărut din cadru, dar îi auzeam vocea: „Haide. Aşează camera aici să ne filmăm făcând baie în pielea goală".

Bud n-a răspuns, dar s-a apropiat de cameră, apoi a dispărut.

Ecranul s-a înnegrit un moment, iar în scena următoare apărea cerul roşu-purpuriu la apus, nisipul alb de pe plajă şi oceanul cu reflexe roşii-aurii sclipind în ultimele raze ale soarelui. Am auzit, din afara cadrului, vocea lui Jill: „E atât de frumos!" Bud, şi el afară din cadru, a răspuns: „Poate n-ar trebui să mergem până la plajă goi. S-ar putea să fie oameni prin preajmă".

„Şi ce? a spus Jill. Atâta vreme cât nu-i cunoaştem, cui îi pasă?" Replica lui Bud: „Mda, dar hai să luăm nişte haine..." iar ea l-a întrerupt: „Trăieşte periculos, Bud".

Fără să vreau, am exclamat:

— Bud e un pămpălău! Jill a râs şi a confirmat:

— Pămpălău.

Timp de câteva secunde nu s-a auzit niciun sunet şi nu apărea nimeni în cadru, apoi am văzut-o pe ea intrând în cadru dinspre stânga şi traversând în fugă plaja, spre apă. Nici urmă de Bud. Apoi ea a întors capul şi a strigat „Haide!" Abia o auzeam din cauza distanţei, a vântului şi a zgomotului valurilor de pe fundal.

După câteva secunde, a apărut şi el, alergând în urma ei. Fundul lui arăta cam fleşcăit şi sălta.

A ajuns-o din urmă la marginea apei şi atunci Jill s-a oprit, s-a întors şi l-a întors şi pe Bud cu faţa spre camera de pe dună. A strigat

ceva, dar n-am înţeles ce.

— Ce ai spus? am întrebat.

— Ah... ceva despre înotatul cu rechinii. O prostie.

L-a luat de mână şi au intrat în apă.

În opinia mea, Bud era tras de puţă. Nimic din tot ce se întâmplase nu fusese din iniţiativa lui şi nu părea să se distreze la fel de mult cum, să zicem, m-aş fi distrat eu. Am întrebat-o pe Jill:

— Cât timp a durat relaţia asta?

— Prea mult. Doi ani. A adăugat: Nu sunt jenată atât de faptul că m-am filmat făcând sex, cât de persoana cu care am făcut-o.

— Bud arată foarte bine.

— Şi eu la fel.

Bun argument.

Au ţopăit prin apa liniştită, spălându-se unul pe celălalt, apoi au privit marea şi cerul. Jill părea că spune ceva, dar nu se auzea nimic.

— Ce ai spus? am întrebat-o.

— Nu-mi amintesc. Nimic important.

M-am uitat la cronometrul din partea de jos a ecranului. Era 8.19 p.m. Zborul 800 al companiei TWA se ridica de pe pista Aeroportului Kennedy şi începea să urce deasupra oceanului.

Jill şi Bud vorbeau, cufundaţi până la talie în apă, şi îmi dădeam seama după expresia de pe figura lui Bud că ea spusese ceva care îl enervase. Înainte să apuc să întreb, Jill mi-a spus:

— Cred că, în sfârşit, îi spuneam că îşi ia întotdeauna prea multe precauţii şi s-a enervat. În câteva secunde o să-l ciupesc de fund...uite... era încă enervat şi voia să plece, dar eu voiam s-o facem pe plajă, ca în filmul laDe acum pentru totdeauna, aşa că...

L-a apucat de sculă şi a spus ceva. El nu arăta atât de fericit pe cât ar fi putut să fie şi a început să se uite în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt singuri. Nu-l ducea la propriu de puţă, dar la figurat exact asta făcea, cu toate că acum îl ţinea de mână şi îl trăgea spre ţărm.

Ceasul de pe ecran arăta 8.23 p.m. Zborul 800 TWA decolase de trei sau patru minute şi vira către stânga, spre est, spre Europa.

Jill şi Bud erau în picioare pe mal, două nuduri văzute din faţă, dar păreau să fi uitat de camera video pentru că niciunul din ei nu se uita spre locul unde era poziţionată, cam la cincizeci de metri distanţă. Soarele dispăruse în mare, dar la orizont mai era încă destulă lumină

cât să li se poată vedea siluetele goale proiectate pe fundalul apei şi al cerului.

Jill i-a spus ceva lui Bud, care s-a întins ascultător pe spate pe nisip. Ea s-a aşezat deasupra lui şi i-am văzut mâna dispărând între trupurile lor ca să-l ajute să intre în ea.

— Soţul meu va vedea asta? a întrebat Jill.

Am oprit caseta pe imaginea de la ora 8.27 şi 15 secunde. Am privit cerul, în dreapta cadrului, să văd dacă pot distinge luminile vreunui avion, dar nu se vedea nimic. Am cercetat orizontul, căutând luminile unor vapoare, dar nu era niciunul.

— Domnule Corey? Soţul meu va vedea asta? M-am uitat la ea şi i-am răspuns:

— Numai dacă vrei dumneata.

Nu a spus nimic.

Am pornit din nou banda şi am aruncat o privire către partea de jos a ecranului, unde cei doi amanţi făceau dragoste pe plajă cu valurile spărgându-se peste ei. M-am uitat la cer, dar încă nu se vedeau luminile nici unui avion. Ca să se ştie, era ora 8.29 şi 11 secunde când doamna Winslow a avut orgasm. Vedeam, dar nu auzeam nimic.

Jill Winslow stătea culcată deasupra lui Bud Mitchell şi îmi dădeam seama că amândoi respirau sacadat, apoi ea s-a ridicat în fund, cu faţa spre sud-vest, şi l-a strâns pe Bud cu picioarele. Vedeam acum în depărtare, în larg, luminile unui avion – la doisprezece kilometri, mai precis şi cam la patru mii de metri deasupra apei.

— Opreşte-o! Opreşte! a strigat Jill.

Am apăsat butonul de pauză şi m-am uitat la ea. S-a ridicat în picioare şi a spus:

— Nu pot să mai văd asta. Mă găseşti în bucătărie.

A ieşit din cameră desculţă.

Am stat un minut şi mai bine cu ochii la imaginea de pe ecran – Jill Winslow deasupra lui Bud Mitchell, valurile îngheţate, stelele care nu mai sclipeau, un nor subţire, ca un fuior înţepenit ca o pată de vopsea pe un tavan negru. Şi aproape vizavi de Parcul Regional Cupsogue Beach două lumini – una roşie şi una albă – fuseseră surprinse pe peliculă. Într-o fotografie nu te-ai fi gândit că sunt altceva decât două stele, dar în film le-ai fi văzut cum pâlpâie şi se deplasează de la vest spre est.

M-am ridicat de pe scaun, m-am aşezat pe măsuţa de cafea şi m-

am aplecat cu faţa cât mai aproape de ecranul mare, cu plasmă.

Am apăsat butonul de redare cu încetinitorul şi am privit cu atenţie.

La 8.29 şi 19 secunde, am văzut o lumină incandescentă la orizont, în partea dreaptă, şi am oprit caseta pe acea imagine. Camera video fixată în vârful dunei era la o înălţime de aproximativ şapte metri, cu tot cu trepied, şi din poziţia aceea se vedea mai mult decât văzuseră majoritatea martorilor oculari care se aflau pe vreo barcă sau la nivelul solului, care pe ţărmul de sud al Long Island abia dacă se ridica la trei metri deasupra nivelului mării, poate nici atât.

Am studiat un timp lumina incandescentă şi am hotărât că putea fi – putea fi – momentul de lansare a unei rachete.

Vedeam cum din locul unde văzusem lumina incandescentă se ridică o limbă de lumină strălucitoare, roşie-portocalie, şi urcă spre cer. Urca repede, chiar şi pe caseta care se derula cu încetinitorul, şi distingeam faptul că lăsa în urmă o dâră albă, care părea să fie fum.

Am aruncat o privire către Jill şi Bud, dar ei nu văzuseră încă nimic. Era 8.30 şi 5 secunde şi am apăsat butonul de pauză, m-am lăsat jos de pe măsuţa de cafea şi m-am aşezat în genunchi în faţa ecranului, fixând punctul luminos până mi s-a înceţoşat privirea.

M-am lăsat în fund şi am lăsat caseta să ruleze, tot cu încetinitorul.

Era imposibil să nu-mi dau seama ce aveam în faţa ochilor, ce văzuseră peste două sute de oameni, inclusiv căpitanul Spruck de care, sincer să fiu, mă îndoisem. Acum, că văzusem şi eu, înţelegeam de ce îl obseda şi îi datoram scuze. Mai important era faptul că poporului american i se datorau scuze, dar nu ştiam de către cine.

Mi-am amintit de întâlnirea mea cu Jack Koenig în biroul lui şi de cum se uitase la mine şi îmi spusese: „Nu există nenorocita de casetă cu doi care şi-o trag pe plajă cu avionul explodând în spatele lor”, şi apoi: „Şi nici nenorocita de rachetă”.

„Ei bine, nenorocitul eşti tu, Jack. Şi Liam Griffith şi Ted Nash, pentru început. Mincinoşi nenorociţi!” Dâra de lumină, urmată de fumul alb, s-a ridicat tot mai sus, până a ajuns pe la mijlocul cadrului. În acest moment am văzut-o pe Jill cum întoarce capul în direcţia ei, o urmăreşte cu privirea şi apoi cum Bud se ridică în capul oaselor, astfel că stăteau faţă în faţă, apoi el s-a întors şi s-a uitat peste umăr să vadă la ce se uita ea. Lumina de pe ecran era aproape incandescentă şi îmi

dădeam seama că se deplasa cu viteză din ce în ce mai mare. Am aruncat o privire către luminile avionului, apoi din nou la dâra de lumină care urca. Eram prea aproape de televizor şi nu puteam vedea tot ecranul, aşa că m-am ridicat repede, m-am dus în spatele măsuţei de cafea şi m-am aşezat.

Când banda rulează cu încetinitorul nu există sunet, dar oricum nu era nimic de auzit, aşa că m-am holbat la ecran, hipnotizat de ceea ce vedeam, pentru că ştiam ce urma să se întâmple.

Lumina care ardea a părut să vireze brusc în timp ce se apropia de luminile pâlpâitoare şi dovada mai clară a virajului era dâra de fum răsucită pe care a lăsat-o în urmă.

Câteva secunde mai târziu, a apărut pe cer o lumină puternică, strălucitoare, care arăta ciudat văzută cu încetinitorul, ca explozia unei petarde, iar după alte câteva secunde o uriaşă minge de foc a început să crească pe cerul întunecat – ca o floare roşie, strălucitoare, filmată în timp ce se deschide. Am oprit pe imaginea de la 8.31 şi 14 secunde şi am privit-o cu atenţie.

Jill şi Bud apăreau în cadru în picioare, cu faţa spre explozia roşie. Am pornit din nou caseta cu încetinitorul şi am privit cum se lărgeşte mingea de foc. Îmi dădeam seama că, într-adevăr, avionul în flăcări continua să urce, apoi am văzut două jeturi de combustibil aprins căzând spre ocean şi, în timp ce se apropiau de apă, am remarcat că se reflectau în suprafaţa lucioasă, ca o oglindă şi, da, imaginile reflectate păreau două dâre de lumină care urcă, dar era imposibil să nu vezi şi cele două jeturi de combustibil care coborau spre apă să se întâlnească cu propriile reflexii. „Asta e în sus. Aşa e?" Am privit ceasul şi la aproximativ treizeci de secunde de la începutul acestei serii de evenimente am revenit la rularea normală, cu sonor.

Toate elementele de pe ecran se mişcau acum cu viteza normală, inclusiv Jill şi Bud, care de fapt nu prea se mişcau deloc, ci mai degrabă se holbau, transfiguraţi, la focul din văzduh.

Vedeam acum bucăţi incandescente care cădeau din cer. Apoi am auzit prima explozie, în momentul când a fost captată de microfoanele camerei video, un bubuit slab, înăbuşit, urmat la o secundă sau două de o explozie mult mai zgomotoasă. I-am văzut pe Jill şi pe Bud tresărind cu jumătate de secundă înainte să aud explozia mai puternică, pentru că ajunsese la ei înainte să fie preluată de microfoanele camerei.

Am dat iar cu încetinitorul şi am privit urmările exploziei: partea principală a avionului, care urcase incredibil încă vreo mie de metri până când tot combustibilul se scursese din motoare, începuse acum să cadă în spirală. Nu vedeam şi nici nu înţelegeam tot ce se întâmpla, chiar cu încetinitorul, şi n-am văzut nicio clipă cum se desprinde carlinga, dar mi s-a părut că văd cum aripa stângă se rupe de fuzelaj şi am văzut cum corpul avionului cade spre apă.

Pe cer nu mai rămăsese nimic, numai fum luminat de dedesubt de flăcările care ardeau pe suprafaţa oceanului.

Pe plajă cei doi stăteau goi, nemişcaţi, ca şi cum cineva apăsase butonul de pauză al universului, numai că în jurul lor valurile se spărgeau cu încetinitorul pe plajă şi orizontul ardea cu flăcări portocalii şi roşii.

Am trecut înapoi pe redare normală şi valurile şi-au iuţit ritmul, iar focul a început să danseze pe apă.

În prima sa iniţiativă din acea seară, Bud a luat-o pe Jill de braţ, i-a spus ceva, apoi s-au întors amândoi şi au pornit în fugă spre camera de pe dună. El era mai rapid decât ea şi n-a încetinit ca ea să-l poate prindă din urmă şi nici nu s-a uitat să vadă dacă nu păţise ceva. Tipul era un cretin absolut, dar acesta era aspectul cel mai puţin important care reieşea de pe casetă.

Am privit pelicula de combustibil care ardea la orizont şi nici Jill, nici Bud nu aveau de unde să ştie în momentul acela că 230 de bărbaţi, femei, şi copii pieriseră într-o clipă. Dar eu ştiam şi simţeam un nod în gât, gura mi se uscase şi ochii îmi erau plini de lacrimi.

Bud şi Jill dispăruseră la baza dunei, însă acum le reapăreau în cadru capetele, apoi umerii, în timp ce urcau poticnit panta nisipoasă, mai întâi Bud, urmat de Jill.

Camera era focalizată pe infinit, aşa că de aproape figurile lor erau neclare, dar le distingeam trăsăturile. Am îngheţat imaginea şi m-am uitat la el, care rămăsese cu braţele întinse spre cameră.

Tipul părea mort de frică. M-am uitat la Jill şi era şi ea înspăimântată, cu ochii larg deschişi, dar am remarcat şi faptul că se uita spre el, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să spună ceva, să-i explice ce se întâmplase şi ce aveau de făcut. Am rulat următoarele câteva secunde cu încetinitorul şi am văzut chipul stupid al lui Bud în faţa obiectivului, umplând tot cadrul. „Faţa aceea, mă gândeam eu, ar fi putut fi pusă pe un poster cu persoane căutate, alături de textul: «L-aţi

văzut pe rahatul ăsta inutil şi egoist? Sunaţi la l-800-CRETIN».” Bud preluase controlul asupra camerei video, nu însă şi asupra nervilor săi, şi ecranul a devenit un caleidoscop de imagini greu de urmărit, în timp ce eroul nostru cobora în fugă de pe duna de nisip spre pătură, unde a lăsat jos camera. L-am auzit strigând: „îmbracă-te! îmbracă-te!” Apoi cineva a ridicat camera şi am văzut pentru o clipă cerul. Îi auzeam respirând cu dificultate în timp ce alergau, şi am văzut săltând pe ecran diverse imagini neclare. S-a deschis o uşă de maşină, apoi s-a închis cu zgomot, urmată de alte două uşi care s-au deschis şi s-au închis, după care am auzit motorul pornind şi am văzut câteva frânturi de imagini pe ecranul aproape negru, şi din nou respiraţie greoaie, dar niciun cuvânt. Jill era probabil în stare de şoc, iar el se străduia să nu se scape în pantaloni. Îmi venea să ţip la el: „Spune-i ceva, imbecil inutil ce eşti!” Am aşteptat cam cinci minute, timp în care pe ecran era o linişte neagră şi eram gata să sting televizorul şi să derulez caseta când am auzit vocea lui Jill: „Bud, cred că a explodat un avion”.

El a replicat: „Poate... poate a fost o rachetă luminoasă gigantică... trasă de pe o barjă. A explodat... ştii tu... un foc de artificii”.

„Rachetele luminoase nu explodează aşa. Rachetele luminoase nu ard în apă.” Pauză, apoi: „Ceva mare a explodat în aer şi s-a prăbuşit în ocean. Era un avion”.

Bud n-a răspuns şi Jill a continuat: „Poate ar fi bine să ne întoarcem”.

„De ce?” „Poate... a scăpat cineva. Au veste de salvare, plute de salvare.

Poate putem să ajutăm cumva.”

— Eşti un om bun, am spus eu, deşi nu era nimeni să mă audă.

L-am auzit pe Bud spunând: „Chestia aia s-a dezintegrat pur şi simplu. Probabil era la trei mii de metri înălţime”. Pauză. „Poliţia e deja acolo. N-au nevoie de noi.” „Pasagerii n-au nevoie de voi, dar poliţia are nevoie de caseta voastră, prostule”, m-am gândit eu.

A urmat o tăcere lungă, după care s-a auzit vocea lui Jill: „Dâra aia de lumină... era un proiectil. O rachetă”.

Niciun răspuns.

Jill a continuat: „A fost ca şi cum o rachetă a fost trasă de pe apă şi a lovit un avion”.

„Ce să zic... Sunt sigur că o să vedem la ştiri”, a spus Bud.

Încă o tăcere, apoi mişcare pe ecranul negru, din nou întuneric

şi nicio mişcare şi mi-am dat seama că Jill luase camera video de pe bancheta din spate ca să poată privi înregistrarea.

Aici se termina înregistrarea, urmată imediat de o altă imagine care a umplut ecranul, în timp ce prin difuzoare a început să se audă muzica de fundal. Jean-Louis a spus ceva dublat în engleză, dar eu nu-l ascultam.

Am oprit caseta şi am derulat-o înapoi. M-am aşezat pentru un moment pe măsuţa de cafea, cu ochii la ecranul negru.

Eram copleşit de ceea ce tocmai văzusem şi auzisem şi ştiam că o să-mi ia un timp să asimilez imaginile acelea care ieşeau complet din sfera realităţii de zi cu zi.

Am stat nemişcat câteva secunde, apoi m-am dus spre bar, am găsit un pahar şi am luat o sticlă de whisky la întâmplare. Mi-am turnat câteva degete de băutură şi m-am uitat lung la pahar. Era duminică dimineaţa, devreme, dar aveam nevoie de ceva care să-mi liniştească nervii şi să-mi umezească gura. Am dat pe gât tot ce era în pahar, l-am lăsat pe masă şi m-am îndreptat spre bucătărie.

CAPITOLUL 47

Jill Winslow nu era în bucătărie, dar am văzut-o prin ferestrele franţuzeşti stând pe un şezlong de pe terasă. Era tot în rochia de casă, stătea cu spatele drept, cu ochii deschişi şi aţintiţi asupra unor lucruri care nu existau decât în mintea ei.

M-am apropiat şi m-am aşezat pe şezlongul de alături. Între noi era o măsuţă, pe care pusese o sticlă de apă şi două pahare. Mi-am turnat nişte apă şi am privit curtea întinsă şi piscina mare.

Cam după un minut, m-a întrebat:

— Ai luat caseta?

— Nu, am răspuns, vreau să mi-o dai dumneata.

— Am de ales?

— Nu, nu ai de ales. E o dovadă a unei posibile infracţiuni. Pot să obţin un mandat. Dar vreau să mi-o dai de bună voie.

— Ea dumitale. A zâmbit. De fapt, aparţine hotelului Bayview.

— Bud a lăsat o garanţie de cinci sute de dolari, am spus. A fost plătită.

— Bun. M-a deranjat întotdeauna faptul că furasem caseta.

Pe mine nu m-a deranjat; pentru asta venisem.

Jill a tăcut o vreme, apoi a spus:

— Eşti un bărbat inteligent. Ţi-ai dat seama de tot.

— Nu a fost chiar atât de dificil, am spus, modest.

De fapt chiar sunt inteligent şi chiar a fost dificil.

— Am fost foarte speriată când au venit cei de la FBI, a continuat Jill. Am crezut că o să mă întrebe dacă am făcut o copie a casetei înainte ca Bud s-o şteargă... dar de ce să se fi gândit la aşa ceva? Şi de unde ar fi putut să ştie de caseta cu filmul? În realitate, ştiau că Jill Winslow împrumutase un film de la biblioteca hotelului, dar se concentraseră pe eliminarea urmelor care dovedeau prezenţa ei la hotel şi se părea că nu le trecuse nicio clipă prin minte că fata cea bogată şi plângăcioasă copiase minicaseta din camera ei video peste filmul împrumutat.

— Atunci nu eram pregătită să le arăt caseta, a continuat Jill.

— Înţeleg.

— Bietul Mark. Bietul Bud. A luat o înghiţitură de apă şi a spus: Vor fi foarte furioşi pe mine. Din motive diferite.

— Nu mai e vorba de ei acum, chiar dacă a fost vreodată, am informat-o. E vorba de dumneata, Jill, şi de faptul că faci ce trebuie să faci, e vorba de dreptate şi de aflarea adevărului.

— Ştiu... dar Bud e mulţumit de căsnicia lui. Şi Mark... şi el e mulţumit. A făcut o pauză, apoi a spus: O să fie distrus... umilit...

— Poate că reuşim să evităm asta.

A râs.

— Vorbeşti serios?

— Nu.

A mai băut nişte apă, apoi a continuat:

— Şi mai sunt şi copiii mei, Mark Junior şi James.

— Câţi ani au?

— Treisprezece şi cincisprezece. Poate într-o zi o să înţeleagă.

— Într-o zi. Poate chiar mai repede decât crezi.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— O să merg la închisoare?

— Nu.

— Dar n-am ascuns...?

— Nu-ţi face griji! Vor avea nevoie de cooperarea ta.

A încuviinţat, apoi m-a întrebat:

— Şi Bud? O să aibă probleme pentru că a şters caseta?

— Poate. Dar o să faceţi amândoi o înţelegere cu procurorul. Eu bănuiesc că problema lui cea mai mare va fi doamna Mitchell.

— Ariene o să-i facă viaţa un coşmar.

— Nu-ţi mai face atâtea griji pentru alţii! am sfătuit-o.

Nu mi-a răspuns. S-a ridicat în picioare şi a privit casa, apoi parcul frumos amenajat şi piscina.

— Toate astea au fost o închisoare la care eram condamnată pe viaţă.

Nu am spus nimic. Cum ziceam mai devreme, e greu să-ţi fie milă de o fată bogată care bea şampanie pe un iaht – sau lângă o piscină. Dar ştiam ce înseamnă o căsnicie nereuşită şi că nu contează banii sau faima – o căsnicie nefericită anulează diferenţele între clasele sociale.

— Ce mă fac acum? a spus Jill, vorbind mai degrabă cu ea însăşi decât cu mine. M-a privit şi m-a întrebat zâmbind: Crezi că am şanse să fac carieră în cinematografie? I-am răspuns cu un zâmbet, dar n-am spus nimic. M-am uitat la ceas. Trebuia să plec de acolo înainte ca Elicopterul Negru să aterizeze pe gazonul din spatele reşedinţei Winslow sau să oprească în faţa casei vreo maşină cu Ted Nash şi prietenii săi. Dar trebuia totuşi s-o las pe Jill Winslow să se liniştească.

Părea că se gândeşte, apoi m-a întrebat:

— De ce a durat cinci ani?

— Abia acum am început să lucrez la caz.

A făcut din cap că înţelege şi a spus:

— Când am auzit că a fost închis cazul, m-am simţit oarecum uşurată... dar şi vinovată. Când a fost redeschis? în realitate, cam cu o oră în urmă. Dar am răspuns:

— Comemorarea celor cinci ani, în iulie, a redeşteptat interesul.

— Înţeleg. Ai vrea să vii cu mine la biserică?

— Uf... da, aş vrea. Dar mă tem că trebuie s-o iau din loc. Am întrebat-o: Există vreo posibilitate de a mai face o copie a casetei?

— Da. În acelaşi fel cum am copiat-o şi prima dată – dar pe dos. De pe video pe cameră. Te depăşesc problemele tehnice?

— Mai rău de atât. M-am ridicat în picioare şi am spus: Hai să facem o copie! S-a ridicat şi ea şi am intrat amândoi în bucătărie, de unde eu am luat în grabă staţia radio a poliţiei, apoi ne-am întors în camera de zi.

Jill a intrat într-o debara mare plină cu jocuri şi alte obiecte pentru ocuparea timpului liber şi s-a întors cu o cameră video pe care a dus-o lângă televizor şi a aşezat-o pe covor.

M-am oferit să o ajut.

— Stai jos dacă vrei să facem asta cum trebuie, a spus ea.

Nu aveam de gând să stau jos în timp ce ea îşi făcea de lucru cu dovada secolului, aşa că m-am lăsat în genunchi lângă ea, în faţa televizorului. Am privit şi am pus întrebări în timp ce ea conecta camera la aparatul video cu ajutorul unui cablu lung care, mi-a explicat, era pentru semnalul video şi audio. A văzut că derulasem caseta cu Un bărbat şi o femeie, a apăsat un buton al camerei, apoi altul de la aparatul video şi a spus:

— Caseta din video se copiază acum pe minicaseta din cameră.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Vrei să vezi minicaseta pe ecranul televizorului?

— Nu. Am încredere în tine.

Era încă în genunchi lângă mine şi a spus:

— Ar trebui. Aş fi putut s-o şterg acum cinci ani. Ţi-aş fi putut spune că n-a existat niciodată. Te-am lăsat s-o vezi. A adăugat: Şi am şi eu încredere în dumneata.

— Bine. Cât o să dureze?

— La fel ca prima dată, evident, cam patruzeci de minute. Vrei ceva de mâncare la micul dejun?

— Nu, mulţumesc. Mă apucase din nou paranoia şi mi-i închipuiam pe Nash şi pe prietenii săi oprind maşina în faţa casei. Chiar aveam nevoie de o copie a casetei? Am întrebat-o pe Jill: Putem să dăm înainte până la scenele de pe plajă, unde explodează avionul?

— Te grăbeşti?

— Da.

A aprins televizorul şi înregistrarea a apărut pe ecran. Ajunsesem la partea unde doamna Winslow făcea sex oral cu domnul Mitchell. În genunchi, lângă ea, cred că chiar am roşit. Dar ea părea de o indiferenţă stranie şi m-a întrebat:

— Eşti sigur că nu ai nevoie să copiez şi partea asta?

— Sunt sigur.

A apăsat butonul de derulare înainte al aparatului video şi acţiunea a prins viteză. După „degustarea de soţie", a apăsat butonul de redare şi filmul a revenit la viteza normală. Pe ecran, Jill Winslow s-a ridicat în picioare şi a spus: „Sunt lipicioasă. Hai să facem baie goi".

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— De aici?

— Da.

S-a ridicat în picioare şi m-am ridicat şi eu, uitându-mă la ceas, apoi la ecranul televizorului, pe care se vedea în continuare înregistrarea. Copierea trebuia să dureze cam cincisprezece minute din momentul acela.

— De ce ai nevoie de două casete? a întrebat Jill.

— De obicei pierd lucrurile.

Mi-a aruncat o privire, dar nu a spus nimic. Mi-a întins telecomanda şi a zis:

— Nu vreau să mai văd avionul. Tu poţi să stai jos şi să te mai uiţi încă o dată, dacă vrei, apoi, când se termină – când începe filmul – apeşi pe butonul ăsta ca să opreşti caseta, şi o scoţi. Eu o să fiu pe terasă. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ajutor să scoţi caseta din camera video.

— Aş vrea să te îmbraci şi să vii cu mine, am spus.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— Sunt arestată?

— Nu. M-am uitat la ecran şi la ceasul din colţ. Mai erau douăsprezece minute până la explozia de la 8.31 p.m., apoi veneau alte imagini cu urmările exploziei, apoi Jill şi Bud care alergau spre dune şi aşa mai departe.

Am luat-o de braţ şi am condus-o în bucătărie.

— O să fiu sincer cu tine, am spus. Eşti în oarecare pericol şi trebuie să te iau de aici.

S-a uitat la mine uimită şi a spus:

— Pericol...?

— Să-ţi spun despre ce e vorba, foarte repede. Agenţii federali care au venit aici acum cinci ani şi au luat caseta ştearsă fără îndoiala au recuperat imaginile...

— Atunci de ce...?

— Ascultă. Ei ştiu ce e pe casetă. Nu vor să mai ştie şi altcineva...

— De ce...?

— Nu ştiu de ce. Nu contează de ce. Ce contează e... există două grupuri separate care anchetează acest accident. Primul grup, Nash, Griffith şi alţii, încearcă să elimine şi să distrugă toate dovezile care indică un atac cu rachetă. Al doilea grup, eu şi alte persoane, încercăm să facem exact contrariul. Deocamdată e suficient să ştii atât, numai că indivizii din primul grup s-ar putea să fie pe drum încoace şi, dacă

ajung aici, o să distrugă caseta şi... trebuie să plecăm de aici, acum, cu cele două casete. Aşa că vreau să te îmbraci repede şi să vii cu mine.

A rămas holbându-se la mine, apoi afară pe fereastră, ca şi cum ar fi putut să fie cineva acolo. Eu aş fi vrut să se mişte odată, dar trebuia să-i dau timp să priceapă ce-i spusesem. În cele din urmă a spus:

— Sun la poliţie.

— Nu. Oamenii ăştia sunt agenţi federali, la fel ca mine, şi sunt oficial autorizaţi să ancheteze cazul. Fac parte dintr-o conspiraţie.

În timp ce spuneam aceste lucruri, eram conştient că nu avea niciun motiv să mă creadă şi chiar m-a privit cu îndoială.

— Ce s-a întâmplat acum cinci ani? am continuat eu. Nu mi-ai spus tu că ai aflat că o bandă ştearsă poate fi recuperată? Te-a mai contactat vreodată vreunul dintre tipii ăia? Aţi fost chemaţi vreodată în vreun birou guvernamental, tu sau Bud? Aţi văzut vreodată pe altcineva în afară de Nash, Griffith şi cel de-al treilea bărbat? Eşti o femeie inteligentă, am spus. Dă-ţi seama şi singură! S-a ridicat cu ochii în pământ, apoi a ridicat privirea către mine şi a zis:

— Tot ce-mi spui e logic, dar...

— Jill, dacă n-aş fi vrut decât caseta, aş fi putut s-o iau şi să plec. Dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, aş fi putut s-o fac cu mult timp în urmă. Trebuie să ai încredere în mine şi să mă însoţeşti.

Ne-am uitat unul la altul şi în cele din urmă a spus:

— Bine.

— Mulţumesc. Îmbracă-te! Nu mai face duş. Şi nu răspunde la telefon. Am adăugat: Ia-ţi o geantă cu câteva lucruri personale şi toţi banii pe care îi ai în casă.

— Unde...?

— Hai să nu vorbim acum despre asta. Aveţi o armă în casă?

— Nu. Tu nu...?

— Trebuie să te grăbeşti.

S-a întors şi a ieşit din bucătărie. Când mă întorceam în camera de zi, i-am auzit paşii pe scări.

Am luat telecomanda, m-am aşezat pe măsuţa de cafea şi i-am privit pe Jill Winslow şi Bud Mitchell făcând dragoste pe plajă.

Ceasul de pe ecran arăta 8.27.

A sunat telefonul de pe măsuţa de lângă canapea şi am ascultat sunând de cinci ori, apoi, se pare, a intrat robotul. Funcţia de

identificare a apelului spunea „Particular”.

M-am dus repede în partea din faţă a casei şi m-am uitat pe fereastră, dar pe moment nu era nicio altă maşină pe alee sau în parcarea din stradă, în afară de a mea. De aici nu se vedea prea mult din stradă.

M-am întors în camera de zi chiar când dâra de lumină începea să se ridice deasupra orizontului, urmată de fuioare de fum. Am privit-o la viteză normală şi nu aveam nicio îndoială asupra naturii ei. Mă gândeam că toţi cei două sute de martori care văzuseră acea dâră de lumină vor recunoaşte imaginile de pe casetă mult mai clar decât simularea realizată de CIA.

Am privit cum apare prima fulgerare de lumină, urmată de uriaşa minge de foc. I-am aruncat o privire lui Jill, care stătea cu picioarele încolăcite în jurul lui Bud, care se ridicase acum în capul oaselor şi privea peste umăr. Am numărat până la patruzeci şi am auzit o bubuitură în difuzoare – o explozie puternică, înăbuşită, scăzând încet în intensitate, apoi linişte.

A sunat din nou telefonul şi pe ecran scria „Particular” şi încă o dată robotul a pornit automat după ce sunase de cinci ori.

Era 9.15 a.m., o oră la care, într-o dimineaţă de duminică, nu era imposibil să sune prietenii sau familia, dar era poate puţin prea devreme pentru două apeluri în succesiune rapidă.

Jill şi Bud traversau acum în fugă plaja şi am privit-o pe ea, pe măsură ce se apropia de cameră; de data asta am remarcat că îl privea în timp ce el o depăşea. Ce era în capul idiotului ăstuia? Avea de gând să o lase pe plajă dacă nu se îmbrăca destul de repede sau nu se urca în maşină când era el gata să plece? Tipul nu era calm şi nici curajos.

Vreau să spun, prietenii şi amanţii înoată şi se duc la fund împreună. Eu nici măcar n-o cunoşteam pe Jill Winslow şi eram aici, aşteptând-o, cu toate că Ted Nash şi tovarăşii lui puteau să bată la uşă în orice clipă. Ei erau înarmaţi, eu nu. Şi nu aveam nicio îndoială că, dacă ar fi văzut sau ar fi înţeles ce se petrecea aici, ar fi fost destul de disperaţi – ca să nu mai spun enervaţi la culme – Încât să distrugă dovezile şi pe cei doi martori care ştiau de existenţa lor. Şi totuşi eu eram aici, chiar şi după ce partea cea mai importantă a casetei fusese copiată. Viaţa continuă şi după un pericol mortal, descoperisem asta în experienţa mea de poliţist, dar trebuie să ai grijă ca şi sufletul să supravieţuiască odată cu trupul. Dacă nu, atunci viaţape care o duci nu

mai merită trăită.

Am auzit trântindu-se o uşă de maşină şi mi-a stat inima până să-mi dau seama că zgomotul venea de la televizor. Pe ecran nu se mai vedea nimic şi urma să mai dureze cam cinci minute până să se audă din nou vocea lui Jill spunând: „Bud, cred că a explodat un avion". I-am auzit paşii în hol şi am oprit aparatul video, apoi m-am aşezat în genunchi, lângă camera video şi am găsit butonul de la care am oprit-o. M-a uimit şi pe mine cât de repede mi-am dat seama cum să scot minicaseta, pe care am pus-o în buzunar.

Jill a intrat în camera de zi cu o geantă cu lucrurile personale, îmbrăcată cu pantaloni negri şi cu o bluză albă.

— Sunt gata, a spus.

— Bine. Hai să lăsăm totul cum era! I-am dat camera video, pe care a dus-o înapoi în debara, iar eu am scos din video caseta cu *Un bărbat şi o femeie* şi l-am închis.

Am cercetat mulţimea de butoane şi leduri până am fost sigur că nimeni nu-şi va putea da seama că fusese folosit echipamentul video.

M-am ridicat şi am văzut că Jill era lângă mine şi îmi întindea carcasa casetei. Am pus caseta înăuntru şi am băgat-o în buzunarul blazerului. Am apăsat pe butonul de pe măsuţa de lângă canapea şi draperiile s-au deschis.

— Poţi să-ţi dai seama cine a sunat adineauri? am întrebat.

— Era un număr particular şi nu a lăsat mesaj, mi-a răspuns.

— Aha... uite care-i planul. Maşina mea nu e bună – poate fi localizată. Trebuie să folosim maşina ta.

— E în garaj. Dar trebuie să-i las un bilet lui Mark.

— Nu, fără bilete. Poţi să-l suni mai târziu.

S-a forţat să zâmbească şi a spus:

— De zece ani îmi doresc să-i las un bilet pe masa din bucătărie şi acum, când chiar plec, îmi spui că nu pot să-i las un bilet cu „Dragă Mark"?

— Trimite-i un e-mail. Hai să mergem! I-am luat geanta şi am urmat-o pe un coridor de lângă bucătărie, unde a deschis o uşă care dădea în garajul pentru trei maşini. Înăuntru erau: Lexus-ul de teren şi un BMW Z3 decapotabil, cu capota lăsată.

— Pe care preferi s-o folosim? m-a întrebat.

Mi-am amintit că Dom Fanelli îmi spusese că BMW-ul era pe numele ei, lucru care putea deveni important în caz că ne oprea poliţia

din cauză că domnul Winslow anunţase dispariţia soţiei.

— BMW-ul, am spus.

I-am pus geanta pe bancheta din spate a maşinii şi ea m-a întrebat:

— Vrei să conduci?

— Trebuie să scap de maşina mea. Unde aş putea s-o las prin apropiere?

— Unde mergem? a întrebat ea.

— În Manhattan.

— Bun. Vino după mine. Cam la zece kilometri spre sud pe Cedar Swamp Road. O să vezi pe dreapta un semn pe care scrie: „Colegiul SUNY din Old Westbury". Poţi să-ţi laşi maşina acolo.

— Bine. Porneşte maşina, dar nu folosi telecomanda ca să deschizi uşa. M-am dus la uşă şi am privit pe geam. Nu se vedea nicio maşină şi am apăsat pe butonul care deschidea uşa. În timp ce se deschidea, am ieşit, iar Jill a dat cu spatele până afară şi a închis uşa cu telecomanda. I-am întins minicaseta din camera video şi i-am spus: Ai grijă de asta! Dacă suntem nevoiţi să ne despărţim, trebuie să te duci undeva unde eşti în siguranţă şi să iei şi caseta cu tine. La prieteni, la rude, la un hotel. Nu te duce acasă! Cheamă-ţi avocatul, apoi sună la poliţie. M-ai înţeles? A încuviinţat şi am privit-o atent, dar nu părea înspăimântată sau derutată, ceea ce m-a făcut să mă calmez un pic.

— Acum te rog să ridici plafonul şi să închizi geamurile.

S-a conformat, iar eu m-am urcat în maşina mea şi am pornit motorul. Am mers în spatele ei pe aleea lungă din faţa garajului şi am ieşit în Quail Hollow Lane.

Până aici, toate bune. Dar situaţia se putea schimba într-o fracţiune de secundă şi am analizat câteva scenarii şi planuri de rezervă în caz că lucrurile se complică.

Nu-i stătea în fire lui Ted Nash să mă lase în pace atâta timp şi nici să-şi ia liber duminica. Dar poate că îl pocnisem mai tare decât crezusem şi zăcea undeva într-o cameră întunecoasă cu o cutie de aspirină în mână, încercând să pună lucrurile cap la cap. Puţin probabil, însă, indiferent ce făcea, era clar că o făcea în altă parte.

Privind în urmă, îmi dădeam seama că, dacă aş fi ştiut că aveam s-o găsesc pe Jill Winslow şi o copie a casetei, n-aş fi ezitat să-l omor acolo, pe plajă, şi să evit situaţia asta. Loviturile preventive sunt în regulă, atâta vreme cât ştii ce previi.

Dacă dădeam acum nas în nas cu Nash şi prietenii lui, nu mi-ar fi dat ocazia să-mi repar greşeala, însă eram convins că el va profita de prilejul de a şi-o repara pe a lui.

CAPITOLUL 48

După câteva minute am intrat pe Cedar Swamp Road şi mă uitam tot timpul în oglinda retrovizoare, dar nu părea să ne urmărească nimeni.

Începusem să cred că reuşisem: Jill Winslow, caseta, numele lui Bud Mitchell şi, cu puţin noroc, întoarcerea fără probleme în Manhattan.

Am luat staţia radio a poliţiei, am deschis-o şi am ascultat o vreme, dar nu erau aproape deloc comunicaţii şi ce am auzit nu avea nimic de-a face cu mine. Am închis staţia şi mi-am promis că am să i-o returnez sergentului Roberts cu prima ocazie, care s-ar putea să nu apară prea curând.

Am văzut în faţă firma Colegiului din Old Westbury, unde Jill a făcut dreapta. Am urmat-o pe un drum mărginit de copaci până în campusul unui mic colegiu, care, fiind duminică, era aproape pustiu.

Jill a oprit într-o parcare şi eu mi-am parcat Ford-ul Taurus. Mi-am luat din el geanta cu lucrurile personale şi am aruncat-o pe bancheta din spate a maşinii ei.

— Conduc eu, am spus.

S-a dat jos şi a ocolit maşina, apoi s-a urcat pe locul din dreapta, iar eu – la volan.

BMW-ul avea cinci viteze şi schimbător automat, cu care mă dezobişnuisem de ceva vreme. Am băgat în viteza întâi cu oarece scârţâit, care a făcut-o pe doamna Winslow să se crispeze.

Am ieşit din nou în Cedar Swamp Road şi am luat-o spre sud.

BMW-ul se conducea ca un vis şi, lucru şi mai bun, era mai rapid decât orice ar fi putut alege Nash din parcul auto guvernamental.

După vreo cinci minute, am văzut semnul spre autostrada Long Island şi Jill a spus:

— Dacă vrei să intri în oraş, trebuie să întorci aici.

— Ţine-te bine! M-am apropiat la şase metri de breteaua de intrare pe autostradă, am apăsat frâna şi am smucit volanul, manevră care a făcut cauciucurile să scrâşnească şi să se activeze sistemul ABS. M-am uitat în oglinda retrovizoare, apoi am schimbat într-o viteză inferioară şi am călcat acceleraţia. În zece secunde eram pe autostradă;

am băgat în viteza a cincea, am tăiat două benzi, apoi am apăsat pedala până la podea. Chestia asta parcă zbura.

M-am instalat pe banda de viteză cu o sută treizeci la oră şi m-am uitat iar în oglindă. Dacă ne urmărea cineva, îl lăsasem în urmă cam cu un kilometru.

Traficul era lejer şi am reuşit să mă strecor printre şoferii de duminica ale căror maşini se târâiau pe benzile rapide.

Jill, care nu mai spusese nimic de ceva vreme, m-a întrebat:

— Ne urmăreşte cineva?

— Nu. Îmi place să merg aşa.

— Mie nu.

Am încetinit şi am trecut pe banda din mijloc. Am mers în tăcere un timp, apoi Jill a întrebat:

— Care e numele dumitale mic?

— John.

— Pot să-ţi spun John?

— Bineînţeles. Eu pot să-ţi spun Jill?

— Mi-ai spus deja.

— Aşa e.

Mi-am deschis mobilul şi am aşteptat câteva minute, dar nu aveam niciun mesaj, aşa că l-am închis. Am întrebat-o pe Jill:

— Cum te simţi?

— Bine. Tu cum te simţi?

— Destul de bine. Înţelegi ce se întâmpla?

— Oarecum. Bănuiesc că tu ştii ce se întâmpla.

— În mare parte. Am aruncat o privire spre ea şi am spus: Trebuie să înţelegi că acum eşti de partea care trebuie – de partea adevărului şi a dreptăţii, de partea victimelor din zborul TWA 800, a familiilor lor şi a poporului american.

— Atunci cine e pe urmele noastre?

— Poate nimeni. Sau poate câteva oi negre.

— Atunci de ce nu putem să chemăm poliţia?

— Păi, poate că sunt ceva mai multe oi negre şi încă nu sunt sigur care e neagră şi care e albă.

— Şi noi ce facem până îţi dai tu seama?

— Ai vreun hotel în oraş la care stai de obicei?

— La Waldorf sau la Union League Club.

— Atunci hai să le evităm pe astea. Să alegem ceva din Midtown.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Plaza.

— Sună acum şi fă o rezervare. Cere două camere alăturate.

— Stai şi tu cu mine?

— Da. Foloseşte, te rog, cartea ta de credit ca să rezervi camerele şi o să am grijă să-ţi primeşti banii înapoi.

A sunat la hotelul Plaza de pe telefonul ei mobil şi a rezervat un apartament cu două dormitoare.

— Aş vrea să-ţi închizi telefonul, i-am spus.

— De ce?

— Poţi fi găsită prin localizarea semnalului, i-am explicat.

Nu mi-a cerut mai multe lămuriri şi a închis telefonul.

Am trecut graniţa dintre districtul Nassau şi suburbia Queens.

Încă jumătate de oră şi ajungeam la hotelul Plaza.

— Cât timp va trebui să stau la hotel? a întrebat Jill.

— Vreo două zile.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te muţi la alt hotel. Sau îţi găsesc o casă sigură. Am nevoie de vreo patruzeci şi opt de ore ca să-mi strâng oştile îngereşti. După aceea o să fii în siguranţă.

— Trebuie să-mi sun avocatul?

— Dacă vrei. Dar, dacă poţi să mai aştepţi câteva zile, ar fi mai bine.

A încuviinţat.

Continuam să mergem pe autostradă, traversând Queensul, şi Jill m-a întrebat:

— Când o să-l vezi pe Bud?

— Eu sau altcineva o să meargă la el în următoarele patruzeci şi opt de ore. Te rog să nu-l suni, am adăugat.

— Nu am nicio intenţie să-l sun. M-a înghiontit uşor şi a spus: De ce nu-l arestezi? Vreau să-l vizitez la închisoare.

M-am abţinut să nu râd, dar a râs ea şi atunci am râs şi eu.

— Cred că avem nevoie de cooperarea lui, am spus.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el?

— Poate. Dar în general încercăm să-i ţinem pe martori la distanţă unul de altul.

— Bun. Unde locuieşti?

— În Manhattan.

— Am locuit şi eu în Manhattan după facultate şi înainte să mă mărit. A făcut o pauză. M-am măritat tânără. Tu?

— Eu sunt la a doua căsătorie. O s-o cunoşti pe soţia mea. E agent FBI, dar momentan e plecată din ţară. Se întoarce acasă mâine. Asta doar dacă totul merge bine.

— Cum o cheamă?

— Kate. Kate Mayfield.

— Şi-a păstrat numele de fată?

— Da, dar nu numai pentru ea. Mi l-a oferit şi mie.

Jill a zâmbit, apoi a întrebat:

— Aşa v-aţi cunoscut? La serviciu?

— Da.

— Aveţi vieţi interesante?

— Pentru moment, da.

— E mult pericol?

— Există pericolul de a muri de plictiseală.

— Cred că eşti modest şi nu spui tot. Acum te plictiseşti?

— Nu.

— De cât timp e plecată?

— Cam de o lună şi jumătate.

— Şi tu ai fost în Yemen?

— Am fost.

— Ce e plictisitor la asta?

— Du-te în Yemen şi o să afli!

— Ea unde e?

— În Tanzania. În Africa.

— Ştiu unde e Tanzania. Ce-a făcut acolo?

— Poţi s-o întrebi pe ea când o s-o cunoşti.

Aveam impresia că doamna Winslow nu întâlnea multe persoane interesante la club sau la prânzuri şi cine. Aveam, de asemenea, impresia că era de părere că pierduse trenul cândva după terminarea facultăţii şi că privea această catastrofă din viaţa ei mai mult ca pe o oportunitate decât ca pe o problemă. Era o atitudine potrivită şi speram ca lucrurile să se termine bine pentru ea.

Tunelul Midtown era cam la un kilometru şi jumătate în faţă.

Am aruncat o privire către Jill Winslow, care stătea pe locul din dreapta mea. Părea destul de calmă şi stăpână pe ea, poate datorită educaţiei sau poate pentru că nu aprecia corect pericolul imediat care

ne păştea. Sau poate că înţelegea situaţia, dar i se părea că pericolul era de preferat plictiselii. Eram de acord cu acest punct de vedere când eram plictisit, dar, când eram în pericol, plictiseala devenea o variantă atrăgătoare.

— Cred că o să-ţi placă de Kate, am spus. Împreună o să avem grijă de tine.

— Pot să am şi singură grijă de mine.

— Sunt sigur că poţi. Dar o să ai nevoie de ajutor o vreme.

Ne apropiam de ghişeele de plată de la Tunelul Midtown şi am întins mâna şi am dezlipit de pe parbriz vinieta, care ar fi făcut să se înregistreze numărul de înmatriculare, locul şi ora, pe care nu mi le doream înregistrate. Am plătit cu bani gheaţă şi am intrat în lungul tunel de sub East River.

— Ce ar trebui să fac în legătură cu Mark? m-a întrebat Jill.

— Sună-l mai târziu de pe telefonul mobil.

— Şi ce să-i spun?

— Spune-i că eşti bine şi că ai nevoie să stai un timp singură. O să-ţi fac un instructaj mai târziu.

— Bun. Nu mi s-a făcut niciodată instructaj.

Am zâmbit.

— În cele din urmă, a zis ea, vreau să-i spun tot.

— Ar trebui... Înainte să afle din altă parte. Înţelegi că toate astea o să devină publice.

A tăcut o vreme şi am privit cum se succed dalele albe, soioase.

— Au fost atâtea seri... a continuat ea, în care stăteam în living şi el vorbea la telefon, sau citea ziarul, sau îmi spunea ce să fac a doua zi şi îmi venea să pun caseta... A râs şi m-a întrebat: Crezi că ar fi remarcat?

— Sunt sigur că da.

Am ieşit din tunel şi iată-mă înapoi în Manhattan. În Yemen mă gândisem mult la momentul ăsta, deşi îmi închipuisem că împrejurările vor fi altele. Am tras în piept fumul de la ţeava de eşapament, m-am minunat la vederea miliardelor de tone de ciment şi asfalt şi am privit un taxi care trecea pe roşu. Era duminică, aşa că traficul era lejer, pietonii rari şi în mai puţin de cinci minute mă îndreptam spre centru pe 42nd Street.

M-am întors spre Jill.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ce o să se întâmple de acum încolo. La ce să te aştepţi. Lucruri de genul ăsta.

— Dacă e nevoie să ştiu ceva, o să-mi spui tu. Corect?

— Corect.

— Pot să-ţi fac o observaţie?

— Desigur.

— Ţii prea mult maşina în viteza întâi.

— Scuze.

Am făcut dreapta pe Sixth Avenue şi am luat-o spre Central Park South, atent la schimbarea vitezelor. În câteva minute eram în faţa hotelului Plaza şi am lăsat valetul să parcheze maşina. Am luat genţile şi am intrat în holul opulent, apoi am urmat-o pe Jill la recepţie.

Nu voiam să achite cu cartea de credit, care ar fi putut fi urmărită, aşa că a aranjat să plătească cu un cec, pe care I-a garantat cu numărul cărţii de credit. I-am arătat recepţionerului legitimaţia FBI şi am cerut să vorbesc cu directorul. A apărut în câteva minute şi le-am spus, şi lui, şi recepţionerul ui:

— Eu şi doamna călătorim incognito, într-o misiune oficială.

Vreau să nu spuneţi nimănui care întreabă că doamna Winslow este cazată aici. Vreau să sunaţi la apartament dacă se interesează cineva. S-a înţeles? Au înţeles şi recepţionerul a notat în computer.

În zece minute eram în camera de zi a apartamentului cu două dormitoare. Jill a găsit dormitorul mai mare, pe care şi l-a însuşit fără o vorbă, şi acum stăteam amândoi în picioare în camera de zi.

— Sun la room-service, a spus ea. Ce doreşti? Ce-mi doream eu se găsea în minibar, dar am spus:

— Cafea, atât.

S-a dus la telefon şi a comandat cafea şi un platou cu fursecuri.

— Crezi că soţul tău a ajuns deja acasă? am întrebat-o.

S-a uitat la ceas şi a răspuns:

— Probabil că nu.

— Bine, acum aş vrea să suni acasă şi să laşi un mesaj pentru Mark. Spune ceva care să sugereze că aveai nevoie să stai un timp singură şi că ai plecat din oraş cu o prietenă sau aşa ceva. Nu vreau să se alarmeze şi nu vreau să cheme poliţia. Înţelegi? A zâmbit şi a răspuns:

— N-o să se alarmeze – o să fie şocat. N-am mai plecat niciodată

de acasă... mă rog, nu fără un alibi pregătit dinainte. Şi n-o să sune la poliţie, pentru că ar fi prea jenat.

— Bun. Sună de pe mobil.

— Ai spus...

— Poţi să-l ţii deschis cinci minute – maximum zece.

A încuviinţat, şi-a scos telefonul din geantă, l-a deschis şi a format numărul. A spus: „Mark, sunt Jill. Mă plictiseam şi m-am hotărât să merg până în Hampton să-mi vizitez o prietenă. S-ar putea să rămân peste noapte. Sună-mă pe mobil, dacă vrei, şi lasă-mi un mesaj, dar nu răspund la telefon." A adăugat: „Sper că ai petrecut o dimineaţă frumoasă la golf cu băieţii şi că Bud Mitchell nu te-a exasperat din nou". S-a uitat la mine, a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. „Pa." Era limpede că doamna Winslow se distra.

— A fost bine? a întrebat.

— Perfect.

Pe de altă parte, dacă Ted Nash reuşise să pună lucrurile cap la cap, probabil că era deja la casa familiei Winslow sau urma să ajungă şi atunci domnul Winslow va auzi altă variantă şi va fi rugat să sprijine autorităţile să o găsească pe soţia neascultătoare. Dar nu-mi permiteam să-mi fac acum griji din pricina asta. I-am spus lui Jill:

— Închide-ţi, te rog, telefonul şi nu uita să-l închizi de fiecare dată după ce îl foloseşti.

L-a închis şi l-a pus în geantă, apoi s-a dus în dormitor să se aranjeze.

Ni s-a adus comanda de la room-service şi am semnat chitanţa.

Mă simţeam ca un fugar, lucru deloc surprinzător de vreme ce chiar fugeam. Ce ironie, în toată cariera mea eu fusesem cel care îi urmărise pe fugari, numai că majoritatea erau proşti şi nu învăţasem prea multe de la ei despre ce trebuie să faci ca să nu fii prins.

Dar ceva tot învăţasem şi, în plus, nu eram prost, aşa că şansele ca domnii Nash şi Griffith sau oricine altcineva să mă găsească erau pentru moment în favoarea mea.

Jill s-a întors în camera de zi cu machiajul aparent retuşat, ne-am aşezat la masă şi am servit cafea cu prăjiturele. De fapt, mie îmi era chiar foame, dar nu am hăpâit tot platoul de dulciuri.

— Soţia ta soseşte mâine? a întrebat Jill.

— Aşa ar trebui. Pe la patru după-amiază.

— O s-o aştepţi la aeroport?

— Nu. Nu pot să apar într-un loc unde se ştie că aş putea fi.

Nu m-a întrebat de ce nu şi mi-am dat seama că înţelegea motivul.

— O să aranjez să o aştepte cineva şi să o aducă aici, am spus.

Nici ea, nici eu nu ne putem întoarce la apartamentul nostru.

A încuviinţat, s-a uitat la mine şi în cele din urmă a spus:

— John, mi-e frică.

— N-are de ce să-ţi fie.

— Ai armă?

— Nu.

— De ce nu? I-am explicat, apoi am încercat s-o liniştesc zicând:

— N-am nevoie de armă.

Am făcut puţină conversaţie, apoi i-am spus:

— Ia caseta pe care ţi-am dat-o şi pune-o într-un seif al hotelului.

— Bine. Tu ce ai de gând să faci cu Un bărbat şi o femeie?

— O să am grijă de ea.

A încuviinţat, apoi a spus:

— Aş vrea să merg la biserică. Apoi o să mă plimb puţin. E în regulă?

— Sincer să fiu, dacă indivizii ăştia descoperă unde suntem, atunci nu mai contează ce faci.

Am introdus numărul mobilului ei în memoria telefonului meu şi ea a făcut la fel.

— Nu uita, nu-l ţine deschis mai mult de cinci minute.

În realitate, în Manhattan, cu câteva sute de mii de telefoane mobile, putea dura şi cincisprezece minute localizarea unui semnal prin triangulare, dar era mai bine să fiu precaut decât să ne trezim săltaţi.

— Să nu-ţi foloseşti cărţile de credit şi nici să nu scoţi bani de la bancomat. Ai bani la tine? A dat din cap că da şi m-a întrebat:

— Nu vrei să vii cu mine? M-am ridicat şi am spus:

— Trebuie să rămân aici şi să dau nişte telefoane. O să te sun de câteva ori, aşa că verifică-ţi mesajele la fiecare jumătate de oră şi sună-mă imediat ce primeşti mesajul meu.

— Eşti mai rău decât soţul meu, a spus.

Am zâmbit şi i-am spus:

— Dacă trebuie să suni aici, sună pe telefonul fix din cameră.

Dar, dacă nu răspund, atunci sună-mă pe mobil. Şi nu te întoarce în cameră dacă eu nu răspund la telefon. Înţelegi? A dat din cap că da.

— Înainte să pleci, am continuat, nu uita să laşi caseta video în seif. Pe urmă pune cheia într-un plic şi trimite-o în cameră.

Încă o dată a dat din cap în semn că a înţeles.

— Încearcă să fii înapoi nu mai târziu de ora cinci!

— Cred că prefer să mă întorc la Mark.

— Ne vedem mai târziu, am zâmbit.

M-am dus în dormitor, m-am aşezat pe pat şi am format numărul lui Dom Fanelli. A răspuns şi am spus:

— Scuze că te deranjez duminica.

— Salut. Suni de la Plaza?

— Da. Unde eşti?

— La Waldorf. Ce cauţi la Plaza?

— Poţi să vorbeşti?

— Mda. Sunt la un grătar cu familia. Scoate-mă de aici!

— Eşti cu băutura în mână? l-am întrebat.

— Mai întrebi? Care-i treaba?

— Voiai să ştii despre ce e vorba. Aşa e?

— Aşa e.

— E un balaur mare, flămând şi care scuipă flăcări şi s-ar putea să te mănânce.

A urmat un scurt moment de linişte, apoi Dom a spus:

— Ascult.

— Bine. E vorba de TWA 800, despre care ştii şi despre o casetă video cu înregistrarea exploziei. Şi despre Jill Winslow, doamna pe care te-am rugat s-o găseşti.

I-am făcut o prezentare completă, de cam cincisprezece minute.

A tăcut tot timpul, lucru neobişnuit pentru el, fapt pentru care a trebuit să-l întreb de câteva ori dacă mai e la telefon. După ce am terminat, a spus:

— Isuse Atotputernic. Isuse! Apoi a întrebat: îţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Mama mia!

— Vrei să te implici? Se auzeau acum voci gălăgioase pe fundal şi muzică dată tare, aşa că probabil se mişca din loc. Am aşteptat, apoi s-a făcut linişte şi l-am auzit pe Dom:

— Sunt la toaletă acum. La dracu, am nevoie de încă un pahar.

— Trage apa mai întâi, Dom. Am nevoie de ajutorul tău.

— Mda, mda. Orice. De ce ai nevoie?

— Vreau să te duci mâine cu o maşină a poliţiei şi cel puţin doi poliţişti în uniformă să o iei pe Kate de la aeroport.

— Zău? De ce?

— S-ar putea să fie aşteptată.

— Cine s-o aştepte?

— Federalii. Aşa, deci ia-mă pe mine de aici, de la Plaza...

— Stai puţin. Dacă o s-o aştepte cineva pe ea, atunci, cu siguranţă, o să te aştepte şi pe tine, amice.

— Ştiu, dar trebuie să fiu acolo când...

— Nu, nu trebuie. Rămâi unde eşti. Ai un martor de protejat.

— Poţi să trimiţi pe cineva aici s-o protejeze...

— Hei, *paisano*, n-ai decât să fii viteaz şi prost în timpul tău liber.

Acum facem cum zic eu.

M-am gândit la ce-mi spusese. Fiind un om de acţiune, nu-mi surâdea ideea de a sta degeaba în timp ce altcineva făcea treaba periculoasă în locul meu. Dom avea dreptate, desigur, dar am spus:

— N-am de gând să stau aici când tu te duci la JFK...

— Mda, bine. O să te sun dacă am nevoie de tine. S-a încheiat discuţia. Altceva?

— În regulă... păi, să fii pregătit pentru întâlnirea cu federalii – o să facă pe deştepţii şi o să încerce să te intimideze. Va trebui să le ţii piept. Bine? Nu-mi pasă dacă apare tot biroul FBI din New York. Tu eşti un poliţist din New York şi ăsta e oraşul tău, nu al lor.

— Mda. Nicio problemă.

— Ai grijă să nu fii urmărit la întoarcerea de la aeroport...

— Eu de ce nu m-oi fi gândit la asta?

— Şi, când ajungeţi la Plaza, trimite un poliţist s-o escorteze pe Kate până în apartamentul lui Jill Winslow. I-am spus numărul apartamentului şi l-am întrebat: Eşti de acord cu toate astea?

— Da... toată povestea asta m-a lăsat mască.

— Aşa, uite detaliile zborului cu care vine Kate. I le-am spus, l-am rugat să le repete şi apoi l-am întrebat: Eşti mulţumit acum că ţi-am spus tot?

— Da, sunt nebun de fericire.

— Tu ai vrut-o.

— Mda, mersi că mi-ai împărtăşit şi mie. A tăcut un moment, apoi a adăugat: Păi, felicitări. Întotdeauna am spus că eşti un geniu, chiar şi când locotenentul Wolfe te făcea idiot.

— Mersi. Mai e ceva ce vrei să ştii?

— Mda... ca de exemplu, cine dracu e pe urmele tale?

— Păi, Ted Nash de la CIA cu siguranţă. Poate Liam Griffith de la FBI. Nu am idee cine mai e implicat în mușamalizarea asta, aşa că nu ştiu la cine aş putea apela de la biroul meu sau din afara biroului. Aşa că am chemat poliţia.

Nu a spus nimic câteva secunde, apoi a întrebat:

— Şi Kate... poţi să ai încredere în ea, nu?

— Da, Dom. Ea m-a băgat în povestea asta.

— Bine, glumeam.

Nu i-am răspuns.

— Între timp, ai nevoie de întăriri la Plaza? a întrebat.

— Sunt în siguranţă aici o zi sau două. O să-ţi spun dacă apare ceva.

— Bine. Dacă vin ăia după tine, trage-le câteva gloanţe în fund şi pe urmă cheamă-l pe detectivul Fanelli de la Criminalistică. O să trimit o maşină de care să-i ducă la morgă.

— Ar fi un plan bun, doar că arma mea e într-o valiză diplomatică, pe undeva.

— Cum? Eşti neînarmat?

— Da, dar...

— Mă duc la tine la apartament să-ţi iau arma de rezervă şi ţi-o aduc...

— Nu te duce la apartament! Cu siguranţă e supravegheat. Ai putea să ai probleme cu ei sau ai putea să fii urmărit până aici.

— Federalii nu-şi por urmări nici umbra cu soarele din spate.

— E adevărat, dar e prea riscant să intri în apartamentul meu azi.

Ai o treabă de făcut mâine.

— O să-ţi aduc arma mea de rezervă.

— Dom, nu te apropia de Plaza azi! sunt bine.

— Ok, tu decizi. Hei, vrei să vă iau sub protecţia poliţiei? Mă gândisem la asta, dar nu credeam că Jill Winslow va vrea să-şi petreacă noaptea în puşcărie. Mai important era faptul că mi-i şi imaginam pe agenţii FBI verificând la NYPD dacă suntem într-adevăr sub protecţia

poliţiei. Nu aveam nicio îndoială că ne puteau transfera în jurisdicţia lor în câteva ore.

— John? Mai eşti acolo?

— Nu vreau să las urme prin evidenţele oficiale. Poate mâine.

Deocamdată sunt dispărut în misiune. Te sun mâine dacă voi crede că doresc să fiu arestat.

— Bine, bănuiesc că hotelul Plaza e mai confortabil decât Centrul de Detenţie Municipal. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mersi, Dom. O să te protejez dacă se împute treaba.

— Hei, dacă treaba asta se împute, cred că nu nouă o să ne pută cel mai tare.

— Sper să ai dreptate. Distracţie plăcută la iarbă verde. Ciao.

Jill îmi lăsase un bilet pe biroul din camera de zi: „*Am plecat la 12.15. Mă întorc pe la 5 p.m. Pot să te invit la cină? Jill*".

M-am ras, m-am spălat pe dinţi de două ori, am făcut duş şi mi-am clătit lenjeria.

Mi s-a trimis în cameră un plic cu chitanţa de la seif şi am învăţat pe de rost numărul seifului, apoi am ars chitanţa şi am aruncat-o în vasul de toaletă.

Am citit Sunday Times şi m-am uitat la televizor. Mi-am verificat de câteva ori telefonul mobil să văd dacă Ted cel Mort nu sunase cumva să stabilim ora pentru întâlnire, dar probabil că-şi luase zi liberă. Aşa speram. Era 5.30 şi Jill încă nu se întorsese, aşa că am sunat-o pe mobil, i-am lăsat un mesaj şi am băut o bere.

La 5.48 a sunat în cameră şi a spus:

— Îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului. Ajung pe la şase şi jumătate.

— Mă găseşti aici.

A ajuns înspre şapte. Ce e cu femeile de nu-şi pot organiza timpul? Mă pregăteam să spun ceva despre importanţa timpului, dar ea mi-a întins o pungă de la Barney şi a spus:

— Deschide-o! Am deschis punga şi am scos o cămaşă bărbătească. Ţinând cont că purtam aceeaşi cămaşă de trei zile, era mai mult un cadou pentru ea decât pentru mine. Dar, amabil ca de obicei, am spus:

— Mulţumesc. Eşti foarte drăguţă.

A zâmbit şi a spus:

— Ştiam că ai călătorit îmbrăcat cu cămaşa aia şi e, într-adevăr,

cam şifonată.

Adevărul e că putea. Am scos cămaşa din folia de plastic şi m-am uitat la ea. Era... cam roz.

— Ridic-o puţin, a spus Jill.

Mi-am pus-o pe piept.

— E o culoare care te prinde, a spus ea. Îţi scoate în evidenţă bronzul.

Era o culoare bună dacă treceam în cealaltă echipă.

— Chiar nu trebuia... Mulţumesc.

A luat cămaşa şi a desfăcut cele cinci sute de ace în nici cinci secunde, apoi a scuturat-o şi a spus:

— Ar trebui să-ţi vină. Încearc-o! Era cu mânecă scurtă şi mătăsoasă la atingere. Mi-am scos cămaşa mea cea jignitoare şi am pus pe mine obiectul roz.

— Arată bine pe tine, a spus Jill.

— Mă simt minunat în ea, am răspuns, apoi am întrebat-o: Soţul tău ţi-a lăsat vreun mesaj? A făcut semn din cap că da.

— Ce a spus? A scos mobilul din geantă, a sunat la serviciul de mesagerie vocală şi mi-a întins telefonul. Am ascultat un robot spunând: „*Mesaj primit la ora trei şi douăzeci şi opt de minute*". Apoi l-am auzit pe Mark: „*Jill, sunt Mark. Am primit mesajul tău*". Vocea îi era absolut egală şi, ca în cazul fotografiei, mă miram că putuse fi înregistrată.

A continuat: „*Sunt foarte îngrijorat, Jill. Foarte îngrijorat. Te rog să mă suni imediat ce primeşti acest mesaj. Trebuie să mă suni şi să-mi spui unde eşti. Ai făcut un lucru foarte egoist. Băieţilor le-a lipsit telefonul tău din fiecare duminică şi le-am spus că ai plecat în oraş cu nişte prieteni, dar cred că mi-au simţit neliniştea din voce şi sunt îngrijoraţi. Aşa că ar trebui să-i suni şi să-i linişteşti. Şi sună-mă şi pe mine. Încep să-mi fac griji. Vorbim când primeşti acest mesaj*".

Am aşteptat să spună „*Te iubesc*", sau „*Al tău, Mark*", dar mesajul s-a încheiat, iar eu am închis telefonul şi i l -am dat înapoi lui Jill.

Niciunul din noi n-a spus nimic, apoi Jill a rupt tăcerea:

— Nu l-am sunat, bineînţeles.

— Cum ai putut să rezişti la o asemenea pledoarie din inimă? A zâmbit, apoi zâmbetul i-a pierit şi a spus:

— Chiar nu vreau să-l fac să sufere.

— Dacă îmi permiţi o remarcă, nu mi s-a părut că suferea prea

tare. Dar tu îl cunoşti mai bine decât mine.

— A mai sunat de trei ori şi mi-a lăsat mesaje mai scurte: „*Sună-mă*!" M-am gândit la mesajul lui Mark Winslow şi am ajuns la concluzia că Ted Nash nu ajunsese încă la reşedinţa domnului Winslow căutând-o pe doamna. Apoi m-am mai gândit şi mi-am zis că poate Ted Nash era în cameră în timp ce Mark Winslow îşi suna soţia.

Am întrebat-o pe Jill:

— Soţul tău părea... normal la telefon?

— Da. Asta înseamnă normal la el.

— Vreau să zic, crezi că îi indica altcineva ce să spună? Poliţia sau altcineva? S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Bănuiesc că e posibil... În mod normal n-ar aduce vorba despre băieţi... dar... S-a uitat la mine şi a spus: înţeleg la ce te referi, dar n-am cum să fiu sigură.

— Bine.

Încă un gând paranoic, dar unul bun. La urma urmei, nu conta dacă Ted Nash era cu un pas în urma mea, atâta vreme cât nu ajungea cu un pas înaintea mea.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o.

Am băut câte un pahar, apoi a spus ceva de o invitaţie la cină, însă i-am sugerat să comandăm în cameră, în parte pentru că de fiecare dată când ies în oraş mă întâlnesc cu cine nu trebuie, în parte pentru că, cu cât erau mai multe uşi între noi şi cei care ne căutau, cu atât mai bine.

Am stat de vorbă o vreme şi mi-a confirmat că lăsase caseta video într-un seif de la hotel, iar eu i-am spus că primisem chitanţa.

Mi-a mai spus şi că îşi ţinuse telefonul închis toată ziua, nu folosise cărţile de credit şi nici nu scosese bani de la bancomat.

Mi-a povestit că fusese la biserica St. Thomas de pe Fifth Avenue şi apoi mersese pe jos, de-a lungul parcului, până la Muzeul Metropolitan de Artă. Fusese la Barneys şi se uitase în vitrine pe Madison Avenue, după care se întorsese la Plaza. O duminică tipică în New York, însă o zi memorabilă pentru Jill Winslow.

Am comandat cina la room-service şi ne-a fost adusă la ora opt. Ne-am aşezat la masă cu lumina slabă, lumânări aprinse şi muzică lentă.

În ciuda atmosferei, niciunul din noi nu încerca să-l seducă pe celălalt, ceea ce a fost probabil o uşurare pentru amândoi. Vreau să

spun, e o femeie foarte frumoasă, dar pentru orice există un timp şi un loc potrivit. Pentru mine, timpul se încheiase odată cu căsătoria; pentru ea, abia începea. De asemenea, Kate trebuia să sosească acolo la ora cinci a doua zi.

Am băut vin la masă, iar Jill s-a înveselit şi a început să-mi povestească despre Mark şi câte ceva despre relaţia de doi ani cu Bud:

— Chiar şi când m-am hotărât să-mi fac de cap, am făcut-o cu un bărbat de care ştiam că n-o să mă îndrăgostesc niciodată. Sex sigur. Soţ sigur. Căsnicie sigură. Cartier sigur. Vacanţe sigure. Prieteni siguri.

— Nu-i nimic rău în asta.

A ridicat din umeri. Mai târziu, mi-a făcut o confidenţă:

— Am mai avut o aventură scurtă după Bud. Acum trei ani. A durat cam două luni.

Nu voiam detalii şi nici ea nu mi-a oferit.

Comandasem friptură, nu neapărat pentru că aveam poftă de friptură, ci pentru că voiam un cuţit de friptură. Jill s-a ridicat la un moment dat de la masă şi s-a dus în dormitor şi atunci am dus cuţitul la mine în cameră.

Pe la ora zece am spus că mă duc la culcare, pe motiv că sunt încă obosit de la schimbarea de fus orar şi că luasem o cină prea consistentă, cu care mă dezobişnuisem în Yemen.

S-a ridicat în picioare şi ne-am dat mâna. Apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

— Eşti un camarad bun. Totul se va termina cu bine.

A zâmbit şi a încuviinţat.

— Mulţumesc încă o dată pentru cămaşă. Noapte bună.

— Noapte bună, a răspuns.

Mi-am verificat telefonul să văd dacă primisem vreun mesaj, dar nu aveam niciunul. Am cerut la recepţie să fiu trezit la 6.45 şi m-am uitat o vreme la ştiri, apoi am pus caseta cu Un bărbat şi o femeie. Am dat înainte, sărind peste scenele de pe pătură, şi am lăsat să ruleze cu încetinitorul ultimele minute, unde se vedea vâlvătaia incandescentă de la orizont, urmată de lumina care s-a ridicat în aer. Am încercat să fiu sceptic şi să găsesc o altă interpretare, dar camera nu minţea. Am privit de la coadă la cap, să văd dacă apare ceva care s-ar preta la altă interpretare – dar şi de la cap la coadă, şi de la coadă la cap, şi cu încetinitorul, şi la viteză normală se vedea acelaşi lucru: o rachetă cu o coadă de foc şi o dâră de fum, în traiectorie ascendentă spre luminile

unui avion. Micul zigzag al luminii şi al dârei de fum chiar înaintea exploziei m-a convins, dacă mai era nevoie – nenorocita de rachetă şi-a corectat traiectoria, s-a fixat pe ţintă şi a lovit-o. Rezolvarea misterului.

Am scos caseta din video şi am pus-o sub saltea, apoi am pus cuţitul de friptură pe noptieră.

Am căzut într-un somn agitat şi în vis priveam iar şi iar caseta, numai că pe plajă eram eu, nu Bud, şi femeia goală de lângă mine era Kate, nu Jill, şi spunea: „Ţi-am spus eu că a fost o rachetă. O vezi?"

CAPITOLUL 49

Am fost trezit la 6.45 şi m-am rostogolit din pat, am dus mâna sub saltea, am scos caseta şi m-am uitat bine la ea.

M-am uitat pe fereastră spre Central Park. Nu sunt genul care se trezeşte binedispus lunea, iar vremea de afară nu mi-a ameliorat dispoziţia; era înnorat şi ploua, ceva ce nu văzusem în Yemen timp de patruzeci de zile. Nu că mi-aş fi dorit să mă întorc acolo.

După ce am făcut duş, m-am îmbrăcat cu pantalonii bej din ce în ce mai comozi şi mi-am pus cămaşa roz. Dacă îl văd pe Ted Nash azi şi face vreun comentariu la adresa cămăşii, va trebui să-l omor.

Lăsând asta la o parte, urma să fie ceea ce se cheamă o Zi Mare.

Astăzi urma să stau de vorbă cu Ted Nash şi, dacă se pusese de acord cu Washingtonul, ne vom întâlni în prezenţa părţilor implicate. Trebuia să mă gândesc cine ar trebui să fie prezent la această întâlnire, unde ar trebui să aibă loc şi dacă era bine să am la mine una din casete. Nu mă dau în vânt după întâlniri, dar pe asta o aşteptam cu nerăbdare.

Era o zi mare, mai ales pentru că se întorcea Kate acasă.

M-am gândit la comitetul de întâmpinare de la aeroport, care era posibil să includă persoane cu idei diferite în legătură cu cine ar trebui s-o ia pe Kate cu maşina. Situaţia ar putea deveni foarte încordată, dar Dom se pricepea să facă spectacol când era scos din sărite. Iar Kate, după cum urma să aflu, nu era nici ea mai prejos când era vorba să ducă la capăt ce şi-a propus.

Însă acum era în avion şi poate ar fi trebuit s-o sun sau să-i trimit un e-mail aseară, s-o previn că s-ar putea ca lucrurile să fie tensionate la aeroport. Dar, dacă era supravegheată – şi probabil că era, după întâlnirea mea cu Nash –, atunci nici e-mailul şi nici telefoanele n-ar fi fost sigure.

Mi-am aruncat o privire în oglinda în care mă vedeam din cap până în picioare. Rozul chiar îmi scotea în evidenţă bronzul.

Am intrat în camera de zi şi am văzut-o pe Jill la masă, îmbrăcată cu un halat de la hotel, bând cafea şi citind *New York Times*.

— Bună dimineaţa, am spus.

A ridicat ochii din ziar.

— Bună dimineaţa. Arăţi bine în cămaşa asta.

— O să devină una dintre preferatele mele. Ai dormit bine?

— Nu.

M-am aşezat la masă, mi-am turnat cafea şi am spus:

— Ieri a fost o zi dificilă pentru tine.

— Puţin spus.

Am băut din cafea şi am privit-o pe Jill pe deasupra ceştii. Părea relaxată, dar mă gândeam că abia începea să realizeze gravitatea situaţiei.

— Te-ai răzgândit în vreo privinţă? am întrebat-o.

— Nu. De fapt, sunt şi mai convinsă că am făcut ce trebuia.

— Fără îndoială ai făcut ce trebuia! A insistat că aveam nevoie să mănânc ceva şi ne-am uitat în meniul de la room-service. Jill a spus că o să-şi comande meniul pentru o inimă sănătoasă şi mi l-a sugerat şi mie.

Am trăncănit, am citit ziarele şi ne-am uitat la emisiunea *Azi cu Katie şi Matt*.

A sosit micul dejun şi hrana sănătoasă mi-a dat aciditate.

După micul dejun, Jill a vrut să facă o plimbare şi i-ar fi plăcut să o însoţesc.

— Trebuie să rămân aici, i-am spus. S-ar putea să trebuiască să merg la o întâlnire. Şi s-ar putea să trebuiască să vii cu mine. Sună-mă din oră în oră şi verifică-ţi mesajele la fiecare treizeci de minute.

— Bine... ce fel de întâlnire?

— Genul de întâlnire la care ar fi trebuit să participi acum cinci ani.

A încuviinţat.

— Nu va trebui să spui nimic, am continuat. Trebuie doar să fii acolo. De vorbit, o să vorbesc eu.

— Pot să vorbesc şi singură, a spus ea.

— Sunt sigur, am zâmbit.

S-a dus în dormitor, s-a îmbrăcat, apoi s-a întors în camera de zi.

— Ai nevoie să-ţi aduc ceva din oraş? m-a întrebat.

Aveam nevoie de pistol, dar am spus:

— Mi se termină pasta de dinţi. Nu era adevărat, dar avea nevoie de o ocupaţie. Crest. Şi vezi dacă mai poţi să găseşti un exemplar din Un bărbat şi o femeie. Nu uita să suni în cameră înainte să te întorci la hotel. Am luat un pix de pe birou şi am scris numărul de mobil al lui Dom Fanelli pe o carte de vizită şi i-am dat-o, spunându-i: Dacă nu dai de mine la telefon sau dacă ţi se pare ceva ciudat, sună-l pe detectivul Fanelli la numărul ăsta. O să-ţi zică el ce să faci.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— Astea sunt oştile îngereşti? N-aş spune că Dom Fanelli e un înger.

— Da. El va fi îngerul tău păzitor dacă mi se întâmplă ceva, am adăugat.

— N-o să ţi se întâmple nimic, a spus ea.

— Aşa e. Îţi doresc o zi bună.

Mi-a făcut şi ea aceeaşi urare şi a plecat.

Poate că ar fi trebuit s-o ţin aici, unde era puţintel mai în siguranţă decât pe străzi. Dar am păzit destui martori cât să ştiu că pot să devină nemulţumiţi, chiar ostili, dacă sunt ţinuţi închişi undeva prea multă vreme. De asemenea, în cazul de faţă, lui Nash i-ar fi mai greu să pună mâna pe amândoi dacă nu stăteam împreună.

Mi-am verificat mesajele, dar nu aveam niciunul, nici de la Ted Nash, nici de la altcineva.

Am verificat şi robotul de la apartament şi erau câteva mesaje, dar niciunul de la Nash.

L-am sunat pe Dom Fanelli pe mobil şi mi-a răspuns.

— Ce ai rezolvat cu escorta VIP pentru aeroport?

— Cred că s-a aranjat. A trebuit să apelez la tot felul de favoruri, am spus o grămadă de minciuni şi am promis câte-n lună şi în stele.

Am doi poliţişti în uniformă şi un detectiv împrumutat. Mă întâlnesc cu ei pe stradă la ora trei si ar trebui să ajungem la poarta terminalului înainte să aterizeze avionul lui Kate.

— Sună bine. Mai e ceva: dacă sunt acolo federalii şi o aşteaptă, s-ar putea să se hotărască să o intercepteze înainte de controlul paşapoartelor. Trebuie să ajungi acolo şi să eviţi posibilitatea asta.

— O să încerc... cunosc nişte poliţişti de la Autoritatea Portuară... o să văd ce pot să fac.

— Trebuie s-o faci. Vezi să nu ajungi prea devreme, că te dai de gol şi o să-şi cheme întăriri, iar în cazul ăsta s-ar putea să n-ai câştig de

cauză. E mai bine să fie o acţiune fulger. Intri şi ieşi înainte să aibă timp să reacţioneze.

— Îmi faci treaba şi mai grea decât era.

— Te descurci. În afară de cazul în care au un mandat federal pe numele ei, o să vină cu tine de bună voie, pentru că te cunoaşte.

A râs.

— Zău? Nu poate să mă sufere.

— Te iubeşte. Bun, dacă e acolo vreunul din şefii ei, s-ar putea să fie şi mai nasol.

„Şi, mi-am spus în sinea mea, dacă va fi Ted Nash acolo, s-ar putea să fie ciudat când Kate o să vadă un mort umblând." I-am spus lui Dom:

— Ştiu că poţi s-o convingi pe Kate că te-a trimis soţul ei iubitor.

— Mda. Dar trebuie să te-ntreb ceva, John. O fi ea soţia ta, dar e agent federal. Ce e mai important? Bună întrebare.

— Fă-o să înţeleagă despre ce e vorba fără să-i spui prea multe de faţă cu altcineva, indiferent cine e. Bine? Sună-mă dacă e nevoie şi vorbesc eu cu ea. Dacă orice altă metodă eşuează, ameninţă-i că-i arestezi pentru că împiedică un poliţist în misiune să-şi ducă la capăt treaba. Bine?

— Mda, dar ştim amândoi că astea-s gogoşi. Nu avem niciun drept, din punct de vedere legal, să fim acolo.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Las-o în seama mea! A tăcut câteva secunde, apoi a spus: Indiferent ce trebuie să fac la aeroport, ideea e s-o aduc pe Kate la Plaza.

— Ştiu asta. Şi ai grijă să nu fii urmărit.

— Federalii nu pot să urmărească un câine ţinut de lesă.

— Aşa e. Înţelegi de ce e atât de important?

— Înţeleg. Vrei să faci sex până la şase jumate cel târziu.

— Corect. Nu-mi strica planurile! A râs, apoi m-a întrebat:

— Hei, cum a mers cu doamna Winslow? Cum arată?

— O bătrânică drăguţă.

— Are treizeci şi nouă de ani. Cum arată?

— Drăguţă.

— Ce aţi făcut aseară la Plaza?

— Am luat cina.

— Atât?

— Suntem amândoi căsătoriţi şi nu ne interesează aşa ceva.

— Ce idee! Auzi, când o aduc pe Kate la Plaza, cum o să fie când o să vadă că locuieşti împreună cu Gagica-de-pe-Pătură?

— Dom... Scoate-ţi prostiile din cap!

— Nu se mai poate distra omul cu tine. Unde ţi-e martorul acum?

— La plimbare. I-am dat numărul tău de mobil în caz că se prind unde suntem.

— Eşti sigur că nu vrei nişte întăriri la Plaza?

— Da. Suntem incognito aici şi nu ne-a urmărit nimeni şi nici nu ne-au localizat electronic, fiindcă altfel ne-ar fi săltat până acum.

Am adăugat: Federalii nu pot să-şi găsească nici propria mutră în oglindă. Dar o să am nevoie de o escortă a poliţiei ca să ajung de aici la o întâlnire cu ei azi sau mâine.

— Doar să-mi spui cu o oră înainte. Te-ai băgat într-un rahat cât casa de data asta, amice.

— Aşa crezi?

— Ai grijă de tine!

— Întotdeauna am. Sună-mă după ce Kate s-a urcat în maşina ta!

— În regulă. Ciao.

Mi-am verificat din nou mobilul, dar niciun mesaj.

Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit. M-am pregătit pentru o dimineaţă lungă.

A venit femeia de serviciu, a plecat, am cerut cafea Ia room-service.

Jill suna la fiecare oră, aşa cum promisese, şi îi repetam că nu s-a întâmplat nimic nou, iar ea îmi spunea ce făcea – vizita galerii de artă, în cea mai mare parte. Cumpărase un tub de pastă de dinţi Crest şi găsise Un bărbat şi o femeie la un magazin de casete video.

— Mark a sunat încă de vreo cinci ori şi mi-a lăsat mesaje, a spus. Să-l sun?

— Da. Încearcă să-ţi dai seama dacă l-a sunat sau l-a vizitat vreun agent FBI. Cu alte cuvinte, vezi ce ştie şi dacă a crezut povestea ta cum că ai nevoie să stai un timp singură. Bine?

— Bine.

— Vezi dacă e la birou. Lucrează în oraş, nu?

— Da. În centru.

— Sună-l acolo. Şi nu-l lăsa să-ţi stoarcă mai multe informaţii. Bine? M-a surprins cu următoarea replică:

— Să-l ia dracu! Am zâmbit şi am spus:

— Sună-mă după ce vorbeşti cu el. Şi nu uita, cinci minute cel mult de pe mobilul tău şi nu suna de la vreun telefon public, pentru că telefonul lui o să identifice numărul şi o să-şi dea seama că eşti în Manhattan. Bine?

— Am înţeles. A adăugat: Te gândeşti la toate.

— Încerc.

Aşa sper.

Pe la 12.30 mi-am deschis mobilul şi am aşteptat câteva minute.

Am auzit semnalul şi mi-am ascultat mesajul, care spunea: „*John*, *sunt Ted Nash*. *Trebuie să vorbim*. *Sună-mă*". Îmi dădea numărul telefonului lui mobil.

M-am aşezat într-un fotoliu, mi-am urcat picioarele pe un taburet şi l-am sunat pe domnul Ted Nash.

— Nash, a răspuns.

— Corey, am replicat.

A urmat o pauză de jumătate de secundă, apoi a spus:

— Aşa cum am discutat, ţi-am promis să-ţi dau un răspuns în legătură cu o întâlnire.

— Întâlnire...? Ah, da. Cum arată agenda ta?

— Arată că mâine sunt liber.

— Dar azi?

— Mâine e mai bine. Nu o iei pe Kate de la aeroport azi după-amiază?

— Azi e?

— Parcă aşa era.

Eu şi Ted ne executam obişnuitul nostru dans, fiecare încercând să-şi dea seama cine ce ştia şi cine pe cine ducea de nas.

— Bine, mâine, am spus.

— Bun. Cel mai bine ar fi de dimineaţă.

— În regulă. Trebuie să-i aduci pe cei doi martori la întâlnire.

A răspuns, după o întârziere de două secunde:

— Pot să-l aduc pe bărbat.

— Şi doamna unde e?

— Cred că ştiu unde e. Aşa că s-ar putea să apară la întâlnire.

Bărbatul va fi acolo şi el îţi va confirma ce ţi-am spus eu.

— Bărbatul ar putea foarte bine să fie un agent CIA. Încă un actor prost.

— Dacă doamna vine la întâlnire, poate confirma identitatea amantului ei, nu?

— De unde ştiu eu că femeia nu e şi ea o impostoare? A lăsat să treacă câteva secunde, apoi a spus:

— Cred că o să ştii dacă femeia e cea adevărată sau nu.

— De unde aş putea să ştiu?

— Pentru că... cred că ai cunoscut-o.

— Am cunoscut-o? Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

Nu a răspuns la replica mea, însă m-a întrebat:

— Unde eşti acum?

— Sunt acasă.

Ştia că nu sunt acasă pentru că trimisese probabil o echipă la apartament să mă aştepte şi să mă înhaţe.

— Am sunat de câteva ori la apartament, a spus, şi n-a răspuns nimeni.

— Nu răspund la telefon. Tu unde eşti?

— În clădirea de pe Broadway 290. În biroul meu.

— Ai ajuns acasă cu bine de la plajă? l-am întrebat. Nu e bine să conduci cu o rană la cap.

Nu a spus: „Du-te-n mă-ta" sau „Să te ia dracu", dar ştiam că îşi muşcă buzele şi rupe creioane de furie. În plus, nu era singur, motiv pentru care conversaţia era puţin preţioasă şi foarte precaută.

— Tu cum te simţi? m-a întrebat.

— Minunat, dar trebuie să închid, în caz că cineva încearcă să localizeze semnalul.

— Cine ar putea face aşa ceva?

— Teroriştii. Mama. Fostele prietene. Nu se ştie niciodată.

— Atunci sună-mă de la telefonul din apartament.

— E tocmai în cealaltă parte a camerei. Hai să stabilim unde şi când.

— Bine. Tu cu cine vii la întâlnire?

— Cu mine.

— Nimeni altcineva?

— N-am nevoie de altcineva. Dar vreau să vii tu, bineînţeles, şi Liam Griffith, şi tipul care a jucat în filmuleţul de pe casetă, şi doamna, dacă poţi s-o găseşti. Şi vreau să-l suni pe Jack Koenig, dacă n-ai făcut-o

deja, şi să-i sugerezi să fie prezent. Şi spune-i să-l aducă şi pe căpitanul Stein. Şi vezi dacă domnul Brown e disponibil.

— Cine?

— Ştii cine. Şi adu şi pe cineva de la biroul procurorului general.

— De ce?

— Ştii de ce.

Ted Nash a făcut o glumită şi a spus:

— Hai să nu transformăm chestia asta într-un caz federal. E doar o întâlnire neoficială, de tatonare, ca să vedem cum să procedăm. Dar în primul rând ca să-ţi satisfacem ţie curiozitatea şi să te convingem că nu ţi s-a ascuns nimic. E un gest de curtoazie faţă de tine, John, nu marea dare în vileag.

— Ah, bine. Mă entuziasmasem prea tare.

— Asta a fost mereu problema ta. Te gândeşti s-o aduci şi pe Kate la întâlnire?

— Nu. Ea n-are nicio legătură cu chestia asta.

— Nu e pe de-a-ntregul adevărat, însă dacă vrei s-o ţii departe de povestea asta e de înţeles – dar s-ar putea să vrea să fie de faţă. Întreab-o când o iei de la aeroport.

— Ted, e posibil ca această conversaţie să fie înregistrată?

— N-ar putea fi înregistrată legal fără ştirea ta sau a mea.

— Ah, bine. De ce tot uit lucrurile astea? Doar că vorbeşti foarte pompos – nu ca vechiul Teddy pe care-l cunoşteam eu.

A tăcut câteva secunde, apoi a spus:

— Eşti un cretin!

— Slavă Domnului. Îmi făceam griji în privinţa ta. Şi tu eşti un cretin. Deci, cretinule, la ce oră ţi-ar conveni să ne vedem mâine?

— La prima oră. Să zicem opt, opt şi jumătate. Ne întâlnim aici, în Broadway 290.

— Da, cum să nu. În locul ăla au intrat mai mulţi oameni decât au ieşit.

— Nu fi melodramatic! Ce zici de biroul tău de la BEA? a sugerat el. Ţi se pare destul de sigur? Sau şi ăsta face parte din paranoia ta? L-am ignorat şi m-am gândit la un loc de întâlnire. Întrucât Kate urma să se întoarcă, ştiam că o să insiste să fie şi ea prezentă, cu toate că eu nu voiam s-o implic şi mai mult. Dar aveam nevoie de întăriri şi m-aş fi simţit mai bine cu Jill după mine dacă ar fi venit şi Kate. Mi-am amintit ultima noapte în New York înainte ca eu şi Kate să ne despărţim şi i-am

spus lui Nash:

— Ferestre către Lume. Un mic dejun în forţă.

— Nu e un loc prea public pentru ce avem noi de discutat? a întrebat el.

— Am spus un loc public şi tu ai spus că e doar o întâlnire neoficială, de tatonare – şi un gest de curtoazie faţă de mine. Care e problema?

— Cum ţi-am spus. E prea public.

— Mă faci să intru la bănuieli, Ted.

— Mai bine recunoaşte că eşti paranoic.

— Hei, n-am venit să mă întâlnesc cu tine singur, pe plajă, noaptea? Asta n-a fost paranoia a fost o prostie. Dar de data asta vreau să fiu inteligent. Am adăugat: Priveliştea e minunată.

— Eu aş prefera să facem asta într-un birou. Indiferent al cui – al lui Koenig, al lui Stein. Alege tu.

— Încerci să mă ţii la telefon? Ne vedem mâine la opt treizeci.

Ferestre către Lume. Tu faci cinste cu micul dejun.

Am închis. „Cretinul." A fost o după-amiază lungă. Soţia mea urma să sosească la Aeroportul Kennedy cu una, poate două comitete de întâmpinare, iar martorul meu cheie umbla pe străzi.

A sunat Jill şi a spus:

— Am vorbit cu Mark. Mi-a spus că nişte agenţi FBI au fost azi la el la birou şi l-au întrebat de mine, unde sunt.

— La ce oră?

— Nu mi-a spus.

Bănuiam că, de fapt, fuseseră la el acasă de ieri, lucru care îl făcuse să lase mesajul acela ciudat. De asemenea, nu eram sigur că fuseseră agenţi FBI – mai degrabă CIA cu legitimaţii FBI.

— Nu au vrut să spună despre ce e vorba, a continuat Jill. I-au spus numai că fusesem martoră la un eveniment şi că aveau nevoie să vorbească cu mine.

— Te-a întrebat la ce anume ai fost martoră?

— Da. Şi i-am spus tot. Despre Bud, despre faptul că am fost pe plajă şi despre casetă.

— Şi cum a reacţionat?

— Nu foarte bine. Dar se epuizaseră cele cinci minute şi i-am închis.

— Vreau să te întorci aici, acum, i-am spus. Închide-ţi telefonul!

— Bine. Ajung cam în cincisprezece minute.

Lucrurile avansau mai repede decât crezusem eu, dar nu era deloc rău că Ted Nash avea confirmarea că John Corey o găsise pe Jill Winslow, atâta vreme cât nu știa unde se află. Domnul Nash avea o zi foarte proastă. Nici nu-mi puteam imagina telefoanele și conversațiile între Nash și persoana care hotărâse în urmă cu cinci ani să se implice într-o conspirație și o mușamalizare.

Dar Ted Nash era de părere că avea o șansă să întoarcă situația în favoarea lui – fie la aeroport, punând mâna pe mine și pe Kate, fie mâine la întâlnire.

Între timp, îi fenta și îi evita pe toți cei implicați, încerca să reducă pagubele, încerca să mă găsească pe mine și mergea foarte des la baie. Iar când o să afle că am o copie a casetei, o să-și dorească să fie din nou mort.

Mi-am verificat telefonul și aveam un mesaj de la subiectul meditației mele, domnul Nash. L-am sunat și mi-a spus:

— Am vorbit cu câteva persoane și voiam să confirm întâlnirea de mâine.

Părea puțin mai preocupat decât la ultima noastră conversație.

Era clar că discutase cu niște persoane îngrijorate.

— O să fiu acolo, am spus.

— Ce... ce vrei să discutăm?

— Orice.

— Dă-mi voie să te întreb ceva: Ai vreo dovadă concretă care ar putea face să se reexamineze acest caz?

— Cum ar fi?

— Te întreb pe tine.

— Oh... da, s-ar putea să am ceva. De ce?

— O să aduci dovada respectivă cu tine mâine?

— Dacă vrei.

— Ar fi bine. Ai vreun martor care ai dori să fie prezent la întâlnire? a întrebat.

— S-ar putea.

— Orice martor va fi bine-venit la această întâlnire.

— Citești de pe foi?

— Nu. Îți spun doar să aduci pe cine vrei.

— Deci pot să invit pe cineva la micul dejun? Pe cheltuiala ta? Mi-l și imaginam cum rupe un creion.

— Da, ar trebui să aduci cu tine orice dovadă şi orice persoană care vrei să spună ceva. A adăugat: Există birouri în Turnul Nordic, dacă vrem să ne retragem într-un loc mai intim.

M-am hotărât să-i fac praf ziua şi am spus:

— S-ar putea să vreau să fac o prezentare audio-video. Am putea să avem echipament la dispoziţie? îmi părea rău că nu-i pot vedea faţa. A lăsat să treacă o secundă, apoi a spus:

— Cred că e o cacealma.

— Atunci mergi pe cacealmaua mea. Aranjează să avem un video şi un ecran.

Nu a răspuns o vreme, apoi a spus:

— Ţi-am spus, caseta a fost distrusă.

— Ei bine, m-ai minţit. A fost numai ştearsă.

— De unde ştii?

— Cred că ştii de unde.

— E praf în ochi, a spus.

— Ai văzut vreodată filmul ăla franţuzesc, *Un bărbat şi o femeie*? Am aşteptat un răspuns, în timp ce neuronii lui procesau informaţia, dar n-a spus nimic, aşa că am continuat eu:

— Gândeşte-te la asta! Am adăugat: Tu şi Griffith aţi făcut-o lată de data asta.

Mi-l imaginam într-o cameră cu câteva persoane şi toate îl priveau. Dacă Griffith şi domnul Brown erau acolo, probabil că toţi se arătau cu degetul unul pe altul.

— Fie doamna e foarte deşteaptă, a spus Nash, fie ai făcut-o tu mai deşteaptă decât a fost ea în seara aia.

— Păi, ştim amândoi că eu sunt deştept. Eu cred că şi ea e deşteaptă. Dar de tine nu mai sunt sigur, Ted. Şi nici de prietenii tăi.

A revenit la stilul lui de cuţitar şi a spus:

— Uneori, când facem o greşeală, trebuie să ne îngropăm greşeala.

— Apropo, când să mă aştept la următoarea ta moarte? E un eveniment anual? M-a surprins cu o întrebare:

— Te distrezi?

— Da.

— Bucură-te cât mai poţi!

— Aşa o să fac. Şi tu la fel. Trebuie să închid.

— Stai puţin. Spune-mi ce te aştepţi să se întâmple după

întâlnirea asta. Care e rezultatul la care speri?

— Adevărul. Dreptatea.

— Dar pentru tine? Şi pentru Kate?

— Îmi miroase a mită.

— Eşti dispus să iei în calcul un compromis? O înţelegere profitabilă pentru toată lumea?

— Nu.

— Dar dacă îţi spun despre ce e vorba? De ce a trebuit să facem ce am făcut? Ai fi dispus să priveşti situaţia în ansamblu şi să te gândeşti ce implică asta?

— Ştii ceva? Puţin îmi pasă despre ce e vorba şi poţi să-ţi bagi undeva ambiguităţile tale morale. Nu există nimic ce mi-aţi putea spune, tu şi prietenii tăi, care să facă chestia asta legală, justificată sau corectă. Foc eronat? Atac terorist? Rază a morţii trimisă de extratereştri? Sau poate că nici nu ştiţi. Indiferent ce a fost, guvernul îi datorează poporului american un răspuns complet şi cinstit.

Ăsta e rezultatul pe care îl aştept.

— Nu ştii în ce te-ai băgat, domnule Corey, m-a informat Ted Nash.

— Iar tu ai intrat în rahat până la gât, am spus eu. Simt că încercaţi să mă localizaţi. Ne vedem mâine.

Am închis, m-am dus la bar şi mi-am luat o bere rece.

Ted Nash e un maestru al jongleriilor cu ameninţări cu moartea, cu compromisuri şi mită ca să-şi atingă scopurile. În acest caz, scopul lui suprem era să îngroape dovezile şi, dacă tot se ocupa de asta, să mă îngroape şi pe mine, probabil, şi pe Jill Winslow şi, posibil, şi pe Kate.

Şi ăsta era tipul pe care îl plăcea Kate. Ştiu că doamnelor le plac băieţii răi, dar Ted Nash era mai mult decât rău; era, ca să fac o analogie, ca un vampir – uneori fermecător, de cele mai multe ori înfricoşător şi întotdeauna demonic. Iar acum se întorsese din mormânt ca să scape de toţi cei care ameninţau să-i divulge secretele tenebroase.

Aşadar, indiferent ce se va întâmpla mâine sau în ziua următoare, tipul nu va avea odihnă şi nici nu se va simţi în siguranţă până nu mă omoară.

Iar eu îi împărtăşeam sentimentele.

CAPITOLUL 50

Jill s-a întors cu câteva pungi de cumpărături, dintre care una

conţinea un tub de pastă de dinţi Crest, iar alta – o casetă VHS cu filmul *Un bărbat şi o femeie*.

S-a aşezat, şi-a scos pantofii şi şi-a urcat picioarele pe taburet.

— Nu sunt obişnuită să merg atâta pe jos, a comentat.

— Dacă te muţi în Manhattan, o să mergi foarte mult pe jos, am spus.

A zâmbit şi a replicat:

— Nu crezi că Mark o să-mi dea o maşină şi şofer ca parte din înţelegerea de divorţ?

— Nu strică să întrebi. Mă bucuram să văd că încă avea o atitudine optimistă. E interesant să începi o nouă viaţă, dar, în cele din urmă, ajungeai să conştientizezi partea înspăimântătoare. Era momentul să-i explic doamnei Winslow cum stau lucrurile, aşa că mi-am tras un scaun lângă ea.

— Am o întâlnire mâine dimineaţă la opt şi jumătate – să discut despre tine, despre casetă şi celelalte aspecte legate de asta.

A dat din cap afirmativ.

— Probabil o să fie prezent şi Bud Mitchell.

— Înţeleg. Şi vrei să vin şi eu.

— Aşa aş vrea.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Dacă asta vrei, o să vin. Cine o să mai fie acolo? a întrebat.

— O să fiu eu, am răspuns, şi probabil Kate. De partea cealaltă vor fi Ted Nash şi Liam Griffith, pe care i-ai cunoscut acum cinci ani. Al treilea bărbat pe care l-ai cunoscut, domnul Brown, s-ar putea să nu fie acolo.

A încuviinţat şi a spus:

— Nu mi-a plăcut foarte tare de Ted Nash.

— Aproape nimănui nu-i place de el

— Nici mie.

Lui Kate îi plăcea, dar nu pentru mult timp. Am continuat:

— Am cerut să fie prezent şi şeful meu, Jack Koenig, şi poate şi un căpitan de poliţie pe nume David Stein.

— Ei de care parte sunt?

— Asta e o întrebare foarte bună. Cred că ăsta e un joc între două echipe – Îngerii şi Demonii. Jucătorii aleg acum de ce parte să joace şi s-ar putea să vedem nişte dezertări dintr-o tabără în cealaltă. Căpitanul Demonilor e Ted Nash şi el nu va schimba echipa.

Toţi ceilalţi aşteaptă să vadă ce se întâmpla la întâlnirea asta.

— Şi cine e căpitanul îngerilor?

— Eu.

A zâmbit şi a spus:

— Eu sunt în echipa ta. Şi la fel, desigur, şi soţia ta.

— Desigur. Am cerut să fie prezent şi cineva de la biroul procurorului general – el sau ea va fi arbitrul. Ca să continuăm analogia, s-ar putea să fie şi unii care sunt doar spectatori, dar care ar putea dori să intre în joc. Am mai adăugat ceva: Caseta video e mingea cu care se joacă.

Câteva secunde nu a spus nimic.

— Eu tot nu înţeleg de ce e aşa o problemă, a spus în cele din urmă. Avionul a fost doborât. Cei care au luat caseta mea ştearsă şi au recuperat înregistrarea ştiu asta. Cine ţine secretă informaţia asta? Şi de ce?

— Nu ştiu.

— O să aflăm mâine?

— S-ar putea să ne spună de ce, dar asta nu contează atât de mult. N-o să ne spună niciodată cine. Şi acum nu contează cine şi de ce. Nu contează decât ca această casetă, declaraţia ta şi declaraţia lui Bud să fie făcute publice. Restul se va aranja de la sine.

A dat din cap în semn că înţelege, apoi a întrebat:

— Chiar l-au convins pe Bud să iasă în faţă?

— Dacă asta vor, atunci Bud va face ce vor ei.

— Dar cum rămâne cu promisiunea pe care ne-au făcut-o acum cinci ani, că, dacă Bud şi cu mine le răspundem la întrebări, nu vor dezvălui niciodată nici numele noastre, nici ce s-a întâmplat în seara aceea?

— De atunci s-au mai întâmplat multe lucruri. Nu-ţi face griji pentru Bud – el nu-şi face griji pentru tine.

— Ştiu.

— Şi să nu te simţi incomodată sau vinovată când o să vă vedeţi mâine. Va trebui să faci faţă jocului.

Şi-a privit picioarele ridicate pe taburet şi m-a întrebat:

— Va fi arătată caseta?

— Probabil, dar nu e nevoie să fiţi de faţă nici tu, nici Bud.

A dat din cap.

— Întâlnirea se va desfăşura într-un spaţiu public, am spus –

restaurantul Ferestre către Lume din World Trade Center. S-ar putea ca pe urmă să ne retragem într-un birou FBI din clădire, unde vom vedea caseta.

Am privit-o atent. Înţelesese totul la modul abstract – divorţul, expunerea publică şi tot restul –, dar, pe măsură ce detaliile deveneau mai exacte – Ferestre către Lume, 8.30 a.m., persoanele care vor fi de faţă –, devenea oarecum neliniştită. I-am spus:

— Indiferent cât de rău o să fie, în final rezultatul nu poate fi decât bun.

— Ştiu.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştii, am adăugat. Prima întâlnire e, sincer, cea mai periculoasă. S-a uitat la mine. Eu cred că oamenii ăştia sunt disperaţi şi, prin urmare, periculoşi. Dacă au cea mai mică ocazie să anihileze totul înainte să ia amploare şi să le scape de sub control, atunci locul şi momentul potrivit vor fi mâine, înainte, în timpul sau după întâlnire. Înţelegi? A dat din cap că da.

— Am luat nişte măsuri de precauţie, am spus, dar vreau să fii conştientă că se poate întâmpla orice. Fii pe fază şi stai aproape de mine, sau de Kate, sau de Dom Fanelli. Nici la baie să nu te duci fără să o iei pe Kate cu tine. Bine?

— Înţeleg... De ce nu chemăm presa?

— După ziua de mâine nu va mai fi nevoie – o să ne caute ei pe noi. Dar deocamdată... În meseria mea există o regulă nescrisă în legătură cu contactarea presei. Nu facem asta. Niciodată. Am zâmbit şi am adăugat: E o infracţiune mai gravă decât trădarea sau conspiraţia.

— Dar...

— Ai încredere în mine. până la sfârşitul săptămânii, o să ai parte de mai multă presă decât ţi-ai dori.

— Bine.

— Cândva, mâine sau poimâine, Kate o să discute cu tine despre Programul de Protecţie a Martorilor şi despre posibilitatea de a primi o nouă identitate, dacă te interesează.

Nu mi-a răspuns. M-am ridicat şi am spus:

— Trebuie să dau un telefon. Poţi să asculţi.

Mi-am deschis telefonul mobil, am anulat comanda care îmi ascundea identitatea şi am format numărul.

— Şeful meu, Jack Koenig, i-am spus lui Jill.

— Corey? a răspuns Koenig.

— M-am întors.

— Păi... ce faci? Cum a fost în Yemen?

— A fost minunat, Jack. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru această oportunitate.

— Cu multă plăcere. Am auzit că ai făcut treabă bună acolo.

— Atunci ai auzit greşit. Nimeni nu are voie să facă treabă bună acolo.

— Nu sunt obişnuit cu atâta sinceritate, a spus el.

— Păcat. Dacă am începe cu toţii să fim sinceri în legătură cu problema de acolo, am putea să găsim o soluţie.

— Facem tot ce putem.

— Nu, nu-i adevărat. Dar nu de asta te-am sunat.

— Cu ce pot să te ajut?

— Te-a sunt Ted Nash?

— Nu... eu... ce tot spui acolo? E mort.

— Nu, nu e mort şi ştii foarte bine.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi Koenig m-a întrebat:

— Unde eşti?

— Jack, nu-mi irosi minutele de convorbire nedetectabile cu întrebări la care n-am de gând să răspund. Răspunde-mi tu: Te-a căutat Ted Nash?

— Da.

— O să vii mâine?

— În primul rând, a spus, nu-mi place tonul tău. În al doilea rând, ai trecut de la probleme în carieră la finalul carierei. Ţi-am dat un ordin direct să nu...

— Răspunde-mi la întrebare: Eşti implicat în asta sau nu?

— Nu sunt.

— Acum eşti.

— Cine dracu te crezi...?

— Jack, poţi să treci de partea care trebuie acum sau jur pe ce am mai sfânt că ajungi în puşcărie.

— Eu... nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bine, înseamnă fie că eşti băgat atât de adânc că nu mai poţi să ieşi, fie aştepţi să vezi ce se întâmplă. Dacă aştepţi mai mult de 8.30 mâine dimineaţă, s-ar putea să pierzi trenul ăsta, iar următorul merge direct spre puşcărie.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Uite, îţi dau o şansă pentru că îmi place sincer de tine şi te respect. Ce trebuie să faci tu acum e să stai de vorbă cu şefii tăi din New York şi din Washington. Pune totul pe masă şi ia o decizie inteligentă. Aş vrea să te văd la întâlnirea de mâine-dimineaţă şi aş vrea să te văd cu halo.

Era limpede că gândea multe şi repede, lucru dificil dacă cu câteva minute în urmă erai cu mintea în altă parte.

— O să fiu acolo, a spus.

— Bine. Nu uita haloul. Şi adu-l şi pe David Stein!

— Eşti conştient, John, a spus, că există o şansă din două să nu ajungi la întâlnire sau, dacă ajungi, ai tot o şansă din două să ajungi la următoarea destinaţie.

— Îţi dau o probabilitate de unu la zece că am şanse mai mari de atât.

— Nu te ameninţ, te avertizez. Ştii că întotdeauna ţi-am respectat sinceritatea şi munca... şi, în plan personal, îmi place de tine.

În realitate nu ştiam nimic din astea, dar simţeam o uşoară schimbare a direcţiei vântului, care era de fapt şi scopul acestui telefon.

— Şi eu am aceeaşi părere despre tine, Jack, am spus. Fă ce trebuie! Nu e niciodată prea târziu.

Nu a răspuns.

— Trebuie să închid. Dar încă un lucru...

— Da?

— A existat nenorocita de casetă şi a existat şi nenorocita de rachetă.

Nu a replicat, însă a spus:

— Bine ai revenit acasă!

— Mersi. Acum e rândul tău.

Am închis.

— Întotdeauna vorbeşti aşa cu şeful tău? m-a întrebat Jill.

— Numai când îl am la mână.

A râs.

Era pe la mijlocul după-amiezii şi eu şi Jill beam ceai în cameră. Cumva, într-un mod pe care nu-l puteam exprima în cuvinte, ceaiul şi sendvişurile micuţe se potriveau cu cămaşa roz.

Jill şi-a verificat telefonul şi avea două mesaje. A ascultat, apoi mi-a întins telefonul. Primul mesaj spunea: „Alo, doamna Winslow? La

telefon Ted Nash. Sunt convins că mă ţineţi minte de la întâlnirile noastre de acum cinci ani. Înţeleg că au apărut nişte elemente noi legate de problema pe care am discutat-o la momentul respectiv. E important să ştiţi că înţelegerea pe care am făcut-o atunci este în pericol ca rezultat al discuţiilor dumneavoastră cu o persoană care nu este legal autorizată să se ocupe de aceste probleme. Este foarte important să mă sunaţi cât de repede posibil pentru a discuta această chestiune înainte de a spune ceva care v-ar putea compromite pe dumneavoastră, pe prietenul dumneavoastră, viaţa personală şi situaţia juridică". I-a dat doamnei Winslow numărul lui de mobil şi a încheiat: „Vă rog să mă sunaţi astăzi pentru a discuta această problemă urgentă".

I-am aruncat o privire lui Jill, care se uita la mine.

— Sunt sigur că a fost mult mai politicos decât acum cinci ani, am spus.

Jill s-a forţat să zâmbească.

Următorul mesaj spunea: *„Jill, sunt Bud. Am primit la birou un telefon foarte neliniştitor în legătură cu ce s-a întâmplat acum cinci ani. Ţii minte, Jill, că amândoi ne-am promis şi le-am promis şi altora că totul va rămâne între noi şi că nici ei nu vor spune nimic.*

Acum cineva îmi spune că vrei să vorbeşti cu alte persoane despre asta. Nu poţi face asta, Jill, şi ştii de ce. Dacă nu-ţi pasă de tine, sau de mine, gândeşte-te măcar la băieţii tăi şi la Mark, şi la Ariene, pe care ştiu că o placi, şi la copiii mei. Chestia asta ar fi un dezastru pentru o mulţime de oameni nevinovaţi, Jill. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu mai avem ce face. Indiferent ce spui altor persoane sau presei, eu va trebui să spun că nu e adevărat. Jill, dacă ai făcut o copie a casetei, ar trebui s-o distrugi".

Mesajul continua şi vocea lui Bud era când stridentă, când panicată şi uneori cam plângăcioasă. Tipul chiar că era un imbecil. Dar, de ce să nu fim sinceri, toată viaţa lui era pe cale să fie făcută praf şi, ca majoritatea tipilor care au călcat strâmb, nu era de părere că ar trebui să-l coste atât de scump. Adevărul era că cel mai urât coşmar al lui Bud tocmai devenise realitate.

A încheiat spunând: *„Te rog, Jill, sună-mă! Fă-o de dragul tău şi de dragul familiei tale*". Ca şi în cazul domnului Winslow, am aşteptat ceva de genul: *„Ai grijă de tine*" sau: *„încă mă gândesc la tine*", dar Bud nu mai avea altceva de spus decât: *„Pa*".

Am închis telefonul şi m-am uitat la Jill. Tocmai îmi dădusem seama că acei doi bărbaţi importanţi din viaţa ei erau nişte dobitoci.

— Tipic pentru bărbaţi – sună numai când vor ceva.

A zâmbit, s-a ridicat şi a spus:

— Mă duc să mă întind puţin.

M-am ridicat şi eu şi am spus:

— Pot să-ţi promit un singur lucru – presiunile pe care le fac alţii asupra ta, ca să nu spui nimic, vor înceta în momentul în care vei face prima declaraţie publică.

— Nu simt niciun fel de presiuni, a spus ea. Numai o mare dezamăgire... din partea lui Mark şi a lui Bud. Dar mă aşteptam la asta.

— Poate că-şi vor da seama amândoi că, de fapt, nu era vorba de ei.

— Nu-mi fac iluzii. Ne vedem mai târziu, a spus zâmbind şi a intrat în dormitor.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat la parc. Cerul se mai înseninase puţin şi ieşiseră oameni la plimbare.

Dădusem drumul balaurului şi îl trimisesem în direcţia lui Ted Nash şi a prietenilor lui, care încercau acum să-l bage la loc în cuşcă, sau să-l omoare, sau să-l trimită spre mine.

Între timp, dragonul se înfrupta din Bud, Mark şi familiile lor – dar nu puteam să mă gândesc acum la daunele colaterale.

Nu m-am gândit nicio clipă că va fi uşor sau plăcut, dar la început fusese numai o problemă abstractă. Acum, cu toţi jucătorii în formaţie – Kate, Griffith, Nash, Koenig şi o mulţime de jucători în roluri secundare, ca Dom Fanelli, Marie Gubitosi, Dick Kearns şi alţii –, devenise o problemă a mea şi cât se poate de reală.

Pentru oamenii din zborul 800 şi pentru familiile lor, a fost mereu reală.

CAPITOLUL 51

Era 4.32 după-amiaza şi stăteam în camera de zi a apartamentului de la Plaza, aşteptând să sune Dom Fanelli şi să-mi spună: „Misiune îndeplinită” sau ceva care să transmită acest mesaj.

Zborul Delta de la Cairo al lui Kate sosise la timp, conform robotului care răspundea la numărul de telefon al aeroportului, şi aterizase la 4.10. Aşa că mă gândeam că ar fi trebuit să am veşti deja, însă telefonul din cameră nu dădea niciun semn. Mi-am verificat mesajele de pe telefon, dar nu aveam niciunul.

— De ce nu-l suni tu? a întrebat Jill.

— O să mă sune el, i-am răspuns.

— Şi dacă e vreo problemă?

— O să mă sune el.

— Eşti prea calm.

— Mă simt bine.

— Vrei ceva de băut?

— Da, dar aştept să sune telefonul ca să ştiu dacă vreau un pahar sau două.

— De abia aştept s-o întâlnesc pe Kate, a spus Jill.

— Şi eu la fel. S-o revăd, vreau să spun. Am adăugat: Cred că o să-ţi placă de ea.

— Ei o să-i placă de mine?

— De ce nu i-ar plăcea? Eşti foarte drăguţă.

Nu a răspuns.

La 4.36 m-am hotărât să aştept până la 4.45 şi apoi să-l sun pe Fanelli.

La 4.45, mi-l închipuiam pe Dom Fanelli în custodia federalilor, pe Kate într-o maşină cu Ted Nash şi un telefon de la Nash spunând că mi-o dă pe Kate în schimbul lui Jill şi a casetei.

Aproape că-i puteam auzi vocea zicând: „*John*, *eu şi Kate o să petrecem nişte clipe minunate împreună într-o casă sigură până ne-o predai pe doamna Winslow şi filmuleţul ei*".

Pentru prima dată în mulţi ani de zile am simţit o frică reală încolăcindu-mi-se în jurul gâtului.

M-am gândit cum aş reacţiona la o cerere de răscumpărare din partea lui Ted Nash, ştiut fiind că ticălosul ăsta nu respecta niciun fel de reguli. Scopul lui era să obţină totul – pe Jill, caseta, pe Kate şi pe mine. Aşa că, indiferent cum aş fi răspuns pretenţiilor lui, m-ar înşela şi ar minţi şi n-ar avea loc niciun schimb de prizonieri; ar fi un masacru. Prin urmare, singurul meu răspuns ar fi: „Du-te-n mă-ta!" M-am uitat la Jill. Nu aveam de gând să i-o cedez lui Ted Nash.

M-am gândit la Kate. Ea ar înţelege.

— Nu arăţi foarte bine, a spus Jill.

— N-am nimic. Serios.

Jill şi-a luat telefonul şi a spus:

— Îl sun pe detectivul Fanelli.

— Nu, am spus. Îl sun eu.

Mi-am deschis mobilul şi am aşteptat semnalul care anunţa că am mesaje, dar n-a venit. L-am închis şi am întins mâna după telefonul din cameră, chiar în clipa în care a început să sune. L-am lăsat să sune de două ori, apoi am răspuns:

— Corey.

— Mama lui... a spus Dom Fanelli.

— Dom...

— Ce imbecil! De unde îl cunoşti pe cretinul ăsta? Ţi-o dau pe Kate.

Inima a început să-mi bată din nou şi am auzit-o pe Kate:

— John, sunt bine. Dar ce scenă a fost. Ted...

— Unde eşti acum?

— Pe bancheta din spate a unei maşini a poliţiei, cu Dom.

M-am uitat la Jill şi i-am făcut semn că e totul în regulă.

Mi-a zâmbit.

— John, Ted Nash e viu. Era la aeroport şi...

— Mda. Ştiu. Dar am şi veşti bune.

— De ce crezi că e o veste proastă că trăieşte? Ce naiba se întâmplă?

— Dom nu ţi-a spus nimic?

— Nu, dar am reuşit să-mi dau seama de unele lucruri. Dom spune că el nu ştie nimic, în afară de faptul că tu i-ai spus să mă aştepte şi să mă aducă unde eşti tu. De ce nu ai venit tu? Unde eşti? Ce se întâmplă?

— Îţi spun când ne vedem.

— Unde eşti? a insistat.

— O să vezi când ajungi aici. E mai bine să nu vorbim la telefon.

Mi-a fost dor de tine, am spus.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Nu mă aşteptam chiar la o aşa primire. Ted ce naiba...?

— E o poveste lungă, pentru mai târziu.

— Ai găsit...?

— Mai târziu.

— Tu eşti bine?

— Da. Dar situaţia e cam complicată.

— Ceea ce probabil înseamnă că e gravă. Eşti sigur că eşti bine?

— Eu sunt bine. Tu eşti bine. Dă-mi-l pe Dom la telefon. Ne vedem în curând. Te iubesc, am mai spus.

— Şi eu te iubesc.

Fanelli a revenit la telefon şi a spus:

— Cum poţi să lucrezi cu oamenii ăştia? N-au niciun pic de respect pentru lege sau pentru poliţie...

— Dom, sunteţi urmăriţi?

— Suntem. Dar am mai chemat nişte maşini şi în câteva minute o să fie traşi pe dreapta pentru că n-au semnalizat.

— Bine lucrat. Îţi rămân dator.

— Îmi eşti dator vândut! Kate arată minunat, să ştii. Frumos bronz. Ai făcut sport pe acolo? Ai mai slăbit. Vreau să spun, mereu ai arătat bine, dar se vede că ai mai slăbit.

Mi-am dat seama, desigur, că vorbea cu ea, nu cu mine.

— Cu ce fel de echipă au apărut? l-am întrebat.

— Cum? Ah, numai patru tipi, dar au făcut scandal cât patruzeci.

Unul ţipa întruna: „FBI! FBI! Vă amestecaţi în bla, bla, bla!" şi eu urlam: „Poliţia! Poliţia! Daţi-vă la o parte! Faceţi loc!" şi alte din astea. Aveam cu mine doi poliţişti de la Autoritatea Portuară şi ei au întors-o cu chestia aia cu jurisdicţia. A adăugat: A fost distractiv, dar a devenit nasol la un moment dat. Kate a rezolvat problema zicând: „Dacă nu aveţi un mandat de arestare federal pe numele meu sau o citaţie federală, vă cer – te-ai prins? — vă cer să mă lăsaţi să trec". Deja veniseră cei de la vamă şi câţiva agenţi de pază din aeroport şi cine mă-sa – pardon – cine ştie mai cine. Şi atunci...

— Bine, am înţeles. Câte maşini vă urmăresc? N-a răspuns câteva secunde, apoi a spus:

— Erau două... Acum nu mai văd niciuna. Trebuie să semnalizezi când schimbi banda. Uneori ţi se pare că ai semnalizat, dar...

— Bine. Când crezi că ajungeţi?

— Nu ştiu. E oră de vârf... şofer începător...

Am auzit o voce bărbătească:

— Începător? Cine-i începător? Vrei să conduci tu? Am auzit nişte schimburi de replici între cei trei masculi din maşină care perfecţionaseră arta insultei şi mi-o imaginam pe Kate dându-şi ochii peste cap.

— Ne vedem când ajungeţi aici, am spus. I-am dat încă o dată numărul apartamentului şi am adăugat: Spune-i lui Kate să-şi închidă telefonul şi pagerul, dacă sunt deschise.

— S-a făcut. Ne vedem mai încolo, partenere!

— Mersi încă o dată.

Am închis. Jill a venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat.

— Trebuie să te simţi atât de uşurat! a spus.

Am îmbrăţişat-o şi eu şi am răspuns:

— Un lucru mai puţin pentru care să-mi fac griji.

M-a prins de mâini şi s-a uitat la mine.

— Înţeleg ce s-ar fi putut întâmpla dacă lucrurile nu mergeau bine la aeroport, a spus.

Nu i-am răspuns.

— O să te las singur, ca să-ţi poţi întâmpina soţia fără nimeni de faţă.

— Nu. Rămâi. Vreau să-l cunoşti pe Dom Fanelli...

— Altă dată. Între timp, ai nevoie de o băutură.

S-a dus în dormitor.

Am contemplat o vreme barul, apoi mi-am turnat un whisky şi m-am dus cu paharul la fereastră.

Deasupra oraşului era un plafon de nori joşi, dar la televizor spuseseră că a doua zi dimineaţă va fi soare şi frumos.

„Ce straniu, mi-am spus, că ceva care începuse cu o după-amiază de iulie luată liberă ca să-mi escortez soţia la o slujbă comemorativă s-a transformat în povestea asta." Kate avusese întotdeauna o bănuială unde se va ajunge, dar eu nu avusesem nici cea mai vagă idee. Aproape.

Iar pentru Jill Winslow şi Bud Mitchell, o întâlnire romantică pe plajă se transformase într-un caz clasic de lucru nepotrivit făcut la momentul şi în locul nepotrivit.

Iar acum, cinci ani mai târziu, toate drumurile convergeau şi urmau să se întâlnească mâine, la intersecţia numită Ferestre către Lume.

CAPITOLUL 52

Am auzit o bătaie la uşă.

M-am uitat pe vizor şi am văzut-o pe Kate în faţa uşii şi mi s-a părut încordată. Am deschis uşa şi pe faţă i-a apărut un zâmbet larg, forţat. Şi-a azvârlit geanta în foaier, apoi s-a aruncat de gâtul meu.

Ne-am sărutat, ne-am îmbrăţişat şi ne-am spus tot felul de prostii.

După vreun minut de asemenea manifestări, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în camera de zi.

A privit în jur şi a întrebat:

— Ai câştigat la loterie cât timp am lipsit?

— Oricât ar părea de ciudat, da.

Ne-am întors la săruturi şi îmbrăţişări, iar bătrânul Willie Peter dădea să se elibereze din pantaloni.

Kate m-a luat de mână, s-a dus spre canapea, s-a întins şi m-a tras spre ea. Probabil era mai bine că Jill plecase la ea în cameră.

După câteva minute de zbenguială pe canapea, am spus:

— Cred că ai nevoie de o băutură.

— Nu. Vreau să faci dragoste cu mine. Chiar aici. Ţii minte când am făcut-o prima dată pe canapeaua mea? A început să-şi desfacă bluza.

— Stai puţin, nu sunt singur în apartament.

A ridicat capul şi s-a uitat în jur.

— Cine mai e?

— Dormitorul meu e cel de acolo, am spus. Iar uşa aia e de la alt dormitor.

— Oh... S-a sculat în capul oaselor, iar eu m-am ridicat în picioare. Şi-a încheiat nasturii de la bluză şi a întrebat: Al cui e dormitorul?

— Dă-mi voie să-ţi prepar o băutură. M-am îndreptat spre bar şi am întrebat: Tot votcă?

— Da. John, ce se întâmplă? Ce cauţi aici?

— Apă tonică?

— Da. S-a ridicat şi a venit lângă bar. I-am întins paharul, l-am luat pe al meu şi am spus:

— Bun venit acasă! Am ciocnit şi Kate s-a uitat din nou de jur împrejur.

— E cineva în dormitorul ăla? a întrebat.

— Da. Ia loc.

— Stau în picioare. Ce se întâmplă? Ce a fost toată povestea aia de la aeroport?

— Am fost ocupat de când m-am întors acasă, am spus.

— Spuneai că te-ai dus să te odihneşti la plajă.

— Aşa e. Pe plaja Westhampton.

S-a uitat lung la mine şi a spus:

— Ai făcut săpături la caz.

— Da.

— Am spus s-o lăsăm baltă.

M-a privit mult, fără să scoată un cuvânt, şi atunci am spus:

— Nu pari prea încântată.

— Credeam că am fost de acord să nu ne mai amestecăm şi să ne vedem de viaţa noastră.

— Ţi-am promis că o să-i găsesc pe cei doi martori de pe plajă şi i-am găsit, am replicat.

S-a aşezat pe canapea şi a spus:

— I-ai găsit?

— Da. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat cu faţa la ea. În primul rând, trebuie să înţelegi că s-ar putea să fim – de fapt chiar suntem – în oarecare pericol.

— Mi-am cam dat seama de asta... la aeroport. Al doilea indiciu a fost pistolul.38 Special pe care Dom mi l-a băgat în geantă.

— Sper că nu i l-ai dat înapoi.

— Nu i l-am dat. Trebuie să dorm aici în noaptea asta?

— Iubito, dacă ai arma, poţi să dormi aici cu mine.

A zâmbit.

— Eşti atât de romantic.

— Unde sunt Dom şi ceilalţi doi poliţişti?

— Dom a plecat. A spus că nu vrea să ne întrerupă reîntâlnirea.

Cei doi poliţişti sunt la lifturile de pe etaj. Au spus că măcar unul din ei rămâne aici peste noapte.

— Bun.

— Spune-mi de ce avem nevoie de ei.

— Pentru că prietenul tău Ted Nash vrea să scape de mine, de tine şi de Jill Winslow.

— Ce tot...? Cine e Jill Winslow?

— Protagonista de pe caseta video.

A încuviinţat.

— De ce ar vrea Ted...? Păi, cred că pot să bănuiesc. S-a uitat la mine şi a spus: îmi pare rău că nu procesez informaţiile la fel de repede cum ar trebui...

— Te descurci bine.

— Sunt obosită de la schimbarea de fus orar, dar asta e cea mai mică dintre probleme – mă aşteptam la altceva la întoarcerea acasă. Mă aşteptam să vii la aeroport, apoi să mergem la apartament. În loc de asta, nici nu cobor bine din avion şi dau peste o nebunie întreagă... şi acum îmi spui că suntem în pericol şi că ai găsit...

— Kate, lasă-mă să-ţi spun de la început...

— Cum i-ai găsit? Aveau caseta cu...?

— Lasă-mă s-o iau de la început.

S-a urcat cu picioarele pe canapea şi a spus:

— Nu te întrerup.

M-am uitat la ea şi am spus:

— În primul rând, te iubesc. În al doilea rând, eşti bronzată frumos şi, în al treilea rând, mi-a fost dor de tine. În al patrulea rând, ai mai slăbit.

A zâmbit şi a spus:

— Tu eşti bronzat frumos şi ai slăbit mult. De unde ai cămaşa asta?

— Face parte din poveste.

— Atunci spune-mi-o! Am început cu întoarcerea mea la Aeroportul Kennedy, apoi cu Dom Fanelli, Philadelphia şi cu Roxanne Scarangello.

Kate stătea nemişcată, ducea doar paharul la buze. M-a privit tot timpul în ochi, dar nu-mi dădeam seama dacă era impresionată, incredulă sau atât de obosită după drum, încât nu înţelegea nimic.

Din când în când încuviinţa din cap sau făcea ochii mari, dar n-a scos niciun cuvânt.

Am continuat cu drumul în miez de noapte la hotelul Bayview, cu arhivele domnului Rosenthal şi cu descoperirea numelui lui Jill Winslow.

Atunci m-a întrebat:

— L-ai găsit pe tip?

— Ştiu cine e: un tip pe nume Bud Mitchell, dar nu e sub controlul meu.

— Unde e?

— A pus Ted mâna pe el. E în siguranţă deocamdată, dar, dacă Ted decide că e mai mult o piedică decât un avantaj, atunci se duce.

— Unde se duce?

— Acolo de unde s-a întors Ted.

Nu a spus nimic.

I-am relatat întâlnirea de pe plajă cu Ted Nash, dar am sărit peste confruntarea fizică, spunând numai:

— S-a ajuns la un schimb de pumni.

S-a uitat la plasturele de pe bărbia mea, dar n-a comentat nimic.

I-am spus varianta lui Ted Nash despre cum îl găsise pe Bud Mitchell cu ajutorul amprentelor, apoi pe Jill Winslow prin Bud şi cum Ted, Liam Griffith şi misteriosul domn Brown le făcuseră câte o vizită amândurora şi aflaseră că banda fusese efectiv distrusă.

I-am relatat povestea pe care mi-o spusese Ted despre testele cu poligraful şi cum pretinsese că era convins că înregistrarea nu arăta nimic care să indice un atac cu rachetă.

— Oricât ar părea de şocant, am spus, cred că Ted m-a minţit.

A ignorat sarcasmul şi a întrebat:

— Ted a spus că cei doi chiar o făceau pe casetă?

— Chiar aşa a fost. E şi motivul pentru care nu au vrut să facă publică înregistrarea.

S-a uitat la mine şi a întrebat:

— Deci ai reuşit s-o găseşti pe Jill Winslow?

— Am găsit-o.

— Şi unde e acum?

— În spatele uşii ăleia.

S-a uitat spre uşă, dar n-a spus nimic.

— Aşa că în aceeaşi seară, am continuat, ştiind că Ted Nash e pe urmele mele, m-am dus în Old Brookville, unde îmi spusese Dom că locuieşte o Jill Winslow.

I-am spus şi restul poveştii încercând să mă limitez pe cât posibil la fapte, dar indicându-i in acelaşi timp şi procesele mentale care le-au însoţit. Nu că mă lăudam, dar, pe măsură ce relatam evenimentele, eram tot mai impresionat de munca mea de detectiv.

Am ajuns la partea unde am întrebat-o pe Jill Winslow de caseta cu Un bărbat şi o femeie şi i-am spus lui Kate, care se ridicase şi stătea drept pe canapea:

— În seara aceea, la hotel, a făcut o copie a casetei de pe plajă pe caseta cu filmul pe care o împrumutase de la biblioteca hotelului. Am adăugat: A folosit un plasture ca să înlocuiască bucăţica de plastic care permite înregistrarea. Deşteaptă femeie.

Deştept John.

Kate a făcut ochii mari, apoi a întrebat:

— Mai avea copia casetei?

— O avea.

— Ai văzut-o? E la tine?

— Am văzut-o şi e la mine.

— Unde e?

— În camera mea.

S-a ridicat în picioare.

— Vreau s-o văd. Acum!

— Mai încolo. Lasă-mă să termin!

— Ce e pe casetă?

— O nenorocită de rachetă care aruncă în aer Boeingul 747.

— Dumnezeule...

S-a aşezat la loc şi mi-a spus:

— Tot nu înţeleg de ce Jill Winslow s-a decis să-ţi mărturisească ţie adevărul după atâţia ani şi să recunoască faptul că a făcut o copie a casetei şi că încă o mai are.

M-am gândit la întrebarea ei şi am spus:

— Cred că i-am câştigat încrederea... dar altceva a fost hotărâtor: e un om bun şi întâmplarea asta nu-i dădea pace. Cred că aştepta o ocazie sau un semn că venise timpul să facă ce trebuia făcut.

— Înţeleg, a spus Kate. Dar ea înţelege ce o să se întâmple? Vreau să spun... căsnicia ei, viaţa ei, prietenul ei Bud...?

— Înţelege. Bud e cel deranjat.

— Dar Jill e un martor sigur?

— Da, e.

I-am povestit lui Kate cum am ajuns la Plaza şi despre numeroasele telefoane primite de la Ted cel Mort şi despre telefoanele primite de Jill de la soţul ei, de la Bud Mitchell şi, de asemenea, de la Ted.

— Biata de ea, a spus Kate. Cum rezistă?

— Destul de bine. O să se simtă mai bine acum, că eşti şi tu aici.

Are nevoie să discute cu o femeie.

— Mă uimeşti cât eşti de sensibil. Cămaşa ta cea roz are vreo legătură cu noua ta atitudine?

— Nu. Am continuat: L-am sunat şi pe şeful tău şi trebuie să-ţi spun, Kate, că şeful tău ştie ceva despre toate astea şi vrea să rămână neutru.

A părut surprinsă, apoi mi s-a părut că nu mă crede.

— Eşti sigur? a întrebat.

— Sunt sigur că este ceva dubios.

Nu mi-a replicat, dar a întrebat:

— Bun, şi ce se va întâmpla în continuare cu doamna Winslow şi

cu caseta?

— Am aranjat o întâlnire pentru mâine-dimineaţă cu Ted Nash, Liam Griffith, cineva de la biroul procurorului general, Jill Winslow, poate Bud Mitchell şi poate şi alţii – David Stein şi, de asemenea, Jack Koenig, care n-ar fi vrut să participe, dar l-am convins să vină.

— Unde e întâlnirea?

— Mă gândeam la tine, i-am răspuns, şi la ultima noastră seară împreună în New York, aşa că am ales să ne vedem la micul dejun, la opt şi jumătate, la Ferestre către Lume.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Cred că e un loc bun... public...

— Şi am spus că mergem acolo la întoarcere.

— Nu cred că o să ne simţim la fel de bine ca data trecută, a spus ea. Eşti sigur că asta e metoda cea mai bună de abordare a problemei?

— Tu cum ai fi făcut?

— M-aş fi dus direct la vârf. Cartierul general FBI din Washington.

— Nu ştiu pe nimeni în Washington.

— Ştiu eu.

— Nu ştii în cine poţi să ai încredere de acolo.

— Să nu fim paranoici!

— Mă rog. S-ar putea să se ajungă şi la Washington. Deocamdată să ne confruntăm cu demonii pe care îi ştim, pe teritoriu cunoscut, şi abia pe urmă ne întâlnim cu cei necunoscuţi din Washington.

— Cine crezi că ar putea fi implicat într-o muşamalizare? a întrebat, după un moment de gândire. Şi de ce?

— Nu ştiu. Asta nu e problema mea, pentru moment. Dar, când se împute treaba, o să vedem cine fuge să se pună la adăpost.

— Sper că nu e Jack, a spus ea.

— Kate, puţin îmi pasă cine e implicat. Trebuie să pice cu toţii.

S-a uitat la mine şi a spus:

— Această... cred că-i putem spune conspiraţie... ar putea să ducă până la vârf.

— Nu e problema mea.

— Ar putea fi. Aici voiam să ajung. S-ar putea să fie atât de mare şi să ducă atât de sus, încât să nu pice nimeni. S-ar putea să picăm noi.

— Tu nu eşti obligată să te implici.

Mi-a aruncat o privire furioasă şi a zis:

— Nici măcar să nu spui aşa ceva! M-a îmbrăţişat şi a adăugat: Eu am pornit totul. O să mergem până la capăt împreună.

— Aşa o să fie.

Kate, la fel ca mine, era deja implicată atât de adânc, încât singura soluţie era să continuăm să săpăm până ieşim la lumină pe partea cealaltă.

— Hai să vedem caseta, a spus.

— Poate ar trebui s-o cunoşti întâi pe Jill Winslow.

— Păi... tu ce crezi? Când ai şi dovezi, şi un martor, de obicei vezi dovezile înainte să discuţi cu martorul, dar situaţia asta era mai complicată. M-am hotărât că ar trebui să urmez ordinea în care le găsisem întâi Jill, apoi caseta. Sau ar trebui să-i arăt lui Kate caseta şi apoi s-o prezint protagonistei, care era colega mea de apartament?

— John?

— Uf... păi... cred că ar trebui s-o cunoşti pe Jill Winslow mai întâi, ca să priveşti caseta în contextul adecvat. Să ai o privire de ansamblu.

— Bine. E în cameră?

— Da. Doar dacă nu s-a dus iar la biserică. M-am dus la uşă şi am bătut: Jill? Doamnă Winslow?

— Da? am auzit răspunsul.

— Putem să...? A deschis uşa şi am spus:

— Jill, ţi-o prezint pe soţia mea, Kate.

Jill a zâmbit, s-a apropiat de Kate şi şi-au dat mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, a spus Jill. John era puţin îngrijorat din cauza situaţiei de la aeroport.

— Şi pe bună dreptate, după cum s-a dovedit, a răspuns Kate şi a zâmbit. Îmi face plăcere să te cunosc.

Am analizat situaţia şi părea totul în regulă. Kate nu e geloasă din fire şi e profesionistă, iar Jill Winslow e o doamnă în toată puterea cuvântului, cu excepţia escapadelor de pe plajă. Dar asta fusese de mult.

— John mi-a spus câte ceva despre cele întâmplate în ultimele zile, a zis Kate. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc. Soţul tău e ca o stâncă.

Poate că nu era cea mai potrivită comparaţie ţinând cont că locuiam în acelaşi apartament, dar Kate a răspuns pe un ton agreabil:

— Te poţi baza pe el. A adăugat: Vreau să-ţi mulţumesc pentru

că ai acceptat să dai cărţile pe faţă şi pentru că ai fost atât de sinceră. Nici nu pot să-mi imaginez cât de tare te afectează toate astea.

— De fapt, nu m-am mai simţit atât de bine de cinci ani, a răspuns Jill.

— De ce nu bem nişte şampanie? am sugerat.

Am deschis o sticlă de şampanie, am turnat în pahare şi am ciocnit cu toţii.

— Pentru întoarcerea lui Kate şi pentru prezenţa lui Jill aici, am spus.

— Şi pentru un detectiv nemaipomenit, a adăugat Kate.

— Şi pentru... dreptate pentru cei care şi-au pierdut viaţa, a adăugat Jill.

Am băut în tăcere, apoi Jill a spus:

— Mă simt în plus la o reîntâlnire care ar trebui să fie intimă.

— Nicidecum, a răspuns Kate. Eu şi John ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat deja. Putem să ne împărtăşim mai târziu poveştile de război.

— Eşti foarte drăguţă, a spus Jill, dar...

— Nu, a întrerupt-o Kate. Trebuie să rămâi. Am atâtea întrebări să-ţi pun, că nici nu ştiu cu ce să încep.

— Nu e o poveste chiar atât de lungă, a spus Kate, şi totul se reduce la faptul că eu am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac – şi nu mă refer la relaţia cu Bud. Vreau să spun că ar fi trebuit să am curaj să ies în faţă acum cinci ani. Dacă aş fi făcut-o, s-ar putea ca multe vieţi să fi fost distruse, dar şi mai multe, inclusiv a mea, ar fi fost mai bune.

Kate a privit-o o vreme pe Jill şi îmi dădeam seama că era impresionată, aşa cum eram şi eu, încă de când o cunoscusem, duminică dimineaţă.

— Uneori nu putem lua deciziile dificile atunci când trebuie, a spus Kate. Uneori trebuie să luăm acele decizii după multă introspecţie.

— Când m-am trezit cu soţul tău la uşă, a spus Jill, a fost ca un semn că venise timpul. Mi-a aruncat o privire, a zâmbit şi a spus: De asemenea, e foarte convingător. Dar tot am impresia că nu am făcut singură ce trebuia să fac.

— Ai fi putut să mă dai afară, am intervenit eu, dar n-ai făcut-o.

Şi să-ţi mai spun ceva: dacă ai fi dat FBI-ului caseta acum cinci ani, probabil ar fi fost distrusă. Aşa că, într-un fel, nu ştiu dacă a fost

noroc sau mâna destinului, a fost mai bine aşa.

Am mai stat de vorbă o vreme, ca să facem martorul să se simtă în largul lui, cum se spune în meseria noastră, să-i câştigăm încrederea şi să-l convingem că face ce trebuie.

De asemenea, eu speram că Jill şi Kate o să devină mai apropiate şi părea că se întâmpla exact aşa. Mi-o imaginam pe Kate devenind dădaca lui Jill, cum spunem noi. Urmările acestor întâmplări se vor întinde pe o perioadă lungă şi mă bucuram să văd că se înţeleg bine.

La un moment dat, Kate a întrebat-o pe Jill:

— Tu ai ales cămaşa asta pentru John?

— Da. Trebuia să rămână în cameră, iar eu am putut să ies, aşa că i-am cumpărat o cămaşă curată.

— Îi stă bine, a spus Kate. Îi scoate în evidenţă bronzul. Nu poartă niciodată nimic îndrăzneţ sau la modă. De unde ai luat-o?

— De la Bameys. Au nişte lucruri superbe pentru bărbaţi.

Mă simţeam exclus din această conversaţie, aşa că m-am ridicat şi am spus:

— Mă duc să vorbesc cu poliţistul care face de pază la lift. Mă întorc cam într-o oră. Dacă vreţi, puteţi să vă uitaţi la casetă până mă întorc eu. E sub salteaua de pe patul meu.

Am ieşit din apartament şi m-am dus spre lifturile de pe etaj.

Unul din poliţiştii în uniformă stătea în micul hol din faţa liftului, într-un fotoliu tapisat, şi citea Daily News. M-am prezentat şi i-am arătat legitimaţia FBI şi cea de detectiv NYPD în rezervă.

M-am aşezat într-un fotoliu de lângă el şi l-am întrebat:

— Când ieşi din tură? Tânărul poliţist pe nume Alvarez, după cum spunea ecusonul din piept, a răspuns:

— Acum trei ore. Cine-i tipul ăsta, Fanelli? Are mai multă influenţă decât comandantul.

— E un tip care face trafic de favoruri. Favorurile sunt moneda cu care se lucrează în poliţie. Nu poţi să iei bani, aşa că plăteşti cu favoruri şi primeşti în schimb favoruri. Aşa se fac lucrurile, aşa te descurci şi aşa ieşi din rahat.

— Zău?

— Dă-mi voie să-ţi explic.

Am stat acolo cu poliţistul Alvarez şi i-am explicat cum funcţionează lumea.

La început a părut plictisit, dar apoi a devenit interesat când şi-a

dat seama că era în preajma unui maestru. După o jumătate de oră, îmi punea întrebări mai repede decât apucam eu să-i răspund. Mă gândeam că o să îngenuncheze şi o să-mi sărute mâna, dar el şi-a tras scaunul în faţa mea, aşa că a trebuit să stau eu cu ochii pe lifturi.

Alvarez era răsplătit din plin pentru orele suplimentare, dar, ca să spun adevărul, eu aveam şi mai mult de câştigat.

După o oră, m-am ridicat şi l-am întrebat:

— Când ieşi din tură?

— La miezul nopţii.

— Bine, vreau să-mi faci o favoare: să te întorci aici la 7.30 a.m.

— O să fie alt tip...

— Te vreau pe tine.

I-am dat cartea mea de vizită şi am spus:

— Fii pe fază şi ai grijă! Tipii care s-ar putea să iasă din lifturile astea nu sunt nişte borfaşi obişnuiţi, sunt profesionişti antrenaţi şi, ca să-ţi dai seama că nu e glumă, îţi spun că te-ar împuşca într-o clipă dacă ar fi nevoiţi. Scoate-ţi arma din toc şi pune-o la curea şi ţine-ţi ziarul în poală. Dacă îţi miroase ceva, scoate pistolul. Dacă trebuie, trage.

Poliţistul Alvarez făcuse ochii mari. L-am lovit uşor pe umăr, i-am zâmbit şi am spus:

— Să nu împuşti vreun client.

M-am întors în apartament, unde era întuneric, pentru că Jill şi Kate priveau ultimele minute ale casetei.

M-am dus la bar, mi-am turnat un pahar de apă minerală şi am aşteptat.

S-a aprins lumina, dar nimeni nu spunea nimic.

— Hai să comandăm ceva la room-service, am sugerat.

La masă, în timp ce luam o cină uşoară, nici eu, nici ele nu am deschis subiectul casetei video.

Am sugerat ca niciunul dintre noi să nu-şi verifice mesajele de pe telefon, întrucât nimeni din cei care ar fi putut suna nu avea nimic de spus care să schimbe în vreun fel lucrurile. Singurul de la care voiam să aud veşti era Dom Fanelli şi el avea să sune la telefonul din cameră.

Am vorbit în cea mai mare parte despre Yemen, Tanzania şi Old Brookville. Din fericire, nimeni nu avea diapozitive de arătat.

Jill era foarte interesată de misiunea lui Kate în Tanzania şi de

munca ei în cazul atentatului de la ambasadă. Era interesată şi de misiunea mea în Yemen şi de cazul vasului USS Cole. În meseria noastră, avem tendinţa să facem afirmaţii moderate, aşa cum am fost învăţaţi, şi să avem grijă să nu divulgăm chestiuni legate de siguranţă, dar asta de obicei îi face pe oameni şi mai interesaţi. M-am gândit să-mi spun povestea cu călăreţii care mi-au atacat jeepul pe drumul spre Sanaa, dar nu aveam încă un final potrivit pentru ea.

Kate părea sincer interesată să afle mai multe despre viaţa pe Coasta de Aur a Long Island, însă Jill a spus, cu aceeaşi modestie pe care o arătasem şi eu, şi Kate:

— Nu e atât de interesant sau de strălucitor cum ai putea crede.

M-am plictisit de balurile de caritate, de petreceri, de prezentările de modă ale marilor designeri, de club şi de lumea care-şi etalează bunăstarea. M-am plictisit chiar şi de bârfele cele mai picante.

— Îmi plac bârfele, am spus, şi m-aş putea obişnui cu bunăstarea.

După toate aparenţele, era o conversaţie plăcută la cină, dar deasupra capetelor noastre atârna ameninţător viitorul, care urma să înceapă a doua zi la 8.30.

Pe la zece a sunat telefonul din cameră. Am ridicat şi am răspuns:

— Alo.

— Hei, te-am întrerupt? a întrebat Dom Fanelli.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Păi, în primul rând, acţiunea mea din după-masa asta s-a lăsat cu urmări. Parcă aş fi făcut pipi pe un cuib de viespi. Tipii ăştia au prieteni sus de tot.

— Nu pentru multă vreme.

— Aha. Dacă nu poţi să-i baţi, nici să li te-alături, eu zic să-i omori, corect? în fine, uite cum stă treaba pentru mâine: am trei detectivi, fiecare cu câte doi băieţi în uniformă, inclusiv un sergent în misiune de patrulare. Aş fi putut să aleg detectivi şi tipi în civil, dar mă gândesc că e mai bine cu uniforme. Nu?

— Exact.

— Trebuie să ajungeţi la 8.30 la Turnul Nordic, aşa că tipii intră în tură la opt, pot să ajungă la voi poate pe la 8.15 şi vă întâlniţi la intrarea hotelului dinspre Central Park South. Bine?

— Bine.

— Tu alegi cum vrei să mergeţi

— În maşini separate sau toţi în aceeaşi maşină cu o maşină în faţă sau în spate

— Cum vrei. Tu hotărăşti. Dacă aş fi în situaţia ta şi aş avea trei maşini, aş merge separat. Nu vrei să-ţi ţii toate ouăle în acelaşi coş.

Am aruncat o privire către Jill şi Kate şi am spus:

— Bine.

— Bun, mâine sunt alegeri. A doua marţi din septembrie. Ştiai? Nu uita să votezi. Aşa că traficul în primele ore ale zilei s-ar putea să fie altfel decât în mod obişnuit, din cauză că mulţi merg târziu la lucru după ce-şi fac datoria civică. Dar, chiar dacă ajungeţi acolo mai târziu, n-o să înceapă fără voi.

— Asta aşa e.

— Bun, deci vrei ca tipii ăştia să vină cu voi până la etajul 107. Corect?

— Corect.

— Şi vrei să vă ducă undeva după întâlnire. Aşa e?

— Mda. Probabil înapoi la Plaza şi o să am nevoie de oameni care să stea în faţa lifturilor toată ziua de mâine şi mâine-noapte, până ne dăm seama cum stau lucrurile.

— Asta s-ar putea să fie o problemă. Îţi spun de ce: m-a sunat aseară cineva de la biroul şefului poliţiei şi s-a interesat politicos ce dracu fac. Eu, desigur, am spus că nu ştiu despre ce vorbeşte. Aşa că se pare că avem această problemă şi vine tocmai de la Washington, conform spuselor tipului ăstuia, care nu avea idee de ce primise un telefon de la cineva din D.C. pe care a refuzat să-l numească. Ideea e, partenere, că nu ştiu cât timp mai pot să-ţi furnizez poliţişti din efectivele orăşeneşti pentru ceva care spun ei că ţine de protejarea unui martor într-un caz federal. *Capisce*?

— *Capisco*.

— Vreau să zic, nu ne dorim să călcăm vreun federal pe coadă şi eu nu fac decât un gest de curtoazie faţă de tine, dar federalii spun că ar fi bucuroşi să pună la dispoziţie oameni care să se ocupe de martorul tău.

— Mda, sunt convins.

— Aşa că rezolvă chestia asta la întâlnire. Dar mâine-dimineaţă o să fim acolo, te ducem la WTC, te scoatem de acolo şi te aducem înapoi la hotel. Asta e tot ce pot să-ţi promit, John. După aia, nu ştiu.

Trebuie să lămureşti chestiile astea la întâlnirea cu pricina.

Am aruncat încă o privire spre Kate şi Jill, care se uitau la mine cu atenţie. I-am spus lui Dom:

— Bine, tu adu-ne înapoi aici fără să ne urmărească nimeni sau în alt loc la care o să mă gândesc. De restul mă ocup eu.

— Poate ar trebui să iei legătura cu un ziar. De exemplu, am putea să vă ducem de la WTC la The Times. Sun eu înainte şi aranjez să vă aştepte nişte reporteri băgăcioşi.

— O să mă gândesc.

— Nu te gândi prea mult. Îţi spun eu, amice, ticăloşii ăştia o să joace dur. În locul lor, i-aş plasa tipei o citaţie în calitate de martor imediat ce ar intra în cameră.

M-am uitat la Jill şi i-am spus lui Dom:

— Una e să aduci citaţia la cunoştinţa martorului şi alta e să o duci la îndeplinire.

— Ştiu. O să ne opunem. Dar de ce să ajungi la aşa ceva? Nu i-am răspuns.

— Uite ce e, a spus el, trebuie să ajungi la persoanele potrivite şi nu sunt sigur că indivizii de la WTC sunt persoanele potrivite. Înţelegi?

— Înţeleg. Dar e un început. De fapt, era mai mult o confruntare între mine, Nash, Griffith şi poate Koenig. Dacă vrei să te confrunţi cu leul, te duci în vizuina lui. Am spus: E un loc public, Dom. Ferestre către Lume. Mai public de atât nu se poate. Vreau să văd cine apare şi ce au de spus.

— Bine. Tu decizi, partenere. Eu, în locul tău, aş fi vorbit cu o duzină de reporteri înainte să mă întâlnesc măcar cu unul dintre tipii ăştia. Dar nu e stilul tău. Poate ar trebui să vorbeşti cu Kate.

— E de aceeaşi părere ca mine.

— Bine. O să fiu la Ferestre pe la opt, o să iau micul dejun cu câţiva băieţi la altă masă. Bine?

— Mersi.

— E scump.

— Fac eu cinste.

— Nu zău. Sper că Kate are grijă de arma mea. O vreau înapoi curată. Fără farduri din geanta ei.

Am zâmbit.

— Poţi să-i spui chiar ei. Apropo, am adăugat, Alvarez, poliţistul din faţa uşii mele, e un băiat pe care ar trebui să-l iei sub aripa ta. Îl

vreau înapoi aici mâine-dimineaţă.

— Zău? Să vedem cum se pricepe să-ţi apere spatele. Auzi, cum a mers întâlnirea dintre Kate şi colega ta de apartament?

— Bine?

— Nicio scenă? Nu şi-au scos ghearele?

— Nu.

— Ai o viaţă fermecată.

— Ştiu. Nu-ţi face griji pentru mâine! E totul pregătit.

— Bine. Ne vedem acolo.

Am închis. Kate m-a întrebat:

— E totul gata?

— Da.

— E vreo problemă? a întrebat Jill.

— Nu. I-am zâmbit şi am spus: Mergem la World Trade Center cu o escortă de trei maşini şi şase poliţişti. Nici şeful poliţiei sau primarul n-au aşa ceva.

A zâmbit şi ea.

— Mâine ne sculăm devreme, am spus. Şi sunt şi foarte excitat.

— Aşa că ar fi bine să mergem la culcare. Să facem sex.

Ne-am ridicat cu toţii în picioare şi Jill a spus:

— Sunt sigură că aveţi multe să vă spuneţi. Noapte bună.

Jill a intrat în dormitorul ei şi Kate a spus:

— E foarte drăguţă.

— O să fie un martor bun.

— Şi te place.

— Nu cred.

— Îţi sorbea fiecare cuvânt şi îţi arunca ocheade.

— N-am observat. Am scos caseta din video şi am spus: Hai în pat.

I-am luat geanta cu obiectele personale, ea şi-a luat poşeta cu arma şi am intrat în dormitor. Am închis uşa şi am spus:

— Vreau să facem dragoste. Acum!

— N-am nimic împotrivă. A pus pistolul pe noptieră, apoi a început să se dezbrace şi a comentat: N-am nici măcar cămaşă de noapte. Bagajul meu e undeva la aeroport.

— N-ai nevoie de cămaşă, iubito.

Nici nu apucase să-şi scoată bluza, că eu eram deja gol şi în pat.

S-a uitat la mine şi a râs.

— E un record.

S-a dezbrăcat de tot şi s-a strecurat în pat lângă mine. S-a rostogolit pe o parte, m-a privit şi mi-a desprins pansamentul de pe bărbie.

— Cum s-a întâmplat?

— Prietenul tău Nash m-a luat pe nepregătite.

— Nici el nu arăta prea bine când l-am văzut la aeroport. Avea faţa vânătă şi umflată.

De mult nu mai primisem o veste atât de bună.

— Măcar ne-am descărcat.

— Nu prea cred.

Am schimbat subiectul şi am spus:

— Sex! Dar înainte să apuc să fac prima mişcare, am auzit-o pe Kate zicând:

— Caseta e foarte explicită.

— Mda. Înţelegi de ce Bud a şters-o şi de ce Jill n-a scos la lumină copia.

— Înţeleg... nu cred că i-a fost uşor să ţi-o arate.

— Am încercat să fac să-i fie mai uşor. Am adăugat: când ai sex şi crimă pe aceeaşi casetă, crima e mai importantă. Ştia şi ea asta.

— Ştim cu toţii asta, teoretic. Dar când e vorba de tine... mă rog, nu-mi venea să cred că e aceeaşi femeie.

— Oamenii sunt foarte complicaţi.

— Tu nu eşti. Asta îmi place la tine.

— Mersi. Cred.

A tăcut câteva secunde, apoi m-a întrebat:

— O să fie probleme mâine?

— Nu cred. I-am povestit câte ceva din ce-mi spusese Dom şi am tras concluzia – NYPD-ul bate FBI-ul la chestii din astea locale.

— Eu ce ar trebui să fac, ca agent FBI? Să stau acolo şi să par derutată?

— Fă ce crezi tu că trebuie şi, dacă tu crezi că trebuie să pleci, atunci pleacă. O să înţeleg.

A privit tavanul multă vreme, apoi a râs.

— Îmi faci viaţa foarte interesantă. Apoi a întrebat: Chestia asta de sub pătură e arma mea sau eşti tu?

— Scumpo, ăsta e pistolul meu special calibrul treizeci şi opt, cu ţeava de douăzeci de centimetri.

CAPITOLUL 53

Stăteam în faţa intrării dinspre Central Park South a hotelului Plaza şi priveam în josul străzii. Era 8.11 a.m. şi nici urmă de maşinile de poliţie.

Am aruncat o privire în hol prin uşile de sticlă şi le-am văzut pe Kate şi pe Jill lângă intrarea în Oak Bar, aşteptând semnalul meu ca să iasă în stradă. Cu ele era poliţistul Alvarez.

Vizavi era un şir de trăsuri cu cai care îşi aşteptau clienţii. Portarul s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Să vă opresc un taxi, domnule? Sau aşteptaţi o maşină?

— Aştept un cal.

— Da, domnule.

Era o zi frumoasă şi mi-am dat seama că nu mai ieşisem la aer de duminică dimineaţa.

Se făcuse 8.13 şi maşinile de poliţie de la secţia din Midtown North ar fi trebuit să ajungă dacă s-ar fi grăbit. Ăsta e momentul cel mai periculos – după ce ai părăsit locul sigur unde stăteai ascuns şi ajungi în stradă, aşteptând să sosească ai tăi.

La 8.15 trei maşini de poliţie, fără girofar sau sirene, au apărut în capul străzii. I-am făcut semn lui Kate, apoi am făcut un pas în stradă şi am ridicat mâna. Maşina din faţă a făcut semn cu farurile, apoi a accelerat şi a oprit brusc în faţa mea. Celelalte două maşini s-au oprit la mică distanţă. Le-am arătat legitimaţia celor doi poliţişti din prima maşină şi am spus:

— World Trade Centre, Turnul Nordic, aşa cum vi s-a spus, fără sirenă sau fluiere. Mergem în formaţie, dar nu neapărat strânsă. Încercăm să ajungem la opt treizeci, opt patruzeci. Am adăugat: Fiţi cu ochii în patru, pentru că s-ar putea să avem companie şi, orice ar fi, nu vă opriţi decât la semafor.

Au dat amândoi din cap afirmativ şi poliţista de pe scaunul din dreapta a spus:

— Ni s-a făcut instructajul.

— Bun.

Kate, Jill şi Alvarez erau pe trotuar şi i-am spus lui Jill:

— Maşina vă aşteaptă, doamnă.

A zâmbit şi a comentat:

— N-am mers niciodată cu o maşină a poliţiei.

N-am vrut să spun: „O să te obişnuieşti”, aşa că am răspuns:

— Aşa cum am discutat, ne vedem în holul restaurantului Ferestre către Lume. O să fii însoţită permanent de cel puţin doi poliţişti.

— Ne vedem acolo, ne-a spus Jill, mie şi lui Kate.

Mi s-a părut că Jill era calmă şi stăpână pe sine şi speram să rămână aşa chiar dacă ieşea urât. I-am făcut semn lui Alvarez şi a urcat-o în maşina din mijloc, apoi s-a întors lângă mine, cum îl instruisem.

Eu şi Kate ne-am uitat unul la celălalt. Nu mai erau multe de spus, aşa că ne-am sărutat.

— Ne vedem mai târziu, a zis ea şi s-a urcat în maşina din faţă.

Am rămas pe trotuar cu poliţistul Alvarez şi i-am spus:

— Eşti într-o dispoziţie rea, sper.

— Da, domnule, a zâmbit el.

Am scos din buzunarul de la sacou caseta cu *Un bărbat şi o femeie*. Era cea peste care copiase Jill caseta ei, dar nu avea carcasă.

I-am întins-o lui Alvarez şi i-am spus:

— Păzeşte-o cu viaţa ta. Nu glumesc.

A pus caseta în buzunarul supradimensionat de la spatele pantalonilor, croit probabil ca să-i încapă carnetul cu instrucţiuni, şi a spus:

— Aţi auzit vreodată să-i fi luat cineva ceva unui poliţist din New York? L-am bătut uşor pe umăr şi am spus:

— Ne vedem acolo.

S-a urcat pe bancheta din spate a maşinii din mijloc, lângă Jill.

M-am dus la a treia maşină şi m-am urcat. Din ultima maşină din convoi vedeam tot ce se întâmpla în faţă, iar Kate, din prima maşină, putea schimba strategia dacă era nevoie. Maşina din faţă a întors pe Central Park South, lucru pentru care nu mulţi scapă nepedepsiţi, şi am pornit în formaţie.

— Care e traseul? l-am întrebat pe sergent.

— Mergem direct spre West Side, a răspuns, dacă nu aveţi alte preferinţe.

— Nu, e bine aşa. Înţelegi, l-am întrebat, că nişte tipi s-ar putea să încerce să ne pună beţe-n roate?

— N-au decât să-ncerce.

— Toată lumea ştie ce are de făcut?

— Îhî.

— Ia zi, ce părere ai de FBI? A râs şi a răspuns:

— Nu comentez.

— Dar despre cei de la CIA?

— N-am cunoscut niciunul.

Norocul tău. M-am lăsat pe spate pe banchetă şi m-am uitat la ceas. Era 8.21 şi, în funcţie de trafic, s-ar putea să întârziem un sfert de oră, ceea ce era bine. Nash, obsedat să deţină controlul, şi cei din clubul lui de la micul dejun vor veni oricum cu cel puţin un sfert de oră mai devreme, gândindu-se că noi vom veni devreme.

N-au decât să stea şi să asude peste ceştile de cafea.

Majoritatea întâlnirilor de genul ăsta sunt un joc de-a înnebunitul adversarului, iar asta de azi o să fie o adevărată orgie.

Ne-am strecurat prin trafic şi în zece minute ne îndreptam spre sud pe Autostrada Joe DiMaggio, cunoscută şi ca Twelfth Avenue şi, dacă tot a venit vorba, West Street. Mă rog, mergea paralel cu râul Hudson şi era o plimbare plăcută într-o zi cu soare. Convoiul de trei maşini îşi croia drum prin trafic, avansând mult mai repede decât civilii, care ar primi o amendă dacă ar merge aşa.

Erau cam opt kilometri până la World Trade Center, ale cărui Turnuri Gemene se vedeau cu mult înainte să ajungi lângă ele.

În buzunarul de la sacou aveam caseta cu filmul *Un bărbat şi o femeie*, pe care o pusesem în carcasa de la caseta lui Jill, pe care scria: „*Proprietatea hotelului Bayview – Vă rugăm s-o returnaţi*".

Dacă federalii ne aşteptau cu vreun mandat, indiferent de ce fel, ar putea fi pe numele meu, sau al lui Kate, sau al lui Jill şi ar putea încerca să ia caseta, sau pe noi – sau şi caseta şi pe noi – şi să ne ducă altundeva. Dar n-ar putea emite un mandat pe numele poliţistului Alvarez, chiar dacă le-ar trece prin minte că la el e versiunea picantă a casetei.

În orice caz, eram de părere că Nash şi echipa vor dori să evite un scandal într-un loc public, cu trei sute de persoane în jur care iau micul dejun. Dar poate, dacă voi fi într-o dispoziţie perversă, o să le dau varianta cuminte a filmului Un bărbat si o femeie.

M-am uitat prin parbriz şi am văzut maşina în care erau Jill şi Alvarez, dar nu vedeam maşina din faţă, cu Kate. Traficul se mişca, dar era haotic şi o mulţime de camionagii conduceau foarte prost în dimineaţa asta.

M-am uitat la ceas. 8.31. Tocmai trecusem de heliportul de pe

3lst Street şi ne apropiam de digurile Chelsea. Încă cinci kilometri cu aceeaşi viteză şi ajungem la intrarea de pe Vesey Street a Turnului Nordic la 8.45, plus sau minus ceva.

Nu mă aşteptam să avem probleme pe drum, nici în hol şi nici în liftul care ducea direct la restaurantul de la etajul 107. De fapt, nu mă aşteptam să avem deloc probleme în timpul întâlnirii de la micul dejun, care era practic o prezentare a faptelor, ca să vedem cine are scula mai mare şi boaşe mai cu greutate.

Ştiu cum îi funcţionează mintea lui Ted Nash şi tipul e răbdător, şiret şi uneori inteligent. Voia să vadă cu cine vin. Voia să audă ce am de spus. Voia s-o cântărească pe Jill Winslow şi să se convingă dacă chiar avem caseta cu noi. Nu avea să aducă la întâlnire pe nimeni care nu făcea deja parte din conspiraţie, aşa că nu va fi prezent nimeni de la biroul procurorului general, doar dacă nu era cineva implicat sau un impostor, ceea ce ar fi tipic pentru CIA. Vreau să spun, Ted Nash se prezintă adesea drept agent FBI şi, când l-am cunoscut, spunea că e de la Ministerul Agriculturii. Apoi, o vreme, ne-a făcut pe toţi să credem că e mort. Şi uneori se dă drept posibil fost amant al lui Kate Mayfield. Când e cretin, atunci nu se preface.

Se putea, de asemenea, ca Ted Nash, bolnav la minte cum e, să-l fi invitat la micul dejun pe Mark Winslow, ca s-o chinuiască pe Jill.

La fel şi pe Bud Mitchell, care eram aproape sigur că va fi prezent.

În orice caz, pentru Ted Nash întâlnirea era un voir dire – trebuia să se uite şi să vorbească. Problemele aveau să apară după întâlnire, moment în care, eram convins, îşi va face mutarea. Sau, altfel spus, era ca un banchet la care îţi inviţi duşmanii să mănânce şi să converseze, iar la sfârşit îi omori. Mă rog, micul dejun fusese ideea mea, dar se înţelege ce am vrut să spun.

Nash trebuia să ştie, trebuia să fii idiot să nu-ţi dai seama, că aveam să vin cu întăriri şi că întăririle erau de Ia NYPD. Prin urmare, avea şi el un spate pregătit, ascuns pe undeva. Dar, aşa cum spusese sergentul de pe locul din faţă, „n-au decât să încerce".

Eram conştient, desigur, că aveam o problemă personală cu domnul Ted Nash şi că o parte din povestea asta avea de-a face cu ea. Dar, chiar dacă nu l-aş fi cunoscut pe individ sau mi-ar fi fost simpatic (ceea ce nu era cazul), nu văd ce altceva aş fi putut face.

— Am primit instrucţiuni să aştept să se termine întâlnirea, mi-

a spus sergentul din faţa mea, apoi să vă duc, pe dumneavoastră şi pe cei care vă însoţesc, de la clădire la maşini. Aşa facem?

— Da. Numai că s-ar putea să dai peste agenţi FBI care şi-au făcut alte planuri.

— Am fost o dată în situaţia asta – federalii îl voiau pe un tip pe baza unei acuzaţii de trafic de droguri, iar eu aveam un mandat de arestare pentru acelaşi tip şi pentru acelaşi lucru.

— Şi cine a pus mâna pe el?

— Noi. Dar federalii au pus mâna pe el mai târziu. A adăugat: Până la urmă iese tot cum vor ei. Ştiţi ce vreau să spun, FBI-ul întotdeauna pune mâna pe cine trebuie, bla, bla. Dar la început, pe loc, noi avem câştig de cauză.

— Corect.

— De acolo unde mergem? a întrebat.

— Nu sunt sigur încă. Oriunde, în afară de Centrul de Detenţie Federal.

A râs.

M-am uitat pe fereastră la râu i la malul dinspre Jersey. Mâine sau chiar în după-amiaza asta mă aşteptam să fiu în clădirea din Federal Plaza 26, cu picioarele pe biroul lui Jack Koenig, înconjurat de oameni buni. Agenţii FBI, în ciuda problemelor pe care le avusesem cu ei, erau serioşi, profesionişti şi urmau litera legii. Îndată ce cazul se va transforma dintr-un hobby al lui John Corey într-un dosar FBI, puteam să plec în vacanţă cu Kate. Poate voia să vadă locurile din Yemen unde petrecusem o lună şi jumătate.

Traficul s-a aglomerat în apropierea Tunelului Olanda şi l-am întrebat pe tipul de pe locul din faţă:

— Mai vezi a doua maşină?

— Acum nu. Vreţi să-i sun?

— Mda.

A apelat ambele maşini şi cea în care era Kate a răspuns:

— Am ajuns. Am parcat pe Vesey şi intrăm în WTC Nord.

— Zece-patru.

A doua maşină a raportat:

— Ieşim de pe West Street. Ajungem în două minute.

— Zece-patru.

M-am uitat la ceas. Era 8.39. Eram cam la cinci minute de latura dinspre Vesey Street a largii pieţe pietonale care înconjura complexul

World Trade. Câteva minute de mers pe jos până în holul Turnului de Nord, apoi cu liftul de mare viteză până la restaurantul Ferestre către Lume.

— Am nevoie ca amândoi să veniţi cu mine, i-am spus sergentului.

A dat din cap afirmativ şi a spus:

— Rămâne unul dintre băieţii din faţă să aibă grijă de maşini.

Noi venim cu dumneavoastră.

— Bine.

Am intrat pe Vesey Street şi la 8.44 am oprit lângă cele două maşini de poliţie parcate în paralel. Am coborât şi cei doi poliţişti din maşina mea m-au urmat. Ne-am apropiat de cel care rămânea să păzească maşinile şi care tocmai terminase de vorbit prin staţie şi ne-a spus:

— Doi civili – adică Jill şi Kate – şi patru ofiţeri înăuntru.

Am urcat treptele de pe trotuar spre piaţa înălţată şi m-am îndreptat spre intrarea în Turnul Nordic. Era 8.45 a.m.

În timp ce traversam piaţa aglomerată, am auzit un fel de huruit în depărtare şi am văzut cum câteva persoane din jurul meu se uită în sus. Cei doi poliţişti care mă însoţeau au ridicat şi ei capul şi unul din ei a spus:

— S-ar părea că e un avion care aterizează pe Newark şi vine prea jos.

Am continuat să ne deplasăm, dar m-am oprit şi m-am întors să văd la ce se uită toată lumea.

Dinspre nord venea un avion de pasageri bimotor, la înălţime mult prea mică deasupra Broadway Boulevard, în direcţia noastră.

Motoarele au început să facă zgomot foarte puternic şi avionul a accelerat, ca şi cum pilotul ar fi turat motoarele la maxim.

Am aruncat o privire în spate, peste umăr, spre Turnul Nordic de la World Trade Center, şi m-am convins că turnul era mai înalt decât altitudinea la care zbura avionul şi că avionul se îndrepta spre turn.

Oamenii din jurul meu ţipau şi câţiva s-au aruncat la pământ.

O femeie de lângă mine a spus:

— Dumnezeule...

CAPITOLUL 54

Soarele urcase pe cer de mai bine de o oră, însă lumina era

blocată de fum şi de focurile care ardeau.

De sus, din balconul apartamentului meu, care dădea spre sud, vedeam locul de unde porneau cele două coloane uriaşe de fum negru şi vedeam şi girofarele maşinilor de intervenţie luminând spaţiul negru unde până ieri-dimineaţă se înălţau Turnurile Gemene.

Cândva, noaptea trecută, îmi pierdusem sacoul în timpul operaţiunilor de recuperare şi salvare, iar hainele pe care le mai aveam pe mine, ca şi pielea, erau negre de la funinginea unsuroasă care ştiam că pute, dar nu mai simţeam niciun miros.

M-am uitat la ceas, am şters funinginea de pe cadran şi am văzut că era 7.32. Era greu de crezut că trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore. Fuseseră perioade de-a lungul zilei când timpul părea că trece repede şi ce credeam eu că a fost o oră erau de fapt multe ore; dar peste noapte timpul rămăsese în loc şi noaptea părea nesfârşită, chiar şi după răsăritul soarelui.

Am tuşit şi am scuipat ceva negricios în batista înnegrită, apoi am pus-o la loc în buzunar.

Înţelesesem ce se întâmplă chiar înainte să se întâmple datorită meseriei mele, dar majoritatea persoanelor din jurul meu, inclusiv personalul de intervenţie şi cei doi poliţişti care mă însoţeau, au crezut că e un accident. Când al doilea avion a lovit Turnul Sudic la 9.03 a.m., toată lumea a înţeles inimaginabilul.

Am petrecut primele ore de după atentat căutând-o pe Kate, dar, pe măsură ce enormitatea tragediei şi numărul de vieţi pierdute devenea evident, am început să caut pe oricine care mai putea fi în viaţă printre ruinele fumegânde.

Îmi aminteam ultima transmisie prin staţie a unuia dintre poliţişti: „Doi civili şi patru ofiţeri înăuntru”.

Am încercat s-o sun pe Kate de pe telefonul mobil, dar toate reţelele căzuseră şi încă nu fuseseră redresate.

La 6.30 în această dimineaţă, când am plecat de lângă rămăşiţele Turnului de Nord, nu fusese găsit niciun supravieţuitor şi nimeni nu se aştepta să fie găsiţi prea mulţi.

Oricât de suprarealist fusese locul tragediei, drumul spre casă a fost şi mai suprarealist. Străzile din centru erau aproape pustii şi oamenii pe care i-am văzut păreau în stare de şoc. Am găsit un taxi la douăzeci de străzi mai la nord şi şoferul, pe nume Mohammed, a plâns când m-a văzut şi a plâns tot drumul până pe strada 72nd Est.

Portarul de la bloc, Alfred, a plâns şi el când am coborât din taxi.

M-am uitat în urmă la coloanele de fum şi pentru prima dată am simţit lacrimile curgându-mi peste funinginea de pe faţă.

Îmi amintesc vag că am urcat în lift cu Alfred, care avea o cheie de rezervă, şi am intrat în apartament. După două luni în care fusesem plecat nu mi se mai părea cunoscut şi am rămas în loc câteva secunde, încercând să-mi dau seama ce caut acolo şi ce ar trebui să fac în continuare. Apoi m-am dus spre uşa de la balcon, pentru că de acolo se vedea fumul negru de afară, şi eram atras spre el, pentru că îmi era mai familiar decât propria casă.

Când am traversat sufrageria, mi-a atras atenţia ceva de pe canapea – o pătură – şi m-am apropiat. Am îngenuncheat lângă Kate, care dormea, învelită strâns în pătura care îi acoperea tot corpul, mai puţin faţa înnegrită şi un braţ, care era îndoit peste piept. În mână avea telefonul mobil.

Nu am trezit-o, dar am stat acolo şi am privit-o multă vreme.

Am lăsat-o dormind pe canapea şi am ieşit în balcon şi am privit fumul, care părea fără sfârşit.

Am auzit uşa deschizându-se în spatele meu şi m-am întors.

Ne-am uitat unul la celălalt câteva secunde, am făcut câţiva paşi şovăitori, apoi ne-am prăbuşit literalmente unul în braţele celuilalt şi am plâns.

Ne-am aşezat, pe jumătate adormiţi, în două fotolii din balcon şi am rămas cu privirea aţintită spre întunericul care învăluia partea de jos a Manhattanului, portul şi Statuia Libertăţii. Nu zbura niciun avion, nu suna niciun telefon, nu se auzea niciun claxon şi pe străzi abia dacă vedeai câteva suflete.

Era greu în acel moment să înţelegi dimensiunile dezastrului, dar niciunul din noi nu auzise niciun fel de ştiri pentru că amândoi fusesem acolo unde se întâmplau toate şi, lăsând la o parte cele câteva radiouri şi prea multele zvonuri care circulau, ştiam mai puţin decât locuitorii de Duluth.

Într-un final, cu toate că ştiam răspunsul, am întrebat-o pe Kate:

— Şi Jill? Nu mi-a răspuns timp de câteva secunde, apoi a spus:

— Eu am ajuns prima la liftul care ducea la restaurant şi m-am hotărât să o aştept... a intrat în hol împreună cu Alvarez şi cu încă un poliţist... apoi am hotărât să te aştept pe tine...

Nu am spus nimic şi nici ea n-a continuat. După câteva minute, a

spus:

— Înainte să o urc pe Jill în lift, m-a întrebat: „Să aştept cu tine până vine şi John?" iar eu i-am spus: „Nu, eşti pe mâini bune cu cei doi poliţişti. Urc şi eu în câteva minute". Îmi pare rău...

— Nu, să nu-ţi pară rău, am spus.

Mă întrebam, firește, cine mai urcase la etajul 107 înainte să lovească avionul. Un singur lucru ştiam sigur, pentru că întrebasem sute de poliţişti şi pompieri – aproape nimeni dintre cei care urcaseră la ultimele etaje nu coborâse înainte ca turnul să se prăbuşească, la 10.30.

— Am rămas în hol ca să dau o mânăde ajutor, a spus Kate, apoi pompierii ne-au ordonat să ieşim şi m-am uitat după tine...apoi clădirea a căzut... Îmi amintesc că fugeam... pe urmă probabil că am ieşit din zona unde era fum... m-am trezit la un centru de prim ajutor... pe la miezul nopţii m-am întors să te caut pe tine, dar îmi pierdusem legitimaţia şi nu m-au lăsat să trec de cordoane.

Şi-a şters lacrimile şi a continuat: Am verificat la spitale şi la centrele de prim ajutor... te-am tot sunat pe mobil şi am sunat şi la apartament... apoi am venit acasă şi tu nu erai aici... A suspinat şi a adăugat: Am crezut că eşti mort.

I-am luat mâna înnegrită în a mea şi am spus:

— Eu am crezut că erai... acolo înăuntru...

Am închis ochii şi am văzut încă o dată aeronava uriaşă zburând deasupra Broadwayului şi mi-am dat seama că trebuie să fi trecut chiar printre clădirea federală din Broadway 290 şi birourile noastre de peste stradă, din Federal Plaza 26. Probabil că toţi cei din clădiri o văzuseră şi mă întrebam dacă înţeleseseră că ceea ce vedeau era primul foc dintr-un război care avea să ne schimbe pe vecie.

— Te întorci acolo? m-a întrebat Kate.

Am dat din cap că da.

— Şi eu.

Ne-am ridicat şi eu am spus:

— Du-te tu prima la duş! Mi-a mângâiat cu degetele cămaşa cea nouă şi a spus:

— O să încerc să ţi-o curăţ.

A intrat în camera de zi şi am privit-o cum se îndreaptă spre dormitor, aproape în transă.

M-am întors iar, am privit linia goală a orizontului şi m-am

gândit la Jill Winslow şi la prietenul şi partenerul meu Dom Fanelli, la Alvarez şi la ceilalţi poliţişti care erau cu ei. M-am gândit şi la Ted Nash, mort de-a binelea de data asta, cu toate că nu era moartea pe care i-aş fi ales-o eu, şi la David Stein, Jack Koenig, Liam Griffith, Bud Mitchell şi cine o mai fi fost acolo. M-am gândit şi la toţi oamenii pe care îi cunoşteam şi care lucrau acolo şi la cei pe care nu-i cunoşteam şi care fuseseră acolo ieri-dimineaţă. Mi-am încleştat mâinile de balustrada balconului şi, pentru prima dată, am simţit furia. „Nenorociţilor!" Abia vineri m-am întors la hotelul Plaza să recuperez lucrurile pe care le lăsasem în apartament şi să cer să se deschidă seiful ca să revendic pachetul doamnei Winslow.

Directorul adjunct a fost foarte amabil, însă m-a informat că în seif nu se afla niciun obiect aparţinând doamnei Winslow.

***

MULŢUMIRI în primul şi în primul rând vreau să-i mulţumesc lui Sandy Dillingham, căreia îi este dedicată această carte, pentru încurajări, pentru entuziasmul, răbdarea şi dragostea ei necondiţionată.

Întâmplările din carte nu ar fi putut fi veridice fără ajutorul lui Kenny Hieb, detectiv în retragere din Brigada Antitero NYPD. Îi mulţumesc detectivului Hieb pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele şi experienţa lui directă într-un domeniu în care informaţiile sunt foarte sensibile.

Acestea fiind spuse, există un număr de persoane – oameni din forţele de ordine şi martori oculari ai tragediei – care, dată fiind natura informaţiilor pe care mi le-au împărtăşit, doresc să rămână anonimi. Le respect dorinţa, dar le mulţumesc oricum.

Ca şi în cazul altor romane pe care le-am scris, vreau să-i mulţumesc lui Thomas Block – prietenul meu din copilărie şi pilot (în retragere) al companiei US Airways, redactor colaborator şi editorialist al multor reviste de aviaţie, coautor, împreună cu mine, al romanului Mayday şi autor al altor şase romane – pentru ajutorul nepreţuit în ce priveşte detaliile tehnice şi pentru sugestiile editoriale. Acolo unde converg arta şi tehnologia, acolo e şi Thomas Block, călcând pe urmele lui Leonardo da Vinci.

Îi sunt recunoscător lui Thomas Block şi soţiei sale, Sharon Block, fostă stewardesă la Braniff International şi US Airways.

Sharon a citit cu atenţie manuscrisul într-o fază timpurie şi nu i-a scăpat nicio greşeală de ortografie şi niciun semn de punctuaţie

nelalocul lui.

Ca și în ultimele mele trei romane, Plum Island, The Lions Game și Up Country, vreau să-i mulțumesc prietenului meu de-o viață John Kennedy, șef adjunct al poliției din Nassau (în retragere), mediator în conflicte de muncă și membru în Baroul Statului New York, pentru că mi-a împărtășit cunoștințele sale în privința procedurilor polițienești și pentru sfaturile juridice.

Aș dori să-i mulțumesc și lui Phil Keith, scriitor, veteran al războiului din Vietnam, cu domiciliul în zona de est a Long Island și profesor de economie la Southampton College (Universitatea Long Island) și bun prieten al meu, pentru ajutorul pe care mi l-a dat la studierea declarațiilor unora dintre martorii oculari ai tragediei zborului 800 TWA și pentru că a făcut săpături și a urmărit diverse aspecte ale tragediei.

Multe mulțumiri și lui Jamie Raab, editor la Warner Books și redactorul ultimului meu roman, Up Country. Tot ce am învățat împreună în timpul călătoriilor noastre la țară au făcut această incursiune în Căderea nopții mult mai ușoară pentru amândoi.

Îmi scriu romanele de mână (nu știu să bat la calculator), dar cineva trebuie să transcrie mâzgăliturile mele înainte ca manuscrisul să ajungă la editor. Sunt binecuvântat cu două femei care reușesc să-mi citească scrisul (și gândurile) și care știu să scrie corect și să pună semnele de punctuație, să facă cercetări și comentarii editoriale. Dianne Francis și Patricia Chichester, amândouă mi-au făcut viața mult mai puțin stresantă. Multe mulțumiri.

De asemenea, multe mulțumiri prietenului meu Bob Whiting, șeful poliției din Old Brookville, pentru că mi-a explicat modul de funcționare a forței lui polițienești.

Îi sunt recunoscător și lui Stanley M. Ulanoff, general de brigadă în retragere al Armatei Statelor Unite, care mi-a pus la dispoziție numeroase articole și cercetări originale legate de prăbușirea zborului TWA 800.

Multe mulțumiri și lui Marcus Wilhelm, director general al Editurii Bookspan, pentru sfaturile și ajutorul pe care mi le-a oferit de-a lungul anilor. Prietenia noastră a trecut dincolo de relațiile de afaceri încă de când ne-am cunoscut.

Ultimul, dar nu cel din urmă, fiul meu Alex DeMille. Când am început să scriu, în 1977, Alex nu putea să citească, pentru că nu era

născut, însă a recuperat timpul pierdut şi acum îmi dă sfaturi de natură artistică. El a fost cel care a găsit finalul cel mai bun pentru această carte, ajutându-mă să ies dintr-un impas în care intrasem singur. Alex, cu energia unui tânăr de douăzeci şi patru de ani, scrie un roman, scrie scenarii, montează pelicule, face filme şi producţie de film. Ii doresc succes, fericire şi mult noroc în toate eforturile artistice.

Următoarele persoane au oferit contribuţii generoase unor organizaţii de caritate în schimbul faptului că le-am folosit numele pentru unele personaje din acest roman. Dacă vă întrebaţi de ce există atâtea nume feminine de origine italienească, iată răspunsul: Susan Corva, care a ajutat Şcoala şi Liceul Luteran din Long Island; Marie Gubitosi – Filarmonica din Long Island; Jennifer Lupo – Centrul de Asistenţă Juridică Touro; Roxanne Scarangello – Asociaţia pentru Distrofie Musculară, în memoria prietenului ei, Mike Beier, care a murit de boala Lou Gehrig. Mulţumiri şi lui Dick şi Mo Kearns, care au sprijinit Liceul Chaminade; Liam Griffith – Fondul Comunitar Garden City, Fondul de Ajutorare Familială pentru victimele atentatului de la World Trade Center, donaţie din partea lui Robert Griffith; Leslie Rosenthal – Fondul de Ajutorare Cantor Fitzgerald pentru rudele victimelor atentatului de la World Trade Center; Sidney R. Siben – Muzeul pentru Copii din Long Island, donaţie făcută în numele lui de familia Siben; Tom Spruck – numeroase acte de caritate şi fapte bune; şi Isabel Celeste Wilson – Centrul de Zi Roslyn Trinity.

Multe mulţumiri tuturor acestor oameni iubitori şi cu spirit civic.

Sper că v-aţi bucurat de alter ego-urile voastre şi că veţi continua să sprijiniţi cauze nobile.

Sfârşit.